

Có Thể Quay Lại Nhìn Em Không?

Contents

Có Thể Quay Lại Nhìn Em Không?	2
1. Chương 1: The Moon And Stars	2
2. Chương 2: Đại Học Diễn Xuất	5
3. Chương 3: Say Rượu	8
4. Chương 4: Giải Vây	12
5. Chương 5: Nhạc Kịch	16
6. Chương 6: Lục Nhiên	19
7. Chương 7: Chụp Quảng Cáo	23
8. Chương 8: The Dream In Heaven	27
9. Chương 9: Ủy Khuất	31
10. Chương 10: Bị Ốm	35
11. Chương 11: Chạy Trốn	38
12. Chương 12: Anh Hiện Tại Còn Nhớ Tên Em Không	42
13. Chương 13: Chăn Này Có Mùi Thơm Của Anh	45
14. Chương 14: Ký Hợp Đồng	49
15. Chương 15: Căn Hộ Mới Rất Phù Hợp	53
16. Chương 16: Được Khen	56
17. Chương 17: Thử Vai	61
18. Chương 18: Bày Tổ	64
19. Chương 19: Khi Hôn Phải Biết Thở	68
20. Chương 20: Ngủ Chung Giường	72
21. Chương 21: Hà Hiền	76
22. Chương 22: Ghen	79
23. Chương 23: Gọi Tên Tôi	83
24. Chương 24: Sống Chung	86
25. Chương 25: Tai Nạn Bất Ngờ	89
26. Chương 26: Đóng Máy	92
27. Chương 27: Lễ Trao Giải	96
28. Chương 28: Thực Hiện Lời Hứa	99
29. Chương 29: Du Lịch	102
30. Chương 30: Do Dự	105
31. Chương 31: Tính Toán	108
32. Chương 32: Trở Về Mỹ	111
33. Chương 33: Lãng Triệt Úy?	114
34. Chương 34: Scandal	118
35. Chương 35: Lourmarin	121
36. Chương 36: Ngoài Dự Đoán	124
37. Chương 37: Tôi Sẽ Để Em Đi	127
38. Chương 38: Thói Quen Cũ	130
39. Chương 39: Lucas Tiên Sinh	133
40. Chương 40: Sinh Nhật Bất Ngờ	135

41. Chương 41: Lucas Tiên Sinh Bày Tổ	138
42. Chương 42: Bị Phát Hiện Rồi?	141
43. Chương 43: Vũ Thiên Kỳ	144
44. Chương 44: Đón Giao Thừa	147
45. Chương 45: Anh Trai Cô?	150
46. Chương 46: Lời Mời Của Evan	154
47. Chương 47: Truy Đuổi Tiểu Tình Nhân?	157
48. Chương 48: Chân Tướng	160
49. Chương 49: Tôi Yêu Em...	164
50. Chương 50: Bây Giờ Em Ấy Là Người Yêu Của Tôi	167
51. Chương 51: Không Muốn Có Kẻ Thứ Ba	171
52. Chương 52: Anh Dâu	174
53. Chương 53: Chào Mừng Em Trở Lại	177
54. Chương 54: Bánh Táo	180
55. Chương 55: Scandal Tình Ái	184
56. Chương 56: Chuyện Cũ	187
57. Chương 57: Công Khai Rồi	190
58. Chương 58: Hoàn Chính Văn	193
59. Chương 59: Phiên Ngoại 1: Gặp Mặt Gia Đình	197
60. Chương 60: Phiên Ngoại 2: Nhâm Kiều Và An Minh Sơn	198

Có Thể Quay Lại Nhìn Em Không?

Giới thiệu

Editor: RinThế loại: đam mỹ, giới giải trí, ngược tâm, sau ảm áp, tặc mao si tình nhân thê thụ, muộn tao phúc hắc khôn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-the-quay-lai-nhin-em-khong>

1. Chương 1: The Moon And Stars

Hạ Dương ném cặp sách xuống đất rồi nằm lên giường. Cậu thở dài nhìn đồng hồ, tại thầy dạy Hóa mà lớp phải ở lại chép bài về muộn. Vội vàng đứng dậy nấu cơm, nếu không ba về sẽ bị la.

Hạ Dương từ nhỏ mẹ mất, cho nên mọi việc nấu nướng đến dọn dẹp trong nhà đều do cậu được ba dạy mà tự làm. Lớn thêm chút nữa, ba bận công việc, cho nên Hạ Dương giống như nội trợ trong nhà. Hạ Dương nấu ăn rất ngon, lại biết nấu được nhiều món ăn, cậu còn có thể làm cơm Tây.

-Ba về rồi! Thế nào, hôm nay ở lễ trao giải có vui không?- Hạ Dương giống như con thỏ nhỏ chạy loanh quanh bên ba

An Minh Sơn cười, nhận lấy cốc nước từ con trai mình, uống một ngụm dài

-Ba từ từ, uống nước một lúc nhiều như vậy dễ bị khuy... ba rửa tay đi rồi ra ăn cơm.

-Con nghĩ sao một tài xế như ba có thể được vào trong xem lễ trao giải!- An Minh Sơn bật cười, lau tay rồi ngồi xuống bàn ăn.- Ba chỉ là đưa Bạch Nhất Thiên đến rồi trở về, con biết rõ còn hỏi.

Hạ Dương bĩu môi, cắn một miếng đậu hũ thật to.

-Hôm nay ông chủ của Khải Uy Vũ cũng đi cùng cậu ta, xem ra quan hệ không tồi.

-Còn mới không cần quan tâm, con chỉ thích mỗi diễn viên Tô Dịch Lam, chỉ tiếc là chú ấy lại giải nghệ

An Minh Sơn cười gật đầu. Ông gấp cho Hạ Dương một miếng thịt gà to rồi nói:

-Tô Dịch Lam là diễn viên hạng A nổi tiếng, cũng dưới quản lý của Khải Uy Vũ, công ty này đúng là toàn đào tạo ra siêu sao...Nhìn con đi, ăn nhiều một chút, gầy quá mức rồi đấy. Mà con ăn uống cũng hơn người, sao lại không béo lên vậy.

-Ba đang trách con hay sao!! Gầy như này là chuẩn người mẫu đấy, ba phải tự hào vì con. Gương mặt suất khí, dáng người đẹp như vậy, con cũng muốn thành siêu sao.

-Thôi được rồi, con ăn đi...nói từ nãy đến giờ...

Hạ Dương rửa bát xong, dù bị ba nhắc nhở học bài nhưng vẫn cố chấp ngồi xem máy tính. Hạ Dương đang xem lại trực tiếp lễ trao giải năm nay, diễn viên cậu yêu thích Tô Dịch Lam vài hôm trước đã tuyên bố giải nghệ, hôm nay đến đây nhận giải thưởng cuối cùng của sự nghiệp, giải Diễn viên xuất sắc nhất, Hạ Dương thở dài buồn bã. Tô Dịch Lam đóng phim từ khi cậu còn nhỏ, Hạ Dương vì thế rất yêu thích Tô Dịch Lam, còn thuộc lòng nhiều cảnh quay trong phim của người này.

-“Hôm nay, đích thân chủ tịch công ty Khải Uy Vũ, Vũ Quân Thành đưa diễn viên Tô Dịch Lam đến lễ trao giải. Bên cạnh còn có diễn viên mới, Bạch Nhất Thiên. Chủ tịch Vũ Quân Thành từ trước đến nay luôn làm người khác ngưỡng mộ vì sự quan tâm của mình đến các nghệ sĩ...”

Hạ Dương bĩu môi, quan tâm cái gì, nhìn cũng được, chỉ là nụ cười giả tạo quá. Hạ Dương tắt máy tính đi, nằm dài trên bàn học, nghe nhạc một lúc rồi mới học bài.

Mấy ngày nữa, Hạ Dương kết thúc năm lớp 12, chuẩn bị thi đại học. Hạ Dương có nguyện vọng muốn thi vào đại học diễn xuất, An Minh Sơn ban đầu không đồng ý, nhưng sau nhiều lần, ông cũng xuôi xuôi. Hạ Dương đột nhiên muốn đi làm thêm

-Không được! Sắp thi đại học rồi, làm thêm cái gì!

-Ba, ba xem thành tích học tập của con đi, ba hỏi cô Vương chủ nhiệm đi. Ba không tin tưởng con!

-Con...ba biết là con học tốt, nhưng là sắp thi đại học, phải tập trung ôn, không được xao nhãng.

Hạ Dương bĩu môi, cậu lẩm bẩm trong miệng. An Minh Sơn đưa cậu miếng táo, Hạ Dương bĩu môi lắc đầu

-Nhắc bao nhiêu lần rồi, con có thể hạn chế bĩu môi được không hả. Thật tức chết ba!

-Con vừa ngoan ngoãn, vừa chăm chỉ, nấu ăn ngon, thành tích học tập tốt, ba lúc nào cũng than phiền! Con đúng là khổ sở mà. Cái kia, con quen rồi, con chưa sửa ngay được. Đi mà ba, ba cho con đi làm thêm đi.

An Minh Sơn thở dài

-Rốt cuộc con muốn đi làm thêm để làm gì?

Sau một hồi Hạ Dương nước miếng tung bay, An Minh Sơn ngã ngửa. Ông tròn mắt nhìn Hạ Dương

-Sao con biết quán bar đó? Ba có bao giờ nói cho con đâu!

-Con tự có cách. Đi mà ba, gần thi, con sẽ xin nghỉ, sau khi thi xong con sẽ tiếp tục làm. Hơn nữa, ba đương nhiên có quen biết một chút. Ba, vì con một lần được không...

Hạ Dương chớp chớp mắt, An Minh Sơn nghiêng rằng đứng dậy, giật tóc con trai mình một cái rồi nói:

-Con lúc nào cũng chỉ nói một lần, con có biết đếm không hả. Được rồi, để ba xem, có gì ba sẽ bảo con.

Ba hôm sau, Hạ Dương xuất hiện chính thức trong quán bar The Moon and stars. Hạ Dương cảm thán, có chút ngộp thở. Người nổi tiếng a, nhiều người nổi tiếng quá. Hạ Dương hít một hơi thật dài, mỉm cười thật tươi bê khay đồ uống đến bàn phía trước.

-Cậu là người mới hả?

Hạ Dương tròn mắt, đây, đây chẳng phải là ca sĩ Hoa Vũ hay sao, đứng trước mặt đúng là có cảm giác thật sự rất khác. Hạ Dương nhanh chóng hồi phục nụ cười tươi

-Vâng ạ, tôi vừa mới vào làm...

Hoa Vũ gật đầu cười không nói gì. Hạ Dương liếc nhìn ông chủ rồi nhanh chóng chạy về quầy.

Hạ Dương học việc rất nhanh, rất hiểu chuyện, cho nên lời nhờ vả của An Minh Sơn cho cậu vào đây làm thêm cuối cùng cũng thành công.

-Hạ Dương, cậu đem đồ uống vào phòng 403 đi, phòng này có chút đặc biệt, xong thì đi ra nhanh. Khoan đã... nếu mà họ có hỏi gì, cứ bình thường trả lời, không cần phản ứng thái quá, không được bị giật mình như lúc này.

-Vâng, đã hiểu ạ.

Hạ Dương nhún vai, gõ cửa, sau đó bước vào. Hạ Dương mỉm cười đặt đồ uống và thức ăn lên bàn. Trong phòng có 5 người, cậu nhận ra có diễn viên Bạch Nhất Thiên, có cả diễn viên đang nổi Tiêu Vinh Thụy, còn lại cậu không rõ.

Vũ Quân Thành ngẩng đầu lên nhìn.

Hạ Dương nhất thời không cử động được. Người này nhìn quen quá...Hình như là chủ tịch của Khải Uy Vũ, Vũ gì đó...

Hạ Dương không biết tại sao tim mình lúc này lại đập mạnh đến vậy. Cậu chỉ biết tròn mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

Hạ Dương 18 tuổi, lần đầu biết cảm giác rung động như vậy.

Một khắc này, Hạ Dương khao khát được đôi mắt kia nhìn trúng, được hơi thở kia quanh quẩn bên tai, được đôi môi đang cười kia hôn thật sâu.

Hạ Dương ngẩn người. Đôi mắt kia, là con lai hay sao? Đẹp đến như vậy, nụ cười nửa miệng kia nữa. Hạ Dương ngây ngốc nhìn

-Này!

-A!?- Hạ Dương giật mình khi bị quản lý từ sau vỗ vai.- Thật...thật xin lỗi! Tôi...ra ngoài.

-Ngại quá, cậu ấy là người mới, cho nên vẫn còn có chút chưa quen...

Hạ Dương đạp xe về nhà. Tâm trí hoàn toàn bị gương mặt của Vũ Quân Thành choán lấy. Cậu chưa thấy đôi mắt nào đẹp đến như vậy, đôi mắt ấy giống như sẽ thôi miên người khác, cả nụ cười ấy nữa, Hạ Dương không biết tại sao bản thân lại thất thố đến vậy...

-Ba, con nhất định sẽ trở thành diễn viên!

-Được rồi, ăn cơm đi...à, kể ba nghe hôm nay làm ở đó thế nào...

Hai người vừa ăn cơm vừa trò chuyện đến hơn nửa tiếng. Hạ Dương dọn dẹp phòng bếp rồi chạy vào phòng ngủ. Việc làm đầu tiên của cậu là lên mạng tra về Vũ Quân Thành. Đúng là ảnh trên mạng không đẹp bằng ngoài đời, Hạ Dương bĩu môi.

-27 tuổi, còn trẻ như vậy mà giàu có vậy.... Tính ra cũng hơn mình 9 tuổi, trời, tận 9 tuổi.

-Hạ Dương, con có thể đừng hét nữa được không. Ba không nghe thấy trong ti vi nói gì!- An Minh Sơn bực mình nói vọng vào

Đêm nay, Hạ Dương mơ thấy Vũ Quân Thành. Cậu mơ bản thân đang túm cổ anh ta, hét lên "Tại sao anh đẹp trai hơn tôi", cuối cùng bị Vũ Quân Thành tát cho một cái, Hạ Dương bừng tỉnh, giấc mơ chết tiệt gì!

Ngày mai là ngày tổng kết cuối năm học, cũng là ngày kết thúc những năm học cao trung của cậu, hai tháng nữa sẽ thi đại học.

Hạ Dương dậy từ sáng sớm, nấu bữa sáng cho ba rồi nhanh chóng đến trường. Trong lễ phát biểu hôm nay, cậu cũng tham gia văn nghệ, Hạ Dương sẽ hát tặng cả trường một bài hát. Từ tối qua, Hạ Dương chỉ lật qua lật lại sách vở vài phút rồi bắt đầu luyện hát. Đến mức gần đến 12 giờ đêm, An Minh Sơn phải sang phòng quát một trận mới chịu thôi.

Hạ Dương mặc một chiếc áo sơ mi trắng, cổ tay rộng không cài nút áo cùng chiếc quần vải đen và đôi giày thể thao màu trắng. Mái tóc đen nhánh hơi rối, nhìn thế nào cũng thật khiến người ta yêu thích. Hạ Dương cao hơn 1m7, gương mặt trời sinh nhỏ nhắn, cả dáng người theo cậu nói thì có ăn thế nào cũng không thể béo lên được.

-Hạ Dương, đến tiết mục của cậu rồi đây!

Hạ Dương cười thật tươi bước ra sân khấu, bên dưới mọi người vỗ tay thật lớn. Hạ Dương kỳ thực cũng có vài nữ sinh theo đuổi, viết thư tình rồi tặng quà, nhưng Hạ Dương không quan tâm lắm, Hạ Dương cảm thấy, hình như cậu không hứng thú với con gái? Hạ Dương hôm nay đều khiến mọi người thích thú.

Sau khi phát biểu một lúc, Hạ Dương bắt đầu hát

I hung up the phone tonight

Something happened for the first time deep inside

It was a rush, what a rush"Cause the possibility

That you would ever feel the same way about me

It's just too much, just too muchWhy do I keep running from the truth?

All I ever think about is you

You got me hypnotized, so mesmerized

And I've just got to knowDo you ever think when you're all alone

All that we can be, where this thing can go?

Am I crazy or falling in love?

Is it real or just another crush? (*)Mọi người đều ngẩn ngơ. Lần đầu tiên được nghe Hạ Dương hát, giọng hát này cũng quá khoa trương quá đi, hay đến như vậy. Hạ Dương hát đến say mê, nụ cười trên môi không dừng, bởi vì lúc cậu cất tiếng hát lên, trong đầu cậu chỉ có duy nhất gương mặt của Vũ Quân Thành tối qua.Hạ Dương cúi đầu rồi bước vào trong cánh gà-Không thể tin được cậu lại xuất thần đến vậy.-Đã hát hay lại còn đẹp trai, Hạ Dương thật tài năng nha-Thế này thì lúc vào đại học, có khối người theo đuổi đây!Hạ Dương cười tươi cảm ơn mọi người, mấy lời khen ấy cậu cũng không để tâm lắm, quan trọng là vì nhớ đến Vũ Quân Thành, Hạ Dương mới cảm thấy mình hát nhập tâm đến vậy.

(*): Trích đoạn bài hát: Crush – David Archuleta

Đến với bộ mới có chút hồi hộp, hihi, một trong những thể loại mình thích nhất, giới giải trí >

2. Chương 2: Đại Học Dẫn Xuất

Hạ Dương là một người vui vẻ, lúc nào cũng lạc quan và tươi cười. Cho nên đối với sự rung động nhất thời này, Hạ Dương càng không cảm thấy buồn cười, chỉ cảm thấy hạnh phúc.

An Minh Sơn hôm nay về nhà sớm hơn mọi khi một chút, lúc này Hạ Dương đang nấu bữa tối. An Minh Sơn mua về một con gà quay, gọi Hạ Dương ra, bảo cậu cầm theo hai lon bia trong tủ.

-Ba? Nhưng con đang nấu cơm mà.

-Thức ăn để ngày mai ăn cũng được. Nay ba mua được một con gà quay ngon, chúng ta cùng uống bia ăn gà. Nào, ngồi xuống đây.

Hạ Dương buồn cười gật đầu ngồi xuống bên cạnh ba mình.

-Video hôm nay con hát ở lễ tổng kết trường gửi cho ba, ba đã xem chưa?

Hạ Dương vừa nói, vừa xé miếng gà cho vào miệng nhai. An Minh Sơn gật đầu cười, rót thêm bia vào cốc

-Đã xem rồi, xem lúc đợi chủ tịch Vũ. Con hát hay đó, ba không ngờ con thể này mà hát cũng được.

Hạ Dương bĩu môi, vì ăn gà cho nên dính đầy mỡ. An Minh Sơn phì cười lắc đầu ném cho cậu tờ giấy ăn

-Ba đừng phũ nhận tài năng của con. Mà sao lại đợi chủ tịch Vũ, là Vũ Quân Thành đúng không, ba làm tài xế cho anh ta từ bao giờ thế?

-À...lúc đó ba đang ở Khải Uy Vũ đợi Bạch Nhất Thiên để đưa cậu ấy đến trường quay phim, thì chủ tịch Vũ nói đưa cậu ta đến chỗ nhà hàng gặp đối tác, lúc đó cũng chưa đến giờ quay của Bạch Nhất Thiên nên ba đưa Vũ Quân Thành đi luôn.

-Anh ta...có nói gì không ba?- Hạ Dương ngập ngừng liếc nhìn ba mình

-Con nghĩ giữa ba và cậu ta có chuyện gì để nói? À...khi đó ba đang mở video con hát hôm nay con gửi cho ba, cậu ta có hỏi là ai hát, ba nói là con.

Hạ Dương bị sặc bia. Cậu ho dữ dội, hai mắt đỏ lên, chảy cả nước mắt, mũi cay xè làm An Minh Sơn bực mình.

-Con không thể cẩn thận một chút à. Lúc nào cũng thế, thật mất mặt.

Hạ Dương lần này không thèm để ý lời công kích của ba mình, cậu vội vàng lau miệng rồi hỏi

-Anh ta có nói gì không ba? Có nhận xét gì không?

-Thì khen hát hay. Vậy thôi. Ba nói với cậu ta con có nguyện vọng thi vào đại học diễn xuất, cậu ta chỉ nói có chí tiến thủ như vậy là tốt, sau đó cười, cũng không nói gì thêm

Hạ Dương tủm tỉm cười. Người trong lòng khen giọng hát của cậu, còn khen cậu biết cố gắng, Hạ Dương hết sức vui vẻ, tâm tình như được làn gió mới thổi qua. An Minh Sơn đã quen như vậy rồi, Hạ Dương từ nhỏ đã như vậy, lúc nào cũng nhảy nhót nói cười vui vẻ, dù xảy ra chuyện gì cũng đều giữ tinh thần lạc quan nhất. Nhìn Hạ Dương vừa hát vừa rửa bát, ông chợt nhớ đến năm Hạ Dương 9 tuổi, vợ ông, Lâm Vy mất vì tai nạn giao thông. Năm đó, Hạ Dương cư nhiên trước mặt người khác sẽ không rơi một giọt nước mắt nào, ông đau lòng nhớ đến gương mặt kiên cường nhỏ bé năm ấy, đôi mắt đỏ sọng, gương mặt trắng bệch, vẫn mím môi không hề lộ ra tiếng khóc nào. Chỉ đến khi còn hai cha con, Hạ Dương mới chạy vào phòng một mình òa khóc. Hạ Dương sau đó ngất đi phải cấp cứu vào bệnh viện, còn bị suy dinh dưỡng một thời gian, nhưng hết thảy chỉ để cho ba mình chăm sóc, cậu bé khi đó vốn đã rất bản lĩnh rồi.

Hôm sau Hạ Dương đến quán bar sớm hơn, tranh thủ thời gian làm bài tập. Nhâm Kiều là chủ quán bar này, ông từng kinh doanh chuỗi các nhà hàng quán bar, nay chỉ lui về đây quản lý duy nhất The moon and stars, còn lại để con cháu quản lý. Nhâm Kiều có mối quan hệ tốt với nhiều ngôi sao, diễn viên, cũng từng làm ăn với cha của Vũ Quân Thành.

-Hạ Dương, nghe ba cậu nói, cậu có nguyện vọng thi vào đại học diễn xuất?- Nhâm Kiều đưa cho Hạ Dương một ly nước táo

Hạ Dương cười tươi cảm ơn rồi trả lời

-Đúng là cháu muốn thi vào đó...muốn làm diễn viên...

Nhâm Kiều trầm mặc đánh giá ngoại hình của Hạ Dương một lần nữa. Ông nâng ly rượu lên uống chậm rãi rồi đặt xuống bàn

-Vóc dáng không tồi...có chút hơi gầy. Tôi nếu là đạo diễn sẽ bị thu hút bởi nụ cười của cậu, rất đặc biệt.

-Cảm ơn ông chủ!- Hạ Dương vui vẻ

-Cậu có biết hát không?- Nhâm Kiều nói

Vũ Quân Thành đi cùng Bạch Nhất Thiên bước vào quán bar. Hai người đứng lại nói chuyện cùng với đạo diễn Lục về bộ phim sắp tới của Bạch Nhất Thiên. Hạ Dương đương nhiên không biết sự có mặt đột ngột này của Vũ Quân Thành, cho nên vẫn đang vui vẻ trò chuyện cùng Nhâm Kiều

-Cháu hát gọi là không quá mức dọa người. -Hạ Dương cười nói – Không phải là hay, gọi là tạm chấp nhận được.

-Cậu biết bài Kiều đàn ông gì vậy không? Hát thử tôi nghe.- Nhâm Kiều vừa cười vừa uống rượu làm Hạ Dương không biết đang đùa hay thật.

Thấy cậu chần chừ, Nhâm Kiều xoa xoa mái tóc cậu rồi nói tiếp

-Không sao, hát thử vài câu tôi nghe, cũng chưa đến ca làm của cậu.

Hạ Dương cười ngượng ngùng, gãi gãi tai, một lúc mới hát

Mày có phải đàn ông không thể?

Thứ đàn ông kiểu gì vậy?

Mày chỉ biết trơ mắt nhìn cô ấy bước qua

Mày còn ngây thơ đến mức nào đây?

Thôi tốt nhất đừng nên găng gượng nữa

Hy vọng cô ấy có thể quay trở về

Nhưng lại nhẫn tâm trao cô ấy cho người khác

Mày có phải đàn ông không thể?

Đàn ông mà như vậy sao?

Mày vẫn còn yêu thương mong nhớ

Mà lại không dám nói cô ấy chờ đợi

Thôi được, mày cứ chấp nhận số phận đi...

Hạ Dương bật cười, nụ cười rạng rỡ để lộ hàm răng đều trắng muốt, cậu nghiêng đầu, gãi tai về ngưỡng ngượng rồi nói

-Cháu chỉ thuộc như vậy a...Thật là buồn cười đúng không

-Hạ Dương này, cậu có thể xem xét học trở thành ca sĩ...- Nhâm Kiều cười không rõ ý tứ, vỗ vai Hạ Dương

Vũ Quân Thành có chút ngẩn người. Lúc bài hát được cất lên, sự chú ý của anh trong câu chuyện về vai diễn của Bạch Nhất Thiên bị giọng hát của cậu thu hút. Giọng hát này trong trẻo đến vậy, lại còn nghe rất quen, không rõ là đã từng nghe ở đâu rồi. Vũ Quân Thành nhìn chăm chú Hạ Dương đang cười, anh khẽ nhún mày.

-Vũ tiên sinh, chúng ta đi vào thôi, ngoài này nói chuyện không tiện.- Lục đạo diễn nói, Vũ Quân Thành mới giật mình nhìn rồi cười.

Bạch Nhất Thiên theo hướng nhìn của Vũ Quân Thành thấy Hạ Dương, y cau mày. Từ lúc Hạ Dương hát, Bạch Nhất Thiên đã nghe tiếng, nhưng vẫn nói chuyện về vai diễn với Lục đạo diễn, cho nên không quay ra nhìn. Lúc này dưới ánh đèn mờ ảo, Hạ Dương với vẻ đẹp mang hơi thở thanh thuần khiến Bạch Nhất Thiên cũng có chút giật mình. Y vội vã ôm lấy tay của Vũ Quân Thành, nhanh chóng kéo anh đi vào trong cùng Lục đạo diễn.

Hạ Dương nếu biết mình bỏ qua vài giây ngẩn ngủ Vũ Quân Thành nhìn mình chăm chú, có lẽ cậu sẽ hối hận lắm.

Nhâm Kiều đi rồi, Hạ Dương lại làm bài tập một chút. Vì ở đây có tính chất đặc thù, cho nên lúc vào sẽ không được phép sử dụng điện thoại, chỉ khi nào kết thúc công việc, mới được nhận từ quản lý.

Hạ Dương bê đồ uống đến các phòng, mỗi lần đi qua phòng 403 lại không nhận được mà nhớ đến Vũ Quân Thành. Cậu thở dài có chút tiếc nuối, giá như hôm nay được gặp lại người đó...

Mong muốn cũng chỉ là mong muốn, còn có thể xảy ra hay không lại là một chuyện khác, vì thế hôm nay Hạ Dương không có cách nào gặp được Vũ Quân Thành. Lúc Hạ Dương vào phòng dành cho nhân viên thay đồng phục để trở về nhà thì Vũ Quân Thành khi đó cũng đã ra xe ô tô về rồi.

Từ hôm lần đầu gặp Vũ Quân Thành, Hạ Dương sau đó mỗi lần đến quán bar làm việc cũng không gặp được anh lần nữa.

Đến lúc gần thi đại học, Hạ Dương xin phép Nhâm Kiều cho nghỉ hơn 2 tháng ôn thi, ban đầu Hạ Dương còn sợ Nhâm Kiều sẽ tức giận, nhưng sau đó Nhâm Kiều ngược lại rất thoải mái cười đồng ý, còn tặng cậu một hộp bánh ngoại, chúc cậu thi thật tốt.

Thời gian ôn thi, Hạ Dương đăng ký học trên trường. Thời gian này học sinh nào cũng chăm chỉ, chỉ hận không thể dành cả ngày 24 tiếng đều ôn bài luyện thi. Hạ Dương vốn thông minh, học hành chăm chỉ, hơn nữa tiếp thu bài nhanh, cho nên cậu cũng không quá vất vả. Hạ Dương vừa ôn thi, còn giúp bạn giảng bài. Bình thường trong năm học, Hạ Dương phần lớn đều dành thời gian học bài, bạn bè cùng lớp gọi là quan hệ không quá thân, nhiều người nói cậu kiêu căng, nhưng đến hiện tại mới thấy, Hạ Dương tốt bụng đến mức nào.

Từ lúc Hạ Dương ôn thi đại học, An Minh Sơn luôn cố gắng về sớm tranh thủ nấu cơm, dọn dẹp qua loa nhà cửa để cậu không phải làm bất cứ việc gì. Hôm nào cũng mua hoa quả tươi về cho Hạ Dương, còn mua cả một túi kem để tủ lạnh cho cậu. Hạ Dương cười nói, ba làm như con là con nít!

Trước hôm thi đại học, Nhâm Kiều gọi điện cho An Minh Sơn nói chúc Hạ Dương thi tốt. Hạ Dương biết được thì rất vui vẻ. Cậu cảm thấy từ trước đến nay, Nhâm Kiều là người ngoài đầu tiên tốt bụng với cậu như vậy. Tuy làm việc ở quán bar rất hay bị mắng, nhưng chung quy lại thì Hạ Dương đánh giá Nhâm Kiều là người tốt!

Hôm thi đại học, Hạ Dương làm bài kiểm tra những môn bắt buộc đều ổn. Đến phần thi năng khiếu do trường đại học tổ chức, cậu cũng khá thuận lợi mà được khen và đánh giá cao. Hạ Dương chưa bao giờ nỗ lực cố gắng làm một việc gì đó như hiện tại. Hạ Dương sợ, nếu năm nay trượt, thời gian được gặp Vũ Quân Thành sẽ bị kéo dài thêm một năm, cho nên hơn bao giờ hết, Hạ Dương phát huy hết tất cả những gì mình có, những gì cậu tích lũy và học tập được trong kỳ thi đại học này. Lại nói về sự yêu thích của Hạ Dương đối với diễn xuất, từ bé khi còn 7 tuổi, khi kênh truyền hình thành phố có tổ chức cho trẻ em khóa học diễn xuất, An Minh Sơn và Lâm Vy đã đăng ký ngay cho Hạ Dương vào học. Đến năm 8 tuổi, Hạ Dương được mẹ tặng cho một chiếc đàn piano nhỏ vào ngày sinh nhật, là món quà mà Lâm Vy đi công tác nước ngoài mang về, khi đó bà là một biên tập cho tờ báo nổi tiếng của thành phố. Hạ Dương hồi còn nhỏ luôn thích xem phim truyền hình cùng mẹ, đều đặn đã là thói quen mỗi tuần ba buổi tối, hai mẹ con sẽ dành thời gian ngồi xem phim với nhau. Lâm Vy nói rất thích vai diễn của Tô Dịch Lam, còn nói đùa với Hạ Dương rằng nếu không làm biên tập, sẽ trở thành diễn viên. Hạ Dương từ đó ghi nhớ không quên câu nói này của mẹ.

Gần một tháng sau có kết quả, Hạ Dương là top 20 thí sinh có điểm cao nhất của đại học diễn xuất, Hạ Dương lần đầu bật khóc trước mặt Nhâm Kiều. Hôm đó cậu nhận được kết quả, sau khi gọi điện cho An Minh Sơn báo tin vui, Hạ Dương lập tức đạp xe đến quán bar báo cho Nhâm Kiều. Ông bật cười xoa đầu cậu rồi khen. Hạ Dương cảm thấy chưa bao giờ lại hạnh phúc như lúc này, đỗ đại học diễn xuất, cậu sẽ nỗ lực trở thành một diễn viên xuất sắc.

Hạ Dương thầm nghĩ, cậu có rất nhiều lý do làm động lực, vì mẹ đã khuất, còn có, vì Vũ Quân Thành.

3. Chương 3: Say Rượu

Lên đại học, Hạ Dương tiếp tục làm việc ở quán bar của Nhâm Kiều. Một tuần cậu đến đây làm vào thứ 2, thứ 5 và thứ 7, làm từ 8 giờ tối đến 10 rưỡi trở về. Tính cách vui vẻ, lại rất hay cười, thỉnh thoảng còn chọc cho mọi người vui, vì vậy Hạ Dương đều được các nhân viên chiếu cố.

Hạ Dương không biết Vũ Quân Thành tìm được quán bar mới hay không mà không thấy anh hay lui đến đây nữa. Thỉnh thoảng, cậu vẫn sẽ gặp Bạch Nhất Thiên, nhưng là không có Vũ Quân Thành đi bên cạnh.

Hạ Dương trên trường thì luôn cố gắng học và tiếp thu một cách triệt để, cậu muốn trên lớp có thể hiểu hầu hết những điều mà giáo sư nói, để về nhà hoặc đến quán bar làm việc sẽ có thời gian mà tự học.

Hạ Dương nhiều khi về sớm sẽ đạp xe đến trước công ty Khải Uy Vũ, có hôm cậu chọn một quán cà phê đối diện ngồi đợi có thể thấy được Vũ Quân Thành đi ra hay không, có hôm cậu đi loay hoay trong shop thời trang, rốt cuộc dù làm gì cũng chỉ có mục đích đợi Vũ Quân Thành, thấy được anh. Hạ Dương thỉnh thoảng tự hỏi, mình có đang làm phí thời gian của chính mình hay không. Người đó thậm chí còn không biết tên cậu, thời gian vừa qua cũng chẳng gặp được ở quán bar, có lẽ đã chẳng còn một chút ký ức nào về cậu rồi...

Vũ Quân Thành từ sân bay trở về công ty sau khi sang đất nước Y ký một số hợp đồng.

Vũ Quân Thành 27 tuổi, dáng người cao ngất, vóc dáng tuyệt đối không thua kém diễn viên hay siêu sao nào, luôn đem một bộ mặt lạnh băng. Nếu mới làm việc hoặc tiếp xúc vài lần đầu sẽ rất dễ bị khuôn mặt và lời nói của anh làm cho dọa sợ. Vũ Quân Thành tiếp quản Khải Uy Vũ từ cha mình, ban đầu đơn thuần là công ty giải trí, quản lý và đào tạo nhiều siêu sao diễn viên, ca sĩ, sau này dưới tay anh, Khải Uy Vũ còn được mở rộng loại hình kinh doanh sang bất động sản hay chuỗi một số nhà hàng trong nước.

Tên tuổi của Vũ Quân Thành luôn được báo chí nhắc đến, không chỉ vì gia tài của mình mà còn vì vẻ ngoài hết sức thu hút.

Vũ Quân Thành hiện tại độc thân, không có đối tượng cụ thể, nhưng là có vài tình nhân. Mà đương nhiên, Vũ Quân Thành sẽ không phải là người chủ động tìm kiếm tình nhân. Một người như Vũ Quân Thành, liệu có ai không mơ ước?

Sang năm hai, Hạ Dương đã cao thêm được một chút, tuy nét thanh thuần như hồi còn học trung học dần phai nhưng trên người Hạ Dương luôn khiến người đối diện cảm thấy toàn là năng lượng tuổi trẻ. Hạ Dương có nhận làm người mẫu cho vài cửa hàng thời trang trong thành phố, thỉnh thoảng sẽ có một vài tấm ảnh xuất hiện trên tạp chí hoặc quảng cáo trên mạng.

An Minh Sơn nhìn ảnh con mình trên báo, nghe Hạ Dương ba hoa từ này đến giờ khiến ông đau cả đầu

-Được rồi, con đẹp, rất đẹp...

-Ba, sơ mi của ba từ nay đều sẽ để con lo, con làm người mẫu, cho nên được giảm giá nhiều lắm. Mà ba đừng coi thường mấy nhãn hàng này, tuy không lớn lắm nhưng mà chiến dịch quảng cáo của họ rất mạnh, chất lượng hàng cũng tốt, mà chủ yếu có Hạ Dương con làm người mẫu!!

An Minh Sơn đang định nói điều gì thì điện thoại vang lên, ông khẽ nhíu mày, lịch làm việc của ông hôm nay đã kết thúc rồi, sao vẫn còn có người gọi? Là Bạch Nhất Thiên?

-Alo? Bạch tiên sinh, có chuyện gì vậy?

-.....

-Vậy...vậy được rồi, cậu đừng lo, cứ để tôi đón chủ tịch.

An Minh Sơn tắt máy, nhanh chóng cầm áo khoác đứng dậy, bị Hạ Dương ngạc nhiên lôi kéo

-Ba, xảy ra chuyện gì?

-Ba phải đi đón Vũ Quân Thành, Bạch Nhất Thiên nhờ ba đưa Vũ Quân Thành về nhà vì đang say, chắc là ngồi với đối tác. Con cứ ngủ trước đi

-Không! Con...đi cùng ba được không?- Hạ Dương cả người căng thẳng.- Anh ta say, một mình ba, biết đâu khó có thể mang nổi...vẫn là có con đi cùng. Ba yên tâm, con sẽ không hé răng nửa lời, ba thừa biết mà.

An Minh Sơn đang định cự tuyệt thì Hạ Dương ném điện thoại của mình xuống ghế, vội vàng kéo tay ông

-Con để điện thoại ở nhà rồi, chúng ta mau đi, sẽ muộn mất!

Trên đường đến nhà hàng Pháp, Hạ Dương trong lòng vô cùng kích động. Cậu sẽ được gặp Vũ Quân Thành, có thể còn được chạm vào anh.

-Con ngồi yên một chút cho ba. Lát nữa đừng có mà ba hoa nhiều chuyện. Dù sao ba cũng không phải tài xế riêng của Vũ Quân Thành, chỉ là được nhờ đón hộ.

-Vậy sao trước ba không xin làm tài xế riêng cho anh ta.- Hạ Dương bĩu môi thì thầm

-Con nói gì thế?

-Không, không có gì, ba tập trung lái xe đi.

Hạ Dương đứng ngoài đợi An Minh Sơn đi vào trong. Vì nhà hàng này khá kín đáo nên không sợ bị chụp ảnh lại. Hạ Dương nhìn vào gương của xe ba mình chỉnh lại tóc, quần áo cũng chỉnh lại một lượt, cười một cái. Đợi tầm 10 phút, cuối cùng An Minh Sơn cũng đỡ Vũ Quân Thành ra xe. Hạ Dương tròn mắt, nuốt nước miếng ực một tiếng rồi vội vàng mở cửa xe đằng sau, An Minh Sơn đỡ Vũ Quân Thành vào ghế sau xe rồi đóng cửa lại, Hạ Dương chưa kịp nói gì thì bị bắt ngồi lên ghế phó lái bên trên.

Hạ Dương quay đầu lại nhìn Vũ Quân Thành.

Đây là lần đầu tiên có thể nhìn anh ở khoảng cách gần đến như vậy. Hơi thở đều đều, hai mắt nhắm lại, cổ áo có chút lộn xộn, cậu không biết anh dùng loại nước hoa nào nhưng không quá nồng, chắc là do mùi rượu cũng át đi một chút. Hạ Dương hít một hơi thật sâu, cậu muốn nhớ thật kỹ mùi hương này.

-Ba, Vũ Quân Thành đang ngủ sao?- Hạ Dương thăm thẳm

-Có lẽ vậy. Đừng nói nữa, làm phiền người ta.

Hạ Dương gật đầu, sợ ba nghĩ nhiều, thỉnh thoảng mới dám quay đầu lại nhìn người phía sau đang ngủ say. Hạ Dương trong lòng không ngừng kích động. Người này bất luận là thức hay ngủ, đều đẹp đến như vậy. Lần nào thấy anh, trái tim cũng không thể yên, tần suất đập thậm chí còn nhanh hơn. Hạ Dương đếm, hình như đây là lần thứ 7 cậu quay xuống nhìn Vũ Quân Thành rồi, đang mải mê nhìn, bỗng dưng đôi mắt anh hé mở, Hạ Dương bị dọa đến sợ, nhanh chóng quay đầu lên, vì vội vàng lên đầu bị đập mạnh vào thành ghế phía sau

-Con...ngồi yên cho ba!- An Minh Sơn giận

-Bác An? Bác đón tôi à?- Vũ Quân Thành bây giờ mới lên tiếng, xoa xoa thái dương, nhức vô cùng.

-A? Cậu tỉnh rồi à. Bạch tiên sinh nhờ tôi đón cậu. Sắp đến rồi, cậu cứ nghỉ ngơi đi, lúc nào đến tôi sẽ gọi cậu dậy.

-Àn, cảm ơn bác...

Hạ Dương mặt đỏ ửng, may mắn trời tối không ai để ý, giọng nói này cũng thật sự quyến rũ quá. Có chút mệt mỏi mà hơi khàn, lại trầm ấm, nhẹ nhàng. Hạ Dương tùm tùm cười, An Minh Sơn lườm con trai mình một cái.

Xe đi vào khu phố đất đỏ, Hạ Dương biết khu phố này, có nằm mơ cũng không nghĩ một lần được đến đây. Xe dừng lại tại một biệt thự không quá lớn, phía trước đã có người đứng đợi, là quản gia của Vũ Quân Thành. Hạ Dương phải ngồi trong xe không được đi ra. Nếu không có quản gia, An Minh Sơn cũng có thể để cậu ra ngoài cùng đỡ Vũ Quân Thành, nhưng hiện tại thì không cần nữa

-Phiền anh rồi.- Quản gia chuyên nghiệp mỉm cười

-Không có gì, ông mau đỡ chủ tịch vào, đêm có gió dễ cảm.

Vũ Quân Thành lúc này cũng đã tỉnh được một chút, có thể đi đứng, nhưng vẫn là phải vịn tay vào quản gia.

-Cảm ơn bác An.

-Không có gì đâu chủ tịch, hai người mau vào, tôi xin phép về trước.

-Bác An, ngày mai thư ký của tôi sẽ chuyển vào tài khoản cho bác. Bác về cẩn thận.

Trong khoảnh khắc Vũ Quân Thành xoay người vào trong, Hạ Dương rất muốn mở cửa xe chạy ra, nhưng cậu không được phép làm vậy.

An Minh Sơn về đến nhà, nói Hạ Dương lại làm ông giận. Hạ Dương mặt ỉu xiu nhìn ba mình

-Đưa con đi là quá lắm rồi, còn cố tình trên xe gây sự. Danh tiếng của Vũ Quân Thành cực kỳ quan trọng, con làm sai chuyện gì, đến ba cũng không cứu con được, cho nên từ sau đừng có nghịch ngợm như vậy.

-Con có cố tình đâu.

-Thế không phải lúc này con kêu ầm trong xe còn gì?- An Minh Sơn nhéo tai cậu

Hạ Dương hừ một tiếng rồi nói

-Là do con bị đập đầu vào ghế, đau nên mới phải kêu.

-Được rồi, tóm lại là đừng nghịch ngợm như vậy nữa. Thôi ba đi ngủ đây, con cũng ngủ sớm đi.

Hạ Dương ôm tâm tình ngọt ngào ca hát suốt cho đến khi An Minh Sơn giận dữ quát.

Cậu lên mạng, đăng nhập vào diễn đàn chuyện trò cùng bạn bè, bắt đầu viết về chuyện hôm nay được gặp người trong lòng, cho nên vui vẻ đến cỡ nào.

“Mặt trời sau cơn mưa giông”: Nay tớ lại được gặp người đó

“Tiểu thư khả ái thổ con”: Ai cơ? Người hôm trước cậu nói à?

“Nường nường ngạo kiều giá lâm”: @Mặt trời sau cơn mưa giông, thế nào, có tỏ tình hay không?

“Mặt trời sau cơn mưa giông”: Ảnh ngủ mất, nay ảnh có chút say, là tớ đưa ảnh về

“Thích ăn chuối mỉm cười ôn nhu”: @Mặt trời sau cơn mưa giông, say rượu loạn tính, sao cậu không nhân cơ hội!

Hạ Dương đọc bình luận của mọi người, khuôn mặt biến đổi từ bình thường sang đỏ ửng. Tự nhiên cậu tưởng tượng đến cảnh Vũ Quân Thành ôm cậu, hôn cậu, đôi môi hơi nhạt màu ấy, nếu hôn lên không biết sẽ có cảm giác gì. Hạ Dương nghĩ, cậu bị bệnh thật rồi!

Vũ Quân Thành mặc áo choàng tắm, trên tay cầm ly trà giải rượu. Bác quản gia mỉm cười

-Tôi nghĩ là cậu nên thuê tài xế riêng.- Bác quản gia lên tiếng.- Nay Bạch tiên sinh nói ở lại thay cậu uống rượu, cho nên mới nhờ An Minh Sơn đến đón cậu.

-Chỉ là hôm nay cũng nhiều chuyện, nên cháu mới uống nhiều một chút...Điện thoại cháu lại hết pin, không gọi được cho bác. Bác cũng biết rõ cháu mà, cháu muốn tự mình lái, không cần thuê tài xế. À, lúc này có bác An đưa cháu về, bác còn thấy ai nữa không?

Bác quản gia suy nghĩ một chút rồi lắc đầu

-Chắc do khi đó cậu say quá nên nhầm lẫn, chỉ có mình An Minh Sơn đưa cậu về thôi.

-Vậy à...được rồi, cảm ơn bác, bác nghỉ sớm đi.

Vũ Quân Thành nằm xuống giường, đầu vẫn còn đau. Anh mở ngăn kéo tủ ra, lấy một bức ảnh trong quyển sách, thở dài.

Chậm rãi vuốt ve khuôn mặt trên tấm ảnh, thậm gọi tên “Lục Nhiên”

Hôm nay là sinh nhật của Lục Nhiên, mỗi tình 3 năm của Vũ Quân Thành, cho nên lúc ở tiệc, anh có chút không khống chế được mà uống nhiều.

Trên xe, anh nhìn gương mặt đó là của Lục Nhiên. Vũ Quân Thành thở dài, trong tay vẫn nắm chặt lấy bức ảnh mà ngủ thiếp đi lúc nào không hay...

Tiết trời đầu đông chưa quá lạnh, nhưng cũng khiến người ta phải co ro một chút. Thỉnh thoảng những cơn gió rét buốt bất chợt kéo đến, cũng khiến người ta phải rùng mình.

Hạ Dương chạy vội vào quán bar, cả người tản ra hơi lạnh. Cậu lơ lơ tay trước máy sưởi một lúc.

Từ hôm đưa Vũ Quân Thành về nhà đã là hơn 4 tháng, Hạ Dương chán nản thở dài. Thích một người không biết gì về mình đã khó, đằng này số lần gặp nhau còn đếm trên đầu ngón tay.

-Sao lại mặc phong phanh như vậy?- Du Nguyệt Thanh nhún mày nhìn Hạ Dương

-Chị Du...hì, tại em sợ muộn nên không kịp mặc thêm áo, hơn nữa trong nhà vẫn ấm, không nghĩ ngoài trời lạnh như vậy. Đến ca của em rồi, em đi thay đồ đây. À, em có mang một ít sủi cảo đây, em để trên bàn phía trong ấy, chị ăn thì lấy nhé.

-Ừ, lạnh thì mặc thêm áo khoác của chị vào, em gầy như vậy...

Hạ Dương cười tươi gật đầu rồi chạy vào phòng thay đồ.

Hơn 10 giờ, Hạ Dương đang ở quầy nói chuyện với pha chế thì Nhâm Kiều từ ngoài bước vào. Chào hỏi vài câu, Nhâm Kiều đi vào trong. Một lát sau, sắc mặt có chút khó chịu bước ra ngoài.

-Cho tôi một ly Black Russian.- Nhâm Kiều ngồi xuống bên cạnh Hạ Dương- Này, lát nữa có Lăng Triệt Úy đến đây, hẳn ta dạo này có chút scandal nên tính tình hơi khó chịu, các cậu phục vụ thì chú ý một chút, nhất là cậu đó Hạ Dương, đừng có cười nhiều quá. Tên này mấy nay điên lắm

Hạ Dương gật đầu. Cậu cũng nghe phong thanh về scandal của Lăng Triệt Úy, là một ca sĩ trong nghề 5 năm, hôm trước có scandal đánh nhau, không biết hiện tại ra sao rồi.

Hạ Dương rót cuộc là người mang đồ uống cho Lăng Triệt Úy, cậu nhẹ nhàng đặt ly rượu xuống bàn, mỉm cười mời lịch sự

-Gì đây? Tôi gọi Sangria mà! Cậu mang cái chết tiệt gì đây! Lỡ tai cậu có vấn đề à!

-Thật xin lỗi. Lúc trước là quý khách đã gọi Sangria, tôi đã mang đúng theo anh yêu cầu ạ.- Hạ Dương nói Lăng Triệt Úy cười lạnh, đập hai tay xuống bàn, đứng lên nhìn cậu.

-Cậu là người mới hay sao có biết tôi là ai không?

Nói đoạn, hẳn cầm lấy ly rượu hất thẳng lên người Hạ Dương, cậu có chút choáng váng, là lần đầu bị khách đối xử như vậy.

4. Chương 4: Giải Vây

Hạ Dương nhìn áo đồng phục của mình bị ướt một mảng, tuy không tính là lớn nhưng thấm vào da thịt có chút lạnh. Nhâm Kiều nhanh chóng đi đến, mỉm cười nhìn Lăng Triệt Úy

-Lăng tiên sinh, cậu nể mặt tôi một chút được không.

-Tôi chính là nể mặt ông nên muốn dạy dỗ cho nhân viên của ông. Từ trước đến nay, chưa ai ở đây mang sai đồ tôi gọi. Cậu ta là người mới à?

Nhâm Kiều cười có chút lạnh

-Hạ Dương làm việc ở đây được hơn 1 năm rồi, cũng từng phục vụ cậu. Chẳng qua cậu không nhớ thôi. Được rồi, hôm nay là do chúng tôi sai, để tôi bảo người mang đồ uống khác lên cho cậu

-Đứng lại đã, tôi nói là cậu ta, Hạ Dương.

Hạ Dương mỉm cười quay lại nhìn Lăng Triệt Úy

-Cậu nên biết xin lỗi người khác khi phạm sai lầm là phép lịch sự chứ?- Lăng Triệt Úy lười nhác nhìn cậu

-Tôi, xin lỗi Lăng tiên sinh.

Hạ Dương không muốn phải cố chấp với người này, cậu nghĩ, đơn giản như vậy cho xong. Hạ Dương thực lòng chưa bao giờ có ý định muốn gây bất hòa với ai. Lăng Triệt Úy thỏa mãn, nhắm mắt rồi gật đầu ngồi xuống.

Nhâm Kiều vỗ vai Hạ Dương, ý nói không sao rồi bảo cậu vào nhà vệ sinh thay áo.

Hạ Dương vẫn cười thật tươi, cầm áo đồng phục mới mà Nhâm Kiều đưa cho rồi vào trong. Thay đồ xong, bước ra ngoài định rửa tay thì giật mình, là Vũ Quân Thành đang đứng phía sau, hình như đang gọi điện thoại. Hạ Dương tim đập thình thịch, nhanh chóng sửa sang lại đầu tóc quần áo, nội tâm không ngừng dậy sóng, giống như rất muốn hét lên. Gương mặt cậu đỏ bừng.

-Vũ tiên sinh? Không ngờ gặp anh ở đây.

-À, là cậu, ca sĩ Lăng Triệt Úy, cậu cũng hay vào quán bar này?- Vũ Quân Thành mỉm cười thành thực, cất điện thoại đi động vào túi quần

-Quán bar này của Nhâm Kiều nổi tiếng trong giới như vậy, đồ uống lại toàn loại hảo hạng, có khi phải ra nước ngoài mới có thể thưởng thức nhưng đến đây thì khỏi phải đi đâu, vốn đã đầy đủ. Ừa, chẳng phải là cậu sao?

Lăng Triệt Úy xoay người nhìn Hạ Dương đang soi gương. Hắn bật cười thành tiếng đi đến vỗ vai Hạ Dương

-Sao rồi, đã thay đồ xong rồi? Lúc này, không giận tôi chứ?

-Tôi đã nhận lỗi về phía mình, cũng không có lý do gì giận ngài.- Hạ Dương cười, có chút cứng nhắc

Bởi lẽ, Vũ Quân Thành đang nhìn chằm chằm hai người, cho nên Hạ Dương rất muốn thoát khỏi cánh tay đang khoác trên người mình của Lăng Triệt Úy.

-Thật sao? Thậm chí, tôi hát ly Sangria đắt tiền như vậy, lãng phí đổ lên người cậu, cậu cũng không giận? Thật ngạc nhiên...nếu như tôi thế này, cậu có giận không

Nói đoạn, chưa kịp để Hạ Dương hiểu chuyện gì, Lăng Triệt Úy một tay cầm vòi nước bên cạnh bật công tắc, nước bắn lên người Hạ Dương, lần này, toàn bộ cả người cậu đều ướt sạch.

Hạ Dương nhú mày, người này có vấn đề gì vậy?

-Lăng Triệt Úy, cậu sao thế?- Vũ Quân Thành bước tới, nhìn chằm chằm hai người- Cậu ấy cũng chỉ là nhân viên, cậu tâm tình không tốt thì trở về đi, đừng ở đây gây chuyện, cậu nghĩ scandal của cậu chưa đủ loạn sao?

Hạ Dương tròn mắt nhìn Vũ Quân Thành. Đến cách nói người khác, bảo vệ kẻ yếu thế của anh cũng ngẫu nhiên vậy hay sao.

Lăng Triệt Úy giận dữ lườm Hạ Dương rồi ném vòi nước xuống, bước ra ngoài.

Hạ Dương hát xì một tiếng, gương mặt đỏ bừng, cậu bối rối nhìn Vũ Quân Thành

-Cậu không sao chứ?

-Cảm ơn anh, tôi không sao...

Vũ Quân Thành buồn cười nhìn Hạ Dương

-Sao không biết tránh, cậu ta đang gặp chuyện, cậu thông cảm một chút.

-Àn...tôi biết.

-Có lạnh không?- Vũ Quân Thành quan tâm hỏi

Àm, giống như có cái gì đang vỡ tan, Hạ Dương cảm động, trong lòng kích động không ngừng, đang định trả lời thì Bạch Nhất Thiên bước vào. Y nhìn Hạ Dương, không biểu lộ cảm xúc gì, nói thầm với Vũ Quân Thành vài câu rồi khoác tay anh định bước ra ngoài.

-Phải cẩn thận một chút.- Vũ Quân Thành trước đi ra ngoài thì nói với Hạ Dương một câu

Hạ Dương thở dài, gương mặt vì khấn trương mà đỏ bừng bấy giờ thì ửng rửng. Mới tranh thủ một chút ít thời gian quý giá vàng bạc với người đó, vậy mà lúc nào cũng có người xen vào. Hạ Dương sau đó vẫn vui vẻ, ít nhất hôm nay còn được đứng đối diện nói chuyện với anh, còn được anh quan tâm hỏi han, còn thấy anh giúp mình giải vây. Hạ Dương cảm khái, thực ra, Lăng Triệt Úy gây chuyện như vậy cũng không phải không tốt.

Tan làm, Nhâm Kiều gọi cậu lại dặn dò một chút, cũng nói cậu không phải vì chuyện của Lăng Triệt Úy mà cảm thấy tủi, Hạ Dương chỉ cười, cậu hiểu rõ phải biết thế nào.

-Nhưng mà, Lăng Triệt Úy không phải là của công ty Khải Uy Vũ sao?

-Cậu ta là người của Thịnh Toàn. Gia đình cũng có chút quan hệ nên tính cách luôn ngang bướng, loại người như này cậu không cần để ý. Hôm nay không sao chứ, trong nhà vệ sinh đó, tôi nghe Du Nguyệt nói cậu bị Lăng tiểu tử phun nước vào người.

-À...không có gì, cháu cũng không nghĩ nhiều đâu. Hơn nữa, Vũ Quân...à, Vũ tiên sinh cũng giúp cháu nói vài câu, Lăng Triệt Úy sau đó không nói gì mà đi ra ngoài.- Hạ Dương cười tươi

Nhâm Kiều hiển nhiên bị chuyện này làm cho bất ngờ, có chút ngoài ý muốn. Ông gật đầu, Hạ Dương tạm biệt mọi người ra về.

Nhâm Kiều nhìn theo bóng dáng của Hạ Dương dần hòa trong dòng người bên ngoài, ông mỉm cười không rõ ý tứ. Vũ Quân Thành mà ông biết là người không có hứng thú xen vào chuyện của người khác, Lăng Triệt Úy dù là người nổi tiếng, nhưng không nằm trong sự quản lý của Khải Uy Vũ, càng không thân thiết gì với Vũ Quân Thành, cho nên hôm nay còn nói giúp Hạ Dương, điều này làm ông ngạc nhiên.

-Vũ chủ tịch...nay cậu về muộn như vậy... Đạo này mới thấy cậu ghé qua quán tôi, bận đến vậy sao.

Vũ Quân Thành đi ra, Nhâm Kiều chủ động lên tiếng. Anh mỉm cười, nói lỏng cà vạt rồi ngồi xuống bên cạnh Nhâm Kiều. Bạch Nhất Thiên ngồi ở bàn đằng sau đợi, có vẻ rất nhàn nhã.

-Đúng là đạo này công ty có đối tác làm ăn lớn nên tôi bận một chút...

-Ly này tôi mời, không nặng đâu, còn rất đặc biệt, công thức mới, bí mật cho cậu nếm thử trước.- Nhâm Kiều đặt ly rượu trước mặt Vũ Quân Thành

Anh cười cảm ơn rồi uống một ngụm, có chút bất ngờ vì mùi vị, nhìn lại ly rượu một lúc

-Không tồi, rất lạ...

-Công thức này là một nhân viên trong quán đã nghĩ ra, cá nhân tôi thấy rất được, cho nên muốn nhờ một người sành rượu như Vũ chủ tịch thử giúp

Vũ Quân Thành bật cười, anh xoay ly rượu trên tay, ngẫm nghĩ một hồi rồi nói ra cảm nhận của mình.

-Nếu cậu ấy nghe được những lời góp ý này, chắc chắn sẽ rất cao hứng.

-Nhân viên của ông sao, là ai vậy, chắc là cũng ít nhiều am hiểu về rượu...- Vũ Quân Thành lại tiếp tục một ngụm

-À, là cậu thanh niên lúc chiều nay bị Lăng Triệt Úy đổ rượu lên người, cậu ấy

-Có phải không nhỉ, tôi không nhớ rõ ràng bộ dáng lắm, không biết có phải là người tôi gặp ở trong phòng vệ sinh hay không. Cậu ta cũng bị Lăng Triệt Úy gây khó dễ, tôi nói vài câu giúp cậu ta một chút.

Nhâm Kiều mỉm cười. Vũ Quân Thành đúng là, người không liên quan sẽ không để vào mắt, thật sự nếu để Hạ Dương biết, ngay cả màu tóc của cậu mà anh còn không nhớ, không biết cậu sẽ có biểu tình gì.

-Không ngờ Vũ chủ tịch lại ra mặt giúp cậu ấy...

-Tôi đương nhiên là biết nhân viên của Nhâm tiên sinh, sao có thể trơ mắt đứng nhìn...

-Cậu ấy là

-Vũ tiên sinh, chúng ta phải về rồi.- Bạch Nhất Thiên đứng lúc đứng dậy, mỉm cười đi đến khoác tay Vũ Quân Thành, hướng Nhâm Kiều nói- Thứ lỗi, Nhâm tiên sinh, nay chúng tôi phải về sớm

Nhâm Kiều đương nhiên có chút giận vì Bạch Nhất Thiên cắt lời ông, nhưng ông vẫn mỉm cười lắc đầu. Nhâm Kiều tiễn hai người ra cửa rồi quay vào trong. Bạch Nhất Thiên hiện tại là tình nhân của Vũ Quân Thành, ông cũng không muốn có bất cứ tranh chấp gì với người này, hiện tại sẽ không thể làm gì được người này.

Vũ Quân Thành đưa Bạch Nhất Thiên về chung cư của y, xe dừng, chưa kịp nói câu nào thì Bạch Nhất Thiên bỗng dưng vươn người ra ôm lấy mặt anh rồi hôn lên môi anh.

-Hôm nay ở lại được không?

-Nay tôi có việc, em về nghỉ ngơi cho tốt...

Bạch Nhất Thiên thở dài, ánh mắt ướt át nhìn Vũ Quân Thành, bàn tay trắng nõn chạm lên ngực anh

-Thật sự anh không ở lại được?

-Ừ, nay tôi bận. -Vũ Quân Thành mỉm cười.

Bạch Nhất Thiên nhìn Vũ Quân Thành đi ra khỏi khu chung cư mà thở dài.

Hạ Dương tối nay lại lên mạng trò chuyện với hội bạn

“Mặt trời sau cơn mưa giông”: Hôm nay người đó vì tớ mà đã mắng cho kẻ gây sự với tớ một trận, thật đúng là cảm động. Tớ muốn khóc>

“Nường nường ngạo kiều giá lâm”: Đây mới là tình yêu, sau đó thì sao?

“Mặt trời sau cơn mưa giông”: Sau có người bạn gọi ảnh đi, còn chưa kịp nói gì...*icon khóc*

“Thiếu hiệp ngọc thụ lâm phong”: Tình đơn phương chết yểu ngay lập tức

“Tiểu thư khả ái thổ con”: Lần sau cậu phải mạnh dạn hơn, phải tấn công dồn dập, theo kinh nghiệm tình trường phong phú của tớ, đây là cách tốt nhất với cậu. Muốn tìm hiểu thêm thì nhắn tin cho tớ, tớ sẽ dạy cậu miễn phí.

Hạ Dương bĩu môi, ai biết cậu kinh nghiệm thế nào, chỉ bằng bản thân chủ động hơn, nghe người ngoài dễ đổ vỡ.

Hạ Dương mang tâm tình vui vẻ đáng yêu đi ngủ, cho đến lúc ngủ say, trên môi cậu vẫn nở nụ cười.

Hạ Dương đến quán bar làm việc chăm chỉ, nhưng vẫn không quên để ý Vũ Quân Thành có đến hay không.

Cậu cảm giác như lão Thiên đang thử thách tình yêu của cậu, cứ lúc nào gặp được Vũ Quân Thành thì sau đó một thời gian rất lâu, anh giống như chạy trốn, biệt tăm tích, sẽ không để Hạ Dương thấy.

-Hạ Dương, cậu có điện thoại.- Nhâm Kiều đưa điện thoại của mình cho cậu.- Là ba cậu

Hạ Dương ngạc nhiên, cậu vội vàng nhận máy

-“Tiểu Dương, là ba, bà nội con xảy ra chuyện rồi, ba phải về nhà một chuyến...”

Hạ Dương suýt đánh rơi điện thoại xuống. Duy nhất câu đầu tiên mà An Minh Sơn nói, cậu nghe rõ, sau đó tai như bị ù đi, cậu có chút thất thần đưa trả lại điện thoại cho Nhâm Kiều.

-Xảy ra chuyện gì...? Sắc mặt cậu kém quá

-Nhâm tiên sinh, cháu hôm nay có thể xin về sớm được không?

Mắt Hạ Dương đỏ lên, nhưng nụ cười mềm mại này lại khiến Nhâm Kiều có chút không đành, tiểu tử này, vẫn cười như vậy.

-Rất cuộc là làm sao, cậu thế này tôi còn cho cậu đi đâu được?

-Bà nội...hình như ngã bệnh rồi...cháu muốn về nhà...- Hạ Dương vẫn cười nhìn Nhâm Kiều

Ông biết cậu cười là vì cố gắng lấy lòng mình, xin phép về sớm, Nhâm Kiều thở dài

-Quê cậu có phải là B thị không, tầm này nếu về sẽ phải đợi tàu, sẽ rất muộn.

-Cháu không sao, đợi vẫn có thể được, chỉ muốn nhanh chóng về nhà.

Hạ Dương giống như không thể kìm nén nổi, nhưng cậu vẫn cố gắng nói chuyện tự nhiên. Nhâm Kiều cuối cùng cũng đáp ứng để cậu về sớm, còn định cho người đưa Hạ Dương đến bến tàu nhưng bị Hạ Dương cự tuyệt

-Cháu đi taxi là được rồi. Cảm ơn Nhâm tiên sinh, lúc quay lại, cháu sẽ làm bù giờ...

Hạ Dương nhìn đồng hồ, cậu chào Nhâm Kiều, vội vàng khoác áo chạy ra khỏi quán bar. Gió lớn làm Hạ Dương run mình. Cậu thật sự rất lạnh, vì bây giờ cũng sang giữa mùa đông rồi, ngoài trời còn có tuyết rơi, Hạ Dương đứng trên đường nhìn xem có chiếc xe taxi nào đi qua không.

Một trận gió thổi qua, Hạ Dương kéo cao cổ áo lên, mũi đã đỏ lên vì lạnh, nhìn đồng hồ, Hạ Dương tự nhiên muốn khóc, cậu sợ sẽ trễ giờ tàu chạy, Hạ Dương khấn thầm, cổ họng nghẹn ngào.

Vũ Quân Thành bước ra từ nhà hàng sang trọng bên cạnh, vừa vặn Hạ Dương nhìn thấy anh, cậu ngăn người.

Vũ Quân Thành cũng khẽ nhíu mày, thiếu niên trước mặt, có chút quen mắt (trời ơi anh ơi là anh, thật đáng giận!!!)

Đôi mắt long lanh của cậu ấy, cả gương mặt non nớt ngơ nhìn mình, cả người vì lạnh mà mũi đỏ lên, hiện tại thật sự vừa đáng thương lại đáng yêu. Vũ Quân Thành cũng có giây phút thất thần.

Hạ Dương thở dài, không ngờ sẽ gặp anh lúc này, nhưng không có cách nào tiến lại gần vì taxi đến rồi, cậu vội vàng mở cửa xe đi vào. Vũ Quân Thành vẫn chăm chú nhìn cho đến khi xe đi thật xa...

-Cậu ấy....chẳng phải là cậu ấy sao?

Anh Thành quá mức đáng trí hay sao huhu, Dương Dương đáng thương quá >

5. Chương 5: Nhạc Kịch

Bạch Nhất Thiên đi đến bên cạnh Vũ Quân Thành, y nhìn xung quanh

-Anh nói ai vậy?

-Không có gì, tôi đưa em về.

Sau khi đưa Bạch Nhất Thiên về nhà, Vũ Quân Thành trở lại quán bar của Nhâm Kiều. Ông ngạc nhiên nhìn anh, Vũ Quân Thành cười có chút cứng ngắc

-Tôi chợt nhớ đến loại rượu lần trước ông cho tôi uống thử kia...không biết tối nay có thể được uống lần nữa hay không?

Nhâm Kiều cười haha mấy tiếng, ông ngồi xuống bên cạnh Vũ Quân Thành rồi nói

-Vũ tiên sinh, cậu thật sự thấy loại rượu đó ngon đến vậy? Nhưng là miễn phí một lần, lần này nếu muốn uống...

-Nhâm tiên sinh, ông cứ nói giá, tôi đều có thể đáp ứng.

Nhâm Kiều bật cười nhìn bartender ra hiệu.

-Lúc này là nói đùa thôi, chúng ta sao có thể lấy một vài ly rượu để mang ra so đo tiền bạc...

-Nhân viên mà bị Lãng Triệt Ủy mấy tháng trước đổ rượu đó, hiện tại cậu ấy còn làm ở đây không?- Vũ Quân Thành bất ngờ lên tiếng làm cho Nhâm Kiều giật mình

Ông nheo mắt nhìn Vũ Quân Thành, thấy nụ cười của anh thì ông bật cười gật đầu

-Hạ Dương vẫn còn làm ở đây, bình thường giờ này vẫn trong ca làm của cậu ấy, nhưng là gia đình xảy ra chút chuyện, cho nên lúc này đã xin thôi về sớm, sao tự nhiên cậu lại hỏi vậy?

-À...chỉ là lúc này có gặp một người nhìn rất quen mắt, tôi không chắc có phải cùng là cậu nhân viên chỗ ông, cùng một người...?

Nhâm Kiều lại cười. Kỳ thực, không tính nói chuyện làm ăn với Vũ Quân Thành, nếu nói chuyện phiếm, thì số lần ông cười rất nhiều. Nhâm Kiều biết, nếu không phải người quen hay là người có một sự ảnh hưởng, hay tầm quan trọng nhất định, Vũ Quân Thành sẽ không bao giờ để vào trong tâm trí. Ông có cảm giác, Vũ Quân Thành sẽ dùng triệt để tất cả mọi sự quan tâm của mình cho những gì hoặc những người như vậy, ngoài ra, sẽ không hề muốn lãng phí một chút nào.

-Cậu ấy cao tầm 1m75, dáng người gầy, mặt có chút nhỏ, tóc màu đen tuyền, đặc biệt thích cười.

-Để tôi nghĩ lại xem....hình như là đúng rồi, người tôi nhìn khi nãy, có lẽ là cậu ấy.

Nhâm Kiều nhận hai ly rượu từ bartender, ông đặt một ly trước mặt Vũ Quân Thành, nhìn anh uống một ngụm rồi nói tiếp

-Rượu này, công thức cũng là do cậu ấy nghĩ ra.

Vũ Quân Thành ngừng động tác trên tay, gương mặt ban đầu có chút ngạc nhiên, sau thì mỉm cười. Nhâm Kiều cũng mỉm cười, ông cảm khái nhìn Vũ Quân Thành, nụ cười đẹp thế này, bảo sao nhiều người theo đuổi đến thế. Nếu để tiểu tử kia biết Vũ Quân Thành đang nói về cậu ấy, chắc chắn sẽ thấy nụ cười tươi của cậu ấy cho mà xem!

Lại nói đến Hạ Dương, bây giờ cậu cũng có thể yên vị trên tàu về quê nhà của mình. Trên đường về, Hạ Dương gọi điện cho An Minh Sơn đến lần thứ 3 mới thấy ông nghe máy.

-“Con...trở về làm gì, có gì ba sẽ báo sau...con thật là. Đêm hôm như vậy, con cẩn thận một chút. Ba đang ở bệnh viện đợi bà nội trong ca phẫu thuật”

Hạ Dương cúi đầu, bật khóc, nghe thấy ba nói bà nội đang phải phẫu thuật, Hạ Dương không kìm chế được, cậu run lên một chút.

Bà nội là người thân với Hạ Dương nhất, thậm chí là ba còn không thân thiết bằng. Cho đến năm cấp 3, Hạ Dương mới cùng ba chuyển lên thành phố A sống, từ ngày còn bé, ba mẹ đều phải đi làm cả ngày, mẹ là biên tập viên cho nên cũng hay xa nhà, người mà Hạ Dương luôn gần gũi nhất là bà nội. Bất kể chuyện gì, từ chuyện trong vườn xuất hiện một tổ ong, cho đến việc cậu bé Hạ Dương nhặt được một con mèo về nuôi, rồi đi học bị bạn bè trêu chọc, Hạ Dương luôn ôm bà nội thủ thủ. Từ hồi lên thành phố học, Hạ Dương luôn tranh thủ về thăm bà, vì lần trước về nhà, bà bị ốm cũng phải đi viện, cho nên lần này Hạ Dương lại càng sợ hãi.

Hạ Dương ra khỏi ga tàu thì chạy về nhà một mạch, tìm xe máy cũ của ba đi đến bệnh viện. Mùa đông ở thị trấn này lạnh hơn thành phố B một chút, nhưng Hạ Dương hoàn toàn để chuyện đó ngoài tâm trí, hiện tại cậu chỉ biết làm thế nào để đến bệnh viện nhanh nhất.

-Ba!

Tiếng gọi nghẹn ngào của Hạ Dương làm An Minh Sơn giật mình, ông đứng dậy, nhưng có chút choáng váng. Hạ Dương vội vàng chạy đến đỡ lấy ông ngồi xuống ghế.

-Bà nội xảy ra chuyện gì vậy?

-Con...đứa nhỏ này, tay đều lạnh hết cả! Bà nội con bị đột quỵ, nhưng cấp cứu kịp thời, hy vọng...sẽ ổn.

Hạ Dương hít thở không thông, cậu biết bệnh này ở người già là rất nguy hiểm, cậu không dám nghĩ thêm, bàn tay nắm chặt lấy áo ba. An Minh Sơn thở dài, ông cởi áo khoác của mình khoác lên người Hạ Dương

-Con xin về sớm vậy, Nhâm Kiều có nói gì không?

-Nhâm tiên sinh không mắng con, ông ấy còn bảo người đưa con đến bến tàu nhưng con nói có thể tự bắt xe được...- Hạ Dương nói như bằng giọng mũi, cậu sụt sịt

An Minh Sơn mỉm cười vò đầu Hạ Dương.

-Nhâm Kiều đối với ba cũng giúp đỡ nhiều, nay đến con...ba tuy không tiếp xúc quá nhiều với ông ấy, nhưng luôn có cảm giác ông ấy là người tốt... ít nhất là với con. Cho nên sau này...con nên học hỏi ông ấy thêm...

Hạ Dương không hiểu rõ lắm ý mà ba muốn nói, nhưng cậu vẫn đáp ứng mỉm cười. Hạ Dương sức nhớ ra lúc ở quán bar, Nhâm Kiều có nhét vào trong cặp cậu túi bánh ngọt, cậu vì vội vã lo lắng mà quên mất, bây giờ mới cảm thấy đói bụng.

-Bánh này cũng là Nhâm tiên sinh đưa cho con, ba ăn một chút cùng con.

An Minh Sơn mỉm cười, bánh ngoại thật sự rất ngon.

-Hạ Dương, tỉnh đi, bà nội con phẫu thuật xong rồi.

Hạ Dương giật mình, hai mắt cay xè, cậu vịn vào ghế đứng lên. Bác sĩ phẫu thuật đang nói chuyện với An Minh Sơn, vẻ căng thẳng trên gương mặt ông hiện tại đã bớt, ông mỉm cười cảm ơn bác sĩ. Phải đợi một lúc sau, hai người mới được vào thăm bà nội. Hạ Dương thấy bà thì òa khóc, cậu cố gắng không khóc thật to, thút thít làm An Minh Sơn vừa buồn cười vừa đáng thương. Hạ Dương trước kia nói, sẽ không khóc trước mặt bà nội, nhất định để bà thấy vẻ kiên cường nhất của mình, nhưng hiện tại thì đã không kìm được rồi.

Hạ Dương ngủ thiếp đi, cậu đã rất mệt mỏi.

-Dương Dương...Dương Dương của bà...

-Ừm...nội...nội tỉnh rồi...con...- Hạ Dương bật khóc, cậu ôm chầm lấy bà đang nằm trên giường.- Con rất sợ...nội hứa với con, sẽ không sao...nhất định không được ốm nữa....

-Đứa nhỏ này, giờ cũng chịu khóc rồi...nội khỏe lắm, bệnh một chút thôi. Con xem con kìa, hai mấy tuổi rồi vẫn cứ trẻ con thế...lấy cho nội cốc nước.

An Minh Sơn mang cháo vào phòng thì thấy hai bà cháu đang vui vẻ trò chuyện. Hạ Dương hai mắt sáng ngời, nụ cười trên môi không lúc nào dừng, gương mặt hồng hào.

-Mẹ, bác sĩ nói tạm thời mẹ chỉ nên ăn thức ăn dạng lỏng một chút. Mẹ thấy trong người thế nào rồi, có thấy chỗ nào đau hay nhức mỏi không?

-Mẹ khỏe rồi, không sao đâu. Nhìn hai cha con kìa....

Bà mỉm cười hiền hậu, vươn tay vuốt ve mái tóc đen tuyền của Hạ Dương, bà rất thích mái tóc này của Hạ Dương, từng nói với cậu như vậy. Hạ Dương hứa, nhất định sẽ không nhuộm bất cứ màu gì khác cả.

-Tện đây, con cũng muốn nói một chuyện. Hạ Dương, ba sẽ không làm tài xế ở Khải Uy Vũ nữa, ba muốn trở về đây sống cùng bà nội, tiện chăm sóc bà luôn.

Bà và Hạ Dương hiển nhiên bị điều này làm bất ngờ. Bà nội lên tiếng trước

-Đã nói mẹ không sao rồi, con không phải như vậy. Mẹ từ trước vẫn sống tốt, chẳng qua tuổi già có chút bệnh tật nhỏ...

-Mẹ, con là vừa muốn nghỉ việc về đây làm công việc nhẹ nhàng bán hàng quán, vừa muốn chăm sóc mẹ. Con cũng không còn trẻ, làm tài xế đến tuổi này cũng coi như nghỉ được rồi...chỉ sợ Hạ Dương...

-Ba. Ba nghĩ nhiều rồi. Con đã 20 tuổi, sống ở thành phố A cũng mấy năm quen rồi, ba không phải lo. Chuyện này ba tính như vậy thì cứ vậy mà làm, con đương nhiên không có ý kiến gì cả. Ba cũng về đây vừa nghỉ ngơi, lại chăm sóc được nội. Con ở thành phố A cũng sẽ thỉnh thoảng về đây thăm hai người. Quyết định của ba, như vậy là con yên tâm rồi.

An Minh Sơn có chút xúc động, ông cười cười vỗ vai Hạ Dương, một nhà ba người, ba thế hệ nhìn nhau rồi bật cười.

Hạ Dương ở lại B thị thêm 2 ngày nữa, mặc dù rất muốn ở thêm nhưng vì việc học tập và làm thêm cho nên cậu không ở lại lâu được. An Minh Sơn cùng Hạ Dương quay lại thành phố A, ông sắp xếp chu toàn mọi công việc, cũng nhận được một số tiền thưởng kha khá, sau đó còn chạm mặt Vũ Quân Thành, cho nên lại được nhận thêm một chút.

Hôm An Minh Sơn lên tàu trở về B thị, trời đổ mưa lớn, Hạ Dương ngoan ngoãn vâng dạ lời ba dặn, đến lúc phải lên tàu, cậu cũng nén nước mắt vào trong, mỉm cười thật tươi nhìn ba đi lên tàu.

Tàu lặn bánh, Hạ Dương lúc này cũng lau đi nước mắt trên gương mặt. Hạ Dương thầm trách, vì cái gì mà càng ngày càng dễ khóc như vậy, sau này phải cố gắng giấu đi, phải tận lực mạnh mẽ, có như vậy, mới cảm thấy an toàn...

Hạ Dương trở lại trường học, buổi tối đến quán bar của Nhâm Kiều làm thêm.

Hai năm cuối đại học, Hạ Dương giống như không quan tâm đến bất cứ điều gì ngoài lề mà tập trung học chăm chỉ, ngoài giờ học ở trường, Hạ Dương còn lên thư viện, số lần vào thư viện còn nhiều hơn là trở về nhà. Hạ Dương còn đăng ký mấy khóa nghe diễn giảng của nhiều giáo sư nổi tiếng trong thành phố về mảng nghệ thuật diễn xuất. Nhâm Kiều cũng hỗ trợ Hạ Dương, vài lần sẽ tặng cậu mấy tấm vé vào nghe diễn giảng của diễn viên gạo cội đã giải nghệ. Những tấm vé này đều hầu hết dành cho những diễn viên trẻ mới vào nghề, hay cho những người thân quen của họ muốn theo đuổi con đường diễn xuất. Hạ Dương không biết làm thế nào để cảm ơn Nhâm Kiều, cậu có rất nhiều lần từ chối, nhưng Nhâm Kiều đều đơn giản mà cười, ông nói là chuyện nhỏ, không phải quá cầu nệ, Hạ Dương cứ học tập thật tốt là được.

Hôm nay Hạ Dương có vé đến tham dự buổi diễn nhạc kịch của Tô Dịch Lam, diễn viên cậu luôn luôn yêu thích. Lần đầu tiên được thấy Tô Dịch Lam ngoài đời, Hạ Dương cao hứng không thôi. Cậu chăm chú xem không bỏ sót bất cứ một chi tiết, cử chỉ hay ánh mắt nào của Tô Dịch Lam, đến mức khi kết thúc vở kịch, Hạ Dương là người đầu tiên đứng dậy vỗ tay to, cậu vẫn ngẩn ngơ nhìn Tô Dịch Lam.

Tô Dịch Lam ngồi lại giao lưu cùng mọi người, giải thích thêm về vài tình tiết trong vở kịch mà hầu như lớp người mới vào nghề sẽ khó hiểu. Mọi người ai cũng chăm chú lắng nghe, Hạ Dương không ngừng gật đầu, ánh mắt hướng lên sân khấu, tay thì cầm giấy bút ghi thật nhanh.

-Tô Dịch Lam tuy đã giải nghệ nhưng mối quan hệ trong giới đều vẫn rất vững, cho nên hôm nay rảnh, tôi muốn đưa em đi xem một chút.-Vũ Quân Thành mỉm cười

Bạch Nhất Thiên gật đầu, bàn tay vẫn nắm chặt tay Vũ Quân Thành.

-Bây giờ ai có thể diễn lại đoạn Tống Bằng vì Phương Nhi ra đi mà đau khổ không?- Tô Dịch Lam đứng dậy hỏi

-Em có muốn thử không?- Vũ Quân Thành mỉm cười như cũ nhìn Bạch Nhất Thiên

-Em...không chắc lắm, chưa bao giờ thử diễn nhạc kịch...vẫn là thôi đi.- Bạch Nhất Thiên cười ngượng ngùng

-Tôi để ý cậu thanh niên này từ rất lâu rồi, cậu có muốn thử không?- Tô Dịch Lam đi gần đến chỗ của Hạ Dương rồi nói

Hạ Dương tròn mắt, có chút ngoài ý muốn. Mọi sự chú ý đều dồn vào Hạ Dương, cậu sờ sờ mái tóc của mình, lưỡng lự một lúc rồi đồng ý đi lên sân khấu.

6. Chương 6: Lục Nhiên

Hạ Dương nhìn Tô Dịch Lam, thấy ông mỉm cười, bất giác cậu cũng mỉm cười theo. Cậu cúi đầu chào khán giả

Hạ Dương hít một hơi thật sâu, cậu chậm rãi nhắm mắt, đó là cách cậu giữ bình tĩnh, chuẩn bị bắt đầu diễn.

Hạ Dương vào vai Tống Bằng. Nhẹ nhàng mở hai mắt, Tống Bằng khụy xuống, động tác vươn tay ra phía trước giống hệt Tô Dịch Lam khi này

Cúi đầu, bàn tay thu lại đặt lên ngực, gương mặt non nớt cứng ngắc, đôi môi hé mở, muốn nói thành lời nhưng lại bị nghẹn lại bên trong.

-Phương Nhi...nàng có nghe thấy ta nói không...có thể cho ta biết được không...

Nước mắt chậm rãi rơi, hai bàn tay nắm chặt thành quyền chống xuống đất, Tống Bằng nghẹn ngào thêm một lần kêu tên của người yêu

-Phương Nhi...ta làm sao có thể tiếp tục sống, khi trên thế gian này...không còn bóng hình của nàng nữa. Thật xin lỗi!

Tống Bằng vẫn quỳ gối, bắt đầu cất tiếng hát

Nếu có thể để gió mang đi, xin hãy mang tiếng hát của ta đến cô ấy

Nếu có thể để mưa mang đi, xin hãy mang những giọt nước mắt của ta đến người

Đem tất cả những chân tâm quý giá nhất tặng cho người,

Cớ vì sao người vẫn bỏ mặc ta nơi đây

Mùa đông lạnh băng giống như trái tim ta lúc này

Một chút cũng không muốn sưởi ấm, một chút cũng không muốn đập

Tâm ta...đã vì người mà chết rồi

Đến câu cuối cùng, Tống Bằng ngân dài, tiếng hát hòa trong sự phẫn uất lẫn đau đớn mà không còn rành mạch, tiếng khóc làm cả khán phòng im lặng. Tống Bằng nâng kiếm bằng hai tay, mọi người còn thấy đôi bàn tay của cậu run rẩy, hơi thở dồn dập lúc này dần chậm lại, nụ cười thê lương trên môi, vừa khiến người khác thấy đang hạnh phúc, lại khiến người ta thấy khổ sở đến cùng cực. Tống Bằng rút kiếm ra, bắt ngờ vung lên thật cao rồi đâm xuống bụng

-Thật tốt quá...Phương Nhi, đi chậm lại một chút...ta đến rồi...

Lúc Hạ Dương diễn xong, căn phòng vẫn im lặng. Một lát, Vũ Quân Thành là người đầu tiên vỗ tay làm mọi người cũng bừng tỉnh, tiếng vỗ tay thật lớn làm Hạ Dương cảm động.

-Diễn tốt lắm!

-Cậu ấy hát cũng rất hay.

-Có thấy biểu cảm của cậu ta hay không, đoạn cậu ta cười đó...tôi bị đứng hình...

Mọi người bắt đầu bàn tán rất nhiều, Tô Dịch Lam cũng vỗ tay, đi đến bên cạnh Hạ Dương.

-Mặc dù diễn còn non, nhưng thật sự nếu là mới bắt đầu đã rất xuất sắc rồi. Tôi đánh giá cao giọng hát và biểu cảm của cậu ấy, đó là hai điều vô cùng quan trọng mà một diễn viên nhạc kịch cần phát huy. Cảm ơn cậu. À, tôi có thể biết tên cậu không?

-Cháu là Hạ Dương, An Hạ Dương. Sinh viên năm cuối đại học diễn xuất.- Hạ Dương mỉm cười nhìn Tô Dịch Lam

-Tốt lắm, Hạ Dương. Chúc cậu thành công!

Hạ Dương về chỗ ngồi, ai cũng ngoái nhìn cậu, nhiều người còn giơ ngón cái cười khen cậu. Hạ Dương lần đầu được diễn trước mặt nhiều người, hơn nữa còn là diễn viên mình thích mời lên diễn, trong lòng không khỏi hạnh phúc. Nụ cười tươi trên môi của Hạ Dương khiến mọi người vui vẻ.

Vũ Quân Thành từ lúc Hạ Dương diễn cho đến lúc cậu về chỗ ngồi của mình, đều im lặng chăm chú quan sát.

-Vũ tiên sinh, mọi người về rồi, chúng ta về thôi.

Cho đến khi Bạch Nhất Thiên đánh tan suy nghĩ của Vũ Quân Thành, anh lúc này mới định thần lại, đứng dậy, có chút vội vàng nhìn sang chỗ ngồi của Hạ Dương bên kia nhưng không thấy cậu đâu.

-Anh tìm gì vậy?- Bạch Nhất Thiên thắc mắc

-Không có gì, chúng ta về thôi.

Lúc trên xe, Vũ Quân Thành vẫn không thể tập trung nói chuyện với Bạch Nhất Thiên, trong đầu anh chỉ có những tưởng tượng lại đoạn diễn của Hạ Dương trên sân khấu khi nãy, cả nụ cười buồn của cậu lúc đó. Cái lúc Hạ Dương rút kiếm giả đâm vào bụng, anh khi đó không nghĩ mình lại xúc động đến mức gần như muốn đứng dậy. Vũ Quân Thành thở dài, anh lại thất thần. Không rõ lúc này, cậu ta giới thiệu tên gì nhỉ!

-Vũ tiên sinh, anh có nghe em nói không...?

-Em nói lại đi, anh này đang nghĩ vài chuyện ở công ty.

Bạch Nhất Thiên mỉm cười

-Em nói là, ngày mai em muốn mời Tô tiên sinh đi ăn cơm, anh có đi cùng em không?

-Ngày mai...ngày mai là thứ 7...anh có việc bận rồi, vẫn là em đi một mình tốt hơn.

Bạch Nhất Thiên nhún vai đáp ứng, nhìn Vũ Quân Thành đang lái xe rồi không nói gì thêm nữa. Y biết, từ lúc người kia lên sân khấu diễn, sự tập trung của Vũ Quân Thành đặt hoàn toàn lên người đó. Y cũng thấy khá quen mắt, nhưng thực sự không nghĩ ra đã gặp ở đâu.

Vũ Quân Thành đưa Bạch Nhất Thiên về nhà, y mời anh vào nhà, nói rằng có loại rượu mới muốn anh thử. Vũ Quân Thành đồng ý.

Đối với tình nhân, Vũ Quân Thành luôn rất chu đáo, lịch thiệp, anh xây lên cho mình một danh tiếng hoàn hảo. Vũ Quân Thành ngồi đợi. Bạch Nhất Thiên đi ra, tay cầm chai rượu bước đến ngồi lên đùi anh

Bạch Nhất Thiên rót cho Vũ Quân Thành một ly rượu, anh mỉm cười uống một ngụm.

Bạch Nhất Thiên ôm lấy cổ anh, hôn chậm rãi lên môi anh. Vũ Quân Thành vẫn mở mắt nhìn y chăm chú. Anh thấy nụ cười của Bạch Nhất Thiên. Vũ Quân Thành đau đầu, không hiểu sao luôn nghĩ đến nụ cười của cậu ấy, nụ cười tươi lúc được khen ngợi trở về chỗ ngồi của mình.

-Hôm nay tôi không có hứng...em nghỉ ngơi đi.

Bạch Nhất Thiên ngạc nhiên nhìn Vũ Quân Thành, y ôm lấy Vũ Quân Thành, giọng nức nở

-Dạo này anh luôn không chú ý đến em...em làm sai chuyện gì sao?

-Em nghĩ nhiều rồi, dạo này tôi công việc bận rộn, có chút mệt mỏi...

Bạch Nhất Thiên kìm nén cơn giận trong lòng, rốt cuộc cũng thỏa hiệp với Vũ Quân Thành, y dặn dò anh vài câu, nhìn xe của Vũ Quân Thành đi khỏi mà chửi thầm một tiếng

Vũ Quân Thành về đến nhà, lập tức vào phòng riêng, lấy tấm ảnh trong cuốn sách, anh hít một hơi thật dài.

-Lục Nhiên...tại sao nụ cười của hai người giống nhau như vậy...

Anh nghĩ, mình đã quên được Lục Nhiên rồi. Cũng gần 3 năm từ khi Lục Nhiên rời anh mà yêu một người khác. Vũ Quân Thành khi đó tìm đủ mọi cách kéo Lục Nhiên về, nhưng hiển nhiên là không được. Anh yêu Lục Nhiên là thật, nhưng cũng hận Lục Nhiên. Lục Nhiên cũng yêu anh, nhưng lợi dụng sự tin tưởng của anh, lại phản bội anh.

Anh nghĩ, anh đã chết tâm rồi

Anh bắt đầu tìm kiếm những tình nhân bên ngoài, bao dưỡng họ, chu đáo quan tâm đến họ, anh muốn quên Lục Nhiên, anh nghĩ, anh đã làm được.

Nhưng sự xuất hiện của cậu thanh niên ấy, nụ cười của cậu ấy, lại khiến anh nhớ đến Lục Nhiên.

-Lục Nhiên cười như vậy sao...không phải, cậu ấy khác em, cậu ấy và em khác biệt...

Năm ấy, Vũ Quân Thành gặp Lục Nhiên, thấy một người cười tươi đến vậy, anh xiêu lòng. Năm ấy, Vũ Quân Thành không tâm cơ, không chút giả hoạt, không tham vọng, điều duy nhất anh cần là một tình yêu. Lục Nhiên từ nụ cười ấy, làm nảy sinh tình cảm trong trái tim anh.

Vũ Quân Thành đã yêu thương Lục Nhiên rất nhiều, nhưng sau đó, Lục Nhiên lại bỏ anh yêu một người khác.

Lần đầu tiên trong đời, Vũ Quân Thành cảm thấy thất bại. Cũng khi đó, Vũ Quân Thành nghĩ, tình yêu rất cuộc cũng chỉ giống như một trò chơi, ai yêu nhiều hơn sẽ thua, cho đi ít hơn sẽ thắng. Vũ Quân Thành nghĩ, sẽ không yêu thêm một ai nữa...

Ba năm rồi, tình nhân của anh không nhiều, nhưng mỗi lần ở bên tình nhân, anh đều cho họ sự quan tâm chu đáo nhất, anh trở thành mẫu tình nhân hoàn hảo, đến lúc cảm thấy chán, anh chia tay, cũng là bồi thường cho họ số tiền giúp họ sống vui vẻ cả đời

Vũ Quân Thành nổi lên là như vậy, quá khứ yêu Lục Nhiên của anh, không ai biết, không ai chạm tới.

Vũ Quân Thành lãnh đạm, lạnh lùng, anh nghĩ, anh đã thắng, trái tim không có ai, như vậy thật sự rất tốt...

Chỉ là một nụ cười tươi, nhưng vô duyên vô cớ như bóp thật mạnh trái tim anh, một người trước giờ luôn bình tĩnh, rất cuộc cũng có vết nứt...

Hạ Dương tốt nghiệp đại học diễn xuất với tấm bằng giỏi. Cậu trở về B thị, ở lại quê một tuần.

Cậu thích nhất là vườn hoa của bà nội, bà nội rất thích trồng hoa cải. Mỗi lần trở về, Hạ Dương đều thích ra vườn ngồi chơi cùng bà, ngắm hoa cải vàng rực cả một khu vườn cỏ xanh mướt, Hạ Dương yêu thích cảm giác ấy. Hết thấy những gì bên cạnh bà, đều tuyệt vời nhất

-Tiểu Tư, đến đây, tớ làm ít sủi cảo, ăn thử xem

Hạ Dương có một người bạn tên Tiểu Tư, hai người chơi thân từ lúc học cấp 1, sau này Hạ Dương lên thành phố, Tiểu Tư ở lại B thị làm việc cho một shop quần áo.

Hai người vừa ngồi ăn vừa trò chuyện, ngồi bên ngoài gió thổi mát rượi, mùa hè ở B thị không ngột ngạt như thành phố, cho nên không khí rất thoải mái, trong lành.

-Cậu ra vườn đi, tớ chụp cho mấy bức ảnh.- Tiểu Tư đột nhiên đứng dậy nhìn Hạ Dương

Tiểu Tư có sở thích chụp ảnh, chiếc máy ảnh hiện tại là tiền tích cóp mà mua được. Hạ Dương buồn cười nhìn Tiểu Tư, cậu lắc đầu từ chối nhưng rất cuộc bị Tiểu Tư bắt chụp. Hạ Dương chỉ mặc một chiếc áo thun màu trắng đơn giản, không có họa tiết trang trí, chiếc quần bò hơi rộng, Tiểu Tư đưa chiếc mũ tròn màu trắng của mình cho cậu đội.

Hạ Dương buồn cười, cũng thoải mái tạo dáng, cả hai vui vẻ chụp ảnh cả buổi chiều.

Ngày hôm sau, Hạ Dương phải lên thành phố.

Cậu đăng ký casting cho một vai diễn phụ của một bộ phim truyền hình trên mạng. Buổi casting này, có rất nhiều người cũng đến tham dự, Hạ Dương đương nhiên lo lắng nhưng lúc nhập vai, cậu hoàn toàn tập trung và thể hiện nhân vật. Đạo diễn tuy không nói quá nhiều, nhưng Hạ Dương vẫn cảm thấy tự tin.

Ba ngày sau, bộ ảnh Hạ Dương chụp ở vườn hoa cải của bà được Tiểu Tư đăng trên mạng, có lượt chia sẻ và bình luận đến mấy nghìn. Bộ ảnh chụp ở nơi bình thường nhưng vì nụ cười và cả gương mặt đẹp đến ngây người của Hạ Dương nhận được sự quan tâm rất lớn. Hạ Dương đương nhiên không nghĩ, mấy tấm ảnh chụp chơi đó lại nổi lên như vậy.

Hạ Dương vì thế nhận được vai diễn này của bộ phim, vì đạo diễn cũng bị thần thái trong những bức ảnh của cậu làm cho bất ngờ.

Hạ Dương cảm ơn Tiểu Tư rồi rít, Tiểu Tư chỉ cười nói khi nào phim công chiếu nhất định phải được mời một bữa.

Nhâm Kiều cũng vui vẻ chúc mừng Hạ Dương, tối hôm đó mọi nhân viên ở quán bar đều vui vẻ ở lại ăn vặt nói chuyện cùng nhau.

Bộ ảnh chụp có vẻ đơn giản nhưng ngày càng được chia sẻ nhiều, còn đứng đầu trong nhiều trang báo mạng. Hạ Dương đương nhiên vui vẻ, nhưng đến phim trường, cậu muốn tập trung hoàn toàn vào vai diễn. Nhiều nhân viên nhìn Hạ Dương thật sự yêu thích, trời nóng còn mua kem và cho cậu vài lon nước lạnh.

Hạ Dương vẫn làm thêm ở quán bar của Nhâm Kiều, tối hôm nay là ca trực của cậu.

-Tiểu Dương, cậu nên đăng ký vào một công ty quản lý. Tuy không hẳn là người trong nghề, nhưng có quen biết nhiều, tôi nghĩ cậu nên làm như vậy, sự nghiệp mới có tương lai được. Bộ phim này quay xong sẽ được công chiếu, nếu khi đó thành công, cậu nhất định nên ký hợp đồng.

Hạ Dương cũng đã suy nghĩ về vấn đề này nhiều lần. Nhưng nhìn lại bản thân, vẫn còn non nớt, kinh nghiệm cũng chưa có nhiều, không biết nên đăng ký vào công ty nào cho hợp lý. Công ty nhỏ quản lý nghệ sĩ cũng có nhiều, nhưng Hạ Dương vẫn đang phân vân.

Đạo diễn bộ phim của Hạ Dương lần này là một người trẻ tuổi, vừa đi du học về. Vì ba của người này cũng là đạo diễn nhiều kinh nghiệm trong nghề, từng có nhiều bộ phim đạt giải, cho nên cũng muốn hướng cho con trai theo nghề đạo diễn.

-Hôm nay em có hẹn với đạo diễn Hà, ông ấy có đưa con trai của mình đến cùng. Em cũng đóng 2 bộ phim của đạo diễn Hà, cũng xem bộ phim đầu tiên của con trai ông ấy khi còn làm thử ở nước ngoài, thấy rất triển vọng...

-Ừm, tối nay anh rảnh, sẽ đi cùng em.

Vũ Quân Thành mỉm cười nhìn Bạch Nhất Thiên. Nhà hàng mọi người đặt tối nay là một nhà hàng Hàn quốc nổi tiếng đắt đỏ.

-Đúng như lời đồn, Vũ chủ tịch luôn rất biết quan tâm đến mọi người trong công ty, tôi đánh giá cao sự chu đáo này của ngài.- Hà đạo diễn cười sáng khoái

-Là việc nên làm, hơn nữa, họ đều thuộc quản lý của công ty tôi, cho nên, tranh thủ thời gian quan tâm cũng là đúng.- Vũ Quân Thành cười lịch sự đáp lại

-Đây là Hà Văn, con trai của tôi, đang làm đạo diễn cho một bộ phim truyền hình mạng.

Mọi người nói chuyện vui vẻ, hết thấy đều thuận lợi. Hà Văn trẻ hơn Vũ Quân Thành 1 tuổi, nhưng cách nói chuyện rất trưởng thành, già dặn, không quá kiêu ngạo, biết chừng mực.

-Bộ phim này tôi mới làm, cho nên chưa có biết nhiều dàn diễn viên nhiều công ty nổi tiếng, ví dụ như của Vũ tiên sinh đây, cho nên mới chỉ tuyển chọn vài diễn viên trẻ. Thể loại thanh xuân vườn trường cũng tươi mới, khá thích hợp...À, có cậu thanh niên này tuy chỉ đóng vai phụ nhưng diễn xuất không tệ, bộ ảnh của cậu ấy vì làm mưa gió trên mạng nên tôi mới quyết định chọn

-Đúng vậy, cá nhân tôi rất thích bộ ảnh này.- Hà đạo diễn gật đầu nhìn con trai

Vũ Quân Thành không quan tâm lắm tới nghệ thuật, cho đến khi Hà Văn đưa ra một tấm ảnh Hạ Dương đang cười rất tươi ngồi trong vườn hoa cải dưới ánh nắng mặt trời, anh giật mình.

Hình như chương sau hai người chính thức gặp nhau rồi huhu:((

7. Chương 7: Chụp Quảng Cáo

Nhìn tấm ảnh trên tay, Vũ Quân Thành không khỏi có chút sửng sốt. Lại là cậu thanh niên này. Lần này anh đã chắc chắn hơn, chính là người đã diễn nhạc kịch khi đó, nụ cười này, ánh mắt sáng ngời không thể lẫn đi đâu được.

-Vũ tiên sinh cũng thấy đẹp đúng không.- Hà Văn cười- Cậu ấy nói, chỉ là chụp chơi khi về quê, là do một người bạn chụp hộ, cậu bạn kia đăng trên mạng, cậu ấy cũng không ngờ sẽ nổi tiếng đến vậy. Quần áo không cầu kỳ, cũng không có trang điểm, bất quá vì cậu ấy vốn dĩ cũng trắng...hơn nữa, chụp dưới ánh mặt trời, bối cảnh lại là trong vườn hoa cải vàng cỏ xanh, thực sự rất nổi bật.

Vũ Quân Thành gật đầu, anh rất thích tấm ảnh này. Nhưng đương nhiên không thể mở miệng trực tiếp xin từ Hà Văn. Bạch Nhất Thiên giấu bàn tay đang nắm chặt dưới bàn, duy trì nụ cười cứng ngắc

-Chúng ta ăn thôi, đừng để thức ăn nguội.- Y lên tiếng

Vũ Quân Thành nhìn chằm chằm Hà Văn đem tấm ảnh cất vào trong túi, anh khẽ mỉm cười.

Vũ Quân Thành về đến nhà, ngay lập tức lên mạng tìm kiếm bộ ảnh đó, đúng là đúng đầu nhiều bài báo từ mấy tuần trước. Anh không nghĩ, cậu ấy lại có nụ cười đẹp đến như vậy. Đôi mắt nhìn vào ống kính máy ảnh khi đó như nhìn thẳng vào anh, Vũ Quân Thành phì cười.

Anh không biết, rốt cuộc với người này, anh muốn làm gì nữa. Anh thừa nhận, vì nụ cười rạng rỡ kia giống Lục Nhiên, tuy không phải là kiểu cười đó, nhưng là đều giống nhau vì khi nhìn vào sẽ cho người ta cảm giác thoải mái. Nếu đánh giá chung, anh công nhận Lục Nhiên không xuất sắc như cậu ấy....

Nhưng rốt cuộc, Vũ Quân Thành sau nhiều lần đắn đo, vẫn quyết định sẽ không chủ động, anh không muốn bản thân bị dao động bởi bất cứ ai nữa, ít nhất là lúc này, khi tâm tình anh vẫn còn đang rối bời. Kỳ thực, Vũ Quân Thành không nhớ rằng, từ khi gặp Hạ Dương, số lần gặp tuy ít đến đáng thương, nhưng đều khiến anh bị động tâm...

Gần một tháng sau, bộ phim được chiếu trên mạng, nhận được sự yêu thích và phản hồi tích cực rất lớn. Nam nữ chính tuy đẹp và nổi bật, nhưng nhiều người lại quan tâm đến nam phụ nhiều hơn, là vai mà Hạ Dương đóng. Cậu vào vai em trai của nam chính, thích nữ chính nhưng đến cuối cùng vẫn là đem mọi việc mình làm cho nữ chính để cho anh trai. Cảnh đẹp nhất mà mọi người bình chọn cho Hạ Dương là nụ cười rạng rỡ của cậu đứng bên dưới nhìn anh trai mình cùng người mình yêu trao nhẫn trong lễ đường. Cảnh phim đó là tập cuối cùng, cảnh quay nhận được rating cao nhất bộ phim. Lời thoại cuối phim của Hạ Dương "Tình yêu chính là dù bạn có phải vấp ngã và hy sinh đau đớn đến nhường nào, nhưng khi thấy nụ cười hạnh phúc của người đó, cũng đủ để bạn có thể chấp nhận hết thảy. Tôi không bao giờ hối hận vì tình cảm đã trao đi, ít nhất vì người ấy đang rất hạnh phúc rồi" cũng được mọi người quan tâm nhiều nhất. Ảnh trong phim của Hạ Dương được đăng lên nhiều diễn đàn lớn, vì vẻ ngoài đầy năng lượng và nụ cười xinh đẹp của cậu, cả vì diễn xuất nhập tâm của cậu, cho nên bộ phim cũng nhận được đánh giá cao.

Vì vậy, Hạ Dương quyết định nghe theo lời khuyên của Nhâm Kiều mà tìm một công ty. Nhâm Kiều định giới thiệu cho Hạ Dương vài công ty có tiếng, nhưng vẫn là đợi cậu tìm hiểu xem thế nào.

-Bạch ca, em đã cho người tìm hiểu rồi. Cậu ta tên là Hạ Dương, 22 tuổi, nhờ bộ phim này mới nổi, nghe nói đang tìm công ty quản lý...

-Không thể để cậu ta vào Khải Uy Vũ được! Cậu ta...sẽ không thể vào đây!

-Vậy chúng ta phải làm sao...?

Bạch Nhất Thiên nhìn trợ lý của mình, y đau đầu mấy hôm nay vì chuyện này. Y hiểu, nếu Hạ Dương vào đây, sẽ là sự đe dọa với y. Hiện tại, Vũ Quân Thành cũng chỉ có mình y và một người nữa là tình nhân bên cạnh, không thể để vị trí này bị rơi vào tay của Hạ Dương...

Hôm sau, Hạ Dương đến công ty Bình Nguyên vì nhận được lời mời. Trước đó Hạ Dương cũng đã hỏi qua ý kiến của Nhâm Kiều, mặc dù ông không thích công ty này lắm, nhưng Bình Nguyên không phải là không tốt, chỉ là đào tạo có chút không cẩn thận, cũng đối với các diễn viên ca sĩ chưa thực sự quan tâm lắm, nhưng với khởi đầu của Hạ Dương, cũng coi như là được rồi. Sau một buổi sáng thỏa thuận, Hạ Dương quyết định ký hợp đồng với Bình Nguyên.

Kỳ thực, Hạ Dương muốn vào Khải Uy Vũ, đó là điều cậu đã tâm niệm suốt từ khi vào đại học, ngay từ lần đầu thấy Vũ Quân Thành. Nhưng tìm hiểu rất nhiều, Hạ Dương thấy Khải Uy Vũ đều là những diễn viên hạng A, hoặc gạo cội, các ca sĩ, siêu sao nổi tiếng hàng đầu, Hạ Dương chưa dám bước vào đó. Cậu quyết

định sẽ cố gắng thành công hơn, khi nào thực sự có tiếng rồi, lúc đó nhất định sẽ vào Khải Uy Vũ. Bởi vì Hạ Dương lạc quan, bởi vì, cậu là Hạ Dương...

Nhâm Kiều nói, cậu có lên không nên làm ở đây nữa, Hạ Dương bây giờ đã không thích hợp làm thêm nữa. Hạ Dương cũng biết, vị trí hiện tại của cậu thế nào, cũng không còn là sinh viên nữa.

-Vậy cháu cũng sẽ thường xuyên đến đây, cho cháu học cách pha rượu...

-Công thức lần trước, ta quyết định giữ lại, không đem ra ngoài.

-Vì sao ạ? Cháu thấy bartender cũng thấy ổn mà...có thể sẽ được mọi người yêu thích

Nhâm Kiều cười như không cười nhìn Hạ Dương rồi nói

-Sau này, chính cậu sẽ biết...Tiểu Dương, cuộc sống của cậu hiện tại đã có trợ lý và người đại diện an bài, sẽ bắt đầu tham gia vào giới giải trí đầy hào nhoáng, có rất nhiều việc chưa quen, vẫn phải tự mình học hỏi, xuất phát điểm của cậu coi như thuận lợi, cho nên lấy đó làm đà phát huy. Yên tâm, ta vẫn tùy thời sẽ giúp đỡ cậu

-Cảm ơn Nhâm tiên sinh...nhưng có điều cháu thắc mắc đã lâu, không biết vì sao....ông nhiều lần lại giúp cháu như vậy...kỳ thực, nếu hỏi như vậy sẽ

-Hạ Dương...có vài việc, cậu không cần biết lý do thì tốt hơn. Đừng lo, Nhâm Kiều một khi đã giúp đỡ thì sẽ phải có lý do, lý do chính đáng, đừng nghĩ ngợi nhiều, cậu cứ làm tốt là được.

Từ sau bộ phim kết thúc, mặc dù nhận được nhiều kịch bản nhưng người đại diện vẫn chưa chọn được bộ nào thích hợp cho Hạ Dương. Cậu kỳ thực cũng không vội, cho nên nhận làm người mẫu cho vài quảng cáo quần áo nổi tiếng.

-Đây là Bạch Nhất Thiên, Bạch tiên sinh, diễn viên của Khải Uy Vũ, chắc cậu cũng đã biết rồi. Còn đây là Hạ Dương, diễn viên mới của Bình Nguyên. Hai người từ từ nói chuyện, hy vọng chúng ta sẽ có sự hợp tác hiệu quả nhất.- Đại diện nhân hàng giới thiệu

Hạ Dương đương nhiên nhận ra Bạch Nhất Thiên, người hay đi cùng Vũ Quân Thành. Hạ Dương lịch sự chào hỏi Bạch Nhất Thiên. Y cũng mỉm cười đáp lời.

Quảng cáo lần này là về một món ăn mới của một nhà hàng. Lúc Hạ Dương nhận quảng cáo, không nghĩ là sẽ có Bạch Nhất Thiên cùng mình.

-Hạ Dương, cậu biết thái hoa quả không, thử cho tôi xem.- Đạo diễn quảng cáo nói với Hạ Dương

Hạ Dương đương nhiên làm thuần thực động tác, đã mấy năm rồi mọi việc nấu nướng trong nhà đều do cậu tự làm, hiện tại còn sống một mình, cho nên mấy việc thế này rất đơn giản. Đạo diễn quảng cáo hài lòng gật đầu.

-Bạch Nhất Thiên, cậu sẽ chuẩn bị nguyên liệu, sau đó cả hai sẽ cùng nấu.

Lúc Vũ Quân Thành đến đón Bạch Nhất Thiên, hiển nhiên là bị sự có mặt của Hạ Dương làm cho bất ngờ. Anh chăm chú nhìn từng động tác của cậu, ngón tay nhỏ dài tinh tế cầm lên con dao, không nhanh không chậm thái rau củ rất đều, nụ cười dịu dàng làm anh có chút ngẩn ngơ.

-Được rồi. Nghỉ một chút, lát nữa sẽ đến đoạn nấu ăn là xong.

Bạch Nhất Thiên thấy Vũ Quân Thành đến thì vô cùng vui vẻ, nhìn Hạ Dương cười có chút đắc ý rồi đi về phía anh.

-Nóng chết em! -Bạch Nhất Thiên nhận lấy nước từ trợ lý.- Anh sao hôm nay lại đến thăm em.

Trong phòng nghỉ có Bạch Nhất Thiên, Vũ Quân Thành, Hạ Dương và trợ lý của hai người. Vũ Quân Thành mỉm cười

-Nay tôi có chút việc nên muốn ghé qua xem thế nào, cũng không vội.

-Anh muốn uống gì không, nhân viên của em mới mua về rất nhiều nước trái cây.- Bạch Nhất Thiên cười tươi

Vũ Quân Thành liếc nhìn Hạ Dương.

Hạ Dương đang nhìn trộm anh, bị anh bắt gặp thì vội vã cầm chai nước lạnh uống một ngụm. Nhìn sang bên này của Bạch Nhất Thiên nào là hoa quả, kem, nước ngọt, còn chỗ Hạ Dương chỉ có 2 chai nước lọc. Điều hòa hiển nhiên cũng ở bên Bạch Nhất Thiên, anh khẽ cau mày.

-Tối nay em mời anh ăn nhé?- Bạch Nhất Thiên cố tình nói to.- Anh đều đưa em đi ăn, ít khi để em mời. Em biết một nhà hàng rất ngon mới mở.

Vũ Quân Thành còn đang mải suy nghĩ thì Hạ Dương nhận điện thoại của trợ lý, vội vàng cầm hai chai nước lạnh đi ra ngoài, lúc đi ngang qua, anh thấy cả trán cậu đều lấm tấm mồ hôi, gương mặt vì nóng mà đỏ bừng, còn bắt gặp ánh mắt của Hạ Dương nhìn mình, và bỗng nhiên Hạ Dương mỉm cười, anh lần đầu bối rối. (A , Hạ Dương thả thính anh đáng yêu quá ><>

-Chuyện này để sau đi, em mau chuẩn bị đi, sắp đến giờ quay rồi, anh đứng ngoài kia đợi.

Nói đoạn, Vũ Quân Thành ra ngoài trước, để Bạch Nhất Thiên ở lại có chút giận.

Hạ Dương và Bạch Nhất Thiên vào vị trí quay, đến mục nấu ăn. Bạch Nhất Thiên đem đồ bỏ vào trong nồi, Hạ Dương vẫn còn đang thái nốt củ cà rốt, cậu không để ý lúc thả vào, vài giọt nước sôi bắn lên tay Bạch Nhất Thiên

-A! Nóng quá!- Bạch Nhất Thiên kêu lên, quay sang nhìn Hạ Dương, hiển nhiên là tức giận

-Không sao, không có việc gì. Đem đá đến đây.- Đạo diễn cười giảng hòa

-Thật xin lỗi. Tôi không để ý lắm. Lần sau nhất định sẽ cẩn thận hơn.- Hạ Dương hướng Bạch Nhất Thiên và đạo diễn xin lỗi

Đạo diễn cười hiền lành đầu tỏ ý không sao. Trợ lý của Bạch Nhất Thiên đi đến, đem đá chườm cho y, còn đẩy Hạ Dương sang một bên. Cậu chỉ mỉm cười không nói gì. Vũ Quân Thành không hiểu sao nhìn thấy trong lòng lại thấy giận.

-À, còn có cả chỗ rau này nữa, tiện Hạ Dương thái nốt nhé.

-Tay của Bạch ca đang bị đau, đương nhiên không thể rồi.- Đào Miên, Trợ lý của Bạch Nhất Thiên nói

-Anh không sao...được rồi, chúng ta quay tiếp

Bạch Nhất Thiên mỉm cười, gạt đầu với đạo diễn.- Đào Miên ghét bỏ nhìn Hạ Dương, còn cố tình đẩy tay của Hạ Dương

Kết quả khiến ai cũng bị bất ngờ, Hạ Dương bị dao đang thái rau cắt vào đầu ngón tay, vì đầu ngón tay là nơi tụ máu nên hiện tại máu chảy rất nhiều. Hiển nhiên Đào Miên bị dọa sợ, cô không nghĩ là sẽ có chuyện như vậy.

Nhân viên xúm đến, không ai thấy động tác của Đào Miên, chỉ có Vũ Quân Thành và Bạch Nhất Thiên. Nhân viên còn đang tìm bông băng, định cầm trên tay thì bất ngờ bị Vũ Quân Thành giật lấy, mặt lạnh băng đi đến chỗ Hạ Dương, cả cậu và mọi người đều bị hành động này làm cho giật mình.

-Đưa ngón tay của cậu đây.- Anh nói

-A...tôi không sao. Chỉ là vết thương nhỏ.- Hạ Dương cười tươi, gương mặt hồng hồng nhìn anh

Vũ Quân Thành nhú mày, anh lại càng né tránh nhìn nụ cười của cậu.

-Vết thương nhỏ, cậu muốn nó thành to chắc?

Nói đoạn, anh cầm lấy bàn tay của Hạ Dương, lấy băng thun thực băng lại cầm máu cho cậu.

-Trợ lý của Bình Nguyên luôn như vậy hay sao, phải theo sát người của mình. -Vũ Quân Thành lớn tiếng nói.

Lúc này Hiểu Mẫn mới chạy vào, trên tay cầm túi hoa quả, thấy như vậy, còn nghe Vũ Quân Thành nói nên cũng bị dọa sợ.

-Không, là lỗi tại tôi, không cẩn thận. Hiểu Mẫn là đi mua chút hoa quả, không phải lỗi của cô ấy.

Vũ Quân Thành nhìn Hạ Dương, có chút xúc động, nhưng sau đó anh không nói gì nữa, đi qua chỗ của Đào Miên, liếc nhìn một cái làm Đào Miên không khỏi sợ hãi.

-Tôi đến đây muốn xem nghệ sĩ của mình thế nào, cũng không muốn chậm tiến độ quay, cũng không muốn ai bị thương hay sơ suất gì, cho nên mọi người không phải nghĩ nhiều. Mỗi người nên thực hiện công việc của mình cho tốt, không được phép quên, càng không được phép làm việc quá phận.

Đào Miên he hé mắt nhìn anh.

-Tôi có việc đi trước, đạo diễn, tạm biệt.

Bạch Nhất Thiên từ nãy đến giờ lửa giận trong lòng không ngừng, nhìn Vũ Quân Thành đi khỏi mà tay nắm chặt thành quyền.

Vũ Quân Thành ra xe, anh ngồi một lúc lâu trong xe ngẫm lại. Nụ cười của Hạ Dương với mình trong phòng nghỉ, lúc cậu một mình chỉnh lại quần áo, lúc cậu mệt mỏi mà nhanh chóng khôi phục biểu tình, lúc cậu bị thương, chắc chắn là đau nhưng vẫn cười tươi...

Vũ Quân Thành đã tự hứa, sẽ tận lực không để bản thân nghĩ về gương mặt ấy, nhưng anh không biết, mình có làm tốt hay không...

8. Chương 8: The Dream In Heaven

Bạch Nhất Thiên đến nhà của Vũ Quân Thành thấy anh đang đọc sách. Y đặt chai rượu lên bàn rồi ngồi xuống bên cạnh anh

-Em đến đây sao không gọi tôi trước? Hình như chưa lần nào em phạm lỗi này...-Vũ Quân Thành nhìn Bạch Nhất Thiên

-Em thấy đạo này anh mệt mỏi, cho nên muốn mang chút đồ bồi bổ, em đã đưa cho bác quản gia rồi.

Vũ Quân Thành đứng dậy, đi về phía ban công rồi nói

-Chuyện hôm nay, em về nhắc nhở Đào Miên, đừng có để chuyện tương tự xảy ra, nếu không, tôi nghĩ cô ta cũng không cần đến đây làm việc nữa.

-Em...đã biết, nhưng Đào Miên không cố ý. -Bạch Nhất Thiên đứng lên giải thích

Vũ Quân Thành nhún mày nhìn y, không cho ý kiến.

-Hơn nữa...vì sao anh lại quan tâm đến cậu ấy như thế, cậu ấy cũng không phải là người của công ty...

-Đây là quảng cáo của em, em phải biết rõ, cho nên em muốn chậm tiến độ quay? Hơn nữa, người ta cũng không có gây hại gì cho em, em phàn nàn điều gì? Em trách tôi?

-Không! Em sao có thể trách anh, em chỉ thắc mắc như vậy...

-Em có tài xế đợi không, nếu không tôi gọi người đưa em về.

Bạch Nhất Thiên nhận ra thái độ không tốt của Vũ Quân Thành, mặc dù không đành nhưng mà vẫn phải ngậm ngùi ra về.

Quảng cáo được phát hành, thu hút được rất nhiều sự quan tâm của mọi người, món ăn mới kinh doanh rất chạy. Hạ Dương liền đưa Hiểu Mẫn đi ăn một bữa.

-Anh, em chưa bao giờ làm trợ lý của ai mà vui vẻ như vậy. Họ được nổi tiếng một chút liền kiêu ngạo, anh không giống vậy.

Hạ Dương bật cười gắp cho Hiểu Mẫn một miếng gà rồi nói

-Mỗi người một tính cách, anh cũng không muốn phán xét...đạo này trời cuối hè nhưng vẫn nóng, vất vả cho em rồi.

-Dương thái tử, em không hề thấy mệt!!!

Cả hai bật cười, trò chuyện vui vẻ.

Sau khi quảng cáo được đăng trên tạp chí, tivi,..., fans của Bạch Nhất Thiên và Hạ Dương bắt đầu tranh chấp, đều muốn nói thần tượng của mình đẹp hơn, nhờ thần tượng của mình mà quảng cáo được thu hút nhiều hơn. Fans của Hạ Dương tuy mới nhưng cũng vẫn rất kiên cường bảo vệ thần tượng khỏi sự công kích của bên kia. Hạ Dương biết chuyện, cũng chỉ cười, cậu cảm thấy việc tranh chấp bảo vệ thần tượng là hiển nhiên giữa các fandom, ai mà chẳng muốn thần tượng của mình là nổi bật hơn.

Hạ Dương buổi chiều sau khi chụp một quảng cáo khác xong thì đăng lên trang cá nhân của mình một bức ảnh đang cầm nước hoa quả của nhãn hàng đang quảng cáo với caption ” Cảm ơn các bạn yêu quý, tôi đang rất nỗ lực làm việc tình yêu của mọi người. Trời nóng, mọi người nhớ uống nhiều nước và giữ gìn sức khỏe nhé!” Bên cạnh còn kèm theo icon cười đáng yêu.

Bên dưới bắt đầu bình luận rầm rộ

“Tiểu Dương đáng yêu quá, nhìn đôi môi kìa muốn hun một cái”

“Tiểu Dương lúc nào cũng biết lo lắng cho mọi người, nguyện yêu thương Hạ Dương cả đời”

“Hạ Dương vừa ngoan ngoãn vừa thân thiện thế này, làm sao có thể không yêu thương”

Hạ Dương hạnh phúc nhìn bình luận của fans, rốt cuộc cũng thoải mái ngủ một giấc.

Hạ Dương nếu rảnh sẽ đến quán bar của Nhâm Kiều nói chuyện cùng ông, giống như giữa những người bạn, người thân trong gia đình. Cậu rất yêu quý Nhâm Kiều, ông luôn luôn hỏi thăm, lo lắng cho cậu, dù lúc nào cũng mắng Hạ Dương, trách cậu thế này thế kia, nhưng chung quy lại cũng vì lo cho cậu.

-Hạ Dương, người đại diện nói anh sẽ nhận đóng phim này. Anh ta cũng thật là, chưa hỏi qua ý kiến anh đã bắt anh đóng rồi...- Hiểu Mẫn ghét bỏ nói

Hạ Dương bật cười nhận lấy kịch bản, là một bộ phim hiện đại, hào môn thế gia, cậu vào vai phụ

-Trời, thế này cũng trùng hợp quá đi! Vì cái gì lại là Bạch Nhất Thiên!!!- Hiểu Mẫn tròn mắt

-Bạch tiên sinh là diễn viên được nhiều năm rồi, anh càng có nhiều cơ hội học tập chứ sao...kịch bản này có Bạch tiên sinh, nhất định là cũng không tệ, anh sẽ cố gắng.

Kỳ thực, kịch bản này là Nhâm Kiều đã nói chuyện với đạo diễn Hà, muốn cho Hạ Dương một vai diễn trong phim. Đạo diễn Hà đã từng rất có cảm tình với bộ ảnh chụp của Hạ Dương, và phần nhiều vì lời đề nghị của Nhâm Kiều, cho nên sẵn lòng đồng ý.

-Nhâm tiên sinh, cháu được nhận kịch bản phim của đạo diễn Hà! Thật sự rất bất ngờ. Diễn viên chính là Bạch tiên sinh, nữ chính là chị Trần Hy, cả hai đều có kinh nghiệm trong nghề, cháu lại có cơ hội học tập.

-Bạch Nhất Thiên của Khải Uy Vũ?-Nhâm Kiều nhún mày

Hạ Dương gạt đầu, uống một ngụm nước ngọt

-Cậu ta không phải con người đơn giản, Tiểu Dương, cậu vẫn là cẩn thận một chút...Tôi nói không điều gì thừa, cười ít lại, người ganh ghét cậu sẽ không thích đâu.

-Cháu biết rồi mà...

Bộ phim bấm máy vào cuối tuần, tạo hình của Hạ Dương gây như cậu là hợp lý rồi. Bạch Nhất Thiên phải giảm cân một chút.

-Chị Trần, mong chị chiếu cố em, em mới vào nghề, kinh nghiệm chưa nhiều, em nhất định sẽ cố gắng!- Hạ Dương vui vẻ cười, cậu tặng Trần Hy một hộp dâu vừa mới mua được

Trần Hy là một diễn viên có tiếng, xinh đẹp, lại có gia thế nhưng không kiêu ngạo. Cô mỉm cười

-Chị cũng xem bộ phim của em rồi, cũng xem những quảng cáo em đóng, thật sự rất ấn tượng. Nụ cười của em, rất đặc biệt

Hạ Dương lại bật cười, Trần Hy cũng mỉm cười hiền.

-Em cũng xem nhiều bộ phim của chị, thích nhất vai Tử Hạnh Nhi trong Xuân đến của chị.

-Ồ, bộ đó là bộ phim thứ 2 của chị, cũng đã 5 năm rồi...

-Đoạn chị phải lên thành phố, buộc phải chia tay người yêu, thực sự em đã xem đi xem lại rất nhiều lần, đoạn đó rất cảm động...

Hai người vui vẻ trò chuyện, Bạch Nhất Thiên ngồi ở phía trước vừa tạo hình vừa nhìn với ánh mắt ghét bỏ.

-Đạo diễn gọi rồi, mình ra thôi.

Hôm nay là ngày đầu tiên bấm máy bộ phim “The dream in heaven” , bối cảnh là gia tộc, Hạ Dương vào vai người con thứ hai, Duy Phong là bác sĩ, không muốn theo nghiệp gia tộc là kinh doanh nên có phần bị ít quan tâm hơn anh cả, Duy Thiên, người thành công trên thương trường, tiếp quản sự nghiệp Duy gia. Trần Hy là bạn thân của Duy Phong, thầm thích Duy Phong nhưng không biết Duy Thiên lại có tình cảm với mình.

-TDIV (cái này viết tắt của tên phim) màn 1 cảnh 1 lần 1. Action!

Duy Phong lười nhác thức dậy, hôm nay cậu được nghỉ, không có ca trực ở bệnh viện, bước vào phòng tắm thì thấy Duy Thiên. Cậu có chút ngại ngùng

-Anh...sớm.

-Trên phòng em cũng có phòng tắm, em xuống đây làm gì?- Duy Thiên cười nhìn Duy Phong

Sau đó hai người ra ăn sáng, ba mẹ cũng đã ngồi sẵn ở bàn ăn rồi. Cả bữa sáng, Duy Thiên và ba mẹ chỉ nói chuyện về chuyện kinh tế, về việc thúc đẩy sản phẩm công ty, tình hình tài chính, hoàn toàn gạt Duy Phong sang một bên.

Duy Phong từ nhỏ đã biết vị trí của mình ở đâu, cho nên cũng lười phản ứng.

-Cắt! Đoạn này làm lại, Hạ Dương, chú ý ánh mắt, cậu phải tỏ ra khổ sở một chút, ánh mắt cậu...sáng quá, đây không phải chuyện vui vẻ gì!

-Dạ vâng, cháu sẽ sửa lại!- Hạ Dương có chút ngượng ngùng

Mọi người đều bị câu nói đùa của đạo diễn làm cho bật cười!

Quay cả ngày, hôm nay Trần Hy đến xem mọi người diễn, ngày mai mới có phần diễn của cô

-Vắt vả cho mọi người rồi. Ngày mai đúng giờ nhé!- Đạo diễn tươi cười

Hạ Dương nhận khăn tay từ Hiểu Mẫn, cậu cười vui vẻ. Trần Hy đi đến bên Hạ Dương, đưa cho cậu hộp dâu tây lúc này làm Hạ Dương có chút ngạc nhiên

-Lấy một quả ăn đi, hộp dâu tây vừa to vừa ngọt thế này, em muốn chị béo thêm à...

Bạch Nhất Thiên đi ngang qua, Hạ Dương gọi với lại, mời ăn dâu tây. Bạch Nhất Thiên nhìn khé môi Hạ Dương vẫn còn dính nước dâu, có chút ghét bỏ mà lắc đầu từ chối.

-Nhất Thiên hơi lạnh đạm một chút, kỳ thực tốt tính, em không cần vì vẻ ngoài của cậu ấy mà hiểu lầm.- Trần Hy cắn một miếng dâu tây rồi đóng hộp lại đưa cho Hạ Dương -Mối quan hệ của cậu ấy rất tốt với Vũ Quân Thành, chủ tịch Khải Uy Vũ...

Nghe tên anh, Hạ Dương đột nhiên ngừng lại, cười cười gật đầu, không cho ý kiến.

-Được rồi, về thôi, nay quay cả ngày, em cũng mệt rồi. Mai gặp lại em

-Vâng, mai gặp lại ạ, Chị về cẩn thận.

Hạ Dương cùng Hiếu Mẫn đi ra hầm đỗ xe thì thấy Vũ Quân Thành đang đứng nói chuyện với đạo diễn Hà, bên cạnh là Bạch Nhất Thiên đang nghịch điện thoại, Hạ Dương nghĩ lại đến lời của Trần Hy nói, mắt rũ xuống, cậu không muốn cười...Xe của Hạ Dương ngay cạnh xe của Vũ Quân Thành, cho nên thế nào cũng phải chạm mặt. Điều chỉnh tâm trạng một chút, cậu bước đến phía trước, lúc đó, đạo diễn Hà cũng chào tạm biệt mọi người rồi đi, Vũ Quân Thành quay sang nhìn cậu

-Vũ tiên sinh, hảo.

-Chào cậu. -Vũ Quân Thành nhìn Hạ Dương.

Hôm nay Hạ Dương mặc chiếc áo cổ chữ V màu trắng, mồ hôi dọc theo hai gò má chảy xuống, gương mặt hồng hào, đôi mắt sáng ngời, nhìn thế nào cũng thấy đặc biệt thu hút. Vũ Quân Thành ho một tiếng

-Cậu là...

-Hạ Dương, tên tôi là Hạ Dương.

-À...đây cũng không phải là lần đầu hai người hợp tác chung, tôi hy vọng cậu và Nhất Thiên có thể hợp tác vui vẻ.- Vũ Quân Thành nhìn Hạ Dương, nhìn nụ cười của cậu, trong lòng có chút ngứa ngáy.

Bạch Nhất Thiên này giờ không ngẩng đầu lên, vẫn chăm chú bấm điện thoại, hiển nhiên là cố tình

-Vâng, điều đó là đương nhiên. Bạch ca, anh ấy là tiền bối, tôi cũng phải học tập nhiều. Vũ tiên sinh, luôn luôn chu đáo như vậy

Bạch Nhất Thiên nhú mày ngẩng đầu lên nhìn Hạ Dương, ánh mắt lạnh băng đối diện, không làm Hạ Dương thấy sợ hãi mà ngược lại, cậu mỉm cười nhàn nhạt. Đôi môi của Hạ Dương vốn hồng tự nhiên, này vì ăn dâu mà đỏ hơn một chút, nụ cười làm lộ ra hàm răng trắng đều lại càng bắt mắt. Cậu nhìn Vũ Quân Thành làm anh sưng sốt, Hạ Dương chào hai người rồi cùng Hiếu Mẫn lên xe.

-Hừ, Bạch Nhất Thiên nếu không có Vũ tiên sinh chống lưng, làm sao có thể hống hách như vậy!-Hiếu Mẫn đưa cho Hạ Dương chai nước lạnh

-Anh ấy cũng đâu có hống hách, chị Trần nói, vì tính vốn lãnh đạm nên em mới nghĩ vậy thôi.- Hạ Dương mỉm cười

-Dương thái tử, anh đúng là đừng hiền lành như vậy a. Em dù sao cũng trong giới lâu hơn anh, loại người tâm cơ gặp cũng không ít, anh nhất định không được để Bạch Nhất Thiên đi trước! Dương thái tử, em ủng hộ anh!!!

Hạ Dương bị lời nói của Hiếu Mẫn làm cho buồn cười. Ban đầu cô gọi cậu như vậy, muốn sửa nhưng gọi mãi rồi cuộc cũng thành quen, lười sửa luôn.

-Dương thái tử, anh đều ra mồ hôi nhiều như vậy, dễ mất nước.

-Ừ, thể chất vốn vậy, mùa hè sẽ ra nhiều mồ hôi.

-Như vậy a...sẽ rất dễ đổ bệnh. Nếu không vì vai diễn này phải gầy dạng này, em đã muốn xin người đại diện để anh tăng cân.

Hạ Dương vui vẻ xoa đầu Hiếu Mẫn. Cô bé này mới 20 tuổi nhưng tính cách rất năng động, vui vẻ, đặc biệt lo lắng cho cậu, lúc nào cũng miệng cũng liên hồi không ngớt. Hạ Dương ngủ thiếp đi trên xe trong khi xe về nhà. Từ khi chuyển sang công ty này, Hạ Dương được cấp cho một căn nhà trong chung cư cách công ty 15 phút đi xe, không phải thuê dạng sang, nhưng như vậy đối với Hạ Dương là ổn rồi.

Hiếu Mẫn đắp chăn mỏng lên người Hạ Dương vì trong xe bật điều hòa, cô sợ cậu bị lạnh. Cô tranh thủ chụp một tấm Hạ Dương đang ngủ say, lát sẽ đăng lên mạng.

Bức ảnh chụp Hạ Dương đang ngồi tựa vào ghế xe ô tô ngủ say, áo phông trắng, gương mặt nhỏ nhắn thanh tú, đôi môi hơi mở hồng hào, mái tóc đen tuyền nổi bật trên làn da trắng, Hiếu Mẫn đăng tấm ảnh này kèm theo ghi chú "Tiểu khả ái đang ngủ say sau một ngày làm việc chăm chỉ. Thương quá à.*icon khóc*", sau đó còn tag tên của Hạ Dương vào

Ngay lập tức, lượt bình luận và lượt tương tác đã dần dần từ mấy trăm lên mấy nghìn

“Aww, thật ghen tị nha. Tiểu Dương ngủ gật cũng có thể đẹp đến như vậy hay sao??”

“Lâu trên nói thừa, Hạ Dương vốn dĩ làm gì cũng đều khiến người người yêu thích mà”

“Tiểu khả ái giữ gìn sức khỏe”

“Trời nóng thế này, đi xe xóc nảy vẫn ngủ say được, chắc chắn là làm việc vất vả lắm. Cố lên Hạ Dương!!”

“Bọn tớ luôn bên cậu!!!”

Hạ Dương bước ra từ phòng tắm, từ lúc về đến nhà, tắm rửa đã là hơn 12 giờ đêm, lúc này cậu mới có thời gian mở điện thoại. Giật mình nhìn tấm ảnh chụp mình và hàng nghìn bình luận của fans, Hạ Dương cười tươi hạnh phúc.

9. Chương 9: Ủy Khuất

Từ khi bộ ảnh của Hạ Dương chụp ở vườn hoa cải được đăng trên mạng, Vũ Quân Thành lần đầu quyết định dùng mạng xã hội.

12 giờ đêm, anh đi xuống dưới nhà, bác quản gia đang chuẩn bị đi ngủ thì bị anh gọi lại. Lý do mà Vũ Quân Thành hỏi bác quản gia vì anh thỉnh thoảng sẽ thấy bác chụp vài tấm ảnh cây cảnh được cắt tỉa rồi đăng lên mạng, lúc rảnh rồi còn nhắn tin với con cái ở bên nước ngoài, cho nên anh tin tưởng bác quản gia sẽ rất am hiểu vấn đề này.

-Có chuyện gì vậy chủ tịch?

-À...ừm, bác có biết dùng cái này không?- Vũ Quân Thành có chút lúng túng giờ điện thoại lên

-Cái này a, không khó. Đây là mạng xã hội phổ biến nhất nước ta. Cậu không dùng bao giờ sao?-Bác quản gia ngạc nhiên

Vũ Quân Thành hơi ngượng, anh cười cười

-Kỳ thực, về vấn đề công việc, mấy cái này đối với cháu không quan trọng lắm, nhưng là mọi người đều dùng, cho nên cháu cũng muốn thử dùng xem thế nào...

Vậy là bác quản gia vô cùng kiên nhẫn hướng dẫn Vũ Quân Thành cách dùng mạng xã hội, làm thế nào để theo dõi một người, nhắn tin cho người khác, hay là bình luận, nút like chỗ nào, cách đăng ảnh ra sao,...

1 giờ sáng, Vũ Quân Thành bừng bừng hưng phấn nhảy lên giường, người đầu tiên anh tìm là Hạ Dương, nhưng quan trọng là anh lại không nhớ lắm tên cậu.

Lướt linh tinh trên trang chủ, rốt cuộc lại dừng tại tiêu đề giải trí, tò mò ấn vào, màn hình hiện ra rất nhiều ảnh hot trong ngày của các diễn viên ngôi sao, anh lướt một lượt, rốt cuộc thấy tấm ảnh của Hạ Dương thì dừng lại, đúng là cậu rồi.

Vũ Quân Thành lập tài khoản đương nhiên không dùng tên thật, nhờ bác quản gia, rốt cuộc anh cũng có một tài khoản mang tên “Ngôi sao hướng về em”, tuy tên này có vẻ một chút là ướm ắt, nhưng dù sao cũng không ai biết, cho nên anh cũng không quan tâm lắm

Anh nhận ra đây là tấm ảnh lúc gặp cậu ở hầm đỗ xe, chiếc áo phông trắng quen mắt, nhìn tấm ảnh này không hiểu sao có chút giận. Gì mà cổ áo hơi trễ quá đi, xương quai xanh lộ ra như vậy hay sao?

Nhưng là vẫn ấn theo dõi, và ấn like một cái. Vũ Quân Thành ho một tiếng, vội vã cắt điện thoại rồi đi ngủ.

Bộ phim The dream in heaven đã quay được một nửa chặng đường, cũng bắt đầu bước vào mùa đông.

Mùa đông ở thành phố A rất lạnh, bởi vì có tuyết rơi cho nên còn cảm thấy buốt. Đầu đông chưa lạnh hẳn nhưng thỉnh thoảng có gió lớn ủa về cũng phải rùng mình.

-Cắt! Hạ Dương, đoạn này là sự thay đổi lớn trong tâm lý của nhân vật! Sự ngạc nhiên của cậu đâu!

Hà đạo diễn từ trước đến nay vốn là người khó tính, một cảnh quay thực hiện nhiều lần đó là chuyện bình thường. Cũng vì Hạ Dương so với hai diễn viên chính kinh nghiệm diễn xuất đương nhiên chưa thể bằng, cho nên bị NG nhiều cũng là chuyện không khó hiểu.

Hạ Dương xin lỗi đạo diễn, xin 1 phút điều chỉnh lại cảm xúc của mình.

Cảnh quay này tổng cộng mất gần 1 tiếng, Hà Sâm mới hài lòng.

Trong phòng hóa trang, mọi người đều ở đây xem lại kịch bản, tiện để nhân viên trang điểm chỉnh trang lại.

-Có mỗi cảnh quay cũng phải gần 1 tiếng, để mọi người chịu lạnh như vậy!- Đào Miên đem áo khoác lông đến cho Bạch Nhất Thiên, cố tình nói to

Hạ Dương đã quen với thái độ như vậy của Đào Miên, cho nên cũng chỉ cười không nói gì. Hạ Dương thực chất cũng chẳng quan tâm lắm mấy lời nói như vậy. Cũng giống như lần đầu cậu đọc được bình luận của anti fans, ban đầu còn có chút mấy hôm suy nghĩ mãi, sau dần thành quen, mấy lời nói đó cứ bỏ ngoài tai là được. Hiểu Mẫn đem túi sưởi đến cho Hạ Dương, định nói lại nhưng bị cậu giữ tay, khẽ lắc đầu.

-Vũ tiên sinh biết anh chịu lạnh thế này chắc chắn sẽ đau lòng.- Đào Miên đưa Bạch Nhất Thiên ly cà phê nóng

Lúc này vừa dịp Trần Hy bước vào, cô cười nhìn Đào Miên

-Quả nhiên, chuyện đau lòng hay không mà cô cũng biết sao? Còn hiểu được cả tâm tình của Vũ Quân Thành?

Đào Miên tròn mắt, lúng túng không biết làm thế nào

-Tiểu Miên cũng chỉ nói vui như vậy, thực sự không có gì đâu chị Trần.- Bạch Nhất Thiên hướng Trần Hy cười nói

-Tối nay nghe nói Vũ chủ tịch mời cả đoàn làm phim đến nhà hàng mới của Vũ gia, mọi người nghe đạo diễn nói chưa?

-Vậy a,...em cũng chưa thấy nói gì.-Hạ Dương nói

Bạch Nhất Thiên mở điện thoại ra, nhìn một lát, bật cười rồi nói

-Em vừa thấy tin nhắn của Vũ tiên sinh...

-Dù sao Vũ chủ tịch cũng là nhà tài trợ lớn của bộ phim, mời đi ăn cũng là bình thường.- Đào Miên nói.- Tin quan trọng như vậy, là chị Trần và Bạch ca đều nhận được rồi.

Hạ Dương lắc đầu cười không cho ý kiến. Đạo này cậu hay thức rất khuya xem lại mấy cảnh quay của nhiều bộ phim lớn để lấy cảm xúc và học tập. Cuối tuần còn đều đặn tham gia lớp diễn xuất cho diễn viên mới của nhiều tiền bối trong nghề, kỳ thực tối nay vẫn muốn về nhà nghỉ ngơi.

Lúc mọi người đến nhà hàng, Vũ Quân Thành đã ngồi đợi sẵn. Vì trước nhiều người, cho nên Bạch Nhất Thiên phải hạn chế tiếp xúc thân mật với anh, cho nên để Trần Hy và Hà Sâm ngồi cạnh Vũ Quân Thành. Anh nhìn Hạ Dương, có chút khó chịu.

Người đã vốn gầy, lại còn mặc ít áo, không sợ lạnh hay sao, nhìn qua mọi người đều có áo lông ấm áp mặc. Vũ Quân Thành đau đầu, công ty Bình Nguyên đúng như mọi người nói, bắt ép nghệ sĩ làm việc nhưng lại ít quan tâm đến họ.

Vũ Quân Thành gọi nhân viên lại, nói nhỏ bảo cho tăng nhiệt độ điều hòa lên một chút ở phía Hạ Dương ngồi.

Sau khi giới thiệu mọi người, tất cả đều vui vẻ ăn uống. Đạo gần đây, Hạ Dương ăn uống có chút không điều độ, cho nên ở đây toàn đồ ăn ngon, cậu hận mình không có thêm một cái dạ dày thật lớn. Sức ăn của Hạ Dương so với các nghệ sĩ khác có phần hơn, nhưng là cậu ăn mãi cũng rất khó mà tăng cân.

Vũ Quân Thành vừa nói chuyện với mọi người, vừa lén quan sát Hạ Dương. Thấy cậu hay ăn tôm, đậu phụ, thịt bò. Mực và cua lại rất ít động đến. Vũ Quân Thành cố gắng nhớ thật kỹ. Vốn muốn không để ý đến cậu, rốt cuộc lại không nhịn được mà lại càng chú ý hơn.

-Hạ Dương là diễn viên trẻ nhưng tôi đánh giá cao diễn xuất và sự ham học hỏi của cậu ấy.- Hà Sâm cười sáng khoái

Hạ Dương cười cảm ơn Hà Sâm, nhìn thoáng qua Vũ Quân Thành thì cũng thấy anh đang cười nhìn mình. Cậu lại càng cười tươi hơn.

Hạ Dương bị ép uống một lúc mấy ly rượu, tuy không phải rượu nặng nhưng đối với Hạ Dương thì từng ấy cũng đủ để cậu có chút say rồi. Lúc mọi người ăn tráng miệng, Hạ Dương xin phép vào nhà WC vì dạ dày không ngừng biểu tình.

Rốt cuộc, Hạ Dương cũng nôn một trận, cậu mệt mỏi thở dốc, tựa vào bồn rửa mặt. Bước ra khỏi phòng đang có nhiệt độ điều hòa ấm áp, gió bên ngoài làm Hạ Dương có chút chống đỡ không nổi. Vì da vốn trắng, cho nên gương mặt vì say hồng lên rất dễ nhận thấy.

-Tôi ra ngoài một chút.- Vũ Quân Thành đứng dậy

Bạch Nhất Thiên cũng định đi theo nhưng bị Trần Hy giữ lại nói chuyện, cho nên không cách nào có thể cự tuyệt.

-Vũ Quân...Vũ tiên sinh?- Hạ Dương nhìn thấy anh trong gương thì có chút ngạc nhiên.- Ngại quá, để mọi người chờ lâu, tôi lập tức quay lại.

-Cậu...đang say, ra trời lạnh sẽ dễ cảm.- Vũ Quân Thành nói rất đơn giản

Hạ Dương cười rộ lên

-Cảm ơn Vũ tiên sinh, cảm ơn sự quan tâm của anh. Nhưng tôi có một câu hỏi...anh hiện tại còn nhớ tên của tôi không?

Vũ Quân Thành ngẩn người nhìn cậu.

-An Hạ Dương, họ An, tên Hạ Dương. Hạ trong hai từ mùa hạ, Dương tức là ánh nắng mặt trời. Vũ tiên sinh, có thể nhớ tên tôi được không...?

Hạ Dương nói bằng giọng mũi, có chút làm nũng cũng có chút ủy khuất làm Vũ Quân Thành sững sốt, anh ho một tiếng gật đầu

-Hạ Dương. Kỳ thực không phải tôi không nhớ...

-Được rồi, anh gọi tên tôi như vậy là tốt rồi. Chúng ta nên quay lại, nếu không mọi người phải đợi lâu,

Vũ Quân Thành nhìn Hạ Dương, anh nén thở dài. Lúc ra ngoài, anh cố tình đi bên ngoài để tránh cậu bị gió lùa

Hai người đồng thời quay lại làm Bạch Nhất Thiên giật dử. Trần Hy khẽ mỉm cười.

Đến 10 giờ tối, rốt cuộc cũng ăn uống xong, tâm tình mọi người đều vui vẻ. Hiểu Mẫn chạy từ trong xe ra đón Hạ Dương, thấy cậu có vẻ mệt mỏi

-Dương thái tử, anh uống nhiều rượu quá.

-Cũng không nhiều, ai cũng vui cho nên uống một chút.

-Mau vào xe, trời lạnh rồi sẽ cảm.

Vũ Quân Thành đứng xa nheo mắt nhìn Hạ Dương.

-Vũ tiên sinh, có thể đưa em về nhà được không, Đào Miên có việc phải về công ty trước rồi.- Bạch Nhất Thiên bước tới, che tầm nhìn của Vũ Quân Thành

Dạo này trước khi đi ngủ, Vũ Quân Thành hay lên mạng, tất nhiên không làm gì khác là vào trang cá nhân của Hạ Dương xem ảnh rồi đọc bình luận.

“Thiên hà rộng lớn”: xấu như vậy mà cũng chụp

Vũ Quân Thành có chút phẫn nộ, người này chắc chắn là anti fan của Hạ Dương, lần đầu Vũ Quân Thành bình luận

“Ngôi sao hướng về em”: @Thiên hà rộng lớn: Không thích thì ra chỗ khác. Chỗ này không chào đón người như cậu.

Sau đó một loạt bình luận bên dưới vừa chỉ trích tài khoản anti kia, vừa khen Vũ Quân Thành, anh đắc ý vô cùng.

Cất điện thoại đi, Vũ Quân Thành theo thói quen mở tủ, lại thấy cuốn sách đó, tấm ảnh của Lục Nhiên lại làm anh có chút phiền muộn.

Anh biết, bản thân đang đi sai hướng ban đầu, anh lẽ ra không nên quan tâm đến Hạ Dương nhiều như thế, không nên động tâm vì Hạ Dương đến thế. Anh không muốn phá bỏ đi quy định của mình, càng không muốn vì cậu cười lên, nụ cười ấy giống Lục Nhiên, làm anh xiêu lòng.

-Lục Nhiên...cậu ấy cũng cười rộ lên như em, cũng cho anh cái cảm giác thật sự yêu thích...Anh nên làm gì mới đúng đây?

Tâm tình con người vốn là thứ khó đoán nhất, giống như thời tiết mà không biết lúc nào nắng hay mưa, tâm tình như vậy, lúc muốn có bằng được, lúc lại buông xuôi ỉu rũ...

Vũ Quân Thành sợ một điều, anh sợ chưa quên được Lục Nhiên mà lại dây dưa thật tâm với Hạ Dương, anh sợ nếu quan tâm cậu, sẽ càng không thể thoát khỏi sự mơ hồ này. Vũ Quân Thành kỳ thực, cũng không phải là người mạnh mẽ, ít nhất trong chuyện tình cảm.

Rốt cuộc tuyết cũng rơi. Thành phố nhuộm trắng trong tuyết, Hạ Dương tuy thích mùa đông nhưng thân thể vốn chịu lạnh kém, lại rúc trong chăn, thực sự không muốn dậy.

Không nhận được mà nhớ đến lần hai người chạm mặt nhau, anh nói nếu ăn mặc ít, sẽ dễ cảm. Nhưng Hạ Dương biết, bên anh có Bạch Nhất Thiên, cậu cũng không biết phải làm sao với chuyện tình cảm này. Là bản thân thích anh đơn phương, mặc dù nhiều năm như vậy, biết anh có nhiều người bên cạnh, biết anh vốn lãnh đạm, nhưng không sao buông bỏ. Hạ Dương cười khổ, hóa ra uống nhầm một ánh mắt, cơn say theo một đời là như vậy.

Hôm nay cậu có 2 cảnh quay buổi chiều, cho nên sáng vẫn muốn ngủ nướng thêm một chút. Nấu nướng bữa trưa, ăn vội vàng rồi đến phim trường.

Bạch Nhất Thiên kết thúc cảnh quay của mình, đang ngồi uống cà phê thì Vũ Quân Thành đến. Y cao húng, vội vàng kéo anh vào phòng trang điểm.

-Trời lạnh quá, trong đây mới có điều hòa sưởi ấm...anh có lạnh không, dạo này ít thấy anh đến thăm em.- Bạch Nhất Thiên ôm chặt lấy Vũ Quân Thành

-Ừ, dạo này tôi nhiều việc....ngoài trời tuyết rơi như vậy mà Hà đạo diễn vẫn cho quay?- Vũ Quân Thành hỏi

-Cảnh chiều nay của Hạ Dương cần có tuyết mà.

Bạch Nhất Thiên nói rồi giật mình, lại nói ra mất rồi.

-Anh ăn trưa chưa?- Y cố tình chuyển chủ đề khác.

-Tôi ăn rồi, dù sao chiều nay cũng rảnh, cho nên ở đây xem mọi người quay một chút.

Hạ Dương đến phim trường, lúc đó thấy Bạch Nhất Thiên và Vũ Quân Thành đang ngồi cùng đạo diễn trò chuyện, cậu qua chào hỏi, Vũ Quân Thành lần này không nhìn Hạ Dương, vẫn quay sang nói chuyện cùng Bạch Nhất Thiên. Cậu mỉm cười đi vào trong.

Hình như là lần đầu, trái tim vì một người có tình cảm mà nhói lên một chút....

10. Chương 10: Bị Ốm

-Dương thái tử, tuyết rơi nhiều quá, hay là bảo Hà đạo diễn hoãn lại một chút?- Hiểu Mẫn lo lắng, vừa đem túi sưởi tay cho Hạ Dương vừa nói

-Hà đạo diễn cũng nói cảnh này có tuyết thì sẽ càng tốt mà...không sao đâu.

-Vẫn có thể làm giả được mà, sao cần phải khổ sở a

~Hạ Dương bật cười không cho ý kiến. Cảnh phim này mọi người đến một biệt thự nghỉ dưỡng cách xa thành phố, cũng khá heo hút. Vì cảnh trong phim, các nhân vật đến đây để nghỉ đông vài ngày

-TDIH màn 70 cảnh 2 lần 1. Action!

Duy Phong bước đến bên cạnh Thư Vân, trầm mặc một lúc

-Cậu biết Duy Thiên, anh ấy yêu cậu đúng không?

-Nhưng tớ không có tình cảm với Duy Thiên!- Thư Vân quay sang nhìn Duy Phong.- Cậu có thể dừng vì anh ấy mà chuyện gì cũng giúp anh ấy như vậy. Chuyện tình cảm đâu phải cưỡng ép là hạnh phúc?

Duy Phong thở dài nhìn Thư Vân rồi nói

-Duy Thiên đang trong giai đoạn khó khăn, công ty đang có chút khủng hoảng, anh ấy hiện tại cần nhất là sự động viên. Tớ vốn dĩ đã không giúp gì được cho anh ấy...

-Duy Phong, tớ nói cho cậu biết, người tớ thích, là cậu, không phải là Duy Thiên.

Nói đoạn, Thư Vân kiễng chân lên, bắt ngờ hôn lên môi Duy Phong làm cậu sững sốt.

-Cắt! Cảnh này cho qua, biểu cảm rất tốt, Hạ Dương, cậu cứ thế cố gắng!- Hà Sâm vỗ tay

Hạ Dương cười tươi cảm ơn. Cậu đưa cho Trần Hy túi sưởi rồi vui vẻ nói

-May quá, không bị NG...

-Ừ, biểu cảm em thực sự rất tốt.

Bạch Nhất Thiên đi đến, chuẩn bị cho cảnh quay của mình

-THID màn 70 cảnh 3 lần 1. Action!

-Duy Phong...Thư Vân, hai người...-Duy Thiên không tin vào mắt mình, y bị cảnh tượng trước mặt làm cho bất ngờ

-Ca...không phải như anh nghĩ...- Duy Phong tiến lên phía trước.

-Anh...không ngờ, luôn tin tưởng em như vậy, nếu em thích Thư Vân, tại sao không nói thẳng ra, tại sao sau lưng anh còn giấu giếm? Anh đã tận lực giúp đỡ em, giấu giếm thân phận cho em, tại sao em còn...

Duy Phong không nghĩ Duy Thiên sẽ nói ra điều này trước mặt người khác, Thư Vân cũng kinh ngạc.

-Thân phận gì? Hai người rốt cuộc đang nói cái gì?

-Thư Vân...kỳ thực, tớ không phải là em ruột của Duy Thiên...hai anh em chỉ là cùng cha...

-Anh đã sai lầm khi tin tưởng em nhiều đến vậy, Duy Phong!

Duy Phong nhú mày, cậu vội vàng tiến lên, kéo lấy Duy Thiên, gương mặt vì hoảng sợ và vì lạnh mà đỏ bừng. Ánh mắt lấp lánh, hai tay bám chặt áo Duy Thiên mà run rẩy

-Có thể dừng ghét bỏ em được không, ba mẹ đã chán ghét em nhiều năm như vậy...Duy Thiên, em còn duy nhất anh bên cạnh...

Duy Phong bật khóc. Giọng cậu khản đặc, gương mặt đỏ ửng trong tuyết rơi dày, Duy Thiên trầm mặc nhìn Duy Phong, rốt cuộc cuối cùng cũng gạt tay cậu ra rồi bước đi. Duy Phong không dám tin, cậu nhìn Thư Vân rồi ngồi thụp xuống.

-Cắt! Cảnh này duyệt, mọi người nghỉ ngơi đi!

Hạ Dương cho đến khi vào trong phòng trang điểm vẫn còn khóc. Cậu giống như nhiều diễn viên khác, chính là nhập tâm hoàn toàn vào nhân vật, cũng là mới diễn cho nên chưa thể như nhiều người mà thoát khỏi ngay nhân vật của mình.

Hạ Sâm xem đi xem lại đoạn Duy Phong khóc, ông càng cảm thấy hài lòng. Đoạn này vốn dĩ đã cảm động, kết hợp thêm BG là tuyết rơi, cực kỳ lay động lòng người.

Vũ Quân Thành cũng ngồi xem cùng, anh xem đến chăm chú. Nhìn Hạ Dương khóc, Vũ Quân Thành ngạc nhiên không thôi. Hóa ra thấy cậu khóc tâm tê phế liệt đến như thế, trái tim anh cũng dường như bị dày vò...

Đào Miên thấy thế, đều nói hết cho Bạch Nhất Thiên, rằng Hà Sâm khen cậu tám tắc từ nãy đến giờ, rằng Vũ Quân Thành xem lại đoạn phim của Hạ Dương diễn không rời mắt.

-Anh đã không muốn động chạm gì đến cậu ta, cậu ta lại chính là cố tình...- Đào Miên nói, càng làm cho Bạch Nhất Thiên giận dữ.

-Bộ phim đang trong quá trình quay thuận lợi, nếu như có người làm chậm tiến độ quay, không biết, sẽ bị Hà Sâm nói gì nhỉ..

-Bạch ca...vậy em có cách rồi...cứ để em...

Còn một cảnh quay ngoài trời buổi tối, cho nên mọi người ăn nhẹ một lúc trước khi quay. Hiểu Mẫn quay lại xe lấy cho Hạ Dương một chiếc áo khoác dày, sợ cậu bị lạnh, Đào Miên khi đó chạy đến trước mặt Hạ Dương, thở dốc không thôi

-Dương ca...may quá, anh ở đây...

-Có chuyện gì vậy?- Hạ Dương đang ăn bánh

-Vũ tiên sinh tìm anh có chuyện, em cũng không biết là chuyện gì...hình như liên quan đến chuyện hợp đồng...Em còn lấy thêm băng sưởi cho Bạch ca, em đi trước nhé!

Hạ Dương ngạc nhiên, rốt cuộc vẫn theo lời của Đào Miên đến chỗ hẹn gần hồ.

Rất nhanh sau đó, Hiểu Mẫn quay trở lại phát hiện Hạ Dương không có trong phòng trang điểm.

Hạ Dương không biết bơi, cậu vừa đến thì đã bị đẩy xuống hồ nước, vùng vẫy, cố gắng hô lớn, rốt cuộc, Hiểu Mẫn còn lớn tiếng hơn cả cậu

-Mau cứu anh ấy!!!

Mọi người chạy đến, may mắn một nhân viên trong đoàn đã kịp thời nhảy xuống cứu Hạ Dương lên bờ. Hà Sâm biết chuyện, thấy Hạ Dương không có vấn đề quá lớn, đương nhiên không thể tiếp tục quay, không kìm được giận mà nói lớn

-Không hiểu sao đang yên đang lành cậu còn chạy ra đó! Bộ phim đang quay với tiến độ rất tốt...cậu thật sự...làm tôi rất bức! Không phải là được khen vài câu cho nên muốn làm gì thì làm!

Hà Sâm vốn nổi tiếng khó tính, mọi người cũng đã quen với tính cách này của ông, cho nên chỉ biết thâm an ủi Hạ Dương vài câu. Lúc Vũ Quân Thành và Bạch Nhất Thiên cùng nhau đi đến, đã nghe thấy tiếng quát của Hà Sâm.

Hà Sâm bước ra ngoài, mọi người không ai dám nói gì cả.

Hạ Dương mặt trắng bệch, hiển nhiên vì bị lạnh mà cả người run nhè nhè. Trời vừa có tuyết rơi, mùa đông nước lạnh như vậy, người khỏe mạnh cũng sẽ không chịu được, nói gì đến Hạ Dương gầy gò như vậy. Cậu cười nói cảm ơn với mọi người, Trần Hy đã ra ngoài pha cho cậu nước ấm và mang thêm túi sưởi, cô cũng không dám nói gì sau khi Hà Sâm nặng lời.

Hạ Dương nhìn lên Vũ Quân Thành, liếc nhìn sang Bạch Nhất Thiên đang khoác áo của anh, gương mặt vẫn còn vui vẻ cười. Hạ Dương rũ mắt, cười nhẹ, lãnh đạm đến vậy, vẫn là thôi đi.

Vũ Quân Thành không muốn nhìn Hạ Dương lúc này, anh sợ nếu nhìn cậu, lại thấy nụ cười của cậu, anh sẽ không kìm chế xúc động của mình. Lúc này anh đang nói chuyện với thư ký qua điện thoại thì Bạch Nhất Thiên tới tìm, anh thấy y mặc ít áo, cho nên cho y mượn áo của mình, sau đó hai người nói chuyện một lúc thì Đào Miên tới, nói là xảy ra chuyện, anh cũng không rõ là chuyện gì, mới nhanh chóng cùng Bạch Nhất Thiên đến xem, đến cửa thì nghe thấy Hà Sâm mắng như vậy.

Hiếu Mẫn đỏ mắt nhìn Hạ Dương đang nói chuyện cùng Trần Hy

-Hà đạo diễn thật sự có tình người không vậy! Dù sao anh là người gặp nạn, cũng không thể vì tiền độ quay mà quá đáng như vậy!

-Hiếu Mẫn, không được nói vậy! Rõ ràng người sai là anh...-Hạ Dương cắt lời Hiếu Mẫn

-Tốt nhất em nên giữ ấm một chút, sợ đêm sẽ cảm. Mà sao buổi tối còn chạy ra đó?

Hạ Dương cười, nói muốn đi dạo, cậu biết rõ chuyện vừa rồi, chắc chắn là cậu bị lừa, nhưng nếu nói ra thì sao, tốt nhất là bỏ qua. Bớt một chuyện còn hơn một chuyện.

Hạ Dương nằm ôm chăn một mình trong phòng, nghe thấy bên ngoài mọi người cười nói, trong lòng càng lạnh lẽo. Hiếu Mẫn tranh thủ ngủ một giấc, Hạ Dương nghĩ tới gương mặt của Vũ Quân Thành, ngực lại ầm ầm đau. Cậu không rõ vì điều gì, từ sau hôm ở nhà hàng, anh tận lực tránh né cậu, thậm chí là cái nhìn cũng keo kiệt. Cả người mỗi nhừ, đầu đau đến lợi hại, đến đêm, Hạ Dương sốt cao.

Hiếu Mẫn mơ màng nghe Hạ Dương gọi tên mình, cô giật mình dậy bật đèn, sờ trán Hạ Dương, nóng đến dọa người. Vội vàng đánh thức tổ y tế đến khám cho Hạ Dương. Gương mặt cậu trắng bệch, môi giống như không còn huyết sắc, hai mắt nhắm nghiền.

Trận ốm này, Hạ Dương nằm trên giường tròn 3 ngày, hiển nhiên làm tiến độ quay của bộ phim chậm lại.

Hà Sâm thực sự giận!

Hạ Dương vẫn cự tuyệt Hiếu Mẫn phải nghỉ ngơi, cậu vẫn cố tình đi quay, không muốn vì mình mà ảnh hưởng đến mọi người.

-Cắt! Cảnh này đã quay 5 lần rồi. Ánh mắt, cậu không hiểu sao. Cái quan trọng của Duy Phong khi đó là ánh mắt, khi đó cậu vui, không phải là ánh mắt này!

-Thật xin lỗi! Cháu

-Đừng có luôn miệng xin lỗi nữa! Cậu phải làm được, chứ không phải là lời xin lỗi.

Vũ Quân Thành nhú mày nhìn Hạ Dương. Đã ốm chưa khỏi, vẫn còn cố tình muốn quay dưới trời lạnh như vậy, đây là liều mạng chứ đâu!

-Hà đạo diễn, cậu ấy vẫn còn chưa khỏi ốm. Quay đi quay lại cũng sẽ không qua được cảnh này, vừa làm tổn thời gian của đoàn, lại không giải quyết được gì cả

Hạ Dương giật mình nhìn Vũ Quân Thành. Hóa ra ý anh muốn nói, cậu chính là làm tổn thời gian của mọi người? Hạ Dương cười lạnh, đi đến phía trước

-Cho cháu quay lại cảnh này thêm một lần, đảm bảo sẽ qua

-Hạ Dương, nếu cậu cảm thấy bản thân không khỏe, tốt nhất nói với đạo diễn, chúng ta sẽ đợi đến khi cậu khỏe lại. Nếu cứ như vậy, chẳng đi đến đâu cả! -Bạch Nhất Thiên mỉm cười, còn cố ý khoác tay Vũ Quân Thành

Vì hai người đứng sau cho nên cũng không ai để ý, tâm Hạ Dương lạnh buốt.

-Được rồi, quay thêm một lần nữa.

Duy Phong bước đến nhìn Duy Thiên, cười thật tươi nhìn anh trai mình

-Anh, cuối tuần này có vé xem ca nhạc của tiền bối Đoàn Thương anh rất thích, anh đồng ý đi với em sao?

-Nếu em còn hỏi thêm lần nữa, anh sẽ từ chối!

Duy Thiên vẫn chăm chú xem tài liệu, không để ý đến niềm vui của Duy Phong. Duy Phong cao hứng không thôi, ánh mắt lấp lánh nhìn anh trai mình. Cậu không biết, đây rốt cuộc là tình cảm anh em đơn thuần hay thậm chí là hơn thế, nhưng nếu mỗi ngày được thấy Duy Thiên, Duy Phong cũng mãn nguyện rồi.

Từ bé, vốn dĩ thiếu thốn tình cảm gia đình, Duy Thiên là người duy nhất còn quan tâm cậu, sau này lớn lên biết thân phận thật sự, còn tận lực giấu giếm Duy Thiên, nhưng khi anh biết được, lại trách Duy Phong không thành thật. Sau này Thư Vân vì thích Duy Phong, lại làm Duy Thiên thêm hiểu lầm. Duy Phong càng tận lực gỡ bỏ hiềm khích giữa cả hai người...

-Cắt! Cảnh này qua. Hai ngày sau sẽ quay tiếp, Hạ Dương, tôi hy vọng cậu mau chóng khỏi lại, và đừng khiến tôi thất vọng thêm lần nữa!

Vũ Quân Thành trộm nhìn nét mặt của Hạ Dương, cậu đang cười rất tươi. Anh thở phào, vậy là ổn rồi.

Con trai của chủ tịch Bình Nguyên – công ty quản lý của Hạ Dương là Lăng Vĩ về nước, lúc gặp gỡ các nghệ sĩ, đã nhìn trúng Hạ Dương. Lăng Vĩ về nước cũng là mục đích chuẩn bị thay thế cha mình lên tiếp quản Bình Nguyên. Mỗi lần Hạ Dương quay phim, đều là Lăng Vĩ đưa đi, sau này khi cậu cự tuyệt, Lăng Vĩ lại cố tình đến trường quay thăm Hạ Dương. Mỗi lần đến đều đem rất nhiều đồ ăn cho đoàn làm phim, đương nhiên còn cho Hạ Dương.

Bạch Nhất Thiên chỉnh lại cổ áo, nhìn phía trước rồi nói

-Không ngờ đến Lăng tiên sinh cũng có cảm tình với Hạ Dương...hai người thực sự rất thân thiết

Vũ Quân Thành nhìn, mỉm cười gật đầu. Anh thấy Lăng Vĩ còn khoác tay lên eo Hạ Dương, Vũ Quân Thành có chút kìm nén mà mỉm cười, vậy cũng tốt.

Hai tháng sau, bộ phim đóng máy, rốt cuộc cũng đã quay xong. Mọi người lại liên hoan một bữa thật lớn, lần này có cả Lăng Vĩ cho nên lại càng khoa trương. Hạ Dương lần này lại là người chủ động mời rượu mọi người. Cậu rất vui vì cuối cùng cũng quay xong một bộ phim truyền hình, đối với Hạ Dương là một sự cố gắng và may mắn lớn nhất trong những chặng đường đầu tiên trong sự nghiệp của cậu.

Lăng Vĩ cũng muốn ngăn cậu uống, rốt cuộc vẫn là bị đẩy ra, Hạ Dương muốn uống, không thể bị ép dừng lại.

Cả bữa cơm, Vũ Quân Thành không nhìn cậu dù chỉ một lần, đến lúc được mời rượu, anh cũng lịch sự đáp lại, không có biểu tình, nụ cười cũng không. Hạ Dương cười lắc đầu, vốn đã vậy rồi.

Lúc ra về, Hạ Dương cùng Hiếu Mẫn lên xe công ty về nhà thì thấy Vũ Quân Thành đang đỡ Bạch Nhất Thiên có chút men say. Hạ Dương thầm cười, y say sao? Cả buổi uống được 2 ly rượu, còn lại đều là Vũ Quân Thành đỡ cho, là tửu lượng kém hay là đang đóng kịch đi, a, dù sao người này cũng là diễn viên mà...

Bạch Nhất Thiên ôm cổ Vũ Quân Thành, vì mọi người vẫn đang vui vẻ trò chuyện, cho nên trừ Hạ Dương, không một ai chú ý đến hai người. Bạch Nhất Thiên còn hôn lên môi Vũ Quân Thành một cái, Hạ Dương sững sốt, công khai đến vậy hay sao.

Dạ dày bỗng nhiên co rút một trận, gương mặt trắng bệch, Hạ Dương khẽ nhắm mắt, ép cho cảm xúc dồn nén lại. Hạ Dương cũng là diễn viên, cậu cũng sẽ diễn, diễn kịch, chính là nghề của diễn viên mà. Hạ Dương mỉm cười, lấy lại bình tĩnh, mỉm cười đi lên phía trước, lúc bước qua Vũ Quân Thành, giống như chân dẫm lên gai nhọn, cho đến khi vào trong xe rồi, Hạ Dương nằm xuống, vớ lấy cái túi nilon rồi nôn một trận, làm Hiếu Mẫn bị dọa sợ...

11. Chương 11: Chạy Trốn

Hạ Dương cảm thấy, rõ ràng mình đã cho đi mà không nhận lại được gì. Từng ấy năm, vẫn cố chấp thích một người, nhiều lúc thích đến điên cuồng, nhiều lúc lại cảm thấy bản thân rất buồn cười đến mức đáng

thương.

Vì người đó, cho nên mới thi vào đại học diễn xuất, mới liều mạng học tập trở thành diễn viên, mới học cách giấu đi cảm xúc của chính mình, để rồi nhiều lần bị tổn thương. Hạ Dương bật cười, có lẽ như này vẫn chưa là gì, có lẽ cậu sẽ phải cố gắng tiếp.

Người đó từng cười với cậu, từng sốt sắng lo cho cậu, Hạ Dương vẫn nhớ ánh mắt ấy, nhưng là bất ngờ lại né tránh, lại cố tình xa cách cậu, trước mặt cậu còn thân thiết với Bạch Nhất Thiên, đây là muốn dày vò cậu hay sao.

Ba hôm sau mở hộp báo tuyên truyền phim. Hạ Dương hôm nay mặc một chiếc áo sơ mi xanh nhạt, quần tây đen ôm sát đôi chân thon dài, mái tóc đen tuyền lúc nào cũng nổi bật trên gương mặt của cậu, nhìn tổng thể thì rất sạch sẽ, lịch sự mà lại thu hút.

Hạ Dương không tránh khỏi được hồi hộp, vẫn là lần đầu đứng trước nhiều báo chí có tiếng như vậy, dưới ánh đèn máy ảnh, Hạ Dương vẫn mỉm cười vô cùng tự nhiên.

Ngay chiều hôm đó, Hạ Dương được lên trang nhất nhiều tờ báo.

“Hạ Dương, diễn viên trẻ xuất hiện xuất sắc trong buổi họp báo công chiếu phim The dream in heaven”

“Bộ phim truyền hình đầu tay, The dream in heaven do diễn viên trẻ Hạ Dương thủ vai nam phụ”

....

Hạ Dương cũng đăng một tấm ảnh chụp cùng đoàn làm phim lên trang cá nhân của mình, nhận được rất nhiều phản hồi tích cực

“Phim có Tiểu Dương đóng nhất định mọi người sẽ xem không bỏ sót”

“Diễn viên nam phụ thôi nhưng vì là Hạ Dương nên chắc chắn tôi sẽ xem”

“Hạ Dương đẹp trai hết phần mọi người rồi, ý kiến cá nhân không cần ném đá”

“Bao giờ mới chiếu đây, hồi hộp quá rồi”

....

Thời gian quảng bá phim, Hạ Dương được nghỉ ngơi bồi dưỡng sức khỏe. Lăng Vĩ tìm gặp cậu

-Tôi cũng có dự định riêng rồi

-Tôi biết cậu muốn về nhà, nhưng là hiếm khi mới được nghỉ ngơi, tại sao không đi đâu đó mở rộng tầm mắt.-Lăng Vĩ cười nhìn Hạ Dương.- Tôi có vé đến tham quan ở thành phố du lịch X, nếu cậu đồng ý, tôi có thể sắp xếp

Hạ Dương mỉm cười.

-Tôi nghĩ tôi nên về nhà thì hơn. Cũng đã lâu rồi không về thăm gia đình, chuyện này, công ty cũng sẽ không quản chứ...?

-Nếu như cậu đã quyết định, vậy tôi cũng không có ý kiến nữa.

Lăng Vĩ đứng dậy đi đến trước mặt Hạ Dương, cúi đầu xuống nhìn Hạ Dương, Hạ Dương bị bất ngờ, có chút giật mình nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh

-Hy vọng lần tới, tôi có thể cùng cậu...tôi vẫn đợi cậu, Hạ Dương.

Hạ Dương đóng cửa lại, cậu ngã xuống ghế sofa. Hạ Dương biết rõ, Lăng Vĩ có ý với mình. Lần đầu tiên cậu cảm thấy bất lực, cậu không biết phải làm thế nào. Hạ Dương nghĩ, liệu trước kia, có phải Vũ Quân Thành cũng dùng ngữ điệu như Lăng Vĩ để nói chuyện với Bạch Nhất Thiên hay không. Anh cười đẹp như vậy, lại giàu có, còn dịu dàng, Bạch Nhất Thiên dám cự tuyệt hay sao?

Hạ Dương lắc đầu cười. Nếu cậu là Bạch Nhất Thiên, cậu cũng không cự tuyệt. Hạ Dương thích Vũ Quân Thành, cậu thừa nhận, cậu ghen tị với Bạch Nhất Thiên, cách anh cười với y, vòng tay của anh ôm lấy y, Hạ Dương tưởng tượng, Vũ Quân Thành sẽ hôn y thế nào, hai người...lên giường với nhau rồi sao...

Tối nay Hạ Dương đến quán bar của Nhâm Kiều. Hạ Dương bước vào trong, thở hổn hển, làm người nổi tiếng chính là có lúc mệt mỏi thế này. Phải bịt kín từ đầu đến chân, tóc cũng không lộ ra ngoài, Hiểu Mẫn vất vả lắm mới đón cậu lên xe được.

-Cuối cùng cũng có thời gian rảnh qua đây rồi hả...Nhìn cậu kìa, ngồi xuống đi.- Nhâm Kiều bật cười- Muốn uống gì, rượu nhé

Hạ Dương lắc đầu, Nhâm Kiều lại cười ha hả, định gọi cho Hạ Dương một ly nước hoa quả như mọi khi thì bị cậu kéo lại

-Nhâm tiên sinh, vẫn là rượu đi, hôm nay cháu muốn uống rượu.

Nhâm Kiều gật đầu, gọi tới một chai rượu không nặng và hai cái cốc thủy tinh, rót một chút cho Hạ Dương. Ông bóc cho cậu một thanh kẹo, Hạ Dương cười tươi nhận lấy

-Bộ phim chưa ra mắt nhưng ta thấy rất được mọi người hưởng ứng rồi...

-Cảm ơn Nhâm tiên sinh, cháu cũng hy vọng vậy...đúng là không dễ dàng chút nào để quay được một bộ phim. Bạch Nhất Thiên và chị Trần cũng đều là diễn viên có kinh nghiệm...thật sự không dễ dàng...

Hạ Dương cười, uống cạn cốc rượu. Cậu rót tiếp cho mình. Hạ Dương kể cho Nhâm Kiều nghe chuyện cậu đóng phim thế nào, học tập những gì ra sao, Nhâm Kiều nhận ra hôm nay, Hạ Dương có chút khác thường. Nói chuyện qua lại cũng gần 1 tiếng, Hạ Dương gục đầu xuống bàn, thì thầm

-Lăng Vĩ mời cháu đi du lịch cùng anh ta, đây là đang dùng quy tắc ngầm với cháu hay sao?

Nhâm Kiều sửng sốt, ông không nghĩ Hạ Dương sẽ nói ra chuyện này. Ông ban đầu khi Hạ Dương mới vào giới giải trí, cũng có thể đoán được vài chuyện, nhưng không nghĩ sẽ là hôm nay...

-Hạ Dương...

-Cháu từ chối, cháu nói muốn về thăm gia đình...-Hạ Dương ngẩng đầu lên, cậu vẫn cười rất tươi

Nhâm Kiều thở dài. Người thanh niên này, lúc nào cũng tỏ ra rất kiên cường, lúc nào cũng cười tươi để người khác thấy cậu lạc quan đến nhường nào.

-Nếu như anh ấy cũng như vậy, nếu như anh ấy dùng quy tắc ngầm với cháu, có lẽ cháu sẽ đồng ý. Nhưng là Lăng Vĩ, không phải anh ấy...

Nói đoạn, Hạ Dương ngủ gục mất, Nhâm Kiều ngạc nhiên. Rốt cuộc, anh ấy mà Hạ Dương nói đến là ai?

Hạ Dương tỉnh dậy, cậu thấy chỗ này xa lạ, đầu có chút ần ần đau, Nhâm Kiều bước vào phòng, trên tay là ly sữa và bánh sandwich, đem đặt lên bàn. Hạ Dương vẫn còn ngơ ngác

-Lần sau nếu uống say, mà chỗ này không phải là The moon and stars

-Không, cháu chỉ đến đây uống thôi. Làm phiền ngài quá...-Hạ Dương cười gãi đầu

-Dậy rửa mặt rồi ăn sáng đi, lúc này Hiểu Mẫn có gọi điện cho cháu, con bé nói 10 giờ xe sẽ đón.

Hạ Dương vệ sinh cá nhân đơn giản rồi ngồi vào bàn ăn sáng.

-Khi nào về, chuyển lời của ta đến An Minh Sơn, hỏi thăm sức khỏe...

-Àn, cháu biết rồi...mà hai người có hay nói chuyện không? Trước kia cháu nghe ba thỉnh thoảng gọi điện cho ngài...-Hạ Dương cắn một miếng bánh

-À...cũng thỉnh thoảng-Nhâm Kiều cười, có chút bối rối nhưng nhanh chóng khôi phục lại biểu tình

Trên đường về nhà, Hạ Dương không ngủ gật, thỉnh thoảng lên mạng xem tin tức, không thì lại trò chuyện linh tinh với tài xế. Cậu cố gắng khắc chế bản thân nghĩ đến Vũ Quân Thành.

Bệnh tình của bà nội đã tiến triển, bà đã khỏe hơn, quán ăn nhỏ của An Minh Sơn cũng làm ăn ngày càng khấm khá hơn, Hạ Dương giống như vất bỏ hết thảy mà trở lại làm người cháu, người con bình thường như trước kia.

Hạ Dương về nhà 5 ngày thì lại trở lại thành phố, cũng là lúc bộ phim bắt đầu công chiếu. Hạ Dương ngày càng được nhận được tình cảm của người hâm mộ, công ty cũng tích cực cho cậu tham gia show giải trí để lăng xê tên tuổi. Chỉ là cường độ làm việc cao hơn bình thường, còn lại đều không tệ. Hôm nay Hạ Dương tham gia một chương trình giải trí, là lần đầu tiên cậu xuất hiện trên đây. Ban đầu lúc Hạ Dương xuất hiện, khán giả bên dưới đều vô cùng náo nhiệt. Theo kịch bản, MC và Hạ Dương nói chuyện đều rất suôn sẻ.

-Đây là câu hỏi chúng tôi nhận được nhiều nhất, cũng là điều mà các fans quan tâm nhất. Không biết Hạ Dương đã từng yêu ai hay chưa?

MC vừa dứt lời, khán giả bên dưới đã hò hét không ngừng. Hạ Dương bật cười nhìn MC, nếu cậu nhớ không lầm thì câu hỏi này không có trong kịch bản, hay là lúc đọc, cậu đã bỏ sót câu này?

-Kỳ thực, tôi trước kia khi còn học trung học, đều là điên cuồng học tập, mong đỗ vào đại học diễn xuất, cho nên chưa từng có mối tình nào...cho đến khi lên đại học...

Nói đến đây, cả trường quay lại bùng nổ thêm lần nữa

-Tôi có thích một người, thích người đó nhiều năm...nhưng mà người đó không biết. Cái này gọi là gì nhỉ...à, chính là thích thầm, là đơn phương...hahahaa

Không ít tiếng xuýt xoa bên dưới, còn có vài người hét lên, MC cười hỏi

-Một người xuất sắc như Hạ Dương, còn phải yêu đơn phương, vậy tôi phải làm sao bây giờ

Câu nói đùa này làm trường quay vui vẻ. Chuyện này sau đó được đẩy sang một bên, không ai hỏi thêm nữa.

Tối nay Hạ Dương nấu món súp cá hầm Waterzooi (*), sau đó chụp thành quả của mình đăng lên trang cá nhân với ghi chú " Món súp mới học được, hy vọng sẽ không tệ! Mời mọi người ăn tối"

Rất nhanh, bên dưới bài đã có vô số bình luận

"Hạ Dương vừa đẹp người lại nấu ăn ngon, nhìn mà thèm"

"Mình cũng muốn được ăn"

"Tiểu Dương ăn ít như vậy sao *icon khóc*"

Sáng hôm sau, trước cửa công ty, rất nhiều fans đã gửi quà toàn đồ ăn cho Hạ Dương, cậu không nghĩ là mình lại được mọi người yêu mến như vậy.

Hạ Dương mấy hôm nay tham gia vài show giải trí nên cũng không quá bận rộn. Lăng Vĩ gõ cửa, Hạ Dương và Hiểu Mẫn đang nói chuyện với nhau, thấy Lăng Vĩ vào, Hiểu Mẫn thức thời đi ra ngoài.

-Sắp tới cũng gần tết, cậu có muốn đi chơi sắm tết hay không? Chính là các cụ già ở nhà đều rất thích đồ lạ...

-Lăng tiên sinh, cảm ơn ý tốt của anh...nhưng là gần tết lịch trình bận rộn, tôi nghĩ không thể đi cùng anh được.

Lăng Vĩ bật cười đưa cho Hạ Dương tờ lịch trình làm việc

-Tôi đã nói với người đại diện của cậu sắp xếp lại rồi, sẽ dồn lịch vào những ngày gần đây để gần tết sẽ rảnh.

-Chuyện này...cảm ơn Lăng tiên sinh.

Lăng Vĩ đi đến bên cạnh, vươn tay chỉnh cổ áo cho Hạ Dương, còn đặt tay lên vai cậu, cười nói

-Có chuyện gì đều có thể gọi cho tôi, có tôi, cậu sẽ không phải dè chừng bất cứ ai...Hạ Dương...

Nói đoạn, Lăng Vĩ cúi đầu xuống, Hạ Dương biết tiếp theo hắn sẽ làm gì, vội vàng né tránh

-Lăng tiên sinh, tôi có chút việc phải ra ngoài.

-Khoan đã. -Lăng Vĩ cười nắm lấy tay của Hạ Dương. Lăng Vĩ cao hơn Hạ Dương vài cm, nhưng khí lực không nhỏ, Hạ Dương có chút đau-Hiện tại cậu không có lịch trình gì cả. Hạ Dương, cậu nghe lời tôi, tôi đưa cậu một bước lên cao

Hạ Dương mím môi, thầm mắng cả nhà Lăng Vĩ, cậu cố gắng rút tay lại

-Cậu đừng cự tuyệt...Hạ Dương, tôi nói thẳng, tôi rất thích cậu...đã gần nửa năm rồi, tôi ra hiệu, làm mọi chuyện cũng chỉ vì cậu. Chẳng lẽ cậu không cảm nhận được hay sao?

Hạ Dương nhú mày, anh lộ liễu như vậy, có thần kinh mới không biết ý đồ của anh!

-Chẳng phải Bạch Nhất Thiên cũng vì đi theo Vũ Quân Thành, cho nên ngày càng nổi tiếng hay sao...có người chống lưng, cậu còn ngại điều gì...

Gương mặt cậu trắng bệch, Lăng Vĩ nhắc đến Vũ Quân Thành, trái tim Hạ Dương co rút. Cậu thừa nhận, cậu thích Vũ Quân Thành, cậu ước, giả như người trước mặt cậu là anh, cậu sẽ không do dự. Hạ Dương cũng có lúc yêu mù quáng đến như vậy...

-Làm ơn, buông tha cho tôi!

-Hạ Dương...-Lăng Vĩ ngạc nhiên

Hạ Dương cười

-Tôi không thích anh, không muốn cùng anh làm chuyện này

-Hạ Dương! Tôi nói cho em biết, nhiều người muốn được như em, nhiều người muốn tôi dùng quy tắc ngầm với họ. Nhưng tôi chỉ muốn em!

Hạ Dương cười lạnh, cậu vẫn một mực chống đỡ, Lăng Vĩ vẫn đang dùng sức ấn vai cậu xuống ghế sofa

-Tôi không bạc đãi em nếu em đi theo tôi!

-Lăng Vĩ, anh dứt khỏi người tôi!

Nói đoạn, Hạ Dương cầm lấy gạt tàn trên bàn, đập mạnh lên vai Lăng Vĩ, hấn đau đòn ngã xuống đất. Hạ Dương một đường ôm túi chạy ra ngoài. Cậu vừa chạy vừa mỉm cười chua xót, coi như xong rồi!

(*) Súp waterzooi của Bỉ: Món súp này gồm cá hầm, kem tươi, lòng đỏ trứng, bơ, cà rốt, hành tây, tỏi tây cùng những loại rau thơm. Cá trong món súp có thể là cá nước ngọt hay cá biển tùy ý nhưng phổ biến nhất vẫn là cá chình, cá bơn. Món súp có màu trắng sữa, hương vị thơm ngon và thường được người Bỉ dùng trong bữa điểm tâm sáng cùng bánh mì. Súp cá hầm Waterzooi ngon hơn khi ăn nóng, vì để lâu cá sẽ bị tanh. (Nguồn:wiki)

12. Chương 12: Anh Hiện Tại Còn Nhớ Tên Em Không

Hạ Dương chạy ra khỏi công ty Bình Nguyên, cậu gọi taxi, Hạ Dương hy vọng trời tối nên sẽ không ai để ý. Cậu che mặt, nói địa chỉ nhà cũ của mình cho tài xế, y cũng không thấy lạ, Hạ Dương thở phào. Tim cậu vẫn còn đập nhanh, gương mặt đầm mồ hôi dù là trời lạnh, về nhà rồi tính.

Nhà đã lâu không có ai ở, có chút bụi bặm, Hạ Dương chạy vào trong khóa hết cửa, tắt hết đèn, rồi chạy vào phòng ngủ cũ của mình, lúc này mới dám mở đèn lên. Hạ Dương ngã xuống giường, cậu xong rồi!

Bật cười, lâu lắm chưa khóc, có chút khổ sở không sao kìm nén được. Sự nghiệp đang lên, bộ phim truyền hình đầu tay vừa mới được công chiếu không lâu, chính mình lại trở mặt với tổng giám đốc của Bình Nguyên, thật sự không biết phải làm sao với tình huống này.

Điện thoại vang lên, cậu vội tắt âm, là Lăng Vĩ gọi đến, cậu dứt khoát không nghe. Lăng Vĩ gọi rất nhiều cuộc, nhưng Hạ Dương không bắt máy.

Là Lăng Vĩ cố tình dùng quy tắc ngầm với cậu, cậu cự tuyệt, nhưng không có bất cứ bằng chứng nào, cho nên nếu anh ta tức giận, nhất định có đủ lý do để đì Hạ Dương xuống đáy. Lần thứ 7 điện thoại sáng lên, là Hiểu Mẫn gọi tới, cậu cũng không thể nghe, biết đâu được là Lăng Vĩ bắt Hiểu Mẫn gọi.

Hạ Dương mệt chết đi được, cậu hé cửa sổ nhìn xung quanh, không có gì khả nghi. Cậu không chắc Lăng Vĩ có biết nhà cũ cậu không, Hạ Dương rất dỗi nhưng cũng không dám ra khỏi nhà. Hạ Dương gạt nước mắt, người cậu nhớ đến hiện tại là ba mình.

Nếu sự nghiệp và danh tiếng của mình kết thúc, ba sẽ thế nào? Sẽ đánh mình, hay mắng, hay đuổi ra khỏi nhà...Hạ Dương bật cười, ba sẽ không ác như vậy đi...

Hạ Dương quyết định ngủ một giấc qua đêm nay, cả người cậu mỏi nhừ, chân tay cũng không muốn động, cho nên cứ thế ngủ thiếp đi.

Một đêm này, Hạ Dương nửa tỉnh nửa mơ đến người mẹ quá cố của mình, cậu khóc rất nhiều trong giấc mơ, đến nỗi khi tỉnh dậy, hai mắt Hạ Dương sưng đỏ. 9 giờ sáng, Hạ Dương mở mắt, cậu giống như chết đứng. Cả người như bị rút kiệt sức lực, trơ mắt nhìn tiêu đề các bài báo cứ hiện lên trên màn hình

“Hạ Dương bất ngờ phá vỡ hợp đồng với Bình Nguyên”

“Hạ Dương, diễn viên trẻ bất ngờ từ mặt với Bình Nguyên”

“Bình Nguyên yêu cầu Hạ Dương ra mặt bồi thường”

....

Trang cá nhân của Hạ Dương giống như bị nghẽn vì quá nhiều tin nhắn đến cũng như bình luận, Hạ Dương đau đầu, hiện tại cậu hoàn toàn bế tắc.

Cậu lướt xem bình luận của fans

“Hạ Dương xảy ra chuyện gì sao??”

“Hạ Dương, chúng em chờ anh ở công ty”

“Dù thế nào vẫn bảo vệ Hạ Dương”

....

Rất nhiều bình luận ủng hộ, lo lắng cho Hạ Dương nhưng anti fans cũng nhân cơ hội này vào xỉa xối mĩa mai cậu

Lúc này, Nhâm Kiều vừa sốc lại vừa lo lắng, ông không gọi được cho Hạ Dương, cũng không biết rốt cuộc đêm qua tiểu tử kia đã làm ra chuyện gì. Nhâm Kiều gọi là có quen biết với chủ tịch Bình Nguyên nhưng không phải thân thiết, ông cũng không biết mình nên làm gì lúc này.

Vì tin tức này hiện đang là tin đang được mọi người quan tâm nhiều nhất, Vũ Quân Thành phản ứng giống hệt Nhâm Kiều, anh sửng sốt, nội tâm đương nhiên lo lắng cho Hạ Dương, nhưng lại không có cách nào liên lạc. Anh nhớ đến Hạ Dương, nụ cười ấy của cậu, hiện tại thì sao?

Bạch Nhất Thiên đương nhiên hả hê trước tin này, từ khi biết tin chính là tâm trạng phấn khởi.

Rốt cuộc, Nhâm Kiều cũng gọi điện được cho Hạ Dương.

-Cháu đang ở nhà cũ...truyền thông lúc này chắc loạn lắm...hì...-Hạ Dương cười

-“Cậu thật là...có phải vì Lăng Vĩ ép buộc cậu hay không?”

Hạ Dương nghe thấy giọng nói lo lắng của Nhâm Kiều, cảm động đến mức bật khóc, ông vẫn là người quan tâm đến Hạ Dương đầu tiên, cậu cười nói

-Anh ta muốn dùng quy tắc với cháu, cháu không thích cho nên đã đập cho anh ta một cái...không nhẹ, rồi chạy mất...Nhâm tiên sinh ông nói xem, cháu là không thích cũng phải nghe lời anh ta sao...

-“Hạ Dương, ngồi yên ở nhà, chờ ta đến đón cậu, không được ra ngoài biết chưa?”

Nhâm Kiều cất điện thoại vào túi, cầm áo khoác rồi lái xe đến nhà cũ của Hạ Dương. 20 phút sau, ông đỗ xe tại cửa sau nhà cậu, Hạ Dương trùm kín mít từ đó mà chui vào xe. Nhâm Kiều quay xuống nhìn Hạ Dương một lượt từ đầu đến chân, ông thở hắt ra

-Cháu vẫn ổn mà...người bị đánh mới là Lăng Vĩ. Không ngờ anh ta hèn hạ như vậy, đưa cháu lên báo...

-Xét về mặt pháp lý, phá vỡ hợp đồng là cậu phải bồi thường...hừ, biết vậy ngay từ đầu ta đã đưa cậu đến công ty của Trần Hy hoặc Khải Uy Vũ

Hạ Dương sững sốt, sau đó bật cười sảng khoái, Nhâm Kiều nhú mày, tiểu tử này rốt cuộc là có biết lo lắng hay không.

-Nhâm tiên sinh, có thể đưa cháu đến gặp Vũ Quân Thành được không?

Nhâm Kiều đau đầu...

Sáng nay Vũ Quân Thành không đến Khải Uy Vũ, anh ở nhà lên mạng xem tình hình. Được rồi, lần này anh thừa nhận, anh lo lắng cho Hạ Dương, là lần này thôi, còn lần sau hay không, tính sau đi...

Bạch Nhất Thiên quay xong chương trình liền gọi điện cho Vũ Quân Thành nói muốn đến nhà anh, lập tức bị anh từ chối. Hiện tại anh không có tâm tình nói chuyện phiếm, trong đầu chỉ nghĩ đến Hạ Dương.

Bạch Nhất Thiên đương nhiên không biết lý do như vậy, nhưng tin tức hôm nay của Hạ Dương lại khiến tâm tình y vui vẻ, cho nên cũng không quá quan trọng có đến chỗ Vũ Quân Thành hay không. Nhâm Kiều gọi điện cho Vũ Quân Thành, hỏi anh có ở nhà hay ở công ty hay có thể đang ở đâu đó với ai, cho nên lúc Hạ Dương xuất hiện trước mặt Vũ Quân Thành, cậu thì vẫn cười tươi, anh thì vừa ngạc nhiên còn Nhâm Kiều thì lắc đầu... Là do Hạ Dương khẳng khái đòi đến, còn nói, nhất định lần này phải thử, ông giúp cháu một lần này, được hay không...

Cả người Hạ Dương có mỗi chiếc áo len màu trắng, bên ngoài là áo khoác mỏng, còn đi chân trần, hai mắt sưng đỏ, nhưng nụ cười trên môi của cậu làm anh có chút sững sốt. Nhâm Kiều nói, ông ngồi phòng khách đợi hai người nói chuyện. Nhâm Kiều không biết Hạ Dương rốt cuộc lớn gan đến mức nào mà tìm đến Vũ Quân Thành, ông cũng không rõ hai người rốt cuộc có biết rõ đối phương hay không, hay giữa hai người có từng tồn tại mối ràng buộc gì mà Hạ Dương lại nhất quyết đòi đi tìm Vũ Quân Thành.

-Em đã đánh cược với chính bản thân mình, lần này nếu như em thất bại, em biết hậu quả là gì...cho nên mới đến đây tìm anh.

Vũ Quân Thành nhú mày nhìn cậu. Lần đầu hai người có không gian riêng nói chuyện, đối mặt với Hạ Dương thế này, Vũ Quân Thành có chút xúc động. Anh im lặng nghe cậu nói

-Em không phải là người cố tình phá vỡ hợp đồng với Bình Nguyên, nhưng là đến nước này thì không thể không đi khỏi.- Hạ Dương cười tươi

Trước khi đến đây, bởi vì lạnh, cũng vì sợ, người cậu run lợi hại, bàn tay vẫn in hằn mấy dấu móng tay, chính là ngồi trên xe cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại.

Cậu nhìn anh, hai người không nói lời nào.

-Tại sao phải rời khỏi Bình Nguyên?- Vũ Quân Thành lúc này mới lên tiếng

Hạ Dương cười khổ, hai bàn tay nắm chặt gấu áo đến mức anh vô tình thấy trên bàn tay trắng của cậu nổi cả gân xanh

-Lăng Vĩ muốn dùng quy tắc ngầm với em. Em không đồng ý, cho nên mới đập vào vai anh ta rồi chạy khỏi công ty

Vũ Quân Thành nháy mắt sững sốt, anh nhìn Hạ Dương thấp hơn mình một cái đầu, nụ cười này, chết tiệt, lại phải giả tạo như vậy sao! Vũ Quân Thành duy trì gương mặt lạnh băng của mình rồi nói

-Cậu đập hấn ta bằng cái gì

-Ách...là gạt tàn...- Hạ Dương có chút bất ngờ với câu hỏi của anh...-Em sợ gây ra án mạng, cho nên mới đập vào vai. Không nghĩ đến sáng hôm nay, anh ta nói em phá vỡ hợp đồng.

Vũ Quân Thành nghiêng rằng, còn nhẹ tay chân! Anh nhìn Hạ Dương, nhìn nụ cười tươi của cậu trên gương mặt non nớt kiên cường, những ngón chân trần đỏ lên vì lạnh, cả người run lên nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh trước mặt anh

-Cho nên vì thế, em đến tìm tôi? (Chỗ này mình muốn đối xứng hô của anh Thành với Hạ Dương ><)>

-Vì anh, cho nên em mới đặt cược...-Hạ Dương ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng ngời nhìn anh.- Lần này, chính là lần cược lớn nhất từ trước đến nay...cũng đã hiểu rõ hậu quả, vì cái gì em lại không thử

Vũ Quân Thành nhú mày nhìn Hạ Dương. Hiện tại, anh cực kỳ khắc chế bản thân không tiến lên phía trước vạch trần nụ cười của cậu, tại sao khổ sở đến vậy vẫn phải cười tươi như thế? Em có biết bên Bình Nguyên đang liều mạng tìm em, có biết cánh báo chí đang không ngừng hoa chân múa tay cả mấy trang báo trách mắng em, có biết nhiều anti fans chê nhân phẩm em thấp kém,...vậy mà em vẫn còn đứng trước mặt tôi cười tươi như vậy. À, cũng đúng, hiện tại cũng chỉ có tôi mới sẵn sàng cứu em, còn công ty nào nhận em hay sao?

Hạ Dương chờ anh rất lâu, sự trầm mặc của anh khiến cậu cảm thấy như đã chờ đợi được rất nhiều năm rồi. Ánh mắt anh nhìn cậu, ánh mắt ấy làm Hạ Dương chợt nhớ đến hơn 4 năm trước, bản thân cũng vì ánh mắt này của anh mà trầm mê, đến mức hôm nay, gạt đi cái tôi, nói trắng ra là đến cầu xin anh...cũng vì yêu anh, yêu đến không còn đường lui rồi...

Hạ Dương mỉm cười, hiện tại cậu đang rất lạnh, là vì trong nhà lạnh quá, hay là vì đứng trước mặt một người biểu tình lạnh băng...Tay ngày càng run đến lợi hại, Hạ Dương định giấu bàn tay ra phía sau lưng, không cho anh thấy nhưng bất ngờ bị nắm lại. Vũ Quân Thành nhú mày, tại sao bàn tay lại lạnh đến mức này, đầu ngón tay cũng đỏ lên cả rồi.

-Vì sao em nghĩ, tôi hiện tại sẽ giúp em?

-Vũ Quân Thành...-Lần đầu cậu gọi tên trước mặt anh.- Anh hiện tại còn nhớ tên em không?

Mũi cậu đỏ lên, hỏi xong câu này có chút chua xót. Anh bị câu hỏi của cậu khiến cho trái tim nghẹn lại, cậu ấy nghĩ mình vẫn không để ý hay sao?

-An Hạ Dương, từ hôm nay ký hợp đồng, em chính thức là nghệ sĩ của Khải Uy Vũ. Mọi việc của em, công ty sẽ chịu trách nhiệm, cả về pháp lý và truyền thông.

Chưa để Hạ Dương hết ngạc nhiên, Vũ Quân Thành đã nói tiếp

-Nếu tôi muốn, em có cự tuyệt hay không?

Hạ Dương sửng sốt, cả người lúc này run lợi hại, cậu mím môi thật chặt, nước mắt bị nén lại đến mức vừa cay vừa đau, Hạ Dương ngẩng đầu lên cười thật tươi

-Nếu là anh muốn dùng quy tắc ngầm với em, em nhất định...không một lời cự tuyệt

Vũ Quân Thành xoay người, hai mắt anh chậm rãi nhắm lại, từng bước muốn xem em có điều gì, lại làm tôi vừa muốn ghét bỏ em, lại nhịn không được mà yêu thương em thêm một chút, tôi như vậy, có tính là ích kỷ hay không?

Cảm thấy với Hạ Dương, tình yêu cậu đem đi mãnh liệt đến đau lòng, càng đọc càng thương.

Chính là Vũ Quân Thành, tình cảm vẫn chưa nắm bắt rõ ràng, không biết nên giận hay nên cảm ơn anh...

13. Chương 13: Chăn Này Có Mùi Thơm Của Anh

Vũ Quân Thành xuống dưới nhà, Nhâm Kiều đang ngồi đợi hai người, thấy anh thì có chút lo lắng. Hạ Dương một lát sau xuống, trên tay cầm gói bánh chocolate và hộp sữa, đang ăn ngấu nghiến, Nhâm Kiều đau đầu...

Vũ Quân Thành ho một tiếng rồi nói:

-Nhâm tiên sinh đúng là bao dung, đã rất quan tâm đến cậu ấy...

Nhâm Kiều mỉm cười gật đầu không cho ý kiến

Nói lại một chút, Nhâm Kiều vẫn là bị dọa, cứ như vậy mà đồng ý? Ông liếc nhìn Hạ Dương đang trộm ăn bánh sau lưng mình, tên tiểu tử này lại làm gì...

-Lại nói, cánh nhà báo đã đến chỗ nhà cũ của cậu rồi, hiện tại cậu không về được.- Nhâm Kiều nhìn Hạ Dương.- Đợi đến đêm nay, cậu qua quán bar đi, lúc đó mọi người về hết rồi. Dù sao ngày mai mới ra mặt...

-Vũ Quân...Vũ tiên sinh...- Hạ Dương nói.- Em có thể ở lại đây được không?

Nhâm Kiều trợn mắt nhìn Hạ Dương, ông có xúc động muốn giật tóc tiểu tử này. Vũ Quân Thành không nghĩ cậu lại đề nghị như vậy, nhưng anh rất cuộc vẫn là đồng ý đáp ứng cậu.

Vũ Quân Thành lên lầu thay đồ, chuẩn bị đến công ty. Nhâm Kiều lúc này mới nhìn Hạ Dương vừa giận vừa lo lắng lại vừa buồn cười.

-Nhâm tiên sinh, cháu nhất định sẽ không phụ lòng mọi người, nhất định không bỏ cuộc...

Vài phút sau, Vũ Quân Thành đi xuống bên dưới, khác với lúc này anh mặc ở nhà là quần vải rộng, áo phông đen, hiện tại một thân tây trang trắng thơm, Hạ Dương có chút hít thở không thông.

-Em ở lại đây, điện thoại mở chuông lên, có gì tôi sẽ gọi, nếu phải ra mặt, tôi sẽ nói tài xế đón em lên công ty.

Nhâm tiên sinh dặn dò Hạ Dương rồi đi cùng Vũ Quân Thành ra ngoài.

Hạ Dương khóa cửa, cậu mệt mỏi nằm xuống ghế sofa. Bây giờ mới ý thức được cả người lạnh đến phát run, Hạ Dương mới lấy tấm chăn mỏng trên ghế quần quanh người rồi ngủ thiếp đi.

Bạch Nhất Thiên mang tâm tình vui vẻ quay lại công ty. Vũ Quân Thành không đến thẳng công ty mà đến nhà của chủ tịch Bình Nguyên. Lãng Kiệt đang đọc báo thì thấy Vũ Quân Thành, bị bất ngờ. Ông đứng dậy, đặt báo lên bàn, cười chào hỏi Vũ Quân Thành

Lúc Vũ Quân Thành nói chuyện, gương mặt Lãng Kiệt đang hồng hào thành trắng bệch, ông chỉ cười gượng, nhưng trong lòng thì giận dữ vô cùng

Lãng Vĩ vừa mới từ công ty về, sự có mặt của Vũ Quân Thành làm hắn ngạc nhiên không thôi.

-Vũ tiên sinh, không nghĩ ngài sẽ đến tận đây...không biết có việc gì quan trọng như vậy?- Lãng Vĩ mặt chết nhưng vẫn cười tươi, sau đó liếc nhìn ba mình

-Lãng Vĩ! Vũ tiên sinh có chuyện gặp riêng con, ta nói, liệu mà làm, đừng có làm ta mất mặt!

Lãng Vĩ không hiểu rốt cuộc đã có chuyện gì, nhìn Vũ Quân Thành vẫn là nụ cười đó làm hắn chán ghét.

Hai người đi lên phòng riêng của Lãng Vĩ. Đặt trước mặt anh một tách trà khói nghi ngút, Lãng Vĩ ngồi đối diện với Vũ Quân Thành, bây giờ mới lên tiếng

-Vũ tiên sinh, anh tìm tôi rốt cuộc có chuyện gì?

-Lãng Vĩ, tôi vốn không thích vòng vo, cho nên muốn nói thẳng. Tiền bồi thường vì phá vỡ hợp đồng của Hạ Dương với Bình Nguyên là bao nhiêu?

Lãng Vĩ không tin được những gì mình vừa nghe, gương mặt sững sốt cùng biểu tình của hắn giống như là nghe được chuyện lạ.

-Chuyện này....anh có ý gì, tại sao lại đến gặp tôi hỏi chuyện này?

-Lãng Vĩ, anh mới về nước không lâu, nhưng xem ra vài cái quy tắc đó cũng am hiểu...anh muốn dùng nó trên người Hạ Dương, cậu ấy kháng cự, cho nên anh mới trả thù bằng cách này, tôi nói có chỗ nào sai không Lãng tổng?

Lăng Vĩ lúc này bị câu nói của Vũ Quân Thành làm cho sợ hãi, gương mặt cứng nhắc nhìn anh không nói lên được câu nào

-Nghe cậu ấy nói, cậu ấy đã đánh anh bằng gậy tàn...tuy đây là hành động tự vệ chính đáng, không phải cố ý gây thương tích, nhưng mà xét cho cùng, anh vẫn là bị thương một chút, còn nữa, Hạ Dương là một diễn viên tiềm năng như vậy, Bình Nguyên mất đi cậu ấy là một tổn thất không nhỏ. Đúng là lịch trình của nghệ sĩ càng dày càng thu được lợi nhuận, anh cũng phải thừa nhận với tôi là nhờ Hạ Dương, Bình Nguyên mới ngày càng phát lên. Nhưng là, không cho cậu ấy đi bệnh viện khi ốm đã đành, còn ép làm việc quá sức...Lăng tổng, tôi nói có đúng không?

Lăng Vĩ hoàn toàn chóng mặt. Hắn mỉm cười đứng dậy nhìn Vũ Quân Thành, bây giờ mới lên tiếng

-Anh tìm hiểu về Hạ Dương nhiều như vậy, anh muốn gì?

-Như anh nghĩ thôi, Hạ Dương đến tìm tôi, muốn ký hợp đồng với Khải Uy Vũ...nói xem, tôi có nên từ chối hay không?

-Cậu ấy...muốn ký hợp đồng với Khải Uy Vũ?- Lăng Vĩ trợn mắt, hai tay giận dữ mà nắm chặt thành quyền Vũ Quân Thành mỉm cười, vẫn gương mặt lãnh đạm như ban đầu

-Là Hạ Dương đến, cậu ấy cầu xin tôi.

-Vũ Quân Thành...- Lăng Vĩ gần như hét lên.- Tôi thích Hạ Dương, cũng vì tương lai của cậu ấy nên mới dùng quy tắc ngầm, nếu anh đồng ý để cậu ấy đi, tôi sẽ đứng ra chịu trách nhiệm trước vụ việc này, đương nhiên sẽ không bắt cậu ấy bồi thường, đem cậu ấy trở lại, sẽ

-Lăng tổng, anh định cưỡng ép Hạ Dương, sau việc như vậy, anh nghĩ anh còn cơ hội không? Sau đó anh còn lo tin trước truyền thông, Hạ Dương phá vỡ hợp đồng, muốn quy hết trách nhiệm cho cậu ấy. Một nghệ sĩ nhỏ bé như vậy, anh làm thế liệu có quá đáng hay không? Nếu là trước kia, tôi sẽ không quan tâm đến chuyện này...nhưng hiện tại tôi lại có suy nghĩ khác rồi...quy tắc ngầm, nếu muốn, cũng chỉ được duy nhất Vũ Quân Thành dùng trên người Hạ Dương.

Lăng Vĩ bàng hoàng, hắn trân trân nhìn Vũ Quân Thành, giận dữ như chỉ muốn tiến lên đánh một trận. Lăng Vĩ rút cuộc lại ngồi phịch xuống ghế, hắn bật cười

-Lúc này có nói qua với chủ tịch, ông vốn là người minh bạch, đương nhiên nghe chuyện này làm sao có thể bình tĩnh...lát nữa anh liệu mà ăn nói với ba mình. Lăng Vĩ, nếu anh thích cậu ấy, anh đã chọn sai cách rồi.

-Vũ Quân Thành, còn anh, anh đâu có biết Hạ Dương, càng không thể

-Đúng thế, tôi từ trước rất ít tiếp xúc với Hạ Dương, đối với cậu ấy cho đến hiện tại chỉ là nảy sinh thích thú, nhưng mà lần này, tôi lại càng muốn tìm hiểu xem, sự thích thú này kéo dài đến nhường nào...yên tâm, tôi không bỏ rơi cậu ấy đâu. Lăng tổng, thời gian là trước 8 giờ tối nay, anh cho tôi một câu trả lời. Dù Hạ Dương không có bằng chứng gì, nhưng anh biết rõ, tôi hoàn toàn có thể giải quyết tốt giúp cậu ấy...tiền bồi thường phá vỡ hợp đồng 4 năm, không là vấn đề lớn lao gì.

Vũ Quân Thành mỉm cười nhìn Lăng Vĩ, anh gạt đầu rồi đi xuống dưới nhà, trước khi đi, giống như nhớ điều gì mà dừng lại

-Có lẽ tôi phải cảm ơn anh, đã để Hạ Dương đến bên cạnh tôi. Nhớ giờ hẹn của chúng ta, tạm biệt.

Lăng Vĩ hoàn toàn hóa đá. Hắn không nghĩ sẽ có một ngày Vũ Quân Thành đối đầu với mình, có một ngày thứ hắn muốn, người hắn muốn, không thuộc về hắn...Lăng Vĩ lần đầu trải qua cảm giác thất bại.

Vũ Quân Thành không đến công ty nữa mà về nhà, anh muốn xem Hạ Dương thế nào. Kỳ thực lúc trước nói muốn cậu, chỉ là xúc động nhất thời, đối với cảm giác của mình, anh thừa nhận anh đang rất bối rối...cho nên vẫn là đợi Hạ Dương thể hiện trước đi.

Vũ Quân Thành mở cửa, anh có chút ngoài ý muốn thấy Hạ Dương đang ngủ cuộn tròn trên ghế sofa. Mặc dù không đúng lắm nhưng Vũ Quân Thành bỗng có cảm giác trở về nhà có một người đợi mình. Người này, mặc như vậy còn không sợ lạnh, lại còn ngủ trên sofa, đắp độc chiếc chăn mỏng.

Vũ Quân Thành ho nhẹ, Hạ Dương vẫn ngủ. Anh chậm rãi đến gần, lần đầu thấy Hạ Dương ngủ say đến như vậy, gương mặt nhỏ nhắn hơn hai mươi tuổi rồi nhưng vẫn phẳng phất nét trẻ trung của sinh viên đại học, môi nhỏ có chút khô đang nhẹ nhàng hé ra. Chậm rãi vươn tay ra định lay cậu dậy thì phát hiện người Hạ Dương rất nóng. Sờ trán cậu, nóng như nước sôi thế này!

-Hạ Dương, tỉnh dậy đi...Hạ Dương.

-Ừm...Vũ tiên sinh...anh về rồi. Hahaa ngại quá, em lại ngủ gật trên sofa. Chuyện kia thế nào rồi, có cần

-Em đang sốt, tôi đưa em vào phòng rồi sẽ gọi bác sĩ, chuyện kia để sau rồi nói

Hạ Dương cười tươi gật đầu, cậu vịn vào thành ghế, định đứng dậy thì khụy xuống, cả người không có khí lực, may mắn Vũ Quân Thành nhanh chóng vươn tay đỡ được, Hạ Dương mỉm cười, hơi thở đang ồm ồm nên càng nóng phả vào cổ anh, Vũ Quân Thành ho một tiếng.

Hạ Dương nằm trên giường Vũ Quân Thành, cậu được đắp một cái chăn dày ụ. Lúc anh gọi điện cho bác sĩ xong, Hạ Dương mới lên tiếng cảm ơn, sau đó còn nói tiếp

-Nhà anh có phòng cho khách không...em nằm trên giường của anh không tiện lắm...

-Có, nhưng chưa dọn dẹp qua, em cứ nằm đây đi.- Vũ Quân Thành đem bộ mặt lạnh lùng nói chuyện

-Vũ tiên sinh...có chuyện này, có phải là Bạch Nhất Thiên cũng nằm ở đây rồi không?

Vũ Quân Thành ngạc nhiên nhìn Hạ Dương, anh đứng dậy, trước khi ra khỏi phòng mới đáp

-Cậu ấy nằm ở phòng khác, không phải phòng của tôi.

-Vũ tiên sinh!-Hạ Dương mang theo giọng có chút khàn nói.-Có ai đã

-Có em. Nghỉ ngơi đi, lát bác sĩ đến khám.

Hạ Dương không biết anh nói dối hay nói thật, nhưng là nghe được như vậy, trái tim bé nhỏ đập rộn ràng, gương mặt đỏ bừng, cậu ôm lấy chăn mà cố gắng hít hà hương thơm, chăn này có mùi thơm của anh...

Hạ Dương sốt li bì, mí mắt không buồn động. Vũ Quân Thành phức tạp nhìn bác sĩ. Đóng lại cửa phòng, hai người đi xuống phòng khách,

-Lúc nào cậu ấy tỉnh lại, ngại cho cậu ấy uống thuốc này, mấy thuốc này tôi cũng ghi rõ ra rồi. Cậu ấy là bị cảm lạnh, tôi thấy cậu ấy gầy quá, nên bổ sung nhiều nhất là đạm. Cậu ấy mất sức nhiều rồi, nên được nghỉ ngơi và có chế độ ăn uống hợp lý nhất.

Vũ Quân Thành đem gương mặt lạnh lùng tiễn bác sĩ ra cổng, sau đó lên phòng ngồi nhìn Hạ Dương ngủ say. Trong lòng anh rối bời...

Buổi tối hơn 7 giờ, Lăng Vĩ gọi điện cho Vũ Quân Thành, nói sẽ thu xếp ổn thỏa chuyện này, ngày mai cũng sẽ nói chuyện trước truyền thông. Đại loại là thừa nhận Hạ Dương vì cảm thấy lịch trình dày, nhiều lần nói chuyện với công ty về việc này mà không được chấp thuận, quá sức chịu đựng, cậu muốn hủy hợp đồng với Bình Nguyên, và Khải Uy Vũ nói sẽ đồng ý ký hợp đồng với Hạ Dương

-“Chuyện này đương nhiên Bình Nguyên sẽ bị chỉ trích, cho nên tôi muốn tiền bồi thường.”

Vũ Quân Thành mỉm cười, đúng như dự đoán của anh, Lăng Vĩ đương nhiên dù thế nào nhất định không muốn chịu thiệt

-Được, cho tôi một con số, ngày mai thư ký của tôi sẽ chuyển tiền đến tài khoản của anh.

Sắp xếp ổn thỏa xong, Vũ Quân Thành nhìn đồng hồ. Hạ Dương đã ngủ từ sáng đến giờ, phải dậy ăn chút gì đó còn uống thuốc. Vũ Quân Thành nói bác quản gia chuẩn bị thức ăn mà bác sĩ đã dặn. 20 phút sau, cháo gà nóng hổi kèm theo trà gừng được bưng lên. Bác quản gia đóng cửa phòng đi xuống dưới.

-Hạ Dương, tỉnh dậy ăn cháo.

Gọi đến câu thứ 3, Hạ Dương mới chịu tỉnh, đầu cậu vẫn còn nhức, tuy đã giảm sốt nhưng cả người vẫn chẳng còn chút khí lực. Đơn giản cảm ơn Vũ Quân Thành, Hạ Dương vui đầu ăn cháo, cậu rất đói a

~Định nhắc cậu ăn chậm, nhưng lại thôi, Vũ Quân Thành ho một tiếng

-Chuyện của cậu và Bình Nguyên đã giải quyết ổn rồi, tiền bồi thường không lớn, tôi đã an bài rồi. Ngày mai sau khi đỡ ốm, tôi đưa cậu đến công ty, ký hợp đồng trở thành nghệ sĩ của Khải Uy Vũ

Hạ Dương cảm động muốn khóc, rốt cuộc sau bao nhiêu năm chờ đợi, cậu cũng được vào Khải Uy Vũ, tuy là hướng đi có chút không thoải mái hay vui vẻ gì, nhưng dù sao cũng là tin tốt, là điều mà Hạ Dương đã tâm niệm nhiều năm rồi...

14. Chương 14: Ký Hợp Đồng

Vũ Quân Thành nhận được điện thoại của Bạch Nhất Thiên, anh từ chối gặp y. Tắt điện thoại ném xuống ghế, Vũ Quân Thành bước vào phòng tắm. Trong lúc Hạ Dương ngủ, phòng cho khách đã được dọn dẹp cẩn thận.

Vũ Quân Thành đi từ phòng tắm ra thì thấy Hạ Dương đang đứng ở ban công gọi điện. Hình như cậu không phát hiện anh ở phía sau, cho nên vẫn nói chuyện điện thoại

-Ba yên tâm, con vẫn ổn mà. Sau khi ký với Khải Uy Vũ, con nhất định lại cố gắng để lấy lại hình ảnh..

-.....

-À, mấy người đó sao, con quen rồi. Đã là người nổi tiếng thì không tránh khỏi có những người không thích mình.

-....

-Con vẫn khỏe lắm, vẫn rất tốt. Ba không cần lo, cũng không cần...cho nội biết chuyện này.

Hạ Dương dặn dò ba thêm vài câu thì quay lại đi vào trong, thấy Vũ Quân Thành đã tắm rửa xong thì cậu cười.

-Em vẫn hay nói dối ba mình như vậy à?

-Nói dối...điều gì?- Hạ Dương ngạc nhiên

-Cái gì mà vẫn khỏe, vẫn ổn...hừ...quần áo mới bác quản gia đem để trên bàn đó, ở dưới cũng có phòng tắm. Phòng cho khách cũng dọn dẹp rồi, đêm nay em ngủ ở đó.

Hạ Dương gật đầu, sáng khoái cảm ơn Vũ Quân Thành. Ở chung gần một ngày với người mặt than lạnh băng thế này tuy có chút không quen, nhưng Hạ Dương vẫn rất thích.

Bác quản gia hiền từ chỉ dẫn giúp cậu tắt cả mọi tiện nghi, Hạ Dương cười tươi cảm ơn.

Một đêm này, Hạ Dương và Vũ Quân Thành đều không ngủ ngon...

Hạ Dương không vội vàng, chuyện cậu đánh liều cũng đã làm rồi, cũng là chuyện cậu lo lắng nhất cũng may mắn mà thành công đạt được, cho nên Hạ Dương tự nhủ, không cần khẩn trương quá mức.

Buổi sáng, hai người ngồi vào bàn đã được chuẩn bị bữa sáng đầy đủ. Vũ Quân Thành lần đầu tiên ăn sáng cùng một người khác ở nhà từ khi chia tay Lục Nhiên, có chút không quen. Hạ Dương ăn rất nhiều làm Vũ Quân Thành ngạc nhiên, ăn nhiều như vậy mà không béo lên, hay do đang đói mới ăn nhiều? Đương nhiên, anh sẽ không mở miệng hỏi

-Vũ tiên sinh...anh có bao nhiêu tình nhân?

Vũ Quân Thành xem chút bị ghen, rốt cuộc vẫn giữ biểu tình lạnh băng ngẩng lên nhìn cậu

-Hiện tại, là Bạch Nhất Thiên.

-À...cũng nhiều năm rồi nhỉ, Bạch Nhất Thiên đúng là giỏi mà...-Hạ Dương cười

-Ăn mau đi còn lên công ty!

Nói đoạn, Vũ Quân Thành đứng lên, để Hạ Dương cả một bàn đồ ăn.

Hôm qua, là anh cố tình bảo bác quản gia làm bữa sáng nhiều thêm một chút, toàn món ăn thanh đạm, không quá nhiều dầu mỡ, dù anh muốn Hạ Dương mập lên một chút, nhưng là vừa mới ốm xong nên ăn nhẹ nhàng.

Hạ Dương thực sự đã giải quyết hết bàn thức ăn, Vũ Quân Thành liếc nhìn, sờ sờ mũi, sức ăn hóa ra thật sự rất lớn...

Quần áo của Hạ Dương đã được giặt phơi khô sạch sẽ, Vũ Quân Thành đưa cho cậu một chiếc áo choàng lớn anh cất trong tủ chưa mặc bao giờ, đương nhiên Hạ Dương sẽ không ngốc mà cự tuyệt khách sáo, cậu vui vẻ cười thật tươi cảm ơn anh.

Hai người đi đến Khải Uy Vũ bằng ô tô của Vũ Quân Thành, trên đường đi, Hạ Dương chăm chú xem điện thoại, cậu cảm thấy nếu hỏi thêm nữa thì liệu anh có cảm thấy phiền hay không.

Lúc đến nơi đi lên phòng của Vũ Quân Thành bằng thang máy chuyên dụng, mọi hành động không để bất cứ ai thấy. Hạ Dương quan sát văn phòng của anh, chủ đạo là trắng đen, y hệt như phòng ngủ ở nhà, giống hệt tính cách lạnh lùng của anh. Cậu ngồi xuống ghế sofa, đem một cái gối ôm trước ngực, hai mắt mở to nhìn Vũ Quân Thành làm anh mặc dù vẫn phải trưng bộ mặt lạnh ra nhưng trong lòng thâm mắng Hạ Dương, nhìn gì mà lâu!

Cùng lúc đó, truyền thông lại được lúc rộn ràng, Lăng Vĩ nói chuyện trực tiếp trước công ty, video cũng đang phát trực tiếp, giải thích về sự việc của Hạ Dương. Hạ Dương trong suốt quá trình xem video thì ngạc nhiên không thôi, Vũ Quân Thành nhìn cậu, khóe môi nhếch lên nhẹ nhàng.

Hàng loạt tin nhắn và bình luận của fans gửi đến Hạ Dương, hầu hết mọi người đều bày tỏ thương cậu ra sao, rồi sang công ty khác sẽ vẫn ủng hộ Hạ Dương. Hạ Dương bị mọi người làm cho cảm động, hai mắt hồng hồng đọc bình luận rồi ngẩng lên nhìn Vũ Quân Thành, anh ho một tiếng, có cần phải tỏ ra đáng thương vậy không, nhện không được có ý niệm muốn chà đạp một chút! Vũ Quân Thành day day thái dương, mình đang nghĩ cái gì...

Hiếu Mẫn gọi điện cho Hạ Dương, khóc một hồi, nói cậu đi bất ngờ, còn không báo cho cô, cô đặc biệt nhớ Hạ Dương, cậu mỉm cười an ủi Hiếu Mẫn đến tận mấy phút vẫn không nguôi.

-Thật sự không thể để Hiếu Mẫn sang đây được hay sao.. Vu tiên sinh?

-Không được. Dù thế nào khi em sang đây rồi, người của Bình Nguyên tuyệt đối không thể tin tưởng.

Hạ Dương bĩu môi, chính là thói quen cũ, thế mà bị Vũ Quân Thành bắt gặp, anh nhướn mày, Hạ Dương có chút ngượng cúi đầu.

Tin tức Lăng Vĩ xin lỗi Hạ Dương vì lý do lịch trình dày đã bắt ép nghệ sĩ, Hạ Dương lập tức ký hợp đồng với Khải Uy Vũ khiến truyền thông xôn xao cả ngày. Hạ Dương đương nhiên sẽ phải đứng ra nói thêm về việc này.

-Như vậy là em muốn lát nữa sẽ giải thích luôn?

-Vâng, dù sao cũng là việc cần làm. Càng trễ sẽ càng nhiều chuyện.

Vũ Quân Thành đáp ứng, nói bên bộ phận truyền thông của công ty công bố cho báo chí, chuẩn bị để Hạ Dương ra mặt.

Vũ Quân Thành lúc này mới xem điện thoại, hàng loạt cuộc gọi, tin nhắn, nhiều nhất là của Bạch Nhất Thiên.

Cùng lúc này, bên ngoài có tiếng gõ cửa, thư ký nói Bạch Nhất Thiên muốn tìm anh, rốt cuộc Vũ Quân Thành cũng cho y vào. Hạ Dương hồi hộp, có thể nói, Bạch Nhất Thiên hiện tại đang là tình địch của mình, tình địch mạnh nhất!!

Bạch Nhất Thiên mở cửa, người đầu tiên y chú ý là Hạ Dương đang ngồi trên sofa, kìm nén cơn giận, y đi đến trước mặt Vũ Quân Thành, mỉm cười nhìn anh

-Em nghe nói, Hạ Dương ký hợp đồng với Khải Uy Vũ...

-Ừ, chiều nay nhân tiện Hạ Dương lên tiếng giải thích, sẽ trước mặt mọi người ký hợp đồng luôn. Có chuyện gì vậy?- Vũ Quân Thành nói

-Em...em không biết chuyện này.

Vũ Quân Thành nhíu mày, hai bàn tay đang gõ máy tính thì dừng lại, anh ngẩng lên nhìn Bạch Nhất Thiên

-Hiện tại em cũng đã biết rồi.

-Tại sao...chuyện quan trọng như vậy, anh không nói em biết...Vũ tiên sinh, dù sao

-Em đang nói gì vậy Bạch Nhất Thiên? Em có ý thức được vị trí của mình trong công ty hay không? Em là ai mà tôi phải báo cáo cho em biết?

Bạch Nhất Thiên hít một hơi thật sâu, y nắm chặt lấy tay áo, ánh mắt lấp lánh nhìn Vũ Quân Thành

-Em...chỉ là bị bất ngờ.

-Khải Uy Vũ ký hợp đồng với nghệ sĩ nào, là quyền của cấp trên, em bất ngờ cái gì? Đây cũng không phải là chuyện lạ

-Nhưng cậu ta là Hạ Dương!- Bạch Nhất Thiên lúc này mới lớn tiếng nói, quay lại chỉ vào người Hạ Dương.

Vũ Quân Thành vẫn giữ gương mặt lạnh băng, anh đứng dậy đi đến gần Hạ Dương

-Hạ Dương, thì sao?

-Cậu ta lợi dụng anh! Lợi dụng Khải Uy Vũ. Anh không thấy hay sao, lịch trình kín chỉ là cái cớ cho cậu ta đến đây...

-Câm miệng!- Vũ Quân Thành giận dữ.-Em đi ra ngoài!

Bạch Nhất Thiên giống như sắp khóc nhìn chằm chằm Vũ Quân Thành, y quay sang lườm Hạ Dương rồi nhanh chóng chạy ra ngoài, cửa đóng sầm lại, Hạ Dương ngẩn người.

Tình nhân mà có thể lớn tiếng, có thể dám xen vào chuyện của ông chủ hay sao, Vũ Quân Thành đang là dễ dãi quá rồi không?

-Em thế nào lại khiến cho Bạch Nhất Thiên ghét bỏ như vậy?

-A...?- Hạ Dương không nghĩ Vũ Quân Thành sẽ hỏi mình câu hỏi đó.-Vốn dĩ em cũng chẳng làm gì ảnh hưởng đến Bạch Nhất Thiên...nếu anh hỏi em, chỉ bằng nên hỏi chính anh ta.

Vũ Quân Thành ngồi xuống bên cạnh cậu, anh trầm mặc một lát rồi nói

-Bạch Nhất Thiên là con trai của bạn thân của ba anh, nói như vậy, em hiểu rồi chứ. Cho nên, không cần phải cố chấp đối đầu với cậu ta...

Hạ Dương sững sốt, là Vũ Quân Thành đang giải thích với cậu. Nhưng điều làm cậu ngạc nhiên hơn, là thân phận của Bạch Nhất Thiên. Ra là vậy, con trai của bạn thân của ba, thật sự đáng để người ta phải lắc đầu...

Hóa ra từng ấy năm, người đó vẫn có thể bên cạnh Vũ Quân Thành thoải mái như vậy, tuy không phải là người yêu, nhưng ít nhất với thân phận đó, Hạ Dương nghĩ, mình phải nỗ lực bao nhiêu?

Chiều nay, Hạ Dương xuất hiện trước báo chí, giải thích về việc hợp đồng các bên, cậu cũng chấp nhận lời xin lỗi của Lăng Vĩ, và hứa sẽ cố gắng thật nhiều trong tương lai. Sau đó, Hạ Dương và Vũ Quân Thành ký hợp đồng công khai trước mọi người. Hạ Dương không rõ, là do Vũ Quân Thành có nhúng tay vào hay không mà lần này cánh nhà báo không có nhiều phản ứng tiêu cực với cậu, cho nên thuận lợi công bố.

Lúc Hạ Dương định bước xuống, bất ngờ từ phía dưới ném vài quả trứng vào người cậu, Hạ Dương sững sốt, bên báo chí cũng nhanh chóng chớp lại khoảnh khắc này.

-Hạ Dương, tên ăn cháo đá bát!

-Hạ Dương, thực chất cũng là loại kém cỏi, cậu ta sao có thể được vào Khải Uy Vũ!

Có ba người bên dưới chửi cậu, không biết là vào đây từ khi nào, nhưng nhanh chóng bảo vệ đã túm được và lôi ra ngoài. Vũ Quân Thành bị chọc giận, lúc anh đi trước, Hạ Dương đi sau, không nghĩ sẽ có chuyện xảy ra.

-Bất cứ tấm ảnh nào chụp Hạ Dương hiện tại nếu đăng báo, Khải Uy Vũ sẽ khởi kiện!- Vũ Quân Thành lớn tiếng, nói đoạn cùng bảo vệ đưa cậu vào trong.

Hạ Dương giận là thật, nhưng cậu còn sợ mất mặt trước Vũ Quân Thành hơn. Hai người đi vào trong phòng của Vũ Quân Thành, Hạ Dương né tránh anh

-Tôi đi ra ngoài.

-Em né cái gì. Đứng yên. Em muốn ra ngoài với bộ dạng này?

Vũ Quân Thành lấy khăn tay đưa cho Hạ Dương, ý bảo cậu lau mặt đi.

-Bên trong kia có phòng tắm, em vào đó đi, tôi sẽ bảo chuẩn bị quần áo cho em

-Ở văn phòng cũng có phòng tắm sao...?

Hạ Dương cười cười cảm ơn Vũ Quân Thành rồi chạy vào bên trong. Nhìn mình trước gương, Hạ Dương cười khổ.

Hạ Dương nghĩ, có phải mình dẫm phải...hay không mà lại đen đui liên tiếp như vậy. Cậu lúc nào cũng tự nhủ, cuộc sống mà, khó khăn là chuyện hết sức bình thường, chỉ cần bản thân lạc quan, chỉ cần cười tươi, nỗ lực vượt qua, chẳng phải là cách tốt nhất hay sao? Nhưng hiện tại, Hạ Dương cảm thấy thực sự mệt mỏi, thực sự muốn ngã xuống...

Hạ Dương nghĩ, mình đã làm gì mà mọi người lại chán ghét đến mức chửi rửa trên mạng thôi thì không nói, còn ném trứng vào người, cậu có thể hoàn toàn bình tĩnh, nhưng lần này trước mặt anh, Hạ Dương cảm thấy vừa tủi lại vừa xót xa.

Bạch Nhất Thiên mà cậu biết, lúc nào cũng đứng trên danh vọng, không một lần nào dính scandal, điện ảnh hay show truyền hình đều tốt, thật ngưỡng mộ...

-Hạ Dương, quần áo tôi để ngoài cửa, mở ra có thể lấy được.

Hạ Dương vội vàng gạt nước lên mặt rồi vui vẻ nói cảm ơn với Vũ Quân Thành.

Vũ Quân Thành đang đọc tài liệu, Hạ Dương đi ra ngoài, ngồi ngay ngắn trước mặt anh

-Em có muốn đọc lại hợp đồng lần nữa hay không?

Hạ Dương lắc đầu

-Đây là toàn bộ thông tin về trợ lý, người đại diện, tài xế. Trang sau là lịch trình làm việc của em bắt đầu từ tuần sau. Còn đây là chung cư em ở, công ty đã an bài bố trí đầy đủ cho em, em chỉ việc mang quần áo đến đây.

Hạ Dương gật đầu, chăm chú đọc rất kỹ. Mọi việc rất ổn thỏa, cậu không có gì phải phàn nàn, nhưng là chung cư kia...

-Chung cư ở đó cách nhà anh...xa không?

Vũ Quân Thành nhướn mày, trong lòng muốn cười to nhưng vẫn duy trì gương mặt lãnh đạm

-Chỗ em ở rất tiện đi đến công ty, cũng không xa với nhà tôi...Có chuyện gì sao?

-Vũ tiên sinh...Bạch Nhất Thiên thì sao?

-Chuyện này tôi có cần nói với em?- Vũ Quân Thành nhìn Hạ Dương. Cậu cười cười cúi đầu

-Bạch Nhất Thiên ở nhà riêng, ở đó còn xa hơn chung cư hiện tại của em. Còn vấn đề gì không?

Hạ Dương cười tươi lắc đầu nhìn Vũ Quân Thành, không sao, tuy tình địch có mạnh thật, nhưng cậu vẫn còn rất nhiều cơ hội.

-Đang nghĩ gì vậy?

-Nghĩ về anh!

Hạ Dương trả lời xong thì trợn mắt, được rồi, là cậu vô tình thốt ra theo bản năng khi bị hỏi. Vũ Quân Thành bật cười, nhưng đương nhiên không để Hạ Dương nhìn thấy...

15. Chương 15: Căn Hộ Mới Rất Phù Hợp

Hạ Dương vội vàng đứng dậy

-Khi nào em chuyển đến chỗ ở mới?

-Em muốn đi bây giờ?-Vũ Quân Thành ngẩng đầu lên

Hạ Dương gật đầu mỉm cười trả lời

-Dù sao không thể ngồi ở đây mãi được, chi bằng em nên đến nhà mới xem thế nào.

Vũ Quân Thành gật đầu không do dự.

-Tôi sẽ nói tài xế đưa em đi. Em xuống bằng thang máy chuyên dùng, ông ấy sẽ đợi em ở dưới.

Hạ Dương muốn nói, có thể đưa em đi được không, nhưng lại thôi, cậu cười cười cảm ơn ôm tài liệu rồi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Vũ Quân Thành khẽ nhắm mắt, tựa lưng ra ghế. Chuyện tình cảm khiến anh vô cùng đau đầu.

Từ khi có sự xuất hiện của Hạ Dương, từ lúc trước, khi anh gặp Hạ Dương nhiều hơn, anh đã không còn nhớ đến Lục Nhiên nhiều như trước, tâm trí hoàn toàn bị nụ cười của cậu choán lấy. Nhưng là, anh vẫn còn vương bện quá khứ, cho nên đã rất nhiều lần cự tuyệt bản thân chủ động quan tâm đến Hạ Dương. Lần này chính cậu ấy đến cầu xin mình, Hạ Dương vốn dĩ luôn lạc quan, lúc nào cũng nỗ lực cố gắng, còn dám ra tay với Lăng Vi, lại đến trước mặt mình chủ động như vậy, còn nói cái kia, quy tắc ngầm...

Vũ Quân Thành không hiểu, rốt cuộc Hạ Dương đang nghĩ gì về anh nữa. Có lúc anh nghĩ, liệu Hạ Dương đến với anh có phải như những người khác ham mê danh tiếng, nhưng là, vì sao Hạ Dương phải cự tuyệt Lăng Vi như vậy. Lăng Vi dù sao cũng là giám đốc của Bình Nguyên, tuy so với Khải Uy Vũ có phần kém hơn một chút nhưng với khả năng của Lăng Vi, có thể thừa sức đưa Hạ Dương lên cao...

Hôm nay Bạch Nhất Thiên muốn hẹn ăn tối cùng Vũ Quân Thành ở nhà anh, Vũ Quân Thành nghĩ ngợi một lúc, cuối cùng đồng ý.

Lúc Bạch Nhất Thiên đến, thức ăn đang được người giúp việc dọn ra, Vũ Quân Thành đang ngồi đọc báo. Bạch Nhất Thiên cười tươi ngồi xuống bên cạnh anh, ôm anh một cái thật chặt.

-Em mặc ít áo như vậy, còn sợ trời không đủ lạnh- Vũ Quân Thành nhíu mày, đột nhiên nhớ tới Hạ Dương, không biết có mặc đủ ấm không

-Em mặc ít như vậy khi ở cạnh anh thôi! Em đói quá, Vũ tiên sinh, anh muốn ăn cơm chưa?

Vũ Quân Thành gật đầu, hai người ngồi vào bàn ăn. Trong bữa cơm, Bạch Nhất Thiên đều là người chủ động nói chuyện, cũng chủ động gấp đồ ăn cho anh, Vũ Quân Thành chỉ đáp lại có lẽ. Bởi lẽ hiện tại anh đang nghĩ xem, Hạ Dương có cảm thấy quen khi dọn đến chung cư mới hay chưa, giờ này đã ăn cơm chưa,

hay vẫn mãi lên mạng đọc linh tinh rồi suy nghĩ này kia...Kỳ thực bây giờ, Hạ Dương đang ăn cơm với Nhâm Kiều vì tâm tình cậu hết sức vui vẻ!

-Vũ tiên sinh, đêm nay em có thể ở lại được không?

Vũ Quân Thành thở dài, anh lắc đầu

-Hôm nay tôi có rất nhiều việc...em ăn xong chưa, xong rồi thì tôi gọi người dọn

Bạch Nhất Thiên vẫn nhẩn nại cười. Hai người ngồi ở phòng khách xem tivi. Bạch Nhất Thiên chuyển kênh thì bất chợt tivi đang chiếu về buổi họp của Hạ Dương sáng nay. Bạch Nhất Thiên lập tức tắt tivi, Vũ Quân Thành trong lòng khó chịu nhưng không biểu hiện ra ngoài. Bạch Nhất Thiên đứng dậy, đi đến tủ rượu lấy một chai rượu Vitiano và hai cái ly, rót đầy rồi đưa cho anh.

-Hôm nay em vừa đóng máy một bộ phim ngắn rất thuận lợi, cho nên muốn cảm ơn anh vì đã đề nghị đạo diễn cho em vào vai chính...Cạn ly

Vũ Quân Thành gật đầu uống một hớp rượu

-Anh phải uống hết...

Anh thở dài, lại uống cạn ly rượu, Bạch Nhất Thiên hài lòng. Y đứng dậy, đi đến chỗ công tắc rồi tắt đèn, Vũ Quân Thành khẽ cau mày, lại muốn làm cái gì...

Bạch Nhất Thiên chậm rãi đi đến trước mặt anh, ngồi lên đùi anh, hai tay ôm lấy cổ anh, hôn nhẹ lên môi anh. Bạch Nhất Thiên mỉm cười

-Sau nhiều năm như vậy, anh vẫn giữ em bên cạnh, đó là điều khiến em hạnh phúc nhất...Vũ tiên sinh, em thực sự rất hạnh phúc.

-Em say rồi...

-Em không say, mới uống hai ly thôi. Vũ tiên sinh, từ lúc ba em nhờ anh, anh đồng ý ở bên em, giúp đỡ em...em rất vui, nhưng là anh có thể mở lòng, có thể yêu em hay không?

Vũ Quân Thành khẽ nhắm mắt, Bạch Nhất Thiên mừng rỡ, y định hôn lên môi anh thì bị anh dùng tay chặn lại

-Bạch Nhất Thiên, ngay từ đầu, là ba em nhờ tôi giúp đỡ em, giúp em trở nên như hôm nay, ngoài ra không có yêu cầu gì khác. Cho nên, tôi giữ em lại chỉ vì đã đáp ứng với Bạch lão gia giúp đỡ em, mọi người tuy không nói ra nhưng đều hiểu có tôi bên cạnh, em đều không xảy ra chuyện gì, một scandal cũng không có, nhưng Bạch Nhất Thiên, chuyện tình cảm không phải ép buộc là được.

Bạch Nhất Thiên nhất thời bị lời nói của Vũ Quân Thành làm cho bất ngờ, gương mặt cứng nhắc nhìn anh, y bật cười

-Em ở bên anh, lấy danh nghĩa tình nhân bên anh hơn 4 năm, anh nói không có một chút tình cảm nào sao? Anh rõ ràng đã quên Lục Nhiên rồi!

-Em đừng nhắc đến Lục Nhiên, giữa chúng ta căn bản không có liên quan gì đến Lục Nhiên!-Vũ Quân Thành giận

-Anh nói đi, em phải làm gì anh mới

-Bạch Nhất Thiên, em dừng lại đi, tôi không có tình cảm gì với em trên mức bạn bè, bao dưỡng em như vậy, lý do như đã nói, vì ba em.

Bạch Nhất Thiên sững sờ, cổ nén nước mắt lại rồi nói

-Vậy em hỏi anh, chuyện của Hạ Dương là sao?

-Nói cho em rõ, là Hạ Dương chủ động đến gặp tôi. Em đừng có nghĩ linh tinh hay cố tình làm gì lên người cậu ấy.

Bạch Nhất Thiên bật cười

-Một An Hạ Dương nhỏ bé vô danh, chỉ mới nổi tiếng, mà bằng vài lời cầu xin anh, anh đã đồng ý ký hợp đồng, anh nói cái lý do này làm cho người khác tin hay sao! Anh thích cậu ta có phải không? Nhưng cậu ta đâu có giống Lục Nhiên, một chút cũng không!

Vũ Quân Thành đẩy Bạch Nhất Thiên sang bên cạnh, anh đứng dậy nhìn xuống y, giọng lạnh lùng không chút từ tính

-Tôi nói rồi, em còn cố tình nhắc đến Lục Nhiên. Tôi không cho phép em lôi lại chuyện cũ, đã là quá khứ nên được để yên. Em nói đúng, Hạ Dương chính vì khác Lục Nhiên, cậu ấy khác biệt tất cả, cho nên mới khiến tôi để ý.

-Vũ Quân Thành...anh điên rồi!- Bạch Nhất Thiên đứng dậy nhìn anh.- Tên tiểu tử đó ngoài bộ dạng dễ nhìn một chút, gầy như vậy thì có cái gì anh chú ý! Còn em, em là người bên cạnh anh lâu nhất, lại yêu anh như vậy, không lẽ

-Trở về đi.- Vũ Quân Thành ngắt lời

Vừa lúc đó, điện thoại di động của Vũ Quân Thành vang lên, Bạch Nhất Thiên ở gần nhanh chóng lấy lại, màn hình hiển thị hai chữ Hạ Dương, Bạch Nhất Thiên cười, bấm nút nghe, anh im lặng nhìn y

-Tôi Bạch Nhất Thiên đây, giờ này cậu còn gọi cho anh ấy làm gì, tôi đang cùng một chỗ với anh ấy. Nói cho cậu biết, cậu không bao giờ có cơ hội bỏ lên giường của Vũ Quân Thành đâu!

Bạch Nhất Thiên tắt điện thoại, Vũ Quân Thành nhìn điện thoại của mình bị ném trên ghế sofa, anh mỉm cười nhìn Bạch Nhất Thiên

-Bạch Nhất Thiên, em ngày càng tiến bộ, ngày càng lợi hại như vậy, cho nên từ sau hôm nay, tôi và em ngoài quan hệ ông chủ nghệ sĩ thì không còn loại quan hệ như trước nữa. Giúp đỡ em đến nay là đủ rồi, con đường em đi, em cứ việc tiếp tục.

-Vũ Quân Thành...sao anh có thể đối xử với em như thế!

-Bạch Nhất Thiên, em còn muốn tiền bồi thường bao nhiêu cứ nói.- Vũ Quân Thành vẫn duy trì gương mặt lạnh lùng

-Vũ Quân Thành, anh không sợ em sẽ nói với ba anh sao? Ba anh và ba em dù sao cũng là bạn bè nhiều năm, anh chẳng lẽ không sợ ba

-Em nghĩ lấy điều đó ra đe dọa tôi được hay sao? Bạch Nhất Thiên, sức nhẫn nại của tôi đến nay đã quá giới hạn rồi. Em trở về đi.

Vũ Quân Thành xoay người cầm điện thoại rồi đi lên lầu, để lại Bạch Nhất Thiên đứng trân trân đó vì sốc mà không nói được lời nào. Y biết, lần này không như những lần trước, Vũ Quân Thành nói được làm được.

Bạch Nhất Thiên cười lớn, cầm theo áo khoác mở cửa ra, trước đi đi khỏi còn nói lớn

-Vũ Quân Thành, anh sẽ phải hối hận khi bỏ rơi em!

Vũ Quân Thành cầm một liều thuốc lên hút, anh đứng ở ban công từ đó cũng đã gần một tiếng. Lâu rồi anh không hút thuốc, từng nói với ba rằng hút thuốc hại như vậy mà ba vẫn còn hút, đến khi ba cai được, chính mình lại không tránh được. Anh nhớ đến bóng dáng nhỏ bé của Hạ Dương cũng đứng đây, trước ánh nắng mùa đông nhạt nhòa, gương mặt Hạ Dương bừng sáng lên, nụ cười của cậu khi nói chuyện điện thoại với ba, Vũ Quân Thành lắc đầu cười.

Điện thoại rung nhẹ, là tin nhắn của Hạ Dương gửi đến “Thật xin lỗi đã làm phiền hai người. Em gọi điện chỉ muốn cảm ơn anh vì căn hộ mới rất phù hợp với em.”

Vũ Quân Thành mỉm cười. Anh tắt điện thoại rồi tiếp tục đọc báo, hoàn toàn không để tâm chuyện vừa xảy ra trong lòng.

Hạ Dương nằm lẩn quẩn lại trên giường, cậu thở dài. Đã hơn nửa tiếng từ khi cậu nhắn cho Vũ Quân Thành, hai người đó, chắc là đang rất vui vẻ đi. Lúc này khi gọi điện, bị Bạch Nhất Thiên mắng, Hạ Dương

có chút ngoài ý muốn mà không khỏi buồn. Với cái tiến độ chậm chạp này của cậu, không biết bao giờ mới có thể khiến anh chú ý. Hạ Dương bĩu môi.

Hạ Dương chụp một bức ảnh để mặt mộc, môi có thoa son dưỡng, trên người mặc bộ đồ ngủ con gấu đáng yêu đăng lên trang cá nhân của mình với caption “Sau nhiều chuyện xảy ra, tôi chân thành từ tận đáy lòng cảm ơn tất cả các bạn vẫn luôn ủng hộ và bên cạnh tôi. Tôi sẽ cố gắng hơn trước, nỗ lực làm việc, chăm sóc bản thân thật tốt, sẽ không để các bạn yêu quý phải lo lắng, thất vọng. Tôi yêu các bạn, Hạ Dương”

Vài phút sau, bên dưới ảnh đã có đến mấy trăm bình luận

“Bây giờ mới thấy tiểu khả ái, nhớ cậu quá”

“Luôn yêu thương Hạ Dương”

“Hạ Dương đáng yêu quá, thế này bảo sao có thể ghét bỏ được”

Lúc này, Vũ Quân Thành cũng đang mở điện thoại xem, thấy Hạ Dương đăng ảnh mới thì lập tức nhấn vào. Anh mỉm cười, nhìn mái tóc rối này, đáng yêu như vậy, nụ cười lúc nào nhìn vào cũng để người khác yên tâm.

Hôm sau, Hạ Dương ngủ thẳng đến tận trưa, lúc tỉnh dậy đã là gần 10 giờ, Hạ Dương lười biếng nằm trên giường không chịu dậy.

Căn hộ mới mà công ty an bài cho khiến Hạ Dương thật sự rất thích. Có 1 phòng ngủ, bên trong có phòng tắm, ngoài là phòng bếp và phòng khách, tuy nhỏ nhưng đồ đạc tiện nghi vô cùng. Nói Khải Uy Vũ luôn đặt quyền lợi của nghệ sĩ lên hàng đầu thật sự là không sai, Hạ Dương vui vẻ cười khúc khích.

Ăn sáng xong, cậu nhấn cho Vũ Quân Thành một tin, chỉ là hỏi thăm bình thường rồi đem lịch trình ra xem. Cậu có một buổi tham gia chương trình giải trí, sau đó người đại diện sẽ đem vài kịch bản phim đến cùng Hạ Dương thảo luận để lựa chọn casting. Hạ Dương thở dài, người này lúc nào cũng chỉ đọc tin nhắn của cậu mà chẳng trả lời, chắc là nên quen dần như vậy.

Hạ Dương nghỉ ngơi thật tốt trong mấy ngày này trước khi bắt đầu làm việc, mấy hôm nay, Vũ Quân Thành cũng bận rộn cho nên chẳng gọi điện cho Hạ Dương, hơn nữa với tính cách của anh, để anh chủ động đường như là một điều không dễ dàng...

Hôm Hạ Dương quay chương trình rất thuận lợi, sau đó cậu về công ty lấy đồ, vào phòng trang điểm thì gặp Bạch Nhất Thiên cùng stylist có vẻ đang cãi nhau

-Cô đem cái gì cho tôi thế này! Cô nghĩ tôi mặc cái này lên sân khấu sẽ thành trò hề hay sao!

-Thật xin lỗi, nhưng trang phục này hợp với concept của chương trình, hơn nữa

-Cô muốn cãi tôi? Cô có muốn ngay bây giờ bị sa thải hay không...-Bạch Nhất Thiên bây giờ mới để ý Hạ Dương bước vào, y cười.-Loại trang phục rẻ tiền này chỉ có cậu ta mới có thể mặc!

Hạ Dương ngẩn người, cậu chỉ cười không đáp lại, xem như không có trong mắt là được.

-Hạ Dương, cậu có biết là gặp tiền bối nên chào một tiếng hay không?

-Bạch ca, hảo. Bởi vì anh đang nói chuyện, cho nên không muốn ngắt lời anh. Xin phép, tôi về trước.

Bạch Nhất Thiên bật cười, liếc mắt để stylist ra ngoài rồi gọi Hạ Dương ở lại. Cậu mỉm cười nhìn Bạch Nhất Thiên, ở công ty xem anh làm gì được!

16. Chương 16: Được Khen

Bạch Nhất Thiên ngồi xuống nhìn một lượt Hạ Dương từ đầu đến cuối

-Nói thật đi, lý do gì cậu quay mặt với Bình Nguyên?

Hạ Dương mỉm cười

-Tôi không có nhiệm vụ phải báo cáo cho anh. Đây là lựa chọn của tôi

-Cũng đúng thôi, là vì Khải Uy Vũ phúc lợi tốt hơn hẳn...là vì cậu muốn được Vũ Quân Thành để ý, tôi nghe nói, cậu đến cầu xin anh ấy.

Hạ Dương hít một hơi dài, chắc chắn Vũ Quân Thành kể cho Bạch Nhất Thiên nghe rồi. Cậu bật cười

-Chẳng phải chúng ta đều tìm kiếm cho mình cơ hội tốt nhất hay sao? Tôi làm như vậy là sai?

-Tôi nói cho cậu biết, đừng nghĩ Vũ Quân Thành đồng ý ký hợp đồng là anh ấy chú ý đến cậu. Biết điều thì đừng có làm gì quá phận, cậu chẳng là gì cả...Vũ Quân Thành nhất định sẽ không để ý đến người như cậu.

Hạ Dương vẫn cười làm Bạch Nhất Thiên khó chịu

-Tiền bối, anh còn gì chỉ giáo nữa không, tôi phải đi đọc kịch bản.

Bạch Nhất Thiên bật cười gật đầu

-Để xem xem, cậu làm được gì...

Hạ Dương sau khi từ chỗ Bạch Nhất Thiên thì trở lại phòng của mình tìm người đại diện đọc kịch bản.

-Đây là 5 kịch bản phim phù hợp với cậu mà tôi đã lọc ra.- Tiêu Tuyết cười đưa cho Hạ Dương

Hạ Dương vui vẻ cảm ơn Tiêu Tuyết. Tiêu Tuyết hơn Hạ Dương 5 tuổi, có kinh nghiệm làm đại diện cho nhiều người nổi tiếng, tính cách trầm ổn cho nên Vũ Quân Thành để làm người đại diện cho Hạ Dương.

Hai người thảo luận kịch bản đến tận khi trời tối, rốt cuộc nhất trí quyết định chọn bộ phim cổ trang truyền hình tên Dạ Phong Hiên, tên phim là tên của nam chính, nói về cuộc đời của Dạ Phong Hiên từ khi còn niên thiếu cho đến lúc về già, tình yêu còn dang dở, vì sự nghiệp bảo vệ quốc gia hưng thịnh, cho đến khi đất nước thái bình, rốt cuộc chỉ còn cô đơn một mình...

Hạ Dương muốn thử sức với thể loại cổ trang mang hương bi tráng nhiều hơn, phải thể hiện nội tâm nhiều, hơn nữa cũng rất nhiều cảnh liên quan đến võ thuật, cho nên Hạ Dương muốn tập trung thử sức cho vai diễn này. Tiêu Tuyết ban đầu cũng hơi do dự, nhưng suy nghĩ lại cũng muốn để Hạ Dương thử sức.

Hạ Dương ra ngoài sảnh đã là hơn 9 giờ tối, vì lúc này cậu còn cố ngồi nán lại xem mấy cảnh phim cổ trang hay cho nên không để ý đồng hồ. Bụng rất đói, Hạ Dương đang suy nghĩ xem nên nấu ăn ở nhà hay là gọi đồ ăn. Vũ Quân Thành vừa vặn bước đến, lễ ra bình thường, anh hầu như sẽ đi thang máy chuyên dụng, nhưng là do Tiêu Tuyết gọi điện thông báo, cho nên cố tình đi thang máy bình thường để gặp Hạ Dương (anh là kiểu người trong ngoài bất nhất vậy đó ><>

-A! Vũ tiên sinh...anh giờ này mới về sao?-Hạ Dương vui vẻ cười tươi

-Ừ, tôi lúc nào cũng bận rộn như vậy. Tôi nhớ hôm nay cậu chỉ đến tham gia chương trình giải trí thôi, vì sao muộn như vậy?

-À...hôm nay chị Tiêu đưa kịch bản cho em để chọn, cho nên có chút muộn, cũng không nghĩ đã hơn 9 giờ rồi.

Hạ Dương cười nhìn Vũ Quân Thành, cậu đã quen rồi với cái bộ mặt lạnh băng của anh

-Đương nhiên không cảm thấy mệt, rất tốt, rất khỏe!

Vừa nói xong, bụng đã kêu mấy tiếng, Hạ Dương trợn mắt, có cần đúng lúc như vậy không. Nhìn gương mặt cậu hồng hồng, Vũ Quân Thành tâm tư ngứa ngáy.

-Vũ tiên sinh...anh có muốn đi ăn cơm không...?

Khóe miệng khẽ câu lên, Vũ Quân Thành ho một tiếng, cư nhiên không do dự đáp ứng ngay. Hạ Dương trong đầu đã tưởng tượng ra anh cự tuyệt thế nào, đáp án trước mặt vẫn làm cho bản thân bị bất ngờ một chút.

-Cậu bảo tài xế về trước đi, đi xe của tôi cho tiện.

Hạ Dương gật đầu, chỉ hận không nhảy lên ngay lúc này. Hạ Dương ngồi ở ghế sau, Vũ Quân Thành có chút hy vọng cậu sẽ lên ghế phụ ngồi cạnh mình.

Nhà hàng hai người ăn là một nhà hàng Pháp kín đáo, không quá lớn. Đây là nhà hàng quen của Vũ Quân Thành nên nhanh chóng hai người có phòng trống để ăn. Trong lúc đợi món mà Vũ Quân Thành đã đặt trước, Hạ Dương chống tay đỡ cằm, thỉnh thoảng liếc nhìn Vũ Quân Thành. Sống mũi cao, đôi mắt sâu màu nâu đẹp như mắt con lai, chính đôi mắt ấy đã khiến trái tim Hạ Dương không yên...

-Mặt tôi có gì sao?- Vũ Quân Thành lên tiếng. Từ lúc anh phát hiện Hạ Dương nhìn mình, có chút không quen, mãi sau mới lên tiếng

-À...không, chỉ là mắt anh đẹp quá...em rất thích người có mắt màu nâu.-Hạ Dương cười tươi nhìn anh, tay vân vê tai mình

Vũ Quân Thành ho một tiếng, thích này là sao, anh gật đầu

-Cảm ơn.

-À...ý em là mắt màu nâu rất đẹp.

-Em cũng vậy.

-Gì ạ?-Hạ Dương không nghe rõ

-Không có gì. Món ăn bưng lên rồi.

Toàn món Hạ Dương thích. Thực ra từ bộ phim The dream in heaven, Vũ Quân Thành đã muốn nhớ những món ăn mà Hạ Dương thích nhưng là hoàn toàn không thể được, cho đến nay cũng đã một thời gian, cho nên anh hiện tại gọi món theo thông tin cậu cung cấp cho công ty về sở thích của mình.

-Thật sự...đây là anh gọi món sao?

-Ừm, tùy tiện gọi mấy món ngon nhất của nhà hàng này thôi.- Vũ Quân Thành gật đầu

Hạ Dương vui vẻ không thôi, cậu cảm thấy một trong những điều tuyệt vời nhất trên đời chính là được ăn tất cả những món mình thích. Thật sự toàn bộ món ăn ở đây đều là món Hạ Dương thích nhất nhưng là được chế biến theo nhiều cách độc đáo khác nhau làm cậu cực kỳ cao hứng.

Vũ Quân Thành ăn không nhiều, chủ yếu là để cho Hạ Dương ăn, anh thỉnh thoảng lúc cậu không để ý sẽ nhìn cậu ăn, cách cậu cầm con tôm, hay cách cậu cắt miếng thịt bò. Vũ Quân Thành là người chú ý tiểu tiết, nhưng là đối với người hay việc anh thấy quan trọng, còn lại nhất định sẽ không để ý đến.

-Ngại quá...em ăn nhiều như vậy...Vũ tiên sinh, anh ăn ít vậy sao...

-Em cứ ăn đi, tôi ăn nhiều rồi. Mà em ăn không tẻ, tại sao lại gầy như vậy?- Vũ Quân Thành đặt đũa xuống
Hạ Dương cười tươi, có chút ngây dại

-Ngày còn bé vì một trận ốm nặng, khi đó ai cũng nghĩ sẽ không thể sống được...may mắn qua khỏi, nhưng là bị gầy nghiêm trọng. Ba mẹ em lúc nào cũng bắt ăn uống rất nhiều, em vốn dĩ...cũng ăn nhiều như vậy, nhưng vì cơ thể hấp thụ kém, cho nên như vậy...

Vũ Quân Thành gật đầu, trong đầu anh bắt đầu tính toán sẽ tìm cho Hạ Dương một chuyên gia dinh dưỡng riêng, gầy như vậy sẽ rất dễ bệnh.

- Tuy trước sóng truyền hình, đúng là nên giữ hình ảnh một chút, còn trước mặt các nhân viên khác, em không cần phải tỏ ra gì hết, cứ thoải mái ăn uống. Nhân viên của Khải Uy Vũ được đào tạo chuyên nghiệp, mấy vấn đề cá nhân này sẽ không làm ảnh hưởng đến nghệ sĩ.

-Cảm ơn Vũ tiên sinh. Anh thật tốt!

-Được rồi, ăn mau đi.- Vũ Quân Thành ho một tiếng.

Đúng như dự đoán của Vũ Quân Thành, Hạ Dương nhanh chóng ăn gần hết hầu như các món, còn không quan tâm hình tượng mà “ợ” một tiếng. Một người đỏ mặt, một người ho để che đi nụ cười của mình.

-Bữa này em mời anh, Vũ tiên sinh. Anh đã giúp em. cho nên để em

-Bữa này để tôi trả. Sau này em thành công hơn, khi đó hăng hay.

Hạ Dương mắt long lanh lập tức đồng ý. Cự tuyệt ý tốt người khác là không nên a

~Hai người ngồi trong xe vô cùng im lặng. Lát sau, Hạ Dương mới từ phía sau lên tiếng

-Có thể đến The moon and stars được không Vũ tiên sinh, em muốn đến thăm Nhâm tiên sinh...

-Cũng được...

Hạ Dương vui vẻ, không cự tuyệt mà còn đồng ý ngay, thật sự là một người tâm lý.

Nhâm Kiều ngạc nhiên khi thấy Hạ Dương và Vũ Quân Thành đến đây cùng nhau, ông lấy lại biểu tình, vui vẻ chào đón.

-Vũ tiên sinh, cậu muốn uống loại rượu nào?

-Lâu lắm không thử rồi, cho tôi loại mà trước kia ông không muốn đem ra ngoài bán...

Nhâm Kiều ngạc nhiên, anh vẫn còn nhớ? Nhâm Kiều liếc nhìn Hạ Dương vẫn đang vui vẻ cười nói với bartender. Lát sau, Nhâm Kiều mang đến ly rượu mà Vũ Quân Thành yêu cầu

-Vừa ngon vừa đặc biệt như vậy, không bán quả thực rất tiếc...-Vũ Quân Thành mỉm cười nhìn Nhâm Kiều

-Cậu ấy cũng nói như cậu vậy, Vũ tiên sinh...-Nhâm Kiều cười cụng ly

-Cậu ấy?- Vũ Quân Thành ngạc nhiên

Hạ Dương dốc cạn ly nước hoa quả rồi quay sang nói với Nhâm Kiều

-Cháu cũng muốn uống rượu

-Không được uống.- Nhâm Kiều và Vũ Quân Thành đồng thanh

Hạ Dương tròn mắt ngạc nhiên nhìn anh, anh ho một tiếng quay đi, Nhâm Kiều lắc đầu cười

-A! Là loại này, sao Nhâm tiên sinh không bán đi, cháu thấy ngon mà...

-Em uống qua rồi?- Vũ Quân Thành hỏi

Hạ Dương gật đầu, cầm miếng bánh cắn một miếng to rồi trả lời

-Rượu này là do em nghĩ ra công thức pha chế mà. Vũ tiên sinh, anh thấy ngon không, có bán được không?

Vũ Quân Thành ngạc nhiên nhìn Nhâm Kiều, ông bật cười rồi gật đầu. Vũ Quân Thành có ý định muốn mua riêng loại rượu này về...

Hạ Dương rót cuộc đòi uống rượu bằng được và say đến không biết trời đất là gì, đó là lý do tại sao Nhâm Kiều không muốn để Hạ Dương uống quá nhiều.

-Tên tiểu tử này...ngang bướng như vậy, để tôi cho người đưa nó về.- Nhâm Kiều nhéo tai Hạ Dương một cái

Vũ Quân Thành ho một tiếng, người này say là ôm cổ anh như con gấu không buông, kéo mãi không ra

-Không cần phiền đâu, đằng nào tôi cũng cùng đường về nhà cậu ấy, để tôi đưa Hạ Dương về.

-Nhưng là Hạ Dương đang say, có chút khó khăn...- Nhâm Kiều nhú mày

-Không sao, Nhâm tiên sinh yên tâm...

Nhâm Kiều rót cuộc gỡ Hạ Dương ra khỏi người Vũ Quân Thành, đưa cậu vào ghế sau, tạm biệt hai người rồi đi vào. Nhâm Kiều lắc đầu cười, Hạ Dương, cậu giỏi lắm!!!

Mặc dù Vũ Quân Thành cao hơn Hạ Dương, cân nặng đương nhiên lớn hơn nhiều nhưng là để đỡ một người say vào thang máy và giữ cho cậu đỡ ngã xuống thì cũng không phải đơn giản.

Vắt vả lắm, Vũ Quân Thành mới đỡ cậu vào nhà được. Anh biết mật khẩu nhà của Hạ Dương nên nhanh chóng đưa cậu vào, đặt Hạ Dương lên giường, Vũ Quân Thành có chút đau đầu.

Gương mặt Hạ Dương vì say mà đỏ bừng, hai mắt hé mở long lanh nước, miệng lẩm bẩm câu gì không rõ. Vũ Quân Thành ngồi xuống bên cạnh Hạ Dương nhìn cậu. Vũ Quân Thành kỳ thực không biết chăm sóc người bị say rượu như nào, cho nên ngồi gần người ở đây

Hạ Dương chợt mở mắt, cậu tròn mắt nhìn anh. Sau đó nghiêng đầu nhìn anh, chớp chớp mắt

-Vũ tiên sinh...

-Ừ, cậu đang say, nghỉ ngơi đi

-Anh!- Hạ Dương bỗng hét lên làm Vũ Quân Thành giật mình.- Thật đẹp trai nha...hihi

Vũ Quân Thành bật cười, lần đầu anh cười ôn nhu như vậy.

-Đừng cười mà, không được cười...

-Sao thế?

-Cười nữa em sẽ ngất mất...

Lại cười

Hạ Dương đỏ mặt cười ngốc nghếch sau đó ôm gối, vùi mặt xuống làm anh ngạc nhiên.

-Hạ Dương....?

Vẫn im lặng

-Hạ Dương, sao thế?

Hạ Dương bỗng khóc nức nở làm Vũ Quân Thành sửng sốt, anh bối rối vươn tay ra chạm vào vai cậu

Hạ Dương ngẩng đầu lên, đôi mắt to tròn ngập nước mắt nhìn anh làm anh bị giật mình...đáng yêu quá...

-Em rất buồn...tại sao chứ, em có gì không tốt....tại sao...đều không bằng người khác, đều bị người ta chửi rửa, đều bị họ qua mặt

-Hạ Dương?

-Hahaaaa...suyt, không được nói to, người khác sẽ nghe tiếng. À! Không được khóc to, người ngoài sẽ nghe thấy....lúc nào cũng phải cười...Vũ tiên sinh, nhìn em cười có đẹp không...

Vũ Quân Thành nhú mày nhìn Hạ Dương, trái tim co rút một trận, anh vẫn im lặng nhìn cậu

Hạ Dương vẫn cười thật tươi nhìn anh

-Không sao, em chờ cho đến khi Vũ tiên sinh khen là được...

-Đẹp lắm.

-A...!!!

Hạ Dương kêu lên, cậu lại cười thật lớn, ôm gối lăn lộn trên giường, nhìn hết sức buồn cười, Vũ Quân Thành cũng không nhịn được mà mỉm cười

-Được khen a, được khen thật tốt....Bạch Nhất Thiên sẽ ghen tị...hihi, nhất định sẽ ghen tị!!! Suyt, nói nhỏ thôi, anh ta sẽ nghe thấy, sẽ tức giận...hahaaa

Vũ Quân Thành cởi áo khoác vắt lên ghế rồi ngồi vắt một chân, hai tay khoanh lại nhìn Hạ Dương say rượu nói loạn

-Vũ Quân Thành, anh có thể một chút để ý đến em không...

17. Chương 17: Thử Vai

Vũ Quân Thành ngẩn người, anh chăm chú nhìn Hạ Dương, người này có biết từ nãy đến giờ bản thân mình nói gì không, đã mấy lần làm trái tim anh dao động...

Hạ Dương đem chăn trùm lên người rồi nói với giọng khàn khàn vì đang khóc

-Có thể quay lại nhìn em không...một chút cũng được...cho em một chút cơ hội bên anh...thật tốt, Vũ Quân Thành

Anh thở dài, kéo chăn cậu ra đã thấy Hạ Dương ngủ say. Khóe mắt vẫn còn vương nước mắt, anh chậm rãi lau đi. Vũ Quân Thành gọi điện cho thư ký của mình, nói mang nước giải rượu và thuốc đau đầu đến nhà Hạ Dương, thư ký âm ỨC trong lòng muốn khóc.

Anh mở tủ lạnh, một tủ thức ăn đầy hầu như toàn đồ ăn vặt, ăn uống thế này sao khỏe được. Hạ Dương ngủ say không biết Vũ Quân Thành đang dạo quanh nhà mình.

Sáng thức dậy thấy đầu hơi nhức, Hạ Dương mở điện thoại, may mắn sáng nay cậu không có lịch trình gì, buổi chiều mới đi thử vai của Dạ Phong Hiên, lúc tỉnh dậy thấy trên bàn có cốc sữa đã lạnh ngắt, Hạ Dương ngẩn người. Sau khi cậu ngồi ngẫm nghĩ mấy phút, rốt cuộc cũng nhớ ra đêm qua bản thân đã say thành cái dạng gì. Nhất định là đã vô cùng mất mặt rồi. Vội vàng mở điện thoại gọi điện cho Nhâm Kiều

-“Hôm qua...nói chung là, mặt cậu ta đen lắm...tuy không nói câu nào nhưng có vẻ kìm nén rồi đưa cậu về nhà. Tốt nhất là Hạ Dương, cậu nên gặp xin lỗi người ta, rồi cảm ơn, thế nhé, ta đang bận rồi”

Hạ Dương ngây người, Vũ Quân Thành giận sẽ thành cái dạng gì. Chưa khiến người ta cảm động thì thôi lại khiến người ta có thành kiến như vậy, phải làm sao aaaa

~~Buổi sáng Hạ Dương đem chuyện say rượu tối qua ném sang một bên, bắt đầu ngồi nghiên cứu kịch bản mới đến lúc để ý đồng hồ thì đã muộn bữa trưa. Hạ Dương vội vàng thay quần áo, tài xế được hẹn đã ở dưới đợi cùng Tiêu Tuyết. Tiêu Tuyết bật cười nhìn Hạ Dương rồi đưa cho cậu chiếc khăn

-Trời lạnh mà em cũng đổ mồ hôi được. Không cần vội vàng

-Em mãi đọc kịch bản quá nên không để ý thời gian, chưa kịp nấu ăn.

Hạ Dương ngồi vào xe cười vui vẻ, mở túi toàn là bánh ngọt và nước hoa quả.

-Em ăn tạm, lát xong sẽ đi ăn mì sau

Tiêu Tuyết biết là Hạ Dương ăn mãi cũng sẽ không mập cho nên cũng chỉ cười không phản đối.

Gần đến nơi, Hạ Dương ngẩng đi ngẩng lại mình trong gương, hết chỉnh tóc rồi đến quần áo. Lần này chỉ là thử vai nên Hạ Dương cũng không muốn phiền đến stylist, tự mình có thể chuẩn bị được.

-Được rồi, em đẹp rồi mà, chúng ta xuống xe thôi.

Hạ Dương nghĩ mình là người đến sớm, không nghĩ là đã có mấy người đến sớm hơn cả mình. Tiêu Tuyết cùng Hạ Dương đến phòng chờ, nhiều người đang tập luyện ở đây.

-Sao Đồng Kỳ vẫn chưa đến nhỉ, con bé này làm trợ lý mà lại vô trách nhiệm như vậy! -Tiêu Tuyết giận dữ mở điện thoại.

Lẽ ra hôm nay Tiêu Tuyết cũng không cần phải đến, nhưng là Vũ Quân Thành đã dặn, cô phải ở bên cạnh Hạ Dương chỉ dẫn cho cậu, Hạ Dương là người mới, hơn nữa không tránh khỏi việc bị áp đảo, mà Tiêu Tuyết lại làm người đại diện nhiều năm, cho nên đối với tất cả các công việc hiển nhiên rất rõ ràng, cho nên chỉ có trợ lý thôi là chưa đủ.

-Chắc là tắc đường thôi chị, hơn nữa cũng không cần thiết để cô ấy đến, cũng không có gì cả

-Em càng dễ tính nó sẽ ỷ lại. Lần này nếu còn có thái độ như những lần trước thì chị cũng không ngại để Vũ tiên sinh đuổi nó đi đâu.

Hạ Dương trợn mắt, cậu vỗ vỗ vai Tiêu Tuyết rồi nói

-Chị, Đồng Kỳ cũng là người mới, có chút chưa hiểu chuyện, em sẽ nói với em ấy sau.

Tiêu Tuyết thở dài, cũng không gật đầu, chỉ ngồi quan sát mấy người khác. Hạ Dương số thứ tự là 11. Vai nam chính Dạ Phong Hiên lần này được rất nhiều người đến casting. Đây là bộ phim của đạo diễn Lee, một đạo diễn nổi tiếng trong giới. Ông từng có cơ hội làm phim với nhiều đoàn làm phim nước ngoài trước khi quyết định về nước. Đạo diễn Lee không khó tính tí mĩ như đạo diễn Hà, ông dễ tính hơn nhiều nhưng cũng có những quy tắc riêng của mình. Vai diễn này đạo diễn Lee yêu cầu gương mặt nhỏ, không được quá lớn, nhất là trán cao và đôi môi mỏng. Mọi người ban đầu biết được yêu cầu này thì ai cũng bật cười, Hạ Dương lại cảm thấy đó là việc cần thiết, bởi vì ông cũng chỉ muốn nhân vật của mình có tạo hình đẹp nhất.

-Số 9 đến 11 chuẩn bị vào.- Trợ lý gọi qua mic

Hạ Dương đứng thẳng lưng, nhắm mắt, hít một hơi rồi nhìn Tiêu Tuyết cười

-Em sẽ làm được!

-Ừ, không phải quá áp lực, cứ diễn tự nhiên, vận dụng tất cả những gì em có.

Số 10 đi vào, đến lượt Hạ Dương đi vào, cậu nhìn mọi người bên dưới khán đài, cúi đầu chào rồi thẳng lưng, cười thật tươi.

-Bắt đầu đi.- Đạo diễn Lee mỉm cười gật đầu.

Hạ Dương diễn một cảnh trong phim của Tô Dịch Lam, phân đoạn này lúc diễn viên chính tên Vọng Dư là một người lính xin tướng quân thay anh trai ra chiến trận vì anh trai cậu bị thương nặng. Vọng Dư có tạo hình gần giống với Dạ Phong Hiên, đều là một chàng trai tướng mạo không quá lớn nhưng đôi mắt rất sáng, gương mặt hiền lành.

Vọng Dư chạy vào quân doanh, hai bàn tay đầy máu, gương mặt còn có vết thương, quỳ xuống trước mặt tướng quân

-Thần, Vọng Dư, em trai của Vọng Diệp, xin tướng quân cho phép thần thay anh trai ra chiến trận.

Đây là lần thứ 3 trong ngày Vọng Dư xin tướng quân được ra trận, bởi vì cậu một chân bị thương đã để lại di chứng cho nên tướng quân vẫn chưa chấp thuận. Ông biết Vọng Dư là muốn lập công, và điều lớn nhất là vì lo lắng cho anh trai mình đang bị thương nặng, nhưng ông vẫn đắn đo do dự. Vọng Dư quả cảm, cậu biết bản thân không thể so sánh được như Vọng Diệp, nhưng tinh thần là điều quan trọng nhất của binh sĩ, Vọng Dư nghĩ vậy.

Đang lúc tướng quân đau đầu, một người lính khác chạy vào cấp báo, Vọng Diệp đã chết vì mất nhiều máu, tất cả doanh trại bàng hoàng. Vọng Dư giống như bị ai đó cướp lấy sự sống, nhưng cậu không khóc. Gương mặt vì kìm nén xúc động mà đỏ bừng, hai tay nắm chặt đến mức từng giọt máu tươi chảy ra, nhưng duy nhất ánh mắt không bao giờ khuất phục nhìn tướng quân, ông giật mình. Ông thấy bản thân mình ngày còn trẻ ở Vọng Dư, nhiệt huyết và không hề run sợ, ông nghĩ, sẽ không thấy tinh thần này ở bất cứ ai khác, nhưng Vọng Dư từ khi đến đây ngày càng chứng minh cho ông, còn có cậu.

-Ngày mai ra trận rồi, cậu có chắc bản thân

-Thần xin thề, lấy thân mình ra báo đáp hoàng ân. Đại tướng quân, Vọng Diệp đã không còn, thần phận làm em trai, càng không thể bỏ qua mối thù này. Vọng Dư không sợ chết, Vọng Dư chỉ sợ, bản thân mình nếu đã chết rồi, liệu quân giặc còn hay mất, liệu đất nước hết loạn lạc hay chưa.

Đại tướng quân hít một hơi thật sâu, gật đầu, rốt cuộc cũng để Vọng Dư thay thế chỗ anh mình ra trận.

Vọng Dư không về phòng thay thường phục mà lập tức chạy đến thi thể của Vọng Diệp, cậu nhắm mắt lại, bỗng nhiên ngửa đầu lên trời gọi tên Vọng Diệp rồi bật khóc.

Đạo diễn Lee bị diễn xuất của Hạ Dương làm cho ngạc nhiên, thật sự trước mặt ông chính là Vọng Dư.

Đoạn sau, Vọng Dư chết trên chiến trường, cũng là lúc cậu thấy ngọn cờ của đất nước được vẫy cao. Vọng Dư mỉm cười...

Mọi người ngẩn ngơ, thật sự, nước mắt ở đâu nhiều như vậy. Hạ Dương đứng dậy, cúi đầu kết thúc phần diễn của mình.

-Cậu là Hạ Dương?-Đạo diễn Lee hỏi

-Vâng, cháu là An Hạ Dương của công ty Khải Uy Vũ

-Được rồi, mời người tiếp theo.

Hạ Dương quay trở lại phòng chờ, lúc này Đồng Kỳ mới chạy đến, đang bị Tiêu Tuyết mắng

-Cô là trợ lý, công việc của trợ lý là gì, là theo sát nghệ sĩ của mình. Cô được trả tiền là thực hiện tốt trách nhiệm của mình, Hạ Dương đối cô vậy còn hiền, nếu không đã sớm bị đuổi việc rồi!

-Em xin lỗi, em bị tắc đường.

Tiêu Tuyết bật cười, định nói thêm thì thấy Hạ Dương đi vào nên đành nín lại. Nhìn Hạ Dương vẫn vui vẻ, cô nghĩ chắc cũng không có vấn đề gì. Thảo luận một chút, sau đó mọi người về công ty. Đồng Kỳ ra ngoài mua một suất mì udon cho Hạ Dương.

Bạch Nhất Thiên vừa đến trường quay về, thấy Hạ Dương cũng đang ngồi trong căng tin ăn mì thì cũng ngồi xuống gần đó.

-Nghe nói hôm nay cậu đi thử vai cho bộ phim của đạo diễn Lee?

-Vâng.-Hạ Dương mỉm cười nhàn nhạt trả lời, còn không ngẩng đầu lên nhìn y

Bạch Nhất Thiên cười trào phúng

-Đạo diễn Lee tuy rằng vô cùng nổi tiếng ở nước ngoài, nhưng trong nước chưa tạo nhiều ấn tượng...thực sự ngu ngốc!

Hạ Dương lắc đầu cười không nói gì. Bạch Nhất Thiên nghiêng đầu nhìn cậu rồi nói tiếp

-Tôi là đang nói cậu đó, Hạ Dương

-Cảm ơn đã nhắc nhở, tiền bối.- Hạ Dương cười đáp lại

-Tôi nói cậu ngu ngốc mới đi thử vai cho ông ta. Mà thôi, cùng đẳng cấp cũng không có gì khó hiểu

Tiêu Tuyết vừa mang trà đến cho Hạ Dương thì nghe được câu này, kìm nén phần nộ nhìn y rồi đặt trà xuống bàn cho Hạ Dương

-Chị nghe nói phần thử vai của em khá ấn tượng, hy vọng sẽ trở thành nam chính

-Cảm ơn chị Tiêu.

Bạch Nhất Thiên cười lớn không nói gì. Y đứng dậy, đi cạnh bên Hạ Dương, gần đến nơi thì cố tình làm rơi ly nước ngọt, làm đổ lên người cậu, Tiêu Tuyết không nghĩ Bạch Nhất Thiên sẽ quá đáng đến mức này. Trước kia khi làm người đại diện cho nghệ sĩ khác trong công ty, tuy rằng biết Bạch Nhất Thiên thân thiết với Vũ Quân Thành, tính cách y cũng khá kiêu ngạo nhưng chưa lần nào đụng độ. Không nghĩ hiện tại Bạch Nhất Thiên còn chủ động gây khó dễ cho Hạ Dương.

-Là cậu kê bàn sát ra chỗ đi quá, cho nên tôi mới bị đụng vào.

-Không sao, dù sao bộ quần áo này cũng mặc được một buổi chiều rồi.-Hạ Dương vẫn cười, ánh mắt lạnh lùng nhìn Bạch Nhất Thiên

Tiêu Tuyết liếc nhìn Đồng Kỳ đang đứng im, Đồng Kỳ mới vội vàng lấy khăn lau cho Hạ Dương, cậu cười bảo tự mình làm được. Tiêu Tuyết khoanh tay đứng dậy rót nước lọc cho Hạ Dương rồi nói

-Cái áo thuộc hiệu X, là món quà mà Vũ tiên sinh tặng cho Hạ Dương làm quà may mắn, không nghĩ sẽ bị đổ nước ngọt vào, may mắn là hàng hiệu chắc cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì. Hạ Dương, em ăn nhanh rồi lát thay ra, chị sẽ cho người mang đi giặt, yên tâm, sẽ không sao

-A...vâng, cảm ơn chị Tiêu.- Hạ Dương giật mình, không nghĩ Tiêu Tuyết sẽ nói như vậy

Bạch Nhất Thiên giận dữ nhìn hai người rồi nhanh chóng đi khỏi căng tin.

Hạ Dương sau đó đứng dậy đi vào phòng của mình thay đồ. Tiêu Tuyết gọi điện cho Vũ Quân Thành thông báo một số việc, đến lúc kết thúc thì mới cố tình nói về chuyện vừa rồi, đầu dây bên kia trầm mặc, Tiêu Tuyết mỉm cười.

Hạ Dương đang tìm trong túi xách của mình áo để thay thì bên ngoài có tiếng gõ cửa

-Ai vậy?

-Là tôi.

Hạ Dương ngẩn người, tại sao lại là anh? Lại còn đúng lúc này?

-A... Vũ tiên sinh, anh chờ một lát

Không nghe thấy người bên ngoài đáp lại, Hạ Dương lại càng vội vàng mặc áo rồi chạy ra mở cửa

-Ừm...em mặc ngược áo rồi.

-Ách...Như nào...

Hạ Dương giật mình nhìn áo mình, cười lên một cái rồi đóng sập cửa lại, Vũ Quân Thành bị giật mình, lần đầu tiên bị người khác sập cửa ngay trước mũi. Lát sau, Hạ Dương ngồi ngay ngắn nhìn Vũ Quân Thành trước mặt.

-Vũ tiên sinh, có chuyện gì vậy a?

-Không có gì, tùy thời tôi muốn đi xem mọi người thế nào?

Hạ Dương liếc mắt qua lại rồi chớp mắt liên tục, không có việc gì liên làm mấy chuyện rảnh rỗi như này? Kỳ thực, Vũ Quân Thành chưa bao giờ đi thăm mọi người hết, là anh thích thì anh đi xem thôi, mà người được anh xem, đếm trên đầu ngón tay...

-Mà thử vai xong rồi, em còn chưa về?

-À...là đang trả lời bình luận của fans, hơn nữa, em cũng đang tìm chỗ ăn tối

-Không cần trả lời nhiều quá, nghệ sĩ đâu có rảnh nhiều như vậy. -Vũ Quân Thành tay cầm điện thoại vào xem Hạ Dương trả lời thế nào, gương mặt vẫn giữ nguyên biểu tình cứng nhắc.- À, tiện tôi cũng đang đói, lần này tôi mời em.

18. Chương 18: Bày Tổ

Hạ Dương đương nhiên vui vẻ, lập tức đồng ý.

-Anh ăn jelly không?

-Jelly?- Vũ Quân Thành nhú mày

-Là kẹo dẻo đó, ngọt, lại còn thơm nữa.

-Đây chẳng phải là dành cho trẻ con sao?-Vũ Quân Thành nhướng mày

Hạ Dương bĩu môi, cho một miếng vào miệng, vừa nhai vừa nói

-Ai quy định jelly là dành cho trẻ em. Vũ tiên sinh, chúng ta đi luôn được không?

Hai người ra đến hành lang thì gặp Bạch Nhất Thiên.

-Ồ...hai người đang đi chung sao?

Hạ Dương gật đầu cười, Vũ Quân Thành không lên tiếng. Bạch Nhất Thiên nheo mắt nhìn Vũ Quân Thành rồi nói

-Anh trở thành kim chủ của Hạ Dương từ bao giờ vậy?

-Bạch tiên sinh, chúng tôi không phải là

-Tôi có phải giải thích cho em về việc này sao? Quan hệ giữa tôi và Hạ Dương không cần em quan tâm đến.-Vũ Quân Thành nói rồi đi lên phía trước.

Hạ Dương định chạy theo lại bị Bạch Nhất Thiên giữ lại kéo vào phòng rồi chốt cửa

-Anh làm gì vậy?-Hạ Dương nhú mày

-Tôi đã cảnh cáo cậu rồi, cậu còn cố tình?-Bạch Nhất Thiên khoanh tay nhìn Hạ Dương

-Bạch tiên sinh, Vũ tiên sinh có bao dưỡng tôi hay không là việc của tôi.

-An Hạ Dương! Cậu có biết mình đang nói gì không?

-Xin lỗi, tôi còn có việc.-Hạ Dương định đi thì bị y giữ lại

Bạch Nhất Thiên đẩy Hạ Dương, bị bất ngờ không kịp đề phòng, Hạ Dương ngã ra phía sau, lưng đụng phải bàn, cậu đau đến mức kêu thành tiếng. Cửa lúc này mở ra, Vũ Quân Thành đi vào nhìn một lượt rồi kéo tay Bạch Nhất Thiên đi, Hạ Dương ngẩn ngơ nhìn hai người đi khỏi hành lang. Đóng cửa phòng Bạch Nhất Thiên lại, Vũ Quân Thành đứng cho hai tay vào túi quần nhìn y

-Em muốn làm gì?

-Em nghĩ anh không quên lời em nói, rằng nếu Hạ Dương còn tiếp tục đến gần anh, đừng trách em.

Vũ Quân Thành mỉm cười

-Em nghĩ tôi vẫn như cũ, để yên cho em làm hay sao?

-Anh định làm gì, bảo vệ cậu ta, hay dìm em xuống?

Vũ Quân Thành lắc đầu cười nhìn Bạch Nhất Thiên. Y kéo tay anh lại

-Anh nói đi, đừng lúc nào cũng như vậy!

-Chuyện giúp đỡ em anh cũng đã làm, đương nhiên cũng sẽ không cố tình dìm em xuống, lý do duy nhất là vì anh không muốn thấy ba của anh đau đầu, nhưng nếu động đến giới hạn của anh, anh sẽ làm theo lời em

-Làm theo lời em?-Bạch Nhất Thiên nhú mày

-Đến một lúc nào đó, khi em đã quá đà trong cuộc vui của em, anh cũng sẽ không để Hạ Dương đơn phương độc mã.

Bạch Nhất Thiên hiểu Vũ Quân Thành nói gì, y vẫn không dám tin được anh lại cư xử như vậy, Bạch Nhất Thiên đứng nhìn Vũ Quân Thành chậm rãi mở cửa đi ra khỏi phòng, y giận dữ đứng nhìn Hạ Dương cùng anh đi dần ra khỏi sảnh chính.

Hạ Dương lần này vẫn chọn ghế sau để ngồi, Vũ Quân Thành cũng không muốn mở lời, cứ thế hai người trầm mặc một lúc trong bãi đỗ xe.

-Vũ tiên sinh...anh có muốn đi ăn tối không?-Hạ Dương đành lên tiếng.-Nếu như anh có công việc hay tâm trạng không tốt thì không cần

-Nếu có việc bận, tôi đã không đi cùng em. Em nghĩ nhiều rồi.-Vũ Quân Thành khởi động xe bắt đầu đi
Hạ Dương thở dài, cậu tựa lưng ra ghế, khẽ nhắm mắt.

-Sau này Bạch Nhất Thiên có nói gì, em không cần để ý.

-Em hiểu, Vũ tiên sinh.Chuyện này trong giới là bình thường mà...đâu phải chuyện cũ.

-Được rồi, em muốn ăn ở đâu?

-Em muốn ăn món Hàn, uống rượu soju.

Vũ Quân Thành đen mặt, lại là rượu, lần trước còn không chừa?

Nhưng rốt cuộc anh vẫn đến quán ăn Hàn Quốc nổi tiếng nhưng không quá ồn ào, xa trung tâm thành phố một chút. Không ngoài dự đoán, Hạ Dương lần này ăn cũng rất nhiều, cậu còn muốn uống rượu nhưng bị Vũ Quân Thành ngăn lại

-Vũ tiên sinh, hôm nọ là làm phiền anh, nhưng hôm nay anh yên tâm, em dù uống say cũng không dám phiền anh nữa. À, Vũ tiên sinh, anh có nhận được tin nhắn của em không?

Vũ Quân Thành ngừng đùa, khẽ gật đầu. Hạ Dương bật cười, đúng như cậu nghĩ

-Trong mấy chục tin nhắn...anh có thể trả lời em một tin hay không?

-Hạ Dương, em say rồi.

-Mới có 3 chén, làm sao có thể say được. Em nói đùa thôi, kỳ thực em biết Vũ tiên sinh luôn bận rộn, chuyện nhỏ bé như vậy, sao có thể khiến anh bận tâm. Cũng như, một cái tên đơn giản như vậy, cũng để nhiều năm mới nhớ, vẫn là em không nên nói nhiều...

Câu sau Hạ Dương nói nhỏ, nhưng Vũ Quân Thành vẫn nghe tiếng. Anh hít một hơi thật sâu rồi đứng dậy

-Tôi đi lấy nước cho em, em say rồi.

Kỳ thực, tửu lượng của Hạ Dương không phải thấp, nhưng mỗi lần uống rượu trước mặt Vũ Quân Thành, Hạ Dương lại không nhận được mà nói nhiều. Lúc Vũ Quân Thành quay lại đã thấy Hạ Dương cùng phục vụ bàn tính tiền

-Không sao, em trả. Em trả nhiều thì còn có lần sau bảo anh mời chứ...

Hạ Dương cười tươi, hai má hồng hồng, đôi mắt dịu dàng ngược lên nhìn anh, Vũ Quân Thành ho một tiếng. Hạ Dương lần này lại được anh để ngồi ghế phụ. Hạ Dương lục túi xách tìm lấy gói kẹo dẻo, đưa cho Vũ Quân Thành, anh không cự tuyệt mà nhận lấy, Hạ Dương gật đầu cười.

Trên đường về đến chung cư của Hạ Dương, không một ai lên tiếng, Hạ Dương dường như đang suy nghĩ điều gì đó cho nên cũng không nhìn anh một lần. Về đến gần chung cư, lúc này Hạ Dương mới quay sang nhìn Vũ Quân Thành, mái tóc rũ xuống, ánh sáng trong xe nươg theo góc cạnh gương mặt khiến Hạ Dương trở nên xinh đẹp rất nhiều

-Chúng ta thế này vẫn coi là quan hệ ông chủ, nghệ sĩ đơn thuần đúng không...?

Vũ Quân Thành không trả lời, Hạ Dương mỉm cười như biết trước, cậu nói tiếp

-Vũ tiên sinh, có thể để em trở thành một tình nhân của anh được không?

Vũ Quân Thành sửng sốt, hai bàn tay nắm chặt vô lăng vì câu nói vừa rồi nên có chút dùng sức mà nổi rõ gân tay. Hạ Dương vẫn cúi đầu cười

-Em muốn tiến lên nhanh đến mức nào..?-Vũ Quân Thành đột nhiên nói ra lời này

Hạ Dương tròn mắt, hít thở không thông, hóa ra anh luôn nghĩ bản thân cậu như vậy, Hạ Dương ngẩng đầu cười thật tươi

-Đúng vậy, trở thành tình nhân của anh, anh ngược lại giúp em tiến lên thật cao...có thể trao đổi hay không?

-Em biết mình đang nói gì không?-Vũ Quân Thành gằn giọng

-Em vì sao lại chọn Khải Uy Vũ, vì sao lại chọn kim chủ là Vũ Quân Thành, có một lý do là như vậy...còn...-Hạ Dương ngập ngừng, cậu nói dối nhất định anh sẽ không phát hiện, nhưng bây giờ, nói thật tình cảm của mình, liệu có bị đá ra khỏi xe, liệu có bị nhìn với ánh mắt chán ghét, liệu...

Hạ Dương cười tươi

-Chính là như vậy! Vũ tiên sinh, anh chấp nhận em không?

-Em có biết, tôi rất khó tính không?- Vũ Quân Thành nghiêng đầu nhìn Hạ Dương

Cậu cười lắc đầu

-Em chỉ biết, bản thân chắc không tệ đến nỗi như vậy...Em không biết tình nhân anh có bao nhiêu, mọi người giỏi giang xinh đẹp thế nào, nhưng là...em từ trước đến nay đều rất tự tin.

Vũ Quân Thành chớp mắt, từ trước đến giờ, danh nghĩa tình nhân anh chỉ có một người duy nhất là Bạch Nhất Thiên, mà hiện tại đã cắt đứt, anh bật cười.

-Em...vẫn còn xử nam, kém anh 9 tuổi, này cũng không quá lớn đi, biết nấu ăn, hơn nữa nấu ăn rất ngon, còn nấu được nhiều món, dọn dẹp nhà cửa đều không thành vấn đề, dù là lịch trình bận thế nào em đều sẽ

-Tình nhân, chính là chỉ cần làm đủ trách nhiệm của tình nhân, chuyện khác của kim chủ, đều không được phép quan tâm hay biết đến, như vậy là được rồi. Nhà tôi có quần gia, chuyện nấu ăn hay dọn dẹp, em không phải lo lắng.

-Vũ tiên sinh...

-Cho em một đêm suy nghĩ lại, hôm sau trả lời tôi.

Hạ Dương cười rộ lên, nụ cười của cậu không phải là hạnh phúc, mà là nụ cười của sự lo lắng, nhưng lớp mặt nạ cậu tạo nên hoàn hảo rồi...

Hạ Dương xuống xe, gió đêm có chút lớn làm cậu rung mình, trên xe đang ấm, vừa ra ngoài lạnh có chút giật mình. Vũ Quân Thành nhìn dáng người nhỏ bé trong đêm tối dưới ánh đèn, trái tim bỗng đập thật nhanh. Phóng xe lao trên đường cao tốc, Vũ Quân Thành không thể không ngăn được tâm trí nghĩ về Hạ Dương. Ban đầu anh nghĩ cậu là đang say rượu cho nên mới nói như vậy, sau có lẽ là thật. Anh bật cười, lý do cậu muốn trở thành tình nhân, là như vậy, có như vậy, rốt cuộc như vậy hay thế nào...

Vũ Quân Thành đêm nay không ngủ ngon, anh trần trọc lẩn qua lẩn lại. Lúc Hạ Dương nói muốn anh là kim chủ của cậu ấy, bởi vì hình như một chút thụ sủng nhược kinh cho nên mới đáp ứng, nhưng vẫn còn muốn để cậu suy nghĩ thật kỹ. Vũ Quân Thành trong chuyện này vừa có chút mong chờ, lại vừa không muốn. Anh lắc đầu, bản thân ngày càng khó hiểu.

Hạ Dương về đến phòng thì vội vàng chạy vào nhà tắm soi gương, mặt đỏ bừng. Cậu là vì có chút men rượu, cho nên lấy được can đảm lớn như vậy. Biết là lý do kia sẽ khiến anh nghĩ không tốt lắm, sẽ như những người khác, nhưng Hạ Dương không còn cách nào khác, hiện tại chỉ có thể lấy lý do như vậy, hơn nữa

-Mình muốn đến khi đứng ở vị trí cao rồi, có thể đủ mạnh dạn để thổ lộ, nhất định sẽ rất tuyệt vời...

Hạ Dương từ trước đến nay không phải con người cầu toàn, nhưng từ khi gặp Vũ Quân Thành, từ khi thấy anh, từ khi yêu thầm anh, điều Hạ Dương luôn muốn nhất đó là một tình cảm dành cho anh trọn vẹn và hoàn mỹ nhất, cho nên mới không ngừng nỗ lực, không ngừng cố gắng, thậm chí là phải đau, thậm chí là khi rơi lệ...

Hạ Dương dậy sớm chuẩn bị bữa sáng, cậu làm thêm một phần để trong hộp cơm muốn mang đi cho Vũ Quân Thành. Hạ Dương làm rất tỉ mỉ, đều dựa trên công thức dinh dưỡng phù hợp với độ tuổi, cường độ làm việc của anh mà làm.

-Một người như mình, anh ấy sao có thể bỏ lỡ...không biết Bạch Nhất Thiên có nấu ăn ngon không...

Hạ Dương vẫn chưa biết, Bạch Nhất Thiên và Vũ Quân Thành đã chấm dứt, vẫn còn lo lắng coi Bạch Nhất Thiên là tình địch lớn nhất.

Lúc Hạ Dương mở điện thoại, bao nhiêu là cuộc gọi nhỡ, tin nhắn nhảy lên từ Tiêu Tuyết, cậu vội vàng gọi lại

-“Em đang ở đâu?”

-Em...ở nhà...xảy ra chuyện gì vậy ạ?

-“Hôm qua bọn chó săn chụp ảnh em trên xe của một người, do góc chụp nên người xem rất dễ hiểu lầm hai người đang có cử chỉ thân mật”

Hạ Dương suýt lặn từ trên cầu thang xuống bên dưới, này, này chính là...

-Em đến ngay!

Tài xế cũng đã ở bên dưới đợi Hạ Dương, cậu quần như một cái bánh rồi vội vàng lao ra khỏi nhà như chớp, lúc vào xe thì thở hổn hển. Hạ Dương mở mạng, ảnh chụp đêm qua của cậu ngồi trên xe của Vũ Quân Thành lan tràn trên mạng. Theo Hạ Dương biết thì xe này không thuộc sở hữu của anh, cậu nhún vai. Kỳ thực Hạ Dương cũng không quá lo lắng vì dù sao đây cũng chỉ là một scandal nhỏ, thỉnh thoảng lên báo cũng không sao, cái này giải thích là được, bọn paparazi ngày đêm đều làm loại chuyện rình mò này, chẳng phải cậu đang tạo miếng cơm cho bọn họ sao.

Xe đi thẳng vào tầng hầm để xe, Hạ Dương chạy như bay vào công ty, dùng “tốc độ ánh sáng” chạy vào phòng mình, Tiêu Tuyết đang nghe điện thoại, Hạ Dương cười hì hì chào cô. Tiêu Tuyết nói thêm vài lời thì tắt máy

-Sao em không nói cho chị người hôm qua là Vũ tiên sinh...

-À...nhưng mà là Vũ tiên sinh gọi điện cho chị sao?-Hạ Dương nhận lấy chai nước từ Tiêu Tuyết

Tiêu Tuyết gật đầu. Cô giúp Hạ Dương treo quần áo lên rồi nói

-Kỳ thực chuyện này giải quyết đơn giản, không có gì em đừng lo, chỉ là nhiều tờ báo viết hơi quá tay, nên dễ hiểu lắm. Chuyện này phía truyền thông của công ty sẽ lên tiếng giúp em

-Nói là một người bạn của em...?-Hạ Dương chớp chớp mắt

-Ừ, đại loại thế, à, Vũ tiên sinh muốn gặp em ở văn phòng của anh ấy.

Hạ Dương bị sặc, gắp nhanh như vậy, là vì chuyện hôm qua rồi...

19. Chương 19: Khi Hôn Phải Biết Thở

Hạ Dương vào phòng ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, cặp lông thức ăn đặt trên đùi, Vũ Quân Thành vẫn chăm chú đọc tài liệu một lúc sau mới ngẩng lên nhìn cậu.

-Chuyện bị chụp ảnh, em không cần bận tâm, công ty sẽ giải quyết ổn thỏa.

-À...em cũng không cảm thấy lo lắng

Nói thật ra, Hạ Dương lần đầu bị scandal nho nhỏ, là cùng Vũ Quân Thành cho nên điều này làm cậu vui vẻ, nghệ sĩ mà, có gì phải ngạc nhiên hay tức giận chuyện cỡ con con thế này.

Hạ Dương vẫn đang mãi suy nghĩ, lúc định thần lại phát hiện anh đã đứng trước mặt mình từ bao giờ. Hạ Dương nuốt nước miếng, cần cần dục dục nhìn anh

-Chuyện hôm qua...em đã nghĩ kỹ rồi!- Hạ Dương nói

Gương mặt nhỏ bé kiên định làm Vũ Quân Thành muốn cười, anh nhìn Hạ Dương chăm chăm, bất ngờ cúi đầu xuống làm Hạ Dương giật mình, lần đầu nhìn anh ở cự ly gần như vậy, trái tim đập thình thịch.

-Em nói rõ tôi nghe

-Chính là, em muốn Vũ tiên sinh là kim chủ của em, anh có đồng ý không? Chuyện riêng tư, chuyện làm ăn, tất cả nếu không được phép, em nhất định sẽ không can thiệp đến

Vũ Quân Thành vẫn giữ nguyên tư thế, có chút mỉm cười nhìn cậu rồi nói

-Em biết tôi thích ăn món gì không, kiêng món gì?

-Anh thích ăn cá, tất cả các kiểu chế biến đều có thể ăn được, không thích ăn rau cải...Còn có, bình thường sẽ ngủ trước 1 giờ, thức dậy là 7 giờ sáng, sau đó 30 phút tập thể dục, bữa sáng phải có trước 8 giờ. À, anh còn có, ghét uống sữa. Màu sắc yêu thích là màu đen và xám, không thích quá ồn ào...

Vũ Quân Thành có chút bất ngờ, có lẽ Hạ Dương đã tranh thủ đọc ở đâu đó hoặc hỏi quản gia về những sở thích và thói quen cá nhân của anh.

-Hạ Dương, tôi hỏi em lần cuối

-Em nhất định không do dự, Vũ tiên sinh.- Hạ Dương sốt ruột cắt lời

Cậu cười rộ lên, đôi môi hồng mềm mại cong lên làm lộ hai hàm răng trắng đều, ánh mắt sáng ngời nhìn Vũ Quân Thành làm anh thất thần. Nụ cười này...

-Hôm nay em ghi hình đến mấy giờ?

-10 giờ tối..là quay xong show.-Hạ Dương trả lời

-Em quay ở đâu?

Hạ Dương đơn giản nói ra tên một trường quay quen thuộc.

Vũ Quân Thành gật đầu đứng thẳng, Hạ Dương thở phào

-Vậy tôi đón em.

-Như vậy a...-Hạ Dương kinh hỉ, cười ngốc

Vũ Quân Thành quay lại nheo mắt nhìn cậu

-Có chuyện gì sao?

Hạ Dương lắc đầu. Cậu đứng dậy xin phép ra ngoài thì đột nhiên dừng lại đi đến trước mặt anh, Vũ Quân Thành ngạc nhiên, cậu vươn tay lên giúp anh chỉnh lại cà vạt bị lệch, không để anh nói lời nào, Hạ Dương đã nheo miệng cười rồi chạy ra ngoài.

Mặt cậu đỏ bừng, Vũ Quân Thành chủ động muốn đón cậu, nhưng là chưa nói có chấp nhận đề nghị kia không, Hạ Dương vì vui quá lại quên chưa hỏi, cậu nghĩ tối nay nhất định sẽ hỏi anh.

Vũ Quân Thành ngồi xuống ghế sofa chỗ Hạ Dương ngồi lúc nãy, nhớ lại nụ cười tươi của Hạ Dương, nhin không được khéo môi cũng câu lên. Bây giờ anh mới để ý cặp lồng thức ăn đặt trên ghế, mở ra mùi hương thức thơm phức, Vũ Quân Thành bật cười.

Hạ Dương cùng trợ lý là Đồng Kỳ đang ngồi xem lại kịch bản show truyền hình tối nay thì nhận được tin Hạ Dương trở thành nam chính cho Dạ Phong Hiên

-Chúc mừng anh, Hạ ca, chị Tiêu nhất định sẽ rất vui!- Đồng Kỳ cười

Hạ Dương gật đầu, cậu đã cố gắng cho buổi casting nhiều như vậy, may mắn ông trời đã giúp cậu có được vai diễn này. Hạ Dương mở điện thoại, nhấn cho Vũ Quân Thành một cái tin nói mình đã được nhận vai chính, cũng biết là anh sẽ không trả lời liền nhanh chóng quên đi.

Vì đạo diễn Lee muốn quay trailer luôn đầu giờ chiều cho nên Hạ Dương ăn uống đơn giản rồi cùng Đồng Kỳ đến trường quay. Cậu lễ phép chào hỏi đạo diễn cùng đoàn chế tác làm phim, đạo diễn Lee cũng vui vẻ hỏi thăm và tận tình hướng dẫn Hạ Dương.

Dạ Phong Hiên có duy nhất một mối tình trong đời, chính là người bạn thanh mai trúc mã Khê Ninh. Vai diễn này cũng được diễn viên tiếng tăm như Hạ Dương đảm nhận. Nhưng cậu không nghĩ, hôm nay sẽ chạm mặt Bạch Nhất Thiên. Bạch Nhất Thiên đang vui vẻ đi cùng Hà Hiên, người đóng vai Khê Ninh, Hạ Dương nheo mắt nhìn, lạ thật.

Bạch Nhất Thiên cùng Hà Hiên đến chào hỏi đạo diễn và mọi người, Hạ Dương cũng chào lại nhưng bị Bạch Nhất Thiên lơ đẹp. Khê Ninh cười tươi bắt tay đạo diễn rồi bắt tay Hạ Dương. Hai người chào hỏi khách sáo rồi cùng mọi người nói chuyện về bộ phim. Rốt cuộc Hạ Dương giờ mới biết, Hà Hiên là đàn em dưới khóa của Bạch Nhất Thiên khi còn học đại học, cho nên cũng được đàn anh tận tình quan tâm dìu dắt. Hạ

Dương giật mình, liệu Vũ Quân Thành có đến hay không, vì cậu vẫn chưa biết chuyện anh và Bạch Nhất Thiên cắt đứt.

-Hạ Dương, cậu có nghe tôi nói không?-Bạch Nhất Thiên mỉm cười

-A...vâng.-Hạ Dương bị vỗ vai thì giật mình

-Chính là hy vọng cậu có thể hợp tác suôn sẻ cùng Hà Hiên, có thể chiếu cổ Tiểu Hiên nhiều hơn

-Điều này là đương nhiên rồi, Bạch tiên sinh, cả hai chúng tôi sẽ đều chiếu cổ nhau...-Hạ Dương cười

Trong khi mọi người vừa nói chuyện vừa tạo hình, cảnh cũng đã được dựng xong. Hạ Dương đội tóc giả được cột lên, gương mặt cậu vốn trắng nên không cần dặm phấn và kem quá cầu kỳ, môi được tô một lớp son nhẹ nhàng, trang điểm tuy đơn giản nhưng nhìn Hạ Dương lúc này thực sự vô cùng hút hồn. Trang phục trong phim của Hạ Dương luôn là y phục màu đen, đạo diễn Lee vô cùng hài lòng với tạo hình của Hạ Dương.

Trailer quay trong vòng 2 tiếng, kỳ thực đạo diễn Lee muốn trailer có thể hoàn hảo nhất, không để lộ bất cứ sạn nào nên có chút lâu. Hạ Dương quay xong thì cũng gần đến giờ ăn tối. 8 giờ cậu mới đến trường quay nên mọi người trong đoàn đến nhà hàng gần đó ăn tối.

-Mọi người ăn thoải mái nhé, bữa tối đã được trả trước cho nên không phải khách sáo.-Đạo diễn Lee cười sáng khoái

Hạ Dương trước mặt mọi người thì ăn e dè, nhìn đĩa thịt bò sốt chỉ hận không ăn hết cả.

-Hạ ca, anh nên ăn nhiều, em thấy anh không mập chút nào, ăn rau nhiều cũng không tốt.- Hà Hiên cười

-Cảm ơn em.

Hạ Dương muốn khóc, cậu chính là ăn mãi không mập mà, biết làm sao a

~Đồng Kỳ đã đợi sẵn trong xe, mọi người chào tạm biệt nhau rồi ra về. Hạ Dương cố ý bảo tài xế lán lại thêm chút, cậu muốn xem ai là người đón Bạch Nhất Thiên. Kết quả như Hạ Dương mong đợi, đương nhiên không thể là Vũ Quân Thành, cậu thử phào, rốt cuộc cũng bảo tài xế nhanh chóng về công ty. Hạ Dương để ý, dạo gần đây tần suất cậu thấy Vũ Quân Thành và Bạch Nhất Thiên cùng nhau là rất ít, Hạ Dương che mặt, chẳng lẽ hai người họ đêm khuya mới gặp nhau, lúc đó sẽ chẳng ai biết, Hạ Dương cảm thấy thật sự bản thân phải nắm bắt thời cơ!

Về đến công ty, Hạ Dương ăn thêm chút bánh ngọt rồi vội vàng lên xe đi đến trường quay. Cậu có nửa tiếng để vừa trang điểm thay đồ, vừa xem lại kịch bản, Hạ Dương một tay cầm tập kịch bản, một tay ôm túi sưởi. Nhân viên trang điểm đã từng trang điểm cho Hạ Dương trước đó nên vô cùng yêu thích cậu. Lúc xong xuôi, còn lên mạng thảo luận một chút

“Da mặt bảo bối cực kỳ cực kỳ đẹp, lại còn bóng a, không thấy một cái mụn nào”

“Sao có thể đáng yêu như vậy nè”

“Aww, ghen tị với chủ thớt quá”

Hạ Dương bắt đầu vào trường quay, đến hơn 10 giờ rốt cuộc cũng ghi hình xong, lúc này Hạ Dương mới cảm thấy đau cả người, có lẽ do mấy hôm nay phải chạy đi chạy lại nhiều nên như vậy. Trường quay bên trong khá ấm áp, lúc ra ngoài, Hạ Dương vì không khí lạnh mà rùng mình. Có tuyết rơi rồi! Hạ Dương rất thích tuyết rơi, cậu chạy ra ngoài phía sau cổng phụ ít người thấy đứng đợi Vũ Quân Thành, vừa có thể nghịch nghịch một chút.

-Em bị lạnh đến gốc rồi?

-A!-Hạ Dương đang mải mê nhìn lên trời thì bị lời nói người trước mặt làm cho giật mình.-Vũ tiên sinh...anh đến từ khi nào

-Ngoài trời lạnh như vậy còn không biết vào trong? Hay em sợ mọi người nhận ra tôi.

Vũ Quân Thành đương nhiên không sợ mọi người bắt gặp, anh trước đó đã vào trong hậu trường nhưng mọi người nói Hạ Dương đã ra ngoài rồi. Nói đoạn xoay người đi vào ô tô, Hạ Dương sững sốt, sau đó mới vội vàng chạy theo

-Em ngồi lên ghế cạnh tôi.

Hạ Dương tủm tỉm cười rồi ngồi vào.

-Bên dưới có chân móng.

-A...cảm ơn Vũ tiên sinh, anh thật tốt!

Vũ Quân Thành giật mình, ho một tiếng.

-Em ăn tối chưa?

Hạ Dương đại khái kể cho Vũ Quân Thành về buổi quay trailer hôm nay và đã đi ăn cùng đoàn làm phim rồi

-Anh ăn chưa?

-Chưa.-Vũ Quân Thành ngắn gọn trả lời

Hạ Dương tròn mắt

-Tưởng em chưa ăn, nên đợi em.

-A...thật xin lỗi!

-Không sao

-Vũ tiên sinh, anh...em có thể nấu cho anh được không?-Hạ Dương cười

Vũ Quân Thành không đáp, nhưng là một đường phóng nhanh về nhà mình. Hạ Dương bật cười, da mặt mỏng!

Hạ Dương chào hỏi bác quản gia lễ phép rồi đeo tạp dề bác quản gia đưa cho vào bếp. Cậu nấu mì xào và một bát soup đơn giản, nhưng là trang trí thêm gia vị cho nên nhìn thế nào cũng thấy hấp dẫn. Vũ Quân Thành chỉ cởi áo khoác, đứng vừa cầm ly nước vừa dựa vào tường quan sát Hạ Dương.

Dáng người của cậu khiến anh hài lòng, nhất là đôi chân vừa nhỏ vừa thon dài, không phải kiểu yếu ớt mà luôn mang lại cho người khác cảm giác đầy năng lượng và vô cùng thoải mái, dễ chịu.

-Vũ tiên sinh, cái này ngon nhất là lúc còn nóng a.

Gương mặt Hạ Dương lúc nấu nướng xong đỏ bừng, anh có cảm giác vô cùng vui vẻ. Vũ Quân Thành một mạch ăn hết, Hạ Dương cực kỳ cao hứng, này chứng tỏ cậu nấu ăn ngon!

-Bát đũa cứ để ở đó, em muốn uống gì không?

Hạ Dương a một tiếng, cậu suy nghĩ một lát rồi nói muốn uống nước hoa quả thôi, vì lúc mở tủ cậu có thấy mấy loại nước ép trong đó, có lẽ là do bác quản gia chuẩn bị đầy đủ cho anh.

-Vũ tiên sinh...chuyện kia, anh có đồng ý đề nghị của em không?

Vũ Quân Thành trầm mặc nhìn Hạ Dương, anh rất muốn vươn tay ra gạt đi lọn tóc trên trán sắp chạm vào mắt cậu, rốt cuộc một lúc mới lên tiếng

-Em có cần thời hạn không?

-Ý anh nói là hợp đồng...?-Hạ Dương nhỏ giọng rồi lắc đầu.-Vũ tiên sinh, cho đến khi nào anh cảm thấy em có thể đứng vững, hoặc cho đến khi anh muốn để em đi, em đương nhiên sẽ không

Chưa để Hạ Dương nói hết câu, Vũ Quân Thành đã cúi đầu xuống ấn lên môi cậu một nụ hôn. Hạ Dương bất ngờ a một tiếng, thuận tiện cho lưỡi anh đi vào bên trong khoang miệng cậu khám phá một hồi

Tâm trí Hạ Dương trống rỗng, Vũ Quân Thành đang hôn cậu, còn có hôn kiểu Pháp, trái tim Hạ Dương đập liên hồi, cả người như dại đi.

Hạ Dương bỗng khóc, Vũ Quân Thành một hồi sau mới buông ra, nhìn đôi môi sưng đỏ của Hạ Dương thì hài lòng nhưng đương nhiên đều không biểu hiện ra mặt

-Em cùng người khác hôn môi bao giờ chưa?

Hạ Dương tròn mắt, vội vàng lắc đầu

-Khi hôn phải biết thở, ngốc như vậy!

Hạ Dương lúc này mới thở hổn hển làm Vũ Quân Thành không nhịn được cười

-Sao em lại khóc? Là do thiếu dưỡng khí, là do tôi làm bất ngờ

-Không có...em xúc động thôi.

Vũ Quân Thành ngẩn người, anh đứng lên xoay người định đi vào phòng bếp, Hạ Dương nhìn anh rồi vội vàng lên tiếng

-Anh đồng ý...?

-Nếu không đồng ý, tại sao tôi lại hôn em?

20. Chương 20: Ngủ Chung Giường

Hạ Dương ngẩn người nhìn Vũ Quân Thành, rốt cuộc sau nhiều năm như vậy cuối cùng cũng được hôn lên đôi môi ấy. Hóa ra, tình cảm dành cho anh lại nhiều đến mức muốn ngốc luôn rồi.

-Em...đêm nay có thể ở lại đây không...?-Hạ Dương ngẩng đầu nhìn anh

Vì hai mắt lúc này khóc bây giờ vẫn còn vương nước mắt, lại càng trở nên long lanh, tim anh bỗng nhiên mềm nhũn. Vũ Quân Thành ho một tiếng rồi nói

-Ngày mai em có lịch làm việc không?

-Sáng mai 9 giờ đi quay show truyền hình, 10 rưỡi đến trường quay phim Dạ Phong Hiên, quay đến khoảng 7 giờ tối, em ăn trưa ở đó, sau đó 8 giờ em có phỏng vấn trực tiếp trên mạng, tầm 9 giờ là xong việc..

Vũ Quân Thành nhú mày

-Tiêu Tuyệt xếp lịch cho em cũng hơi dày, tuy là người mới

-Không đâu...chị Tiêu đã sắp xếp hợp lý rồi, em cũng không cảm thấy dày...ít nhất không như ở Bình Nguyên.

Vũ Quân Thành nhướng mày chăm chú nhìn Hạ Dương để cậu nói tiếp

-Khi còn ở Bình Nguyên, chính là 6 giờ sáng đã dậy, làm việc cả ngày đến 11 giờ đêm, nhiều hôm còn đi quay từ 4 giờ sáng, có hôm đi sự kiện, cho nên em cảm thấy ở đây...không quá vất vả, em đều có thể sắp xếp được. Vũ tiên sinh!

Vũ Quân Thành bị gọi tên bất ngờ

-Em đương nhiên...đều chăm sóc cho anh...quan tâm anh được, em nhất định sẽ không lơ là...

Vũ Quân Thành uống cạn ly rượu để che đi nụ cười nửa miệng của mình.

-Không phải căng thẳng, em đi tắm đi, phòng tắm bên dưới, sau đó lên phòng đợi tôi

Hạ Dương có chút hít thở không thông, tắm rồi, đợi anh, sẽ làm gì a. Sẽ đi ngủ sao, có ngủ thật không hay sẽ...đau mộng. Gương mặt từ trắng chuyển sang hồng rồi đỏ bừng, Vũ Quân Thành nhìn mãi không chán.

Hạ Dương cười cười rồi nhanh chóng chạy đi, Vũ Quân Thành bây giờ mới bật cười thành tiếng. Anh ngẫm nghĩ, còn từ nào khác ngoài hai chữ đáng yêu không, vì hai từ này anh dùng nhiều rồi.

Hạ Dương nhìn trong gương, khuôn mặt cậu vẫn chưa hết đỏ, vỗ vỗ nước mấy lần để bớt nóng, Hạ Dương bắt đầu cởi đồ tắm. Hạ Dương tắm rất kỹ, lần này còn kỹ hơn, kỳ cọ thật sạch, còn dùng cả sữa tắm, đổ một đồng vào tay, giống như muốn mùi thơm lan khắp nhà. Cùng lúc đó, Vũ Quân Thành cũng tắm xong trên phòng sau đó ngồi trên ghế xem điện thoại.

Hạ Dương chiều nay vừa đăng ảnh mới trên mạng, anh bây giờ mới có thời gian xem. Là ảnh cậu mặc trang phục cổ trang của bộ phim mới, Vũ Quân Thành tiếp tục ngạc nhiên. Là lần đầu anh thấy Hạ Dương mặc thế này, da cậu vốn trắng, lại mặc bộ đồ đen, tóc cột lên cao, đôi môi hồng nhuận, bầu mắt cũng được trang điểm hồng nhẹ, thật sự cậu nhân. Hàng loạt bình luận như muốn nổ tung cả trang cá nhân, đều là khen tạo hình mới của Hạ Dương.

“Thật sự ai có thể đỡ tôi dậy không, đẹp chết tôi”

“Yêu nghiệt, đây là yêu nghiệt rồi”

“Tạo hình cho hiệp sĩ đúng không chị em, tại sao lại thu hút thế này, à, tôi là fan boy”

“Muốn sờ sờ eo nhỏ”

”Muốn chạm mặt ><>

...

Vũ Quân Thành càng đọc mặt càng đen, cứ nhiên lại có nhiều fan nam đến vậy! Cái gì mà sờ eo, cái gì mà yêu nghiệt, các người nghĩ ai mới được phép sờ! Vũ Quân Thành quyết định không xem nữa, vừa lúc có cuộc gọi đến từ thư ký Trịnh, anh đi ra ban công nghe điện thoại.

Hạ Dương thấy cửa không mở, nhưng vẫn gõ cửa

-Vào đi

Hạ Dương thấy Vũ Quân Thành đang nghe điện thoại thì cậu ra ghế ngồi ngay ngắn. Chờ tầm 5 phút, sau đó anh mới bước vào, Vũ Quân Thành ngẩn người. Hạ Dương mặc áo choàng tắm rộng rãi, gương mặt vì mới tắm xong vẫn còn hồng hào, chân tay và cổ đều rất trắng, dưới ánh đèn lại càng tôn lên nước da của cậu. Vũ Quân Thành ho một tiếng

-Trời lạnh..

-Áo choàng lông này rất ấm, em không lạnh.-Hạ Dương vội vàng nói

Vũ Quân Thành gật đầu đi lên giường, Hạ Dương vẫn chăm chú quan sát động tác của anh, mãi đến lúc anh ngẩng đầu lên nhìn cậu, Hạ Dương tròn mắt, vội vàng đứng dậy đi đến bên cạnh giường.

-Em rót cuộc muốn ngủ hay không?

-A...đương nhiên là...

Chưa nói hết câu, Hạ Dương đã bị Vũ Quân Thành nắm tay kéo ngã xuống giường, một tay anh đỡ gáy cậu để đỡ đập xuống giường, tay còn lại đỡ lấy eo Hạ Dương, Hạ Dương đỏ mặt.

-Em...cái kia

-Em có thể yên lặng một lúc được không?

Hạ Dương cảm thấy giọng nói khàn khàn này giống như có thể bóp chặt hơi thở của cậu.

Vũ Quân Thành chăm chú nhìn Hạ Dương, lúc này căn phòng chỉ có ánh đèn ngủ trên bàn cạnh đầu giường, Hạ Dương lại càng hồi hộp, không dám thở mạnh.

-Trước kia tôi có từng bỏ lỡ điều gì không?

Hạ Dương ngạc nhiên, ý anh muốn nói là gì? Người này lúc nào cũng kiêu lời như vậy làm cậu lúc nào cũng phải nghĩ ngợi thật lâu. Hạ Dương suy nghĩ một lát rồi trả lời

-Ở The moon and stars, chúng ta khi đó đã gặp nhau rồi...Khi đó em mới vào quán, là ngày đầu tiên làm việc, mang đồ ăn uống vào phòng 403, gặp anh lần đầu ở đó...sau này

-Em còn nhớ?-Vũ Quân Thành dĩ nhiên bị Hạ Dương làm cho ngạc nhiên

Kỳ thực, anh chẳng nhớ gì cả lần đầu gặp nhau, anh chỉ biết Hạ Dương từng làm ở đó, nhưng là nhớ về những lần gặp sau này.

Hạ Dương gật đầu cười tươi, nụ cười rộ lên của cậu làm anh hít một hơi thật sâu. Bây giờ mới được ngắm thật kỹ gương mặt của Hạ Dương lúc cậu vẫn còn thức, gương mặt dưới ánh đèn ngủ phòng anh, gương mặt khả ái, ánh mắt chỉ hết thấy nhìn anh. Rốt cuộc, Vũ Quân Thành nhin không được mà cúi đầu hôn lấy môi cậu, Hạ Dương bắt ngờ

Cảm nhận vẫn như lần đầu tiên hôn Hạ Dương, thật mềm và thật ngọt

Anh ngậm lấy môi cậu, còn quét một vòng ngoài môi, sau đó mới tận lực đi vào bên trong khoang miệng. Nụ hôn của anh dịu dàng như cách anh quan tâm Hạ Dương, không dùng lực, không mạnh bạo, ôn nhu đến mức Hạ Dương cảm tưởng mình có thể ngất đi rồi.

Ánh mắt cậu mờ mịt mở ra nhìn Vũ Quân Thành, anh mỉm cười, Hạ Dương sưng sốt, anh cười rồi...

-Vũ tiên sinh...

-Được rồi, mau ngủ đi.

Vũ Quân Thành vươn tay tắt đèn, sau đó kéo Hạ Dương vào lòng, đắp chăn cho cả hai. Tim Hạ Dương đập thình thịch, lúc này, cậu vẫn chưa kịp nhìn đủ, nụ cười của anh, ánh mắt nâu sâu thẳm của anh nhìn cậu, còn có nụ hôn dịu dàng của anh, Hạ Dương tủm tỉm cười, gương mặt đỏ bừng vẫn còn nóng. Hạ Dương nằm yên để anh ôm, hai người sau đó nhanh chóng tiến vào mộng đẹp. Một đêm này, cả hai đều ngủ ngon, bên ngoài tuyết rơi nhưng trong phòng lại vô cùng ấm áp. Vũ Quân Thành rất thích mùi thơm trên người Hạ Dương, không phải mùi sữa tắm kia, mà là hương thơm thực sự từ người cậu, cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái khi ngủ thấy, vòng eo nhỏ bé, mái tóc đen mềm mại. Vũ Quân Thành hết sức hài lòng. Anh từng ôm Bạch Nhất Thiên ngủ, nhưng là không nhiều, hơn nữa mỗi lần như thế cảm giác không quen thuộc, cho nên ngủ không đủ giấc

Còn Lục Nhiên, anh vẫn nhớ như in chỉ có hai lần ôm Lục Nhiên đi ngủ. Lục Nhiên vốn dĩ ngủ cùng người khác đều ngủ không được, Lục Nhiên lãnh đạm, nhưng vì cũng có tình cảm với Vũ Quân Thành nên miễn cưỡng để anh ôm đi ngủ. Nhưng đến lần thứ hai, cũng là lần cuối. Vũ Quân Thành sau này cũng lãnh đạm lạnh lùng, là vì muốn có lớp bọc hoàn hảo. Trước kia yêu Lục Nhiên, anh giống như phơi bày hết tâm tư cho đi, nên đến bây giờ sau chuyện tình cảm đổ vỡ ấy, Vũ Quân Thành cảm thấy điều quan trọng nhất là lớp bọc ấy...

Nhưng anh lại đối Hạ Dương sinh ra hảo cảm, thích thú, Vũ Quân Thành bên cạnh Hạ Dương vừa vui vẻ, nhưng lại vừa cảm thấy đau đầu...

7 giờ theo đồng hồ sinh học, anh tỉnh dậy, Hạ Dương vẫn còn ngủ say. Vũ Quân Thành không biết lời đầu ra ý tưởng chụp ảnh cậu, lúc cất điện thoại đi mới xỉ vả bản thân mấy trăm lần, cái hành động trẻ con này, vẫn là dùng để người khác biết.

Hạ Dương chợt mở mắt, cậu thấy gương mặt anh trước mặt mình, trái tim ngọt ngào như ngậm đường. Thật tuyệt, tỉnh dậy là thấy anh, Hạ Dương nhin không được mỉm cười, Vũ Quân Thành mất tự nhiên ho một tiếng rồi rời giường

-Em xuống nhà vệ sinh cá nhân rồi đợi tôi ăn sáng.

Hạ Dương a một tiếng, gật đầu đáp ứng, ngồi xem điện thoại một lúc rồi mới xỏ dép đi xuống nhà.

Vũ Quân Thành chưa bao giờ thức dậy cùng một ai, kể cả là Lục Nhiên...Hạ Dương là người đầu tiên thức dậy được thấy anh...

Trước kia khi cùng Bạch Nhất Thiên, vì ngủ không được cho nên Vũ Quân Thành mấy lần đều sang phòng đọc sách làm việc, sau đó ngủ luôn ở đó. Còn Lục Nhiên, đều vì Lục Nhiên mất ngủ, cho nên dậy trước,

hoặc là có lần thứ hai, anh cố tình dậy trước xuống nhà nói bác quản gia chuẩn bị bữa sáng...Vũ Quân Thành lắc đầu cười...gì thế này.

Hạ Dương nhanh chóng vệ sinh cá nhân rồi thay đồ, sau đó vào bếp. Bác quản gia đang cho gia vị vào món soup gà

-Cháu có thể nấu được không?

-Hạ thiếu, tôi chuẩn bị gần xong rồi, cậu không cần phải nấu gì đâu, cứ ra bàn ngồi đợi đi.-Bác quản gia cười hiền

-A...đừng gọi cháu là Hạ thiếu, nghe xa cách lắm. Cứ gọi cháu là Hạ Dương được rồi.-Nói đoạn, Hạ Dương còn cười thật tươi

Bác quản gia ngẩn người rồi gật đầu cười. Hạ Dương lấy bát đĩa, rót cho Vũ Quân Thành một ly rượu vang nhẹ, còn cậu là một ly sữa tươi. Vũ Quân Thành đã ăn mặc chỉnh tề từ cầu thang đi xuống. Hạ Dương cảm thán, đẹp trai như vậy không làm diễn viên quả thực rất phí!

Hai người ăn sáng trong vòng 20 phút sau đó Vũ Quân Thành cùng Hạ Dương đến công ty. Tâm tình Hạ Dương vui vẻ giống như muốn hát thật lớn, nghĩ lại buổi tối hôm qua, miệng cậu không khép lại được, Vũ Quân Thành để ý, cũng mỉm cười.

Hai người đi từ xe ra gặp Bạch Nhất Thiên, Hạ Dương cắn răng, tình địch gặp tình địch, thế này liệu có đánh nhau không nhỉ.

Đương nhiên không thể xảy ra điều như Hạ Dương suy nghĩ, Bạch Nhất Thiên ban đầu bất ngờ, có điểm giận dữ nhưng sau vẫn mỉm cười

-Trùng hợp quá, gặp hai người...Hạ Dương, tài xế của cậu đâu sao tôi không thấy?

-Là tôi đi cùng xe với Vũ tiên sinh.-Hạ Dương mỉm cười

Bạch Nhất Thiên nhếch mép cười

-Cậu không tồi, xem ra tôi đánh giá thấp cậu rồi.

Vũ Quân Thành không muốn nghe Bạch Nhất Thiên nói thêm, cho nên im lặng mà bước đi, Hạ Dương thấy thế thì vội đuổi theo nhưng bị y giữ lại

-Cậu là cái gì mà định đi vào thang máy chuyên dụng?

-Tôi có chuyện muốn nói với anh ấy. -Hạ Dương mỉm cười

-Có chuyện? Hạ Dương, cậu lên giường của Vũ Quân Thành rồi à?

Hạ Dương có chút tái mặt, không phải cậu không thừa nhận, mà là cậu không thích cái cách nói của Bạch Nhất Thiên, không có ý gì tốt đẹp cả.

-Sao, im lặng là thừa nhận rồi. Thật đáng thương!

-Bạch tiên sinh, anh nói gì cũng được, nhưng tôi còn có việc phải đi trước.-Hạ Dương vẫn một mực mỉm cười.

Bạch Nhất Thiên vẫn cầm tay Hạ Dương không cho cậu đi, y nắm thật mạnh móng tay lên tay cậu

-Tôi nói này, chẳng phải anh cũng như vậy sao Bạch tiên sinh

-Cậu...cậu có tư cách so sánh với tôi? Hạ Dương, cậu đừng được nước mà làm tối. Loại người như cậu, chẳng phải hèn hạ mà cầu xin dưới chân anh ấy hay

-Em nói đủ chưa!-Vũ Quân Thành từ nãy đứng ở sau xe nghe hết, bây giờ nhịn không được mà đi đến.-Đây là công ty, em đừng giả thối tùy tiện ép người như vậy, tôi bao che giúp em không ít rồi!

-Vũ Quân Thành!-Bạch Nhất Thiên giận dữ.-Anh bệnh cậu ta

-Cậu ấy là nghệ sĩ của công ty, không được để chịu bất cứ ủy khuất nào, bao gồm cả việc dù em có là tiền bối của cậu ấy cũng không được phép nói với cậu ấy như vậy!

Hạ Dương cảm giác muốn bay lên, Vũ Quân Thành đang bảo vệ cậu kìa, có thể cười to một tiếng được không, sau nhiều năm như vậy, lần này thực sự rất sảng khoái!

21. Chương 21: Hà Hiên

Hạ Dương mỉm cười đi theo Vũ Quân Thành, đến lúc vào thang máy rồi anh mới lên tiếng

-Tôi đã nói em, nếu Bạch Nhất Thiên cố tình gây chuyện, em phải tránh đi, em còn ở lại đôi co?

-Vũ tiên sinh, có điều-Hạ Dương nhìn anh

-Được rồi, em không cần giải thích. Điều tôi nói nếu em cảm thấy không thích hợp thì không cần nghe lời.

Thang máy mở, Vũ Quân Thành đi thẳng, để lại Hạ Dương đứng ngẩn người ra, anh giận rồi? Hạ Dương có chút đau đầu, vì cái gì đột nhiên thay đổi thái độ như vậy, khó tính như thế, may mắn bản thân cậu chịu được. Hạ Dương lắc đầu cười rồi đi về phòng riêng của mình.

9 giờ cậu phải đến trường quay vì có chương trình giải trí nên Hạ Dương đến sớm từ 1 tiếng để trang điểm và đọc lại kịch bản cùng MC. Lần này chương trình mời Hạ Dương và Lăng Triệt Úy. Kỳ thực Hạ Dương trước đó khi nhận quay không hề biết có sự tham gia của Lăng Triệt Úy, lúc đến gặp rồi mới giật mình. Người này mấy năm trước ở The moon and stars có bắt nạt cậu, khi đó Hạ Dương vẫn còn học đại học, sau này cũng không thấy đến quán bar nữa. Hạ Dương không nghĩ, sẽ có một ngày chạm mặt nhau như thế này, hơn nữa lại là quay cùng một chương trình.

Lăng Triệt Úy hình như không nhớ mặt Hạ Dương, vẫn chào hỏi cậu lịch sự, Hạ Dương nhún vai, không biết nên vui hay nên buồn, quên cũng tốt.

Hai người cùng MC trao đổi một lúc rồi bắt đầu tham gia quay show. Lăng Triệt Úy đối Hạ Dương vô cùng lịch sự, cười nói đều tỏ ra vô cùng thân thiện, Hạ Dương cũng lịch sự đối lại.

Đến gần cuối chương trình, sau khi tham gia vài trò chơi đơn giản, MC mới ngồi xuống nói chuyện về hai người

-Hạ Dương, cậu nhận xét về Lăng Triệt Úy tiên sinh thế nào?

-À...Lăng tiên sinh, anh ấy là một tiền bối tốt bụng, tôi cũng thích nghe nhạc của anh ấy. Trước kia chưa có cơ hội làm việc cùng nhau, giờ mới có cơ hội gặp gỡ trò chuyện như hôm nay, thật sự rất tốt.-Hạ Dương nói xong cười tươi

Lăng Triệt Úy cười nhìn Hạ Dương gật đầu

-Vậy còn Lăng tiên sinh?

-Hạ Dương tuy mới vào nghề, nhưng tôi thấy nhiều tiền bối khen cậu ấy, hôm nay mới có dịp tham gia chung chương trình, quả thực là lời đồn không hề sai. Hy vọng chúng ta có thể hợp tác nhiều sau này.

Hạ Dương cười cảm ơn Lăng Triệt Úy

-Nghe nói Hạ Dương đang tham gia quay cho một bộ phim cổ trang, cậu có thể bật mí một chút cho chúng tôi và khán giả biết không?-MC nói

-À...bộ phim này là của đạo diễn Lee, chúng tôi đang thực hiện sắp xong trailer, ngày mai sẽ được công chiếu trên mạng, hy vọng mọi người có thể ủng hộ cho bộ phim!

MC và mọi người cùng vỗ tay thật lớn. MC nhìn Lăng Triệt Úy rồi cười nói:

-Hạ Dương cậu biết không, tôi bỗng nghĩ đến việc Lăng tiên sinh có thể tham gia hát một bài nhạc phim cho phim của cậu, giọng Lăng tiên sinh khá hợp với những giai điệu cổ phong, cậu thấy sao?

Hạ Dương bật cười

-Vâng, Lăng tiên sinh đương nhiên hát rất hay, nếu anh ấy có thể tham gia hát một bài nhạc phim thì tôi nghĩ nhất định mọi người sẽ rất thích!

Lăng Triệt Ủy vỗ tay cảm ơn hai người.

Quay xong là hơn 10 giờ, Hạ Dương và Lăng Triệt Ủy cảm ơn MC rồi đi vào phòng trang điểm. Lăng Triệt Ủy vui vẻ hỏi chuyện Hạ Dương, cậu lịch sự cười đáp lại.

-Vậy hôm nào tôi sẽ mời cậu một bữa.-Lăng Triệt Ủy đưa ra đề nghị, còn đặt tay lên vai Hạ Dương

Cậu mỉm cười gật đầu

-Vâng, hôm nào tôi và Lăng tiên sinh đều rảnh thì chúng ta sẽ ăn một bữa.

Lăng Triệt Ủy có được số điện thoại của Hạ Dương, vì cậu phải đến trường quay nên xin phép về trước. Lăng Triệt Ủy nhìn theo bóng dáng Hạ Dương mà đôi môi cậu lên, ánh mắt phức tạp nhìn cậu.

Lăng Triệt Ủy lên xe, người đại diện lúc ngồi cạnh đang tra thông tin về Hạ Dương

-An Hạ Dương, 24 tuổi, là diễn viên của Khải Uy Vũ, trước đó là của Bình Nguyên nhưng sau vì cảm thấy công ty này không tạo điều kiện tốt, bắt ép nghệ sĩ cho nên đã rời Bình Nguyên để ký hợp đồng với Khải Uy Vũ. Đã đóng 1 bộ phim mạng, 1 bộ phim truyền hình, là đại diện cho nhiều quảng cáo, tham gia show không tẻ, lực lượng fans đông đảo, được nhận xét là tốt.

-Ký với Khải Uy Vũ, hiện tại còn nổi như vậy, tương lai chắc chắn không tẻ...nhưng mà người này, hình như tôi đã gặp ở đâu rồi mà không thể nhớ được...-Lăng Triệt Vũ vừa xem ảnh của Hạ Dương vừa nói

Hạ Dương đến phim trường quay Dạ Phong Hiên. Hạ Dương tuy vẫn còn NG mấy lần nhưng đạo diễn Lee lại không có quát mắng cậu nhiều như đạo diễn Hà ở bộ phim trước, vì thế Hạ Dương cũng cảm thấy đỡ áp lực. Hơn nữa, bộ phim của Hạ Dương đóng lần này cũng không có diễn viên gạo cội nào cho nên cậu cũng không quá cảm thấy phải gò bó. Đạo diễn Lee thích nhất là nụ cười của cậu. Dù nhiều lần Hạ Dương có biểu cảm chưa tốt hay chưa đúng lắm nhưng ông vẫn tin tưởng vào mắt nhìn của mình.

-Cắt! Đoạn này Dạ Phong Hiên phải biểu tình ngạc nhiên mới đúng. Khê Ninh đang tỏ tình với cậu đó.

Hạ Dương cười gượng gật đầu với đạo diễn rồi xin lỗi mọi người. Quay thêm 2 lần nữa rốt cuộc cũng thành công.

Hà Hiên sau đó muốn trao đổi số điện thoại với Hạ Dương để tiện có thể cùng nhau thảo luận về bộ phim, Hạ Dương đương nhiên không từ chối. Mọi người ăn cơm mà nhân viên đã mua luôn đến phim trường sau đó Hạ Dương xin phép về trước để về công ty quay trực tiếp trên mạng 1 tiếng. Đồng Kỳ hỏi Hạ Dương ăn cơm chưa, định mua cho cậu pizza ăn thêm đồ đãi nhưng Hạ Dương sợ muộn nên về công ty luôn. Hạ Dương chỉnh lại trang phục và đầu tóc, sau đó bắt đầu quay trực tiếp.

Đến 10 rưỡi mới xong, Hạ Dương mệt muốn chết. Đạo này cậu ăn nhiều hơn trước kia nhưng ngủ lại không được nhiều, lại phải chạy đi chạy lại nhiều nơi để quay cho nên cả người luôn mệt mỏi. Hạ Dương mở điện thoại nhắn tin cho Vũ Quân Thành, không nghĩ tin nhắn vừa gửi thì anh đã gọi lại lập tức

-Em...xong rồi, Vũ tiên sinh, anh vẫn còn đang làm việc sao?

-“Em vào phòng đợi tôi đi, tôi đang bận một chút”

Hạ Dương sung sướng đến đỏ cả mặt, cậu nói Đồng Kỳ về trước, nhanh chóng cầm túi xách chạy vào thang máy chuyên dụng đi lên tầng cao nhất của công ty. Thật sự rất yên tĩnh, Hạ Dương rùng mình. Cậu gõ cửa phòng anh, một lúc không thấy ai thì mở cửa nhẹ nhàng bước vào, anh không có trong phòng. Hạ Dương ngồi lên ghế sofa xem điện thoại một lát thì hai mắt díp lại không thể mở nổi cho nên ngủ gật mất.

20 phút sau Vũ Quân Thành mới quay lại thì thấy Hạ Dương đang ngủ trên ghế sofa, trên người còn ôm cái gối anh thỉnh thoảng nằm nghỉ ngơi, khóe môi còn chảy nước miếng, anh bật cười. Nếu như Hạ Dương biết

trước mặt anh hình tượng của mình thế này chắc chắn sẽ đau khổ khóc oa oa. Điện thoại của Hạ Dương sáng lên, Vũ Quân Thành đang nhìn cậu thì liếc nhìn điện thoại, là tin nhắn của Hà Hiền “Hạ ca, anh ngủ chưa, có chỗ kịch bản này em không hiểu lắm, nếu anh chưa ngủ thì chúng ta có thể thảo luận không?”

Vũ Quân Thành đen mặt, dứt khoát tắt màn hình điện thoại của Hạ Dương. Anh đến bàn thu thập tài liệu cho vào cặp, lúc này Hạ Dương mới tỉnh dậy, ngượng ngùng gãi đầu.

-Anh vào lâu chưa, em ngủ quên mất, thật xin lỗi.

-Không sao, tôi đưa em về, em có muốn ăn gì không?-Vũ Quân Thành nhìn mái tóc mềm mại vì ngủ dậy mà có chút rối, đôi môi hồng hào và ánh mắt mơ màng của Hạ Dương thì trong lòng mềm mại

Hạ Dương ngẫm nghĩ một lát rồi đứng dậy chạy đến bên cạnh anh, cầm lấy cặp sách của anh, cười tươi nói

-Em về nhà anh được không, chúng ta...anh có muốn ăn gà rán không?

Vũ Quân Thành đang định lên tiếng thì Hạ Dương nhanh chóng nói

-Cái kia, về nhà em cũng được nhưng em sợ không cẩn thận sẽ bị báo chí chụp được...em thèm gà rán...rất thèm

Vũ Quân Thành không hiểu tại sao có thể tưởng tượng ra Hạ Dương đang có hai cái tai trên đầu, dưới có cái đuôi xù lông, anh chớp mắt mấy cái rồi gật đầu

-Vậy đến nhà tôi đi, em thích thì gọi gà

-Anh ăn cùng em đi, ăn ngon lắm, mùa đông ăn món này thì tuyệt vời

Khóe môi Vũ Quân Thành giật giật, rốt cuộc cũng đáp ứng. Hai người ra khỏi phòng, Hạ Dương đứng ngoài đợi Vũ Quân Thành thu dọn đồ đạc, cậu đang đi đi lại lại xem xung quanh thì từ xa thấy Bạch Nhất Thiên qua cửa kính đang vừa nghe điện thoại vừa đi, hình như y không thấy cậu. Hạ Dương nhú mày, lên đây chẳng phải tìm Vũ Quân Thành thì còn tìm ai, nhìn thấy y đang đi gần đến nơi, Hạ Dương vội chạy vào trong, nhìn Vũ Quân Thành đang nghe điện thoại, cậu hít một hơi dài, kiễng chân lên hôn lên môi anh, Vũ Quân Thành suýt đánh rơi điện thoại. Thứ nhất, anh bị giật mình, thứ hai, chưa ai làm điều này với anh bao giờ, hơn nữa, người đầu tiên lại là Hạ Dương, cho nên trái tim Vũ Quân Thành có chút mềm mại. Hạ Dương vẫn cố gắng chạm lên môi anh, Vũ Quân Thành nhếch mép cười, một tay giữ lấy gáy cậu, tay kia tắt điện thoại rồi vòng qua eo ôm lấy Hạ Dương, anh lấy lại thế chủ động, ngậm lấy môi Hạ Dương cắn nhẹ, Hạ Dương tròn mắt. Đúng lúc này, Bạch Nhất Thiên định bước vào trong vì thấy cửa khép hờ, y bị cảnh tượng trước mắt làm cho bất ngờ, vội vàng lùi lại.

Hai bàn tay nắm thật chặt, Bạch Nhất Thiên giận dữ đến run rẩy. Bạch Nhất Thiên thích Vũ Quân Thành là thật, nhưng tình cảm không gọi là sâu đậm, y muốn ở bên Vũ Quân Thành cũng là thật nhưng trước hết y cần sự nghiệp, nghĩ chuyện tình cảm sau này có thể bồi đắp sau, rốt cuộc vẫn là không thể đoán trước được sự xuất hiện của Hạ Dương. Nếu Bạch Nhất Thiên là người yêu của Vũ Quân Thành, đương nhiên y sẽ không để yên, nhưng y chỉ là tình nhân, cho nên, không thể làm gì quá đáng được. Bạch Nhất Thiên gọi điện cho thư ký của Vũ Quân Thành để định tìm anh hỏi về chuyện sẽ đóng phim với đạo diễn và diễn viên nước ngoài, đây là vai diễn chỉ diễn viên danh giá nhiều năm mới có thể nhận, vì giờ này tầng cao nhất chỉ còn lại Vũ Quân Thành ở đây.

Bạch Nhất Thiên rốt cuộc cũng đi về, nhưng ngay sau đó liền bắt đầu tìm hiểu hoạt động gần đây của Hạ Dương, y không thể ngồi yên.

Vũ Quân Thành buông ra, đôi môi của Hạ Dương hiển nhiên bị hôn đến sưng đỏ, cậu quay mặt đi, có phần ngượng ngùng. Vũ Quân Thành khẽ cười rồi nắm lấy cổ tay Hạ Dương bước ra ngoài.

Hai người ngồi trong xe chỉ có tiếng nhạc phát ra, Hạ Dương bây giờ mới để ý điện thoại, thấy tin nhắn của Hà Hiền thì giật mình.

Vũ Quân Thành liếc nhìn rồi nói

-Muộn rồi, ngày mai thảo luận ở trường quay cũng được.

-Àn..-Hạ Dương gật đầu đáp ứng, cậu quay sang cười tươi với anh rồi cất điện thoại đi.

Bài hát trên xe phát ra, Hạ Dương vui vẻ hát theo

-Em thuộc bài này..? Tên bài này là...

-Là Kiều đàn ông gì vậy...em rất thích bài này.

Nói đoạn, Hạ Dương tiếp tục hát theo, Vũ Quân Thành nhíu mày, bài hát này anh đã nghe ở đâu đó một người hát rồi, hát rất hay, nhưng là không sao nhớ ra được...

Vũ Quân Thành về nhà là đi tắm, Hạ Dương tranh thủ đợi anh thì gọi gà đến, sau đó cũng đi tắm, nhờ bác quản gia lấy đồ hộ.

Vũ Quân Thành mặc chiếc áo len cao cổ màu xám, gương mặt có chút nhợt đi nhưng Hạ Dương nhìn thế nào cũng thấy anh vẫn đẹp trai, nhẹn không được chụp lên một cái. Vũ Quân Thành đương nhiên biết nhưng là vẫn im lặng, chỉ khẽ cười một cái.

Bác quản gia từ chối lời mời của Hạ Dương, rốt cuộc chỉ còn cậu kéo anh ngồi trước một khay gà rán lớn, Hạ Dương nuốt nước miếng, cậu thật sự đói lắm rồi. Hạ Dương xé một miếng cánh gà đưa đến trước mặt Vũ Quân Thành

-Anh ăn thử đi, ngon lắm.

Vũ Quân Thành có chút khó nói, lần đầu anh ăn gà thế này, nhưng nhìn Hạ Dương cười tươi, rốt cuộc anh cũng không từ chối nữa mà cầm lấy. Nếu để mọi người thấy cảnh Vũ chủ tịch tay cầm cánh gà rán gặm, có lẽ không ít người đứng hình...

22. Chương 22: Ghen

Vũ Quân Thành quan sát Hạ Dương, cảm thấy đúng là cậu nên được mời làm người đại diện cho quảng cáo đồ ăn. Thực sự nhìn Hạ Dương ăn rất ngon, cảm giác cậu không phải là ăn gà rán mà ăn mấy món sang, đắt tiền.

Vũ Quân Thành không có thói quen nói chuyện phiếm trong khi ăn, Hạ Dương biết điều đó cho nên ăn một mạch, thỉnh thoảng quay sang cười ngốc với Vũ Quân Thành mấy cái. Thực ra bữa ăn này, Vũ Quân Thành ăn có hai cánh gà và mấy miếng khoai tây chiên, số đùi và cánh còn lại Hạ Dương xử lý nhanh chóng và sạch sẽ.

Ăn xong, Hạ Dương cười haha rồi nhanh chóng đứng dậy dọn dẹp, vệ sinh cá nhân trước khi đi ngủ. Vũ Quân Thành cũng lên lầu, nghe thấy tiếng hát của Hạ Dương, trong lòng cảm thấy yên bình.

Hạ Dương xong xuôi thì không thấy Vũ Quân Thành ở phòng khách nữa, đoán là anh trên phòng, cậu nhìn đồng hồ, bây giờ cũng là gần 1 giờ rồi. Lúc này Hạ Dương cũng không có hỏi Vũ Quân Thành đêm nay cậu ở lại nhà anh hay không, tâm này nếu bảo người đưa về cũng ngại, đương nhiên Hạ Dương muốn ở lại với anh, nhưng dù sao cũng phải lên hỏi một tiếng.

-Vào đi...

Vũ Quân Thành đang dựa lưng trên giường đọc sách. Hạ Dương yêu chết đáng về trầm tĩnh này của anh, khuôn mặt góc cạnh hoàn hảo khiến cậu không tìm ra khuyết điểm nào, sống mũi cao thẳng, lúc này nhìn anh rất ôn hòa.

Vũ Quân Thành liếc nhìn Hạ Dương vẫn đứng ở cửa, anh đặt sách xuống giường rồi gọi Hạ Dương lại gần. Lúc này Hạ Dương mới lấy lại tinh thần, cười cười đi đến

-Gần 1 giờ rồi, em...cái kia

-Hửm?-Vũ Quân Thành biết rõ ý của Hạ Dương nhưng vẫn cố tình hỏi

Hạ Dương mím môi, hai má hồng hồng ngồi xuống đối diện với anh rồi nói

-Em...trở về nhà.

-Em muốn về?-Vũ Quân Thành vẫn giữ thái độ không biểu tình

-Vũ tiên sinh, bây giờ...có tiện không?

Vũ Quân Thành muốn nhéo nhéo hai má của Hạ Dương lắm rồi, cậu vẫn cứ ngập ngừng không rõ ràng, làm anh vừa muốn khi dễ lại vừa thấy đáng yêu.

-Em định về bằng cách nào?

-Cái đó...em cũng không biết.-Hạ Dương thành thật trả lời

-Nếu em thật sự muốn về, tôi sẽ gọi người đưa em

-Không!-Hạ Dương vội vàng trả lời, sau đó cảm thấy muốn tìm cái lỗ nào chui xuống.-Ý em là, khuya rồi, nhờ người khác rất ngại, anh có thể...

-Có thể gì?-Vũ Quân Thành vẫn cố tình

Hạ Dương cảm thấy mặt mình nóng đến mức sắp cháy rồi, cậu ngẩng đầu lên nhìn anh cười tươi

-Có thể cho em ngủ nhờ đêm nay không...?Em biết là trước đó chưa nói rõ ràng với anh, nhưng là bây giờ cũng muộn rồi.

Vũ Quân Thành chịu không nổi, rút cuộc kéo Hạ Dương lại gần, vươn tay ôm lấy gáy cậu rồi hôn sâu. Hạ Dương đau tim, hai tay bám chặt lấy góc áo, khóe mi run rẩy, anh cố tình làm cho nụ hôn này thêm càn rỡ. Vươn đầu lưỡi thăm dò vào khoang miệng của Hạ Dương, một cảm giác nóng bỏng lan tràn khắp toàn thân, anh cảm nhận được Hạ Dương cũng đang run. Một hồi sắp thấy người trong lòng thở không được, Vũ Quân Thành mới chậm rãi buông ra, Hạ Dương thở gấp, gương mặt đỏ bừng nhìn anh.

-Tiến bộ rồi.

-A...?-Hạ Dương ngạc nhiên

-Đi ngủ thôi.-Vũ Quân Thành vươn tay tắt đèn ngủ

Hạ Dương tủm tỉm cười ngọt ngào, xoay người lại khẽ ôm Vũ Quân Thành, anh có chút ngoài ý muốn, sau thì mỉm cười để cho cậu ôm. Hạ Dương bình thường ngủ rất ngon nhưng đêm nay thì khác. Hạ Dương mơ thấy ác mộng, là chuyện trong quá khứ. Cậu bỗng nhiên mở mắt, cả người toàn là mồ hôi. Hạ Dương thở dốc, cậu cố gắng ép cho bản thân không thở mạnh vì sẽ ảnh hưởng đến Vũ Quân Thành. Nhưng anh đã tỉnh dậy, Vũ Quân Thành định mở đèn lên thì Hạ Dương vội đưa tay ra ngăn lại

-Có chuyện gì vậy?-Giọng anh trong đêm tối khàn khàn lại ảm áp khiến Hạ Dương yên tâm

-Không có gì...anh ngủ tiếp đi. Em đi vệ sinh một chút...-Hạ Dương cười nói

Dù không bật đèn, anh vẫn nghe thấy giọng cười của Hạ Dương, nhưng là nhỏ bé và có phần yếu ớt. Hạ Dương cầm điện thoại bật đèn lên rồi đi vào phòng tắm. Hạ Dương không bật đèn, cậu vẫn giữ đèn trong điện thoại, vịn vào nước lên, Hạ Dương dùng nước vỗ vỗ lên gương mặt mình để tỉnh táo hơn. Giấc mơ tai nạn về mẹ năm xưa làm Hạ Dương bị hoảng sợ. Hạ Dương rất ít mơ ác mộng, chỉ là những lúc cảm thấy thực sự mệt mỏi, nhưng lúc này nghe thấy giọng anh từ tốn dịu dàng bên tai, Hạ Dương giống như thấy được chiếc phao cứu sinh mà cố gắng bám víu. Đã bao lâu cậu không khóc rồi, Hạ Dương không nhớ nữa. Luôn luôn tự hứa với bản thân nhất định sẽ không được khóc, không được làm bản thân yếu đuối, không nghĩ chỉ vì giấc mơ đêm nay lại thành ra như vậy...Hạ Dương bật cười.

Một lúc sau, Hạ Dương mới nhẹ nhàng quay về giường, cậu tưởng Vũ Quân Thành đã ngủ, nhưng lúc nằm xuống thì lại nghe thấy giọng anh

-Chỉ là giấc mơ, không có gì đáng sợ cả.

-Vũ tiên sinh...cảm ơn anh.

Vũ Quân Thành vòng tay ôm lấy người Hạ Dương để cậu nằm trong lòng ngực mình, cảm anh tựa lên mái tóc mềm mại của cậu, cho đến khi Hạ Dương hô hấp đều đặn, Vũ Quân Thành mới ngủ.

Hạ Dương mỉm cười, thậm chí nếu như là sự ngọt ngào giả dối, cậu vẫn tự nguyện chìm sâu vào.

Hạ Dương yêu Vũ Quân Thành, nếu có người nói Hạ Dương mù quáng, nếu có người nói sẽ chẳng đi về đâu, Hạ Dương sẽ chỉ cười cho qua, ít nhất hiện tại, cậu sẽ cố gắng để được ở bên anh.

Lúc Vũ Quân Thành tỉnh dậy đã không thấy Hạ Dương đâu, bên cạnh trống không, anh nhú mào rồi vội vàng đứng dậy vào phòng vệ sinh tìm cũng không thấy. Sau đó mới xuống dưới nhà, phòng bếp đã tỏa ra mùi hương nồm nồm nhẹ, Hạ Dương đang đeo tạp dề nấu ăn cùng bác quản gia. Hạ Dương quay người lại thì thấy Vũ Quân Thành, gương mặt cậu lấm tấm mồ hôi, miệng nở nụ cười tươi nhìn anh, tìm anh như hằng một nhịp.

-Em...hôm nay dậy sớm muốn nấu ăn cho anh. Vũ tiên sinh, anh thay đồ rồi ăn sáng a, em làm sắp xong rồi.

Vũ Quân Thành gật đầu đáp ứng, anh đi lên phòng, khéo môi câu lên một đường cong.

Chưa có ai nấu ăn cho anh ngoài người mẹ đã khuất, anh cũng không muốn ở nhà ngoài bác quản gia thì không ăn đồ ai nấu. Có lẽ Hạ Dương không biết điều đó, nhưng Vũ Quân Thành lúc này nhìn Hạ Dương, trong lòng lại nhẹ nhàng.

Anh chắc chắn trước kia, ngoài gặp cậu ở quán bar thì đã chưa từng gặp lần nào khác nữa. Nhưng Hạ Dương lúc nào cũng đem cho Vũ Quân Thành một cảm giác quen thuộc. Không phải là cái cảm giác nhìn vào giống Lục Nhiên, cũng không giống bất cứ ai khác, một cảm giác mà anh không thể nào lý giải được, cho nên khi Hạ Dương còn ở Bình Nguyên, chính vì luôn luôn có tư tưởng đối lập như vậy, anh mới một mực không quan tâm đến Hạ Dương. Nhưng rốt cuộc cho đến nay, vẫn là không thể không quan tâm nổi...

Hạ Dương nấu ăn rất ngon như chính cậu đã nói, Vũ Quân Thành thích ăn nhẹ một chút, cho nên bình thường quen nấu cho ba đồ ăn mặn, Hạ Dương cũng cẩn thận cho ít vị mặn hơn. Vũ Quân Thành hài lòng.

-Hôm nay dự báo nhiệt độ giảm hơn hôm qua, Vũ tiên sinh, anh nên quàng thêm khăn. Trời sẽ rất lạnh.

Vũ Quân Thành gật đầu đáp ứng, ra đến cửa anh mới để ý Hạ Dương còn mặc ít hơn mình. Anh nhú mào nhìn cậu

-Em không lạnh?

-A...trong nhà ấm nên em không cảm thấy lạnh, lát nữa vào xe cũng vậy.- Hạ Dương cười thật tươi

Đương nhiên Vũ Quân Thành sẽ không bị nụ cười của Hạ Dương mềm lòng. Anh đi vào trong lấy từ tủ đồ mới của mình một áo choàng dày chưa mặc lần nào đưa cho Hạ Dương

-Tôi sợ em bị cảm rồi sẽ lây sang tôi.

Sau đó nhanh chóng đi ra xe trước, để lại Hạ Dương đằng sau ngơ ngác nhìn.

-Mấy giờ em xong?

-A....tầm 12 giờ.-Hạ Dương đã chuẩn bị trước câu trả lời trong trường hợp anh hỏi

-Muộn như vậy?-Vũ Quân Thành nhú mào

Hạ Dương gật đầu, tay cầm gói kẹo jelly vừa bóc vừa cười nói

-Hôm nay có tham gia show với tư cách khách mời của ca sĩ Y Thuần, sau đó em quay phim đến giờ đó.

-Ừm, vẫn quay ở chỗ đó a?

-Vâng, khu đó được nhà tài trợ cho nên vừa mới lại đẹp, đạo diễn Lee rất thích quay ở đó.

Vũ Quân Thành gật đầu không nói gì, Hạ Dương tiếp tục nhai kẹo, tâm tình vui vẻ.

Vũ Quân Thành làm việc xong ở công ty là 10 giờ tối, anh đến cửa hàng bánh ngọt trước kia Lục Nhiên hay ghé qua mua một hộp bánh matcha. Ông chủ cửa hàng thấy Vũ Quân Thành đến thì không khỏi ngạc nhiên, sau còn tặng anh thêm mấy đồ trang trí đáng yêu, Vũ Quân Thành đen mặt, anh chợt nghĩ đến nụ cười của Hạ Dương, nhớ đến vị ngọt của jelly khi hôn lên môi cậu thì một mạch im lặng nhận lấy đồ trang trí rồi đi ra khỏi cửa hàng.

Từ chỗ anh đến trường quay không xa nhưng trên đường có tai nạn làm anh phải đợi hơn nửa tiếng, đến nơi là hơn 11 giờ. Nhân viên hậu kỳ và biên kịch thấy Vũ Quân Thành thì ngạc nhiên không thôi nhưng nhớ ra Hạ Dương là nghệ sĩ của Khải Uy Vũ thì mới hết giật mình. Anh nói mọi người cứ tiếp tục làm việc, không cần để ý đến anh. Đạo diễn Lee vẫn đang rất hăng hái chỉ đạo diễn viên cho nên không biết Vũ Quân Thành tới

-Hạ Dương cậu ấy đâu rồi?-Vũ Quân Thành hỏi nhỏ

-À, cậu ấy đang thay đồ trong phòng, đến cảnh này sẽ mặc bộ trang phục khác ạ.-Một nhân viên cười trả lời

Lát sau Hạ Dương xuất hiện, cậu mặc y phục màu xanh ngọc, lúc này trong phân cảnh Dạ Phong Hiên đi dạo trên phố cùng người hầu, cho nên đổi từ màu đen sang xanh ngọc. Tuy bộ trang phục này đơn giản hơn bộ bình thường hay mặc nhưng mặc trên người Hạ Dương vô cùng hợp. Ai có thể nghĩ rằng một công tử không thô kệch mà trái lại rất thanh thuần thoát tục lại có võ công vô cùng lợi hại.

Mọi người đều bị sự xuất hiện của Hạ Dương làm ngây người. Tổ chế tác không ngừng đập bàn, này sao lại đẹp đến như vậy

Nhân viên A nói “Đây là yêu nghiệt thụ trong truyền thuyết sao”

Nhân viên B đáp lời “Tiểu công là ai? Là đại tướng quân to lớn thô thiển kia á???”

Nhân viên C chen vào “Đương nhiên là không rồi! Là Vũ tiên sinh ngồi đằng kia kia, phúc hắc công đó mấy cô”

Vũ Quân Thành hát xì một cái, là ai đang nói về anh à...

Đoạn này Dạ Phong Hiên gặp bạn thanh mai trúc mã của mình, Khê Ninh cũng đang đi dạo phố

-Phong Hiên! Huynh cũng đi xem thả đèn hoa đăng sao?-Khê Ninh vui vẻ đi tới

-Ừm, năm ngoái bạn chuyện không đi được nên năm nay nhất định phải đi. Muội đi buổi tối sao chỉ có a hoàn mà không có bảo tiêu?-Dạ Phong Hiên nói

Khê Ninh mỉm cười e thẹn rồi trả lời

-Không sao, muội không sợ...

-Vậy chúng ta đi thôi, sắp đến giờ thả đèn hoa đăng rồi.

Khê Ninh nhìn Dạ Phong Hiên, hai má đỏ lên, nàng gật đầu đáp ứng.

Vũ Quân Thành nhíu mày, ánh mắt nhìn nam nhân ướm át thế này mà đạo diễn còn cho qua?

-Tốt lắm! Biểu cảm của Khê Ninh đúng như vậy. Phải dịu dàng e thẹn ngượng ngùng. Hà Hiên, làm lại cảnh này, cứ coi Hạ Dương là người cô thích thầm, Hà Hiên, cô thích ai bao giờ chưa?

Hà Hiên sững sốt nhìn đạo diễn Lee, cô liếc nhìn Hạ Dương rồi gật đầu

-Đã có...

-Tốt, vậy quay lại cảnh này!

Vũ Quân Thành sắp có ý định đi tới xách tai đạo diễn Lee, ông vẫn ngây ngô cười sảng khoái.

Đám người tổ chế tác cười rung người.

Quay xong cảnh này, đạo diễn Lee hài lòng cho qua. Cảnh kế Khê Ninh vô ý bị sẩy chân, Dạ Hiểu Phong nhanh chóng đỡ được, hai người dịu dàng nhìn nhau, đạo diễn Lee nói lại một lần nữa.

-Đạo diễn Lee, lâu không gặp, ông vẫn khỏe chứ.

Lúc này Vũ Quân Thành từ dưới đi lên nói bất ngờ làm đạo diễn Lee hết hồn...

T nói chứ anh Thành ghen ra mặt rồi, chỉ là cái kiểu không được tự nhiên của anh thôi =)))

23. Chương 23: Gọi Tên Tôi

Đạo diễn Lee giật mình quay sang thấy Vũ Quân Thành thì vui vẻ cười

-À, là Vũ tiên sinh. Cậu đến từ khi nào vậy?-Vừa nói vừa giơ tay bảo ngừng diễn

-Tôi cũng mới đến. Hôm nay không có nhiều việc nên muốn ghé qua xem thử.

Trợ lý mang ghế ngồi cho Vũ Quân Thành, đạo diễn Lee gật đầu cười nói qua về tình hình quay phim. Hạ Dương ngạc nhiên khi thấy anh xuất hiện, cậu có phần lúng túng. Hà Hiên không để ý biểu cảm của Hạ Dương, cô kéo tay cậu lại xem chỗ kịch bản, Vũ Quân Thành nhún mày.

-Giới thiệu với mọi người, đây là Vũ tiên sinh Vũ Quân Thành, chủ tịch của Khải Uy Vũ, cũng là nhà đầu tư chính của bộ phim.

Mọi người ồ lên, sau đó là tràng vỗ tay không ngừng. Nhân viên không ngừng kích động, hóa ra nhà đầu tư là Vũ Quân Thành, mấy lần quay xong, bọn họ đều được đến nhà hàng ăn uống, hoặc đều có người mang bánh và trà đến. Nhưng cũng là lý do để một số nhân viên bắt đầu YY cùng nhau

“Này chẳng phải có tiểu thụ nhà anh, anh mới chịu chi như vậy hay sao”

“Đúng nha, mọi người để ý không, nhân viên mang bánh đến đối Hạ Dương đều rất thân thiện, còn lại chúng ta đều mặt lạnh nha”

Hạ Dương đương nhiên bây giờ mới biết Vũ Quân Thành là nhà đầu tư chính cho bộ phim của cậu, trong lòng vừa cao hứng lại vừa vui vẻ, cậu liếc nhìn mọi người rồi mới hướng anh cười một cái thật tươi. Vũ Quân Thành ho một tiếng.

-Đây là diễn viên Hạ Dương, nhận vai nam chính của Dạ Phong Hiên.-Đạo diễn Lee sẵn khoái giới thiệu

Mọi người trong trường quay đen mặt. Đạo diễn Lee, ông có thể tỉnh táo hơn một chút được không a, đây là người của công ty anh ấy mà!

-Đạo diễn Lee, tôi là nghệ sĩ của

-Hạ Dương tuy còn trẻ nhưng diễn xuất không tồi, nhất định sẽ không để Vũ tiên sinh thất vọng khi quyết định đầu tư. -Đạo diễn Lee vẫn rất ngây ngô cất lời Hạ Dương

Ông nghĩ, mình thật là một người đạo diễn tâm lý hiểu lòng người.

-Thực ra đạo diễn Lee.-Vũ Quân Thành mỉm cười.-Cậu ấy cũng là nghệ sĩ của Khải Uy Vũ...

Đạo diễn Lee đứng hình, mọi người còn lại trong trường quay khúc khích cười, Hạ Dương quay mặt đi, dù sao cũng nên để cho ông chút thể diện a. Ông bật cười gật đầu rồi khoác vai Hạ Dương

-Hahaaa...tôi biết mà, chỉ là Khải Uy Vũ nhiều nhân tài, sợ Vũ chủ tịch có thể quên nên mới giới thiệu lại

Hạ Dương cũng quay sang cười với đạo diễn Lee, còn Vũ Quân Thành nhìn ông với gương mặt âm trầm...

Nói chuyện một lúc, đạo diễn Lee quyết định dừng cảnh quay hôm nay để mọi người về sớm trước 15 phút. Hạ Dương đi vào phòng thay đồ, Vũ Quân Thành đi lại bên ngoài phòng nghe điện thoại, lúc sau, thợ trang điểm cầm trang phục đi ra ngoài thì anh thấy Hà Hiên từ xa theo hướng này mà đi đến, đoán cô sẽ vào phòng thì anh nhanh chóng mở cửa vào, sau đó đóng cửa chốt lại. Bên trong chỉ có mình Hạ Dương đang sắp xếp đồ đạc cá nhân.

-Vũ tiên sinh...-Hạ Dương cười tươi

Vì lớp trang điểm của cậu vẫn còn, đôi môi hồng hơn bình thường, hai mắt cũng có phần nhàn nhạt, lúc Hạ Dương cười lên thực sự vô cùng đẹp. Vũ Quân Thành lúc này đã suy nghĩ nên dùng từ gì cho hợp lý, nhưng rốt cuộc anh cũng chỉ biết là thật đẹp, giống như lúc này anh đối diện không có cách nào cưỡng lại được vẻ đẹp ấy.

-Ừm...Đồng Kỳ đâu rồi?-Anh đi đến gần cậu rồi hỏi

-À, cô ấy ở ngoài xe đợi em rồi.

-Mấy việc này trợ lý lẽ ra phải làm.-Vũ Quân Thành nhú mày

-Không sao, mấy đạo cụ linh tinh của em cũng không có gì cả...em làm là được rồi.

-Gọi điện cho Đồng Kỳ nói với cô ấy về trước, còn lát em về cùng tôi.

Hạ Dương giật mình, cố gắng nhin cười, hai mắt sáng lên rồi gật đầu đáp ứng.

Hà Hiên bên ngoài mở cửa không được thì có điểm giận dữ, gõ cửa cũng không thấy ai trả lời cho nên rốt cuộc mới xoay người đi về.

Hạ Dương nghe tiếng gõ cửa, nhưng không phải cậu không mở mà là đột nhiên phòng bị cúp điện, cậu vẫn đang mò mẫm đi ra thì đụng phải người Vũ Quân Thành, Hạ Dương chỉ kịp a một tiếng, những cậu sau bị nụ hôn bất ngờ nuốt lại. Hạ Dương sững sốt, cậu đang hôn anh...

Vũ Quân Thành cũng bị bất ngờ, chỉ là lúc anh giúp Hạ Dương cầm túi đồ lên thì thấy trước mặt hơi thở nóng rực, ngay sau đó đôi môi mềm mại của Hạ Dương mang theo hương thơm kẹo hoa quả jelly chạm lên môi mình.

Hạ Dương giống như muốn nổ tung. Đương nhiên Hạ Dương thích được hôn anh, nhưng là vẫn có chút thụ sủng nhược kinh, hai tay cậu không biết bám vào đâu, liền vươn tay ra nắm vào áo anh. Vũ Quân Thành nháy mắt thay đổi, ban đầu chỉ là vô tình chạm môi, sau đó anh bắt đầu làm cho nụ hôn thêm sâu, tay anh giữ lấy gáy Hạ Dương, tay còn lại ôm lấy eo cậu. Anh thích eo của Hạ Dương, gầy gầy nhỏ nhỏ lại mảnh khảnh.

Đèn trong phòng sáng lại, Hạ Dương giật mình mở mắt, Vũ Quân Thành cũng buông cậu ra, Hạ Dương thở dốc nặng nề. Nhìn gương mặt cậu đỏ bừng, còn liếc nhìn mình, Vũ Quân Thành không nhin được, mặt lạnh tiến lại gần Hạ Dương, bất ngờ hôn xuống thêm một lần nữa. Hạ Dương bị giật mình, miệng hé mở, thuận lợi cho Vũ Quân Thành càn quấy khoang miệng của cậu.

Một lát sau, Vũ Quân Thành mới mở cửa đi ra, mặt vẫn không có thay đổi biểu tình, Hạ Dương thì ngược lại, hai má đỏ bừng chậm rãi đi sau, thỉnh thoảng còn lên nhìn anh.

Vũ Quân Thành lái xe đưa Hạ Dương trở về nhà mình, cậu cũng không thắc mắc, trong lòng vui vẻ ngọt ngào.

Lúc Hạ Dương tắm xong, Vũ Quân Thành đã nằm trên giường nhắm mắt. Bây giờ cũng đã muộn, cậu nghĩ anh mệt nên đã ngủ rồi. Hạ Dương rón rén chậm rãi đi đến, cố gắng không tạo ra tiếng động nào, nhưng đi đến cạnh giường thì lại đá phải chân bàn, đau đến trợn mắt, nhưng vẫn mím môi đè lại. Vũ Quân Thành mở mắt, Hạ Dương nén đau cười cười với anh

-Hình như em lúc nào cũng vội vàng không cẩn thận.

-Anh đang ngủ a...xin lỗi đã làm anh tỉnh giấc

-Có đau không?-Vũ Quân Thành ngồi dậy nhìn chân Hạ Dương

Cậu lắc đầu cười rồi lên giường, Vũ Quân Thành nắm lấy bàn chân của Hạ Dương, chỗ vừa bị đá vào chân bàn đã đỏ lên

-Hahaa...một lúc sẽ bớt đau, cũng muộn rồi, đi ngủ thôi.

Vũ Quân Thành không trả lời, anh nhìn Hạ Dương rút chân về rồi nằm xuống. Bàn chân Hạ Dương không lớn, còn mềm mềm, anh còn sờ chưa đủ.

-Vũ tiên sinh...hôm nay em mới biết anh là nhà đầu tư cho Dạ Phong Hiên.

-Ừ...

-Cảm ơn anh, Vũ tiên sinh.

-Không có gì, là việc nên làm. Em đừng nghĩ nhiều, diễn tốt là được.-Vũ Quân Thành lười biếng đáp.

Hạ Dương im lặng một lúc, anh tưởng cậu đã ngủ, sau đó lại nghe thấy tiếng Hạ Dương vang lên bằng giọng mũi

-Em có thể hôn anh không?

Vũ Quân Thành cứng người, anh hít một hơi thật sâu rồi bất ngờ ngồi dậy bật đèn lên, cúi đầu nhìn Hạ Dương làm cậu không khỏi sững sốt

-Nếu anh muốn ngủ thì

-Em có vẻ rất thân với cô diễn viên kia?-Vũ Quân Thành nói

-Hà Hiên...? Thực ra đều đóng cùng phim, cho nên em và cô ấy tùy thời sẽ trao đổi với nhau về vai diễn, cô ấy cũng tốt bụng, không kiêu ngạo.

Vũ Quân Thành đen mặt, anh vẫn chống tay xuống giường, ánh mắt như muốn thiêu cháy Hạ Dương

-Hình như tôi quên mất một điều chưa nói với em. Đó là khi trở thành người bên cạnh tôi, không cho phép em thân thiết với người khác, chỉ khi em vẫn là tình nhân của tôi, em không được làm điều đó

Hạ Dương tròn mắt nhìn Vũ Quân Thành, cậu đang định mở miệng giải thích, Hạ Dương làm sao có thể dám thân mật với ai, cậu thích anh còn chưa đủ nữa, sau đó Vũ Quân Thành cúi đầu hôn Hạ Dương.

Nụ hôn này không nhẹ nhàng như những lần trước, mà vô cùng mạnh bạo, Hạ Dương cảm thấy môi mình bị anh cắn sẽ chảy máu mất, Hạ Dương thở dốc không ngừng. Bàn tay của anh nhanh chóng cởi từng nút áo trên người Hạ Dương, cậu bất ngờ, trong lòng khẩn trương vô cùng.

Bàn tay của Vũ Quân Thành chạm lên người Hạ Dương, cậu bị giật mình một cái, anh vẫn hôn lên môi cậu, nhưng lần này rất nhẹ nhàng. Hạ Dương khẽ nhắm mắt, hai hàng lông mi run lên, Vũ Quân Thành để ý rồi hôn lên mắt cậu. Nụ hôn chậm rãi của anh rơi trên chiếc cổ trắng ngần của Hạ Dương, tạo dấu hôn ở xương quai xanh, sau đó rời xuống hai điểm nhỏ trước ngực. Vì bất ngờ tiếp xúc với không khí lạnh, hai đầu nhũ có chút run rẩy cùng cơ thể không ngừng run lên mỗi khi anh hôn, Hạ Dương cảm thấy, thật sự không xong rồi...

Vũ Quân Thành làm tình dịu dàng y hệt như cách anh quan tâm Hạ Dương, không mạnh bạo, không vội vàng, không quá khẩn trương. Nhưng Hạ Dương đã có chút sai lầm khi nghĩ như vậy. Lúc Hạ Dương bất ngờ rên rỉ, Vũ Quân Thành giống như được cổ vũ, thúc thật mạnh vào bên trong làm cậu đau đến trợn mắt, nhưng khoái cảm cũng bất ngờ ập đến làm Hạ Dương không ngừng được sự hạnh phúc này. Người đang ở bên trên cậu là Vũ Quân Thành, là người Hạ Dương theo đuổi nhiều năm, là người khiến Hạ Dương vừa đau đớn lại vừa dung túng cho trái tim mình...

-Vũ tiên sinh...chậm...chậm một chút...

-Gọi tên tôi...

-Không...a...Vũ tiên...sinh...

-Gọi tên tôi, Hạ Dương.-Vũ Quân Thành nhấn nạt, giọng anh đã khàn đi

Nhìn gương mặt hồng hào vì mồ hôi mà vô cùng câu dẫn, ánh mắt đầy nước mắt mơ màng nhìn anh, Vũ Quân Thành chưa bao giờ cảm thấy bản thân không kiểm soát được như lúc này.

-Vũ...Quân Thành...xin anh...chậm lại....

Hạ Dương không nhớ, bản thân đã cầu xin anh bao nhiêu lần, cũng không nhớ rõ đã làm mấy lần, Hạ Dương mệt mỏi nhắm nghiền. Trong tiềm thức, hình như anh có bế cậu vào phòng tắm giúp Hạ Dương tẩy rửa qua thân thể, nhưng sau đó, không có sau đó nữa....

Hạ Dương tỉnh dậy đã là 10 giờ trưa hôm sau, lúc Hạ Dương cử động, bên dưới truyền đến cảm giác đau đến hít thở không thông. Cậu nuốt nước miếng, Vũ Quân Thành có lẽ đã đi làm rồi. Hạ Dương đau đầu, cổ họng khản đặc, sáng nay hình như cậu phải đến trường quay. Chống tay định dậy nhưng cơn đau bên dưới ập đến làm Hạ Dương ngã xuống. Cửa phòng mở, Vũ Quân Thành bước vào. Trên giường, Hạ Dương

được anh đeo cho hai chiếc tất, chần trắng đắp ngang hông, kéo đến ngực, để lộ đôi chân nhỏ trắng nõn, liếc nhìn cũng thấy trên cổ đầy dấu hôn, Vũ Quân Thành ho một tiếng. Đêm qua không hiểu sao anh lại không kiềm chế được bản thân, hình như lại hành Hạ Dương nhiều như vậy...

Hạ Dương mở miệng gọi, nhưng là không phát ra âm thanh, cậu xấu hổ cười cười rồi quay mặt đi.

-Tôi đã xin phép đạo diễn giúp em, cho nên không cần lo lắng. Ngồi dậy ăn chút cháo này đi, là bác quản gia nấu cho em.

Hạ Dương gạt đầu ăn điên cuồng, cậu đang rất đói mà. Uống thêm nước ấm và viên thuốc, cảm giác đỡ hơn hẳn lúc mới tỉnh dậy, cổ họng cũng không còn khản đặc như trước nữa.

-Hôm nay...anh không đến công ty?

Vũ Quân Thành lắc đầu. Kỳ thực nhìn thấy Hạ Dương động cũng không động được, làm sao anh để cậu ở nhà như vậy. Dù có bác quản gia, nhưng là sẽ có chút bất tiện.

-Em nghỉ ngơi đi, lát nữa sẽ có thức ăn trưa mang lên.

Vũ Quân Thành kéo cao chăn lên che cả người Hạ Dương rồi cầm một cuốn sách ngồi trên giường đọc.

-Ngủ đi.

Hạ Dương muốn khóc, cậu không buồn ngủ có biết không, mà là hoa cúc đau đó!!!

24. Chương 24: Sống Chung

Hạ Dương ngấm nhìn Vũ Quân Thành một lúc rồi không chịu được mà hai mí mắt nặng xuống, cậu lại ngủ thiếp đi.

Thể trạng Hạ Dương vốn không tốt, bị dày vò cả đêm đến gần sáng đương nhiên chịu không nổi, chỉ có người nào đó là tinh thần sảng khoái đặc biệt. Vũ Quân Thành kéo chăn đắp lại cho Hạ Dương, nhìn cổ có mấy dấu hôn, trong lòng vui vẻ, khóe môi còn nhếch lên. Anh nhẹ nhàng khép cửa lại rồi đi vào thư phòng làm việc.

Vũ Quân Thành có chút hồi tưởng lại đêm qua, Hạ Dương khóc lóc cầu xin anh thế nào, tiếng gọi của cậu vang lên, tiếng rên rỉ khiến anh không kìm được mà có phần mạnh bạo. Vũ Quân Thành đau đầu, sao lại khó tập trung làm việc như vậy.

Đến gần 12 giờ trưa, bác quản gia gọi Vũ Quân Thành xuống ăn cơm, cũng mang lên phần ăn thanh đạm cho Hạ Dương. Hạ Dương vẫn ngủ say, Vũ Quân Thành vào phòng đánh thức cậu dậy thì thấy người Hạ Dương nóng hầm hập, cậu sốt cao. Anh giật mình, vội vã nói bác quản gia gọi điện cho bác sĩ Du đến ngay lập tức. Vũ Quân Thành không nghĩ Hạ Dương sẽ sốt cao như vậy. Giọng cậu khản đặc, ánh mắt mơ hồ, anh lo lắng vô cùng.

Sau khi kiểm tra và cho uống thuốc xong, bác sĩ Du lắc đầu nhìn Vũ Quân Thành, anh nhíu mày

-Cơ thể cậu ấy phải được bồi dưỡng nhiều hơn, vì vốn dĩ yếu, lại là...khụ...lần đầu cho nên không tránh khỏi như vậy. Thuốc uống tôi đã dặn bác quản gia, còn có phải bôi thuốc cho cậu ấy...khụ khụ...bôi vào chỗ đó để bớt sưng.

Vũ Quân Thành nháy mắt có chút khó nói, anh âm trầm nhận lấy thuốc mỡ rồi nói bác quản gia tiễn bác sĩ. Bác sĩ Du cảm thán, sao vẫn cứ lạnh lùng như vậy a, còn làm con người ta thành như vậy....

Hạ Dương ăn cháo và uống thuốc rồi nghỉ ngơi đến tối thì hạ sốt, cậu đổ rất nhiều mồ hôi, cũng không còn quá mệt mỏi hay đau đầu nữa, có điều chỗ đó hình như sưng rồi, có chút đau buốt.

-Lúc nãy đạo diễn Lee gọi điện hỏi thăm em.-Vũ Quân Thành đi đến bên cạnh Hạ Dương đưa điện thoại cho cậu

Sau đó còn đặt tay lên trán Hạ Dương kiểm tra nhiệt độ, anh thở hắt ra, may mắn đã giảm sốt rồi. Điện thoại bỗng đổ chuông, là Hà Hiên, Hạ Dương mím môi liếc nhìn Vũ Quân Thành, thấy anh không nói gì thì nghe máy, run rẩy thế nào lại bấm nhầm vào nút loa ngoài

-“Hạ ca, anh ốm sao? Có khỏi chưa?”

-Àn...cảm ơn em, anh đỡ rồi. Mai có thể quay tiếp. Phiền quá, đã làm ảnh hưởng đến mọi người...

-“Sao có thể phiền a. Nay em nấu cháo gà đậu đỏ rất tốt cho người bị cảm, ngày mai em mang cho anh nhé.”

Vũ Quân Thành đen mặt, dài dòng như vậy đến cùng là có ý gì!

-Không cần đâu...anh cũng sắp khỏi rồi, em không cần nấu, mất công người khác nghĩ nhiều...cảm ơn ý tốt của em

Đầu dây bên kia trầm mặc một lúc rồi mới trả lời

-“Hay tối quay xong em mời anh ăn một bữa nhé”

-Ừm, anh cũng chưa biết nữa...có gì ngày mai sẽ nói em sau. Anh đang bận một chút, tạm biệt.

Vũ Quân Thành mặt lạnh băng nhìn Hạ Dương, cậu bị ánh nhìn của anh làm cho có chút sợ mà rút lại cuộn mình trong chăn. Mái tóc đen mềm mại rối tung cùng ánh mắt mở tròn, Vũ Quân Thành thở dài, được rồi, anh mới không thèm so đo với cô ta.

-Ăn tối xong đã uống thuốc chưa?

Hạ Dương gật đầu.

-Bác sĩ nói em phải bồi bổ nhiều, lẽ nào còn sợ mình mập quá mà không ăn uống đàng hoàng?

Hạ Dương mím môi, cậu nghe ra anh đang có chút giận, Hạ Dương liếm liếm môi rồi cười nói

-Cảm ơn anh, em nhất định sẽ ăn uống đầy đủ.

Vũ Quân Thành gật đầu. Căn phòng lại trở về trạng thái yên tĩnh, cả hai có chút ngượng ngùng.

-Chỗ kia, em cởi ra để tôi bôi thuốc.

-A...-Hạ Dương ngạc nhiên nhìn Vũ Quân Thành.-À...em tự làm được rồi, cái này không phiền anh được

Hạ Dương muốn khóc, mặc dù cậu muốn bôi thuốc để nhanh khỏi là thật, nhưng là chuyện này làm lúc cả hai tỉnh táo thế này, rất xấu hổ. Hơn nữa, cậu sợ anh chán ghét...

-Em sao có thể vươn tay ra bôi được?

-Em có thể làm được.

Vũ Quân Thành không quan tâm nữa, nói nhiều chỉ bằng hành động luôn. Anh đi tới trước mặt Hạ Dương, tròng mắt lên nhìn cậu, rốt cuộc Hạ Dương vẫn là chậm rãi cởi quần ngoài lẫn quần trong, sau đó ôm gối chôn mặt xuống, còn trùm cả chăn lên đầu, cả người run rẩy như chuẩn bị phải lên bàn phẫu thuật.

Vũ Quân Thành bật cười, anh ngồi xuống giường, lấy thuốc mỡ ra tay rồi chậm rãi cho một ngón tay vào bên trong của Hạ Dương

-A!-Hạ Dương bị bất ngờ mà kêu lên

Sau đó...Hạ Dương cảm thấy mình nên bất tỉnh cho xong!

Vũ Quân Thành làm rất nhẹ nhàng, cố gắng để Hạ Dương không cảm thấy đau đớn. Rốt cuộc lúc sau đã bôi xong, anh vào phòng tắm rửa tay, lúc quay ra thì thấy Hạ Dương trùm chăn lên cả người, không để lộ ra bất cứ chỗ nào. Vũ Quân Thành lại cười.

-Em lấy hết chăn thì tôi đắp bằng cái gì...?

-A...xin lỗi anh...

Hạ Dương bây giờ mới hé đầu ra, mái tóc rối tung lên, đưa chần cho anh, Vũ Quân Thành ngẩng đầu lên nhìn trần nhà để giấu đi nụ cười của mình. Ngoan ngoãn lại biết nghe lời như vậy, ở bên anh lâu thêm chút nữa... Vũ Quân Thành vươn tay kéo cao chần lên cho Hạ Dương, nhìn thấy không còn chỗ nào trên người bị lộ ra ngoài thì mới yên tâm. Hạ Dương tủm tỉm cười, cậu ngược đôi mắt lên nhìn anh rồi cúi đầu ôm lấy anh, Vũ Quân Thành bị hành động trẻ con của cậu làm cho càng muốn cười to.

Đêm nay Hạ Dương ngủ rất ngon, đã không còn bị sốt nữa, vì thế Vũ Quân Thành cũng an tâm ôm Hạ Dương ngủ thẳng đến sáng.

Hôm sau, Hạ Dương dậy trước định nấu bữa sáng cho Vũ Quân Thành, lúc kéo chần ra thì bị anh giữ lại

-Vũ tiên sinh...anh ngủ thêm đi.

-Mấy giờ rồi?-Anh lười biếng hỏi

-Mới có 6 giờ hơn thôi, còn gần một tiếng nữa mới dậy mà. Em nấu bữa sáng cho anh.-Hạ Dương cười toe
Vũ Quân Thành ngáp một cái, nheo mắt nhìn Hạ Dương

-Vừa mới ốm dậy còn nháo cái gì. Em đừng tranh việc của bác quản gia, ông ấy không thích như vậy đâu.

-Ách...chỉ là em muốn nấu cho Vũ tiên sinh thôi. Hôm qua em ốm, là anh đã gọi bác sĩ giúp em cho nên...Nhưng mà dù sao, hôm nào ở đây, em đều muốn nấu bữa sáng cho Vũ tiên sinh...

Trái tim Vũ Quân Thành từ khi có Hạ Dương bên cạnh đã “tan chảy” không biết bao nhiêu lần. Anh vốn dĩ thuộc tuýp người trong ngoài bất nhất, đương nhiên sẽ không biểu hiện ra ngoài.

-Vậy em xuống dưới chuẩn bị đi, tôi sẽ xuống sau

-Em...đánh thức anh? Vũ tiên sinh, anh cứ ngủ thêm đi, dù sao

-Hạ Dương, tôi thích dậy lúc nào là việc của tôi.

Không để cậu kịp nói gì thêm, Vũ Quân Thành đã rời giường thong thả đi vào phòng tắm.

Hạ Dương vội vàng xuống dưới nhà, vệ sinh cá nhân nhanh chóng rồi bắt đầu vào bếp nấu bữa sáng. Bác quản gia chính là vui vẻ khi có Hạ Dương nấu cùng, không phải vì không muốn làm tròn nhiệm vụ, mà dù sao có người nấu nướng cùng lại còn nói chuyện rồi thỉnh thoảng sẽ hát vài câu cho ông, bác quản gia đương nhiên sẽ không từ chối.

Vũ Quân Thành mở tivi, anh hay xem kênh tin tức về tài chính hoặc kinh tế, nhưng lướt qua lại thấy Hạ Dương trên một kênh khác, cho nên dừng lại xem. Đây là chương trình mà Hạ Dương và Lăng Triệt Úy sắp chiếu, là một đoạn quảng cáo. Nhìn Hạ Dương cười tươi với Lăng Triệt Úy, Vũ Quân Thành đen mặt, lập tức chuyển kênh.

Lát sau, Hạ Dương đã nấu xong, hương thơm thức ăn khiến Vũ Quân Thành không thể cưỡng lại mà quên nhanh chuyện vừa rồi, vui vẻ đến ăn sáng. Vũ Quân Thành đưa Hạ Dương đến trường quay, còn đưa cậu túi giữ nhiệt mà bác quản gia đã chuẩn bị rồi sau đó anh mới về công ty.

Thời gian này Hạ Dương quay phim đều khá thuận lợi, đạo diễn Lee lại là người cởi mở vui tính nên không quá nhiều khó khăn. Vũ Quân Thành thường xuyên đưa đón Hạ Dương, cho nên sau hơn 2 tháng như vậy, anh quyết định nói Hạ Dương chuyển một ít quần áo và đồ đạc về nhà mình, đương nhiên Hạ Dương rất cao hứng.

Cậu cảm thấy cuộc sống ở chung của hai người thực tốt đẹp, không có quá nhiều mâu thuẫn, chính xác là Hạ Dương đương nhiên sẽ là người xuống nước trước mỗi khi cảm thấy nguy cơ về việc cãi cọ. Vũ Quân Thành ban đầu còn vẫn giữ thái độ lạnh lùng ngày thường nhưng là ở chung lâu với Hạ Dương anh dần dần mềm lòng đi rất nhiều.

Ví dụ như bình rượu vang rất quý mà Vũ Quân Thành được tặng từ một người bạn bên Pháp, Hạ Dương không may làm vỡ tan, nếu như bình thường, đương nhiên Vũ Quân Thành sẽ la lên hoặc gương mặt đen sì cả ngày, tuy nhiên hiện tại thì anh chỉ có hơi tiếc một chút, nhưng nhìn Hạ Dương mím môi nhìn mình, anh đương nhiên không lỡ mắng Hạ Dương. Bác quản gia thở nhẹ một cái, tính của chủ tịch đã hòa hoãn

hơn xưa nhiều rồi. Có điều những lần Hạ Dương gây chuyện trong nhà, đêm hôm đó sẽ bị anh phạt nặng một chút.

Vũ Quân Thành ngẫm nghĩ, có phải bản thân biến thái không mà đều rất thích nhìn Hạ Dương khóc lóc van xin mình mỗi khi làm chuyện kia, giọng của Hạ Dương đặc biệt mê người, cả ánh mắt mơ màng ngập nước cùng hai má đỏ bừng ấy, Vũ Quân Thành không muốn khi dễ một chút cũng không được. Nhưng có một điều khiến Vũ Quân Thành vẫn khó chịu đó là việc Hà Hiên đều cố tình thân thiết với Hạ Dương. Hạ Dương biết anh không thích cậu quá gần gũi với người khác cho nên luôn tận lực khắc chế, nhưng là Hà Hiên đã cố tình như vậy, cậu cũng chỉ biết chủ động ra xa, thế mà Hà Hiên dường như cũng không muốn hiểu...

Vũ Quân Thành hôm nay đến đón Hạ Dương như thường lệ, lần này bắt gặp Bạch Nhất Thiên cũng đang ở đây. Bạch Nhất Thiên ban đầu ngạc nhiên nhìn anh, nhưng sau đó lại cười như không có chuyện gì xảy ra.

Đạo diễn Lee cũng cảm thấy khá yêu quý Bạch Nhất Thiên vì thỉnh thoảng y đến thăm đoàn, sẽ cùng ông thảo luận, còn đưa ra ý tưởng giúp ông, lần này cũng không ngoại lệ

-Đoạn này mà đạo diễn Lee cũng thấy hợp lý sao, tôi thấy Hạ Dương chưa biểu cảm hết cảm xúc của Dạ Phong Hiên.

-Thực ra đoạn này không cần thiết nhiều như vậy.-Tổ biên kịch đương nhiên bênh vực Hạ tiểu thụ

Sau đó bị cái lườm của Bạch Nhất Thiên làm cho run run. Đoạn này Hạ Dương phải diễn đi diễn lại nhiều lần lúc nhảy xuống hồ cứu người. Đạo diễn Lee cũng vì đam mê nghệ thuật, muốn đạt được điều tốt nhất cho nên không ngại nghe lời khuyên mà bảo Hạ Dương làm lại mấy lần. Lúc Vũ Quân Thành đến là chứng kiến một màn như vậy. Hạ Dương rốt cuộc cũng quay xong đoạn này, đang được trợ lý và nhân viên lau người và sưởi ấm

Anh qua chào hỏi đạo diễn Lee vài câu rồi đi vào phòng thay đồ. Hạ Dương vui vẻ cười nhìn Vũ Quân Thành. Thấy tóc cậu vẫn còn nhỏ giọt thì giận dữ, sau khi hỏi Đồng Kỳ mới biết rốt cuộc là gợi ý của Bạch Nhất Thiên. Vừa lúc Bạch Nhất Thiên và Hà Hiên đi vào.

-Vũ chủ tịch còn có thời gian đến thăm nghệ sĩ của mình như vậy, thật sự cảm thấy may mắn cho Hạ Dương.-Bạch Nhất Thiên mỉm cười

Hà Hiên cúi đầu chào Vũ Quân Thành, sau đó đi tới đưa cho Hạ Dương ly cà phê ấm và áo khoác

-Anh cứ tạm khoác vào để giữ ấm trước đã. Cà phê này rất ngon, phải xếp hàng mới mua được, nhưng này vì em là người quen của chủ quán cho nên nhanh chóng mua được cho anh thêm một ly.-Hà Hiên cúi đầu thì thầm vào tai Hạ Dương

Vũ Quân Thành nhú mày, Bạch Nhất Thiên liếc nhìn anh rồi mỉm cười nói tiếp

-Hà Hiên chu đáo quá, cô ấy mua cho mọi người trà trên đường đến đây đó, còn đặc biệt đối Hạ Dương lại càng quan tâm

Hà Hiên nhìn Bạch Nhất Thiên rồi che miệng cười, Hạ Dương tay cầm ly cà phê run run nhìn Vũ Quân Thành.

25. Chương 25: Tai Nạn Bất Ngờ

Vũ Quân Thành bước đến neho mắt nhìn Hạ Dương

-Cậu ấy/Anh không uống cà phê

Căn phòng nhất thời rơi vào im lặng. Hạ Dương gãi mũi nhìn Vũ Quân Thành, thấy khóe môi anh câu lên, trong lòng cậu cũng có chút ngọt ngào. Vũ Quân Thành nói như vậy là để ngăn Hạ Dương nhận cốc cà phê của Hà Hiên, anh cũng không biết cậu có uống hay không, dù sao suốt thời gian sống chung chưa lần nào thấy Hạ Dương uống cả. Còn Hạ Dương thực sự thì cậu uống được cà phê nhưng là không thích vì vị đắng

của nó, Hạ Dương thích đồ ngọt, hơn nữa nhìn ánh mắt của Vũ Quân Thành đi, cậu mà đồng ý có lẽ tối về sẽ khóc mất.

-Anh không uống được cà phê?-Hà Hiền ngạc nhiên.

Cô không để ý lắm lúc Vũ Quân Thành nói, mà chỉ chăm chú hỏi Hạ Dương. Cậu gật đầu cười

-Cảm ơn em, anh thực sự không uống được.

Hà Hiền mím môi sau đó cười cười rồi ra ngoài, cô đành mang cho đạo diễn Lee. Trong phòng còn ba người.

-Vũ chủ tịch từ khi nào biết sở thích của nghệ sĩ trong công ty rồi? Thật bất ngờ...-Bạch Nhất Thiên cười nói

-Tôi không rảnh lắm cho nên không phải ai cũng biết, tuy nhiên có người vẫn là ngoại lệ.-Vũ Quân Thành nói rồi quay sang nhìn Hạ Dương.-Tối nay tôi sẽ đón em, bây giờ có việc bận, tôi về trước.

Bạch Nhất Thiên kìm nén giận dữ nhìn hai người trước mặt giống như không quan tâm y ở đây. Hạ Dương đứng dậy đi cùng Vũ Quân Thành ra ngoài, cánh tay của anh trước đó còn vuốt qua má cậu làm cho Hạ Dương xấu hổ vô cùng. Nhưng là cậu có chút đặc ý a, thật sự cảm giác này trước Bạch Nhất Thiên thật tốt! Sau đó Hạ Dương sáng khoái cười tươi đi ra khỏi phòng thay đồ.

Hai hôm sau, Hạ Dương có cảnh quay trên cao. Cậu được đội hậu kỳ đeo dây và mũ bảo hiểm rất cẩn thận, bên dưới còn có đệm đỡ. Thực ra đạo diễn Lee nói cảnh này có thể để diễn viên đóng thế thực hiện thay Hạ Dương nhưng chính cậu vẫn muốn tự mình thực hiện. Hạ Dương muốn thử thách bản thân ở những cảnh quay khác nhau, cậu cảm thấy đây là việc mà một diễn viên nên làm để học hỏi. Tối hôm qua cậu xem rất nhiều phân đoạn như vậy của nhiều diễn viên cổ trang, đến mức Vũ Quân Thành phải nhéo nhéo tai cậu bắt đi ngủ.

Hạ Dương vừa đội mũ bảo hiểm vừa nhớ lại, không nhịn được cười khiến đạo diễn Lee đơ một chút.

Đám nhân viên tổ chế tác lại bắt đầu xúm vào chuyện trò

“Nhìn mặt mũi rạng ngời thế này hẳn là đêm qua rất vui vẻ nha”

“Nãy tôi còn nghe thấy Hạ Dương nói chuyện với Vũ chủ tịch, hình như anh ấy bảo lát muộn sẽ đến”

“Chẳng phải nên đến sớm hơn sao, cảnh này Hạ Dương muốn diễn oai hùng một chút cho anh ta xem mà...”

“Biết đâu quá ngẫu cho nên đêm nay được phép phản công nha...hắc hắc”

Hạ Dương hát xì một cái...

Thế nhưng chuyện không ngờ xảy đến, sau khi thực hiện đưa Hạ Dương lên cao, sự cố xảy ra khiến Hạ Dương gặp tai nạn. Dây cáp đứt, Hạ Dương chỉ kịp sững sốt rồi lập tức rơi xuống đệm đỡ, nhân viên không kịp làm gì, vội vàng chạy đến. Hạ Dương đau đến mặt mũi trắng bệch, cậu đưa tay trái ra đỡ, cảm thấy cả cánh tay rã rời, Hạ Dương đổ mồ hôi, đôi môi mím chặt

-Mau gọi cấp cứu

-Tôi đã gọi rồi.-Bạch Nhất Thiên nói rồi cùng mọi người đỡ Hạ Dương nằm xuống

Hà Hiền hoảng hốt nhìn Hạ Dương vì đau mà cũng không biết nên làm gì. Cô đứng bên cạnh an ủi cậu, hy vọng sẽ bớt đau được phần nào.

Đạo diễn Lee vừa sốt ruột quan sát Hạ Dương lại vừa quay sang mắng nhân viên hậu kỳ và tổ bảo hiểm, mọi người không ai là không sốt sắng cuống lên. Lúc Vũ Quân Thành kết thúc cuộc họp giám đốc ở công ty thì thấy mấy cuộc gọi nhớ của Tiêu Tuyết.

-“Hạ Dương gặp tai nạn trong lúc quay, cậu ấy đã được đưa đến bệnh viện rồi, nhưng là báo chí bắt đầu lên tiếng viết bài, đạo diễn Lee...alo...alo, chủ tịch?”

Vũ Quân Thành giận dữ, cái gì tai nạn! Anh hít một hơi sâu rồi vội vàng khoác áo rồi đi xe đến bệnh viện thành phố. Vừa dừng xe đã thấy nhà báo bên ngoài bệnh viện đang đứng đông ở đó, bảo vệ phải ngăn lại bọn họ. Vũ Quân Thành giận sôi, anh bước xuống xe, đám nhà báo và phóng viên bắt đầu chạy đến

“Xin hỏi Vũ chủ tịch nói gì về tai nạn lần này?”

“Không biết tình hình của Hạ Dương thế nào rồi ạ?”

“Vũ chủ tịch, anh đã xem đoạn clip đăng trên mạng chưa, độ cao không phải tầm thường”

“Vũ chủ tịch, nghe nói đây là lần tai nạn ngoài ý muốn thứ 8 khi Hạ Dương bắt đầu quay phim rồi”

“Nhiều người nói cách xử lý của Hạ Dương còn non, anh có thấy”

-Các người nói đủ chưa?-Vũ Quân Thành nhíu mày.-Anh, này nói câu vừa rồi bên báo gì, à, thời báo Y, tốt lắm, tôi nhớ tên anh rồi. -Nói cho mọi người biết, trước khi có kết quả, Khải Uy Vũ nếu như thấy bất cứ trang mạng nào đăng bài sai sự thật, bịa đặt cố tình phá hỏng hình tượng và danh dự của nghệ sĩ, Khải Uy Vũ sẽ không để yên. Tôi hy vọng mọi người không quên vạ của 3 năm trước. Phiên mọi người tránh ra!

Đám phóng viên trước nay luôn dè chừng Vũ Quân Thành, lần này nghe anh nhắc lại chuyện của 3 năm trước thì đều có điểm sợ hãi mà yên lặng lùi lại để anh đi vào. Nhắc về chuyện 3 năm trước, khi nghệ sĩ của Khải Uy Vũ, chính là Tô Dịch Lam bị một trang báo soi mói đời tư và có lời lẽ khiếm nhã, lần đó ảnh hưởng không nhỏ đến danh dự của Tô Dịch Lam, chọc giận đến Vũ Quân Thành, kết quả một tuần sau trang báo đó phải đứng ra bồi thường số tiền không nhỏ bù đắp thiệt hại và công khai xin lỗi Tô Dịch Lam và công ty. Nhưng điều đáng sợ là sau đó trang báo bị ném đá và chỉ trích nặng nề, đến mức không thể nào tiếp tục công việc nữa. Khi đó làm cho truyền thông dư luận vừa kinh sợ vừa e dè Khải Uy Vũ, càng nể mặt Vũ Quân Thành hơn rất nhiều.

Sau khi Vũ Quân Thành đến, Hạ Dương vừa được chuyển từ phòng phẫu thuật ra phòng chăm sóc đặc biệt. Mọi người trong đoàn làm phim bao gồm đạo diễn Lee và các diễn viên hôm nay có mặt đều đang ở đây.

-Vũ chủ tịch, anh đến rồi.

-Bác sĩ nói cậu ấy phải nghỉ ngơi một lúc, tránh làm phiền. Chuyện này, là lỗi của tôi, do đã không chỉ đạo và kiểm tra kỹ. -Đạo diễn Lee nhận lỗi về phía mình.-Tôi sẽ lên tiếng tránh để Hạ Dương bị hiểu lầm.

Vũ Quân Thành tuy bên ngoài một bộ khó chịu cực điểm nhưng anh không trách đạo diễn Lee, còn nói không sao, mọi chuyện sẽ được dàn xếp ổn thỏa. Sau một lúc nói chuyện, nói về tình hình hiện tại của Hạ Dương, sau đó đạo diễn Lee và mọi người đều cùng nhau trở về, ngày mai sẽ đến thăm Hạ Dương, để Vũ Quân Thành, Tiêu Tuyết và trợ lý Đồng Kỳ ở lại.

Vũ Quân Thành nói Tiêu Tuyết về công ty sắp xếp lo việc, liên hệ bên truyền thông của công ty và đạo diễn Lee để giải quyết, trợ lý Đồng Kỳ thì ở lại đây tùy thời đều có thể chăm sóc cho Hạ Dương

Lúc Hạ Dương tỉnh lại, cậu thấy đầu có chút choáng váng, nhận ra mình đang trong phòng bệnh, Hạ Dương thở phào, mạng cậu vẫn còn lớn a. Nhìn cánh tay phải băng lại một vòng, Hạ Dương thở dài nặng nề. Cậu không biết đạo diễn Lee có thể thay nam chính hay không, dù sao bộ phim cũng sắp quay xong, nếu không thay e là phải dừng quay một thời gian để chờ vết thương lành...

Vũ Quân Thành bước vào, Hạ Dương tròn mắt nhìn anh, rồi chớp chớp vài cái, cậu cười rộ lên. Gương mặt nhợt nhạt, đôi môi cũng không huyết sắc, nụ cười của cậu làm ngực anh nhói lên. Vũ Quân Thành nhíu mày nói

-Còn đau chỗ nào không?

-Vũ tiên sinh, em không sao, chỉ là cánh tay trái bị gãy, cũng không ảnh hưởng lớn, nhất định sẽ hồi phục nhanh để không làm chậm tiến độ quay.

Vũ Quân Thành đen mặt

-Em lo cho bản thân trước đi đã. Hơn nữa, việc này là lỗi của bên hậu kỳ, em chỉ cần nghỉ ngơi tốt là được.

Hạ Dương gật đầu cười nhìn anh. Lúc này mới cảm thấy tay truyền đến sự đau đớn và nhói, Hạ Dương mím môi, hít một hơi

-Còn đau nhiều không?

Hạ Dương lắc đầu

-Trước mặt tôi em vẫn còn muốn bướng bỉnh?

-Thực ra...có một chút...-Hạ Dương thở dài nhìn anh

Giây phút đứt cáp, Hạ Dương chỉ biết điều duy nhất là sợ hãi, cậu nghĩ, cao như vậy, liệu mình có không thể sống được không? Hạ Dương chưa bao giờ sợ đến như vậy, lúc phẫu thuật, sau đó hôn mê, rồi tỉnh lại không thấy Vũ Quân Thành, Hạ Dương có điểm...chính là muốn khóc một chút. Dù sao vừa bị đau, lại tủi thân, lại còn nhớ anh như vậy, muốn trườn chần nức nở một chút...may quá, rốt cuộc anh cũng đến.

Sống mũi Hạ Dương cay cay. Ba không có ở đây, Hạ Dương cũng không có bạn bè thân. Từ lúc bước chân vào giới giải trí, bạn bè thời còn đi học cũng không gặp nhiều, sau đó trong giới vốn dĩ thật giả không phân định rõ ràng, lại là người mới, cho nên chẳng có ai thân thiết.

Nhưng lúc này trước mặt có Vũ Quân Thành, Hạ Dương cảm thấy lần tai nạn này cũng đáng rồi. Người cậu thích nhiều năm như vậy, đến lúc cậu xảy ra chuyện, là người đầu tiên đến bên cạnh cậu, dù anh có chút lãnh khốc, nhưng cũng khiến cậu yên lòng rồi.

Vũ Quân Thành ngạc nhiên, Hạ Dương bỗng vui vào lòng anh, cậu không ngẩng đầu lên, người run nhẹ nhẹ, thật may vẫn có anh... Vũ Quân Thành không dám động vì sợ ảnh hưởng đến vết thương của Hạ Dương, trái tim mềm nhũn, anh vươn tay chạm rãi vỗ nhẹ lưng cậu.

-Vũ tiên sinh...

-Ừ..?

-Cảm ơn anh, cảm ơn anh nhiều lắm...

Nắng chiều cuối hè phía sau chân trời dịu dàng in lên gương mặt nhỏ bé của Hạ Dương, đôi mắt long lanh của Hạ Dương, lần này lại khiến anh cảm thấy đẹp đến mức không chân thực. Giống như là một viên ngọc nhỏ bé trân quý, trái tim của anh nảy lên đập thật nhanh trong lồng ngực. Người thanh niên này, vì cái gì lại khiến anh để ý nhiều như vậy, lại có thể khiến anh dành nhiều sự quan tâm đến như vậy, lại khiến anh xóa bỏ đi giới hạn đã đặt ra đến thế...Bức tường ngăn cách hình như từng ngày từng ngày mòn dần trong trái tim của anh.

Vươn tay nâng gương mặt của cậu lên, Vũ Quân Thành chậm rãi đặt nụ hôn dịu dàng trên môi Hạ Dương. Cậu nhắm mắt, hai hàng lông mi cũng run rẩy, anh cẩn thận đỡ lấy Hạ Dương rồi ôm lấy người cậu, thật dịu dàng, thật nhẹ nhàng.

Không có mạnh bạo, hết thấy đều là ôn nhu như nước, anh mơn trớn đôi môi mềm mại của Hạ Dương, từng chút một thật chậm rãi. Anh hôn lên nước mắt của Hạ Dương, giống như muốn gom lại dành cho mình, để không ai có thể thấy, để duy nhất anh là người làm Hạ Dương đau, cũng là người làm Hạ Dương vui vẻ...

26. Chương 26: Đóng Máy

Vũ Quân Thành lãnh đạm nhìn Hà Hiên đến thăm Hạ Dương. Hà Hiên vẫn không biết có ánh mắt âm trầm nhìn mình, cho nên cô cười tươi chào hai người. Hà Hiên không cảm thấy Vũ Quân Thành ở đây là điều lạ, cô đơn giản nghĩ rằng việc chủ tịch quan tâm đến nghệ sĩ của mình cũng không phải là điều khó hiểu, hơn nữa Hạ Dương lại là nghệ sĩ đang nổi, Vũ Quân Thành cũng là từ trước đến giờ đều nổi tiếng không bạc đãi nghệ sĩ.

Hà Hiên đặt bó hoa xuống bàn rồi kéo ghế ngồi cạnh Hạ Dương. Cô hỏi han cậu liên tục, Hạ Dương chỉ biết cười trừ trả lời lịch sự. Thỉnh thoảng cậu lại liếc nhìn sang anh, có chút khổ sở. Lẽ nào người này là bình dân chua nho nhỏ...

Hà Hiên cẩn thận rót nước cho Hạ Dương, còn pha trà rồi gọt hoa quả cho cậu, Hạ Dương có chút hít thở không thông.

-Hôm sau em lại đến thăm anh....-Rốt cuộc ở đây đã 20 phút, Hà Hiên phải trở về

-Không cần đâu, cảm ơn em. Em còn nhiều lịch trình như vậy, đến sẽ không tiện.

-Hà tiểu thư, tôi thấy việc ra vào bệnh viện sẽ rất gây sự chú ý của báo chí, tốt nhất cho hai bên là vậy, hôm nay cô đến thăm cậu ấy là được rồi. -Vũ Quân Thành bây giờ mới lên tiếng

Hà Hiên xấu hổ gật đầu đáp ứng, sau đó chào tạm biệt rồi ra về.

Hạ Dương len lén nhìn anh, nhưng vẫn cầm miếng táo ăn chậm rãi

-Ngon vậy sao?

-Ách...không ngon!-Nói đoạn cậu vội vàng đặt miếng táo xuống bàn.-Em sợ lãng phí, cho nên mới ăn...

-Không ngon thì không cần ăn. Tôi sẽ bảo Đồng Kỳ mua ở chỗ quen mang đến cho em.

Hạ Dương cười tươi. Cậu xem điện thoại một lúc rồi nói

-Vũ tiên sinh...anh không trở về sao, còn công việc

-Hừ, trở về để em có thời gian rảnh rỗi như vậy?

Hạ Dương ngẩn người, rốt cuộc anh muốn sao a. Cậu chính là lo lắng cho anh nếu ở đây thì công việc ở công ty sẽ không được giải quyết, còn có, nào ai có thích ở bệnh viện bao giờ, hơn nữa với tính cách của anh, còn không tránh xa mới lạ!

-Em...em sẽ không để ý đến ai đâu....

-Em còn muốn để ý đến người khác?

Hạ Dương tròn mắt nhìn Vũ Quân Thành, đây là cố ý đồ bình dấm chua thật sao...

Vũ Quân Thành tiếp tục xem điện thoại trên máy tính bảng, Hạ Dương vẫn xem điện thoại, các fans đều lo lắng quan tâm đến cậu. lát sau, trợ lý Trịnh gõ cửa bước vào. Hạ Dương tròn mắt nhìn Trịnh Vương sắp xếp quần áo cho Vũ Quân Thành và một số văn kiện tài liệu để gọn trên bàn. Thức ăn tối cũng mang đến. Sau đó Vũ Quân Thành dặn dò Trịnh Vương rồi quay vào, Hạ Dương vẫn chưa hiểu lắm.

May mắn tay phải của Hạ Dương không sao, cho nên không gặp khó khăn khi ăn uống. Vũ Quân Thành nhìn thức ăn đã được Trịnh Vương sắp xếp để trên bàn, món nào món đó cũng đều theo thực đơn của bác sĩ để bồi bổ cho Hạ Dương.

-Em đói thì ăn trước đi, tôi đi tắm.

-Ách...Vũ tiên sinh, này là...

-Quên chưa nói với em, đêm nay tôi ở lại đây. Dù sao cũng là phòng bệnh VIP, cho nên em không phải lo lắng...Tôi đi tắm trước.

Hạ Dương thực sự không biết nói gì, cậu nghĩ người nhìn anh đi vào bên trong, đúng lúc đó điện thoại vang lên, là An Minh Sơn gọi đến. Hạ Dương lại nhận được một tràng dài lời trách móc rồi lo lắng của ba, cậu lúc nào cũng chỉ cười rồi nói không sao, nói ba không cần bận tâm, hiện tại rất tốt, còn được công ty an bài ở phòng chăm sóc bệnh nhân VIP. Hạ Dương vui vẻ như vậy đương nhiên cũng vì có cả Vũ Quân Thành bên cạnh, cho nên nghe ra giọng của Hạ Dương, An Minh Sơn cũng yên tâm phần nào.

Hạ Dương dậy thức ăn lại rồi sau đó mở điện thoại lên chờ Vũ Quân Thành tắm xong. Trong bữa cơm, anh đều rất săn sóc gấp thức ăn cho Hạ Dương, hôm còn bóc vỏ cho cậu, Hạ Dương cảm động muốn khóc nhưng là người trước mặt da mặt mỏng, nói ra nhất định anh sẽ giận, cho nên tốt nhất là ngoan ngoãn ăn cơm.

Buổi tối Vũ Quân Thành xử lý văn kiện mà Trịnh Vương đã mang đến, Hạ Dương ngồi lướt mạng, không làm phiền anh. Thỉnh thoảng sẽ len lén nhìn Vũ Quân Thành vài lần. Góc nghiêng của anh thực sự rất đẹp. Sống mũi thẳng, nhất là khóe mắt rất đẹp, dưới ánh đèn lại càng khiến sườn khuôn mặt trở nên nam tính lại quyến rũ.

-Em nhìn đủ chưa?

Vũ Quân Thành để tài liệu xuống bàn sau đó đi đến trước mặt Hạ Dương, cậu giật mình suýt kêu lên, sau đó cảm bị anh nâng lên, Hạ Dương đỏ mặt

-Mặt tôi dính gì sao?

-Không có gì...-Hạ Dương hít hít mũi rồi trả lời

-Vậy sao lại nhìn tôi như vậy?

-Vì đẹp nên em muốn nhìn lâu một chút...dù sao cũng không được nhìn nhiều, cho nên nên tranh thủ nha.-Hạ Dương không ngưng nữa mà thoải mái trả lời.-Vũ tiên sinh, tại sao anh không làm diễn viên, hay người mẫu cũng được. Gương mặt thế này, lại còn cao đến gần 1m9...à, anh vốn dĩ đã như vậy rồi, cần gì đi làm người mẫu kiếm thêm tiền cơ chứ...em nói đúng không Vũ

Vũ Quân Thành bất ngờ hôn lên môi Hạ Dương.

Hạ Dương cười cười, dạo này tần suất hôn của hai người tăng lên nha. Vũ Quân Thành ôm lấy Hạ Dương, kéo cậu vào lòng rồi hôn thật sâu. Hạ Dương giống như con gấu mà dính lên người anh, sau đó căn bản vì không chịu nổi mà tưởng như sắp không thể thở nổi.

Vũ Quân Thành dịu dàng buông Hạ Dương ra, để cậu nằm xuống giường, anh ngồi bên cạnh Hạ Dương, vươn tay vén lọn tóc dăm mồ hôi trên trán cậu, Hạ Dương hồi hộp đến độ không dám thở mạnh.

-Ánh mắt này, ngoài tôi ra, không cho phép em nhìn người khác như vậy.

-Àn...-Hạ Dương vô thức trả lời

Giọng của anh trầm ấm như thổi miên Hạ Dương, cậu mỉm cười gật đầu, trong mắt anh lại có chút ngốc nghếch, Vũ Quân Thành vốn dĩ kìm nén giục Hạ Dương đi ngủ, sau đó âm trầm đi vào phòng tắm. Hạ Dương vẫn cười tươi nhắm mắt lại, nhất thời cảm thấy nhân sinh thật đẹp.

Lát sau, Vũ Quân Thành bước vào, Hạ Dương nghĩ anh sẽ đi ngủ ở giường kia, nhưng anh đi đến cạnh cậu, chỉnh lại điều hòa, Hạ Dương vui vẻ nhìn không được liền cười một cái. Lúc Vũ Quân Thành trở về giường bên cạnh, Hạ Dương rốt cuộc nhìn không được mới lên tiếng

-Vũ tiên sinh...anh đều ở bên cạnh em như vậy, kỳ thực là nhiều như vậy...còn Bạch Nhất Thiên thì sao? Em không có ý gì khác, chỉ là muốn hỏi anh...

-Em nghĩ tôi còn có thể đi gặp Bạch Nhất Thiên vào lúc nào?-Vũ Quân Thành trả lời, anh mỉm cười

Hạ Dương sững sốt định ngồi dậy thì mới nhớ ra tay trái đang bị thương, cậu im lặng một lúc rồi nói tiếp

-Vậy...phải làm sao?

Vũ Quân Thành thực sự có điểm buồn cười lại giận, tại sao Hạ Dương lại hỏi câu hỏi như vậy.

-Em muốn tôi làm sao? Ở bên Bạch Nhất Thiên nhiều hơn?

-Không...em không có ý đó, chỉ là ngạc nhiên...

-Tôi và Bạch Nhất Thiên đã chấm dứt rồi, từ lâu rồi. Cho đến hiện tại em mới để ý, đúng là thật ngốc!

Hạ Dương thụ sủng nhược kinh, ngây ngốc một lát, không biết nên nói gì. Đúng là quãng thời gian qua nếu ngẫm lại mới thấy, thời gian mà Vũ Quân Thành ở bên Hạ Dương là hầu như chiếm toàn bộ thời gian của anh, ngoại trừ công việc, Hạ Dương vốn cứ nghĩ rằng, Vũ Quân Thành vẫn còn bao dưỡng Bạch Nhất Thiên, nhưng chính mình lại không nhận ra ngày nào anh cũng ở bên cậu. Hạ Dương khúc khích cười ngây ngô, bản thân cậu đúng là như anh nói, thật ngốc. Trong đêm tối, nghe thấy hơi thở đều đặn của anh, Hạ Dương chỉ biết mỉm cười thật vui vẻ. Vũ Quân Thành ở bên mình như vậy, thật tốt!

Hạ Dương chưa bao giờ nghĩ, liệu Vũ Quân Thành có chút tình cảm gì với cậu, ngoài việc hứng thú với vẻ bề ngoài và tính cách đi (?), Hạ Dương khẳng định, nếu không có hứng thú thì làm sao anh có thể đồng ý bao dưỡng cậu, đồng ý ở bên Hạ Dương, còn săn sóc như vậy.

Cả đời như vậy thật tốt, cả đời là rất dài, nhưng nếu cứ duy trì như vậy, thật sự còn có điều gì làm Hạ Dương buồn hay sao...

Hơn một tháng sau cánh tay trái của Hạ Dương mới thực sự khỏi hẳn, Hạ Dương cảm thấy như mình đã ở nhà đến tận 1 năm, không làm gì ngoài việc ăn ngủ rồi xem phim.

-Liệu fans có quên em không nhỉ...?-Hạ Dương vừa gặm táo vừa nói.-Vũ tiên sinh, anh cũng cảm thấy em thực sự rất đen đũi không?

Vũ Quân Thành cởi áo vest ra để lên ghế rồi ngồi xuống bên cạnh cậu. Hạ Dương đưa cho anh một miếng táo, Vũ Quân Thành ăn ngon miệng

-Nếu so sánh, có lẽ tôi cũng thấy một chút...

-Ai...em biết mà, đâu phải là một chút, mà là rất nhiều đó. Các fans còn công nhận mà...Vũ tiên sinh, anh nghĩ xem liệu ngày mai đi quay, em có thể lại gặp tai

-Em bị ngốc à, nói năng vớ vẩn cái gì. Tôi đi tắm, em đợi tôi rồi lát ăn cơm

Vũ Quân Thành đứng dậy, Hạ Dương vội vội vàng vàng đứng dậy theo anh rồi ôm lấy eo anh. Vũ Quân Thành ngạc nhiên khựng lại

-Nhưng mà...em vốn dĩ đã quen rồi, cho nên không cảm thấy sợ đâu. Dù sao có Vũ tiên sinh bên cạnh, em lại chẳng sợ mấy chuyện đó...

-Ừ, không sợ là tốt

-Cảm ơn anh...thực sự cảm ơn anh nhiều lắm...

Bác quản gia vừa tưới cây ngoài vườn bước vào thì thấy hai người ân ái, mỉm cười không nói gì rồi đi thẳng vào phòng bếp. Hạ Dương đỏ mặt vội vàng lùi lại, Vũ Quân Thành cười vừa đi lên phòng vừa nghĩ xem có nên để bác quản gia gắn một cái chuông vào vòng tay, mỗi lần đi đến sẽ kêu leng keng để anh còn biết trước...Sau đó cười không ngừng làm Hạ Dương run rẩy...

Hôm sau Vũ Quân Thành đưa Hạ Dương đến trường quay phim sau hơn 1 tháng ngừng quay. Vũ Quân Thành đến nói chuyện với đạo diễn Lee, đại loại là nói mấy lời khách sáo chiếu cố Hạ Dương, sau đó dặn dò riêng cậu một chút, trước khi về còn thông báo đặt bàn tối nay cho tổ làm phim ở nhà hàng Vũ gia. Hạ Dương vừa xin lỗi vì đã làm trễ quá trình quay phim, còn cảm ơn mọi người đã quan tâm, đặc biệt còn mang theo trà quý đã chuẩn bị trước cho đạo diễn Lee. Đạo diễn Lee đương nhiên sẽ không có thành kiến gì, sáng khoái đáp ứng, sau đó bắt đầu quay phim.

Hà Hiên vui vẻ khi thấy Hạ Dương đến, còn chuẩn bị sẵn bánh ngọt mang từ nhà đến cho Hạ Dương. Hạ Dương cảm ơn rồi bảo Đồng Kỳ nhận lấy. Hà Hiên có chút mất hứng vì Hạ Dương không ăn ngay nhưng vẫn cười tươi. Bộ phim còn gần hai tháng nữa là đóng máy, cũng đang thực hiện những phân cảnh cuối cùng, sau đó là để tổ biên kịch chỉnh sửa lại một lần.

Thời gian này, Hạ Dương thực sự rất bận rộn, cậu muốn đẩy tiến độ quay phim, chứng tỏ bản thân không phải vô dụng, cho nên NG ít đi rất nhiều, đạo diễn Lee vô cùng hài lòng, miệng cười cả ngày. Kết quả phim đóng máy trước dự kiến.

Hôm nay là buổi cuối cùng quay phim, mọi người sau đó đi ăn cùng nhau ở nhà hàng lớn chuyên dành cho giới nghệ sĩ, đây cũng là nhà hàng quen thuộc của đạo diễn Lee, ông cũng hay đến đây cho nên mời mọi người cùng đến. Ban đầu Vũ Quân Thành nói sẽ đến nhưng do công việc bận anh đành phải ở lại công ty xử lý thêm. Hạ Dương được dặn không được phép uống quá nhiều rượu, cho nên trong bữa cơm cậu vô cùng hạn chế uống, chỉ uống 2 ly mà đạo diễn Lee mời, thêm 2 ly nữa mà tổ nhân viên, biên kịch, chế tác, hậu kỳ của đoàn làm phim chúc. Hà Hiên nói mãi Hạ Dương rốt cuộc cũng đồng ý uống nốt ly này. Hạ Dương có chút say nhưng tửu lượng của cậu không đến nỗi quá tệ, cho nên vẫn còn khá tỉnh táo. Mãi đến 10 giờ hơn mọi người mới chịu ra về. Ai nấy đều vui vẻ chúc nhau, rồi chúc cho bộ phim thành công. Hà Hiên bỗng kéo lấy tay Hạ Dương nhân lúc mọi người không để ý

-Hạ ca...

-Ừ...sao thế?-Hạ Dương mỉm cười

-Không có gì, chỉ là muốn cảm ơn anh vì thời gian qua. Hy vọng còn có thể tiếp tục cùng đóng phim với anh...-Hà Hiền cười tươi, hai má đỏ lên nhìn Hạ Dương

-Cảm ơn em, diễn xuất của em rất tốt, cũng đã chiếu cổ anh rồi. Chúng ta hẹn gặp lại ở buổi công chiếu Dạ Phong Hiền!-Hạ Dương khách sáo đáp lại

Hà Hiền cười gật đầu, sau đó vòng tay ôm lấy Hạ Dương, cậu giật mình vội vàng đẩy cô ra nhưng vẫn đỡ lấy tay cô

-Em say rồi, để anh gọi trợ lý của em...

Hà Hiền nháo một hồi với Hạ Dương, rốt cuộc cũng được trợ lý đưa lên xe.

-Được rồi, chụp được rồi chứ...Rõ lắm, lưu lại, sắp đến lúc sẽ dùng.-Phía xa sau đài phun nước, hai người mặc vest đen vội vàng tắt máy ảnh rồi nhanh chóng đi mất.

27. Chương 27: Lễ Trao Giải

Tài xế đưa Hạ Dương trở về nhà của Vũ Quân Thành, lúc cậu về đến nhà thì bác quản gia nói anh còn chưa về. Hạ Dương liền tắm rửa rồi lên phòng ngồi đợi. Mặc dù đã ở căn phòng này không ít lần nhưng hôm nay Hạ Dương mới có cơ hội đi ngó nghiêng khắp phòng. Trong phòng có một giá sách nho nhỏ để một vài cuốn sách đang đọc dở của anh và tạp chí doanh nhân. Hạ Dương lật lật vài trang, cảm thấy không có hứng thú với sách kinh tế thị trường, sau đó xem tủ quần áo của Vũ Quân Thành. Tủ quần áo của anh rất đơn giản, nhưng là lần đầu Hạ Dương trộm xem. Mọi khi đều là anh tự lấy đồ mặc, Hạ Dương cũng không cần lấy giúp. Màu chủ đạo là trắng đen, còn có màu xám và xanh da trời là ít hơn. Hạ Dương lại tưởng tượng đến sáng hôm nay anh mặc bộ vest xanh biển cực kỳ quyến rũ, Hạ Dương khúc khích cười. Sau đó cậu ngồi xuống giường, bên cạnh giường là một tủ đồ nhỏ nhỏ. Mở ngăn kéo đầu tiên là toàn KY, bao, Hạ Dương ho một tiếng, thảo nào mỗi lần hai người như vậy, anh đều lấy ra rất nhanh, hóa ra đều đã chuẩn bị sẵn ở đây rồi. Đóng ngăn kéo đầu tiên lại, Hạ Dương mở tiếp ngăn kéo thứ hai là mấy dụng cụ lặt vặt như dao cạo râu, keo xịt tóc, nhưng đều là đồ mới, còn chưa bóc tem, được sắp xếp rất gọn gàng. Còn ngăn kéo cuối cùng, chỉ là một cuốn sách, bên trên còn có chút bụi, có lẽ anh lâu rồi không động đến. Hạ Dương cầm cuốn sách lên xem một chút, bỗng nhiên có một tấm ảnh rơi ra trong cuốn sách, là ảnh một người con trai mái tóc đỏ nâu đang cười, Hạ Dương ngẩn người, không biết là ai. Sau đó từ bên dưới truyền lên tiếng bước chân, Hạ Dương vội vàng cất ảnh vào trong cuốn sách rồi đóng ngăn kéo lại, ngồi ngay ngắn trên giường.

Vũ Quân Thành mở cửa ra, Hạ Dương cười tươi đứng dậy

-Vũ tiên sinh, anh về rồi...

Vũ Quân Thành gật đầu nhìn Hạ Dương. Cậu nhanh chóng đi đến bên anh, sau đó nhứ mày ngạc nhiên

-Anh uống rượu sao, mùi nồng quá...

Kỳ thực còn có mùi nước hoa lạ nữa, nhưng Hạ Dương vẫn duy trì nụ cười trên môi. Vũ Quân Thành gật đầu nói lỏng cà vạt rồi ngồi xuống giường.

-Hôm nay có uống nhiều một chút...tài xế Ngôn đưa em về?

Hạ Dương gật đầu. Ban đầu cậu nghĩ anh sẽ đến đón, cho nên vẫn cứ đợi, mọi người trong đoàn về hết rồi, sau mới thấy tài xế Ngôn đến, nói anh đang bận. Hạ Dương bật cười, vậy mà còn không gọi điện a...

-Vũ tiên sinh, anh đi tắm qua đi, lau người một chút, em xuống lấy nước giải rượu cho anh.

Vũ Quân Thành nheo mắt nhìn Hạ Dương, lúc cậu đứng dậy thì bị anh bất ngờ kéo tay rồi ngã xuống giường. Có chút hơi đau, nhưng Hạ Dương vẫn mỉm cười nhìn anh. Vũ Quân Thành cởi áo khoác ngoài, tháo cà vạt để bên cạnh sau đó cúi đầu xuống gần Hạ Dương.

-Hạ Dương...là em nhỉ...

-Vũ tiên sinh...vậy anh nghĩ là ai?-Hạ Dương mỉm cười, trong lòng có chút hỗn độn

-Không có gì, chỉ là tôi đang nhìn em kĩ hơn thôi...-Vũ Quân Thành đáp lại

-Vũ tiên sinh...đây không phải mùi nước hoa của anh-Hạ Dương hơi khó chịu với mùi này

Vũ Quân Thành a một tiếng, sau đó đưa tay lên ngửi ngửi, nhũu mày gật đầu đáp lại

-Ừ...nay có người dính tôi, cho nên mới có mùi lạ.

-À, là như vậy...-Hạ Dương mỉm cười.-Em đi lấy nước giải rượu cho anh nhé?

Vũ Quân Thành bật cười giữ Hạ Dương lại

-Em không ghen như Bạch Nhất Thiên?

Hạ Dương có chút khó chịu khi anh bỗng nhiên nhắc đến Bạch Nhất Thiên, cậu bật cười lắc đầu

-Ngay từ đầu anh cũng nói rồi, công việc cá nhân của anh, em sao có quyền can thiệp....

-Em không sợ tôi ở bên ngoài tìm người khác sao?-Vũ Quân Thành bắt gặp mỉm cười

Hạ Dương ngẩn người một chút, nhưng sau đó lấy lại biểu cảm, cậu nói

-Có lẽ em nên xem lại bản thân, vì cái gì lại khiến Vũ tiên sinh mất hứng như vậy....là không tốt về điểm nào...Vũ tiên sinh, nếu như anh cảm thấy không ổn, có thể trực tiếp nói cho em biết

-Hạ Dương...-Vũ Quân Thành bật cười làm cậu giật mình.-Đùa em một chút, lại dọa em thành như vậy?

Hạ Dương tròn mắt nhìn Vũ Quân Thành, anh vuốt ve mái tóc mềm mại đen tuyền của Hạ Dương rồi nói tiếp

-Cậu trai lúc nãy dán vào người tôi lúc tôi đang ngồi uống rượu, sau đó bị tôi một cước đá bay...nước hoa trên người cậu ta vì quá nồng cho nên còn lưu lại

-Vũ tiên sinh...-Hạ Dương vẫn ngạc nhiên, là đang chủ động giải thích với mình sao.

-Em không cần lo lắng...chỉ cần biết một điều, lúc còn để em bên cạnh, tôi tuyệt đối không động đến người khác...

Nói đoạn Vũ Quân Thành đứng dậy, để mặc Hạ Dương còn ngây ngốc nằm trên giường, hai má ửng đỏ, anh đi đến tủ quần áo trước mặt, lấy áo choàng tắm rồi quay người lại nói với Hạ Dương

-Em cũng lấy quần áo khác đi, hôm nay tắm cùng tôi. Khi nãy có đề lên người em, mùi nước hoa vương lên cả người em rồi...

Một chút ở đây của Vũ Quân Thành kỳ thực là gần một tiếng đồng hồ. Hạ Dương cảm thấy hôm nay anh đặc biệt rất mạnh bạo, còn nói mấy câu khiến người khác phải ngượng ngùng. Hai người làm một lần trong phòng tắm, sau đó lại quay về phòng làm thêm một lần nữa.

Lúc hôn lên cánh tay của Hạ Dương, Vũ Quân Thành nhũu mày

-Muối đốt hay dị ứng mà nhiều như vậy?

-Muối đốt...a...-Hạ Dương cố gắng trả lời

Một tay của anh đang vờ vờ đầu nhũ của Hạ Dương, một tay đè cánh tay của cậu lại

-Sao lại để muối đốt thành như vậy?

-Lúc...đợi anh ở nhà hàng...cho nên...ừm...a....

Vũ Quân Thành biết được lý do, đáy mắt ngậm cười, anh hôn chóc lên cánh tay của Hạ Dương rồi thì thầm vào tai cậu

-Vậy là lỗi của tôi rồi...cho nên làm thêm lần nữa, coi như bồi tội...

Đêm này, Hạ Dương cảm thấy cơ thể không còn là của mình nữa, cảm giác đau đớn xen lẫn khoái cảm khiến cậu giống như đang trôi lơ lửng trên trời. Mồ hôi của hai người đầm đìa như tắm, Hạ Dương dù sao cũng vui vẻ tiếp nhận, còn chủ động quần chân lên mấy lần...Vũ Quân Thành đương nhiên sẽ không từ chối mà điên cuồng cả đêm...

Xong xuôi, Vũ Quân Thành ôm lấy Hạ Dương vào phòng tắm, tẩy rửa giúp cậu một chút để không lưu lại cái kia, sẽ dễ sinh bệnh. Hạ Dương mệt đến mức không hé nổi mắt, mặc anh tùy ý giúp mình. Vũ Quân Thành lúc tẩy rửa còn xấu xa dày vò Hạ Dương thêm một chút.

Hôm sau hai người ngủ tận đến trưa. Hạ Dương tỉnh dậy, không còn cảm thấy đau như lần đầu, đã quen rồi, chỉ cảm thấy hơi mỏi eo. Vũ Quân Thành vẫn nằm bên cạnh cậu. Hạ Dương hạnh phúc ngắm nhìn anh ngủ. Cậu vươn tay chạm lên môi anh rồi rúc vào ngực anh, cọ cọ mấy cái

-Tối qua còn chưa đủ?-Giọng nói trên đỉnh đầu vang lên làm Hạ Dương đỏ mặt.-Mới thức dậy em còn định nháo cái gì, bên dưới của tôi đã

-Vũ tiên sinh...-Hạ Dương ngắt lời anh, anh còn sẽ nói mấy lời khiến người ta đỏ mặt.-Em dậy trước.

Sau đó Hạ Dương vội vàng khoác thêm áo, chạy vào phòng tắm, Vũ Quân Thành bật cười ha hả.

Ở bên cạnh Hạ Dương, anh đã cười nhiều hơn trước, điểm này Hạ Dương rất tự hào nha.

Hiện tại đang là thời điểm bắt đầu công khai các hạng mục giải thưởng trên mạng, thời gian bình chọn từ giờ cho đến tháng 12 là trao giải. Hạ Dương được đề cử ở hai giải thưởng là Diễn viên trẻ xuất sắc nhất và diễn viên phụ xuất sắc nhất. Hạ Dương lần đầu trong đời thấy tên mình được đề cử trên mạng chính là mỗi ngày đều xúc động điên cuồng. Ngày nào cũng lên lên mở điện thoại xem lượng vote đến đâu rồi, còn thầm cảm ơn lão Thiên và các fans, vừa xem vừa kích động không ngừng. Vũ Quân Thành biết được thì cười không thôi

-Em nói xem, nếu như em giành được giải thưởng, em định mời tôi cái gì?

Vũ Quân Thành ôm Hạ Dương ngồi trên giường, cầm tựa lên vai cậu, thỉnh thoảng còn cắn cắn tai Hạ Dương

-Em...mời Vũ tiên sinh một bữa cơm...nha?

-Chỉ một bữa cơm?-Vũ Quân Thành nhướn mày nói đùa

-Vũ tiên sinh muốn thế nào...em đều sẽ đồng ý.

-Ừ, là em nói đấy, đến lúc đó rồi nhớ giữ lời hứa của mình.

Buổi tối lễ trao giải cuối năm, Hạ Dương mặc một bộ vest màu trắng nhìn vừa gọn gàng lại xinh đẹp đến không nhìn thẳng, cậu trang điểm thêm cho nên càng nhìn lại không nhịn được yêu thương. Vũ Quân Thành mặc vest đen, bộ dáng trầm ổn thành thực hơn. Lúc hai người đi cùng nhau trên thảm đỏ, đã thu hút không ngừng máy quay và cánh nhà báo. Fans hai bên điên cuồng hét lớn.

-Xin hỏi, Vũ tiên sinh nghĩ gì về giải thưởng mà nghệ sĩ của công ty anh được đề cử?

-Tôi tin tưởng cậu ấy.-Vũ Quân Thành trả lời ngắn gọn

Sau đó fans lại bắt đầu hét lên không ngừng

-Hạ Dương, cậu có tự tin giành giải thưởng không?

-Tất cả các diễn viên được đề cử đều tài năng. Tôi cũng đang hy vọng mình có may mắn hơn thôi...hahaa...-Hạ Dương trả lời

Đèn flash liên tục nhấp, Hạ Dương và Vũ Quân Thành tối nay chắc chắn được mấy bộ ảnh lên báo rồi.

Hai người ngồi vào chỗ đã được ban tổ chức ghi sẵn bảng tên trên ghế, Hạ Dương ngồi cạnh mấy nghệ sĩ khác, bên dưới là chỗ ngồi của Vũ Quân Thành.

-Chúng tôi xin công bố chủ nhân của giải thưởng Diễn viên phụ xuất sắc nhất...

Hạ Dương cảm thấy tim mình sắp bay ra ngoài.

-Xin chúc mừng diễn viên của bộ phim....The dream in heaven, chúc mừng cậu, An Hạ Dương!

Hạ Dương ngây ngốc nghe tên mình được xướng lên, các diễn viên bên cạnh đều vỗ tay chúc mừng cậu, cả hội trường lớn cũng đang vỗ tay thật lớn, trên màn ảnh chiếu mấy phân đoạn có rating cao nhất mà Hạ Dương đóng. Hạ Dương đứng dậy, cả người vẫn còn run, hai mắt long lanh, nụ cười tươi trên môi lại càng khiến người ta ưu ái. Cậu liếc nhìn anh, anh nở nụ cười nhìn cậu, Hạ Dương nghĩ, cậu lại yêu anh thêm một chút nữa rồi.

Hạ Dương đi lên bục nhận giải thưởng trong sự cổ vũ của mọi người và các fans trong hội trường. Sau đó cậu còn hướng ánh mắt xuống anh, hạnh phúc khi anh cũng đang nhìn mình. Lúc Hạ Dương đang định đi xuống thì MC giữ cậu lại

-Mời Hạ Dương lên lại thêm một chút. Tôi xin vinh dự công bố luôn, giải thưởng Diễn viên trẻ xuất sắc nhất năm nay thuộc về...chúc mừng đạo diễn Lee, cậu ấy thực sự đã tỏa sáng trong bộ phim của ông, An Hạ Dương trong bộ phim với vai diễn cùng tên, Dạ Phong Hiên!

Cả hội trường ồ lên, sau đó là tràng vỗ tay thật lớn, các fans bên dưới đều khóc lóc nhưng không quên hét tên Hạ Dương, máy ảnh chụp không ngừng, Hạ Dương cảm giác hai chân run rẩy, cậu vì quá xúc động mà bàn tay ghì chặt lấy chiếc cup. Hạ Dương vẫn cố gắng kìm nén nước mắt của mình, sau đó cùng mọi người xem lại phân cảnh trong Dạ Phong Hiên

Tạo hình của Hạ Dương trong phim thực sự khiến người khác cảm thấy tuyệt vời, vừa mang hơi thở tươi mát, trầm ổn, lại vừa mang cảm giác thanh thuần thoát tục. Hạ Dương cũng mỉm cười, nhìn lại mới thấy mình thật không tệ nha.

Lễ trao giải sau đó diễn ra thêm 1 tiếng nữa thì kết thúc, lúc ngồi trên xe, Hạ Dương mới không nhận được sự sệt. Vũ Quân Thành vừa buồn cười vừa yêu thương, đưa cậu khăn tay của mình. Hạ Dương vì thoát khỏi cánh báo chí và fans, cộng thêm việc còn xúc động mà cả người giống như vô lực tựa vào ghế.

-Cảm ơn Vũ tiên sinh...

-Đều là cố gắng của em, chúc mừng em...Hạ Dương, em còn nhớ lời hứa của mình không?

28. Chương 28: Thực Hiện Lời Hứa

Hạ Dương ngẩn người, sau mới vội vàng gạt đầu, ánh mắt mang theo chút khẩn trương hiếm có. Vũ Quân Thành nhếch mép cười

Hai người sau đó về thẳng nhà của anh. Hôm nay bác quản gia không có ở đây, cho nên căn nhà rộng lớn chỉ có hai người. Hạ Dương đang định đi tắm thì có điện thoại của ba gọi tới, cậu vội vàng chạy vào phòng khách lấy điện thoại rồi nói chuyện với ba một lúc. Vũ Quân Thành về nhà uống một ly rượu nhẹ, lúc Hạ Dương nói chuyện điện thoại thì anh cũng lên tầng đi tắm. Lát sau, khi Hạ Dương đi tắm rồi thì anh cũng tắm rửa xong rồi mang theo một cái túi đồ xuống dưới lầu.

Vũ Quân Thành vắt chéo chân nhàn nhã ngồi xem tạp chí, sau đó liền nghe thấy tiếng gọi của Hạ Dương. Khóe môi anh cong lên, mang theo cái túi đồ đi đến trước cửa phòng tắm

-Vũ tiên sinh...thật ngại quá, em để quên quần áo bên ngoài rồi...anh lấy giúp em với, em để trên ghế á.

Hạ Dương hé mở cửa, cánh tay trắng bóc, cổ tay nhỏ tinh tế thò ra ngoài, Vũ Quân Thành mỉm cười, sau đó đưa túi đồ cho Hạ Dương.

-Tôi đợi em trên phòng.

Hạ Dương ngẩn người rồi nhanh chóng đáp ứng. Cậu dùng tốc độ nhanh nhất để tắm rửa, nhưng những chỗ quan trọng thì nhất định phải tắm thật kỹ nha.

Lúc mở túi đồ, Hạ Dương đứng hình.

Đây chẳng phải là trang phục của cậu trong Dạ Phong Hiên hay sao, Vũ Quân Thành có nhầm lẫn gì không? Tại sao anh lại có bộ trang phục này, hơn nữa, còn đưa cho mình mặc?

Cái gì mà Vũ tiên sinh muốn thế nào, em đều đồng ý, cái gì mà Tôi đợi em trên phòng...

Hạ Dương có chút hít thở không thông, cậu che mặt muốn khóc a...

Nhưng lúc Hạ Dương mặc vào, mới nhận ra đây là ngoại bào, không có áo lót, quần khổ bên trong, hơn nữa trang phục này lại màu đen, còn mỏng như vậy, thực sự cậu phải mặc hay sao? Lần đầu Hạ Dương phải mặc đồ mỏng như vậy, cái này có khác gì xuyên thấu hay không hả, còn là trang phục bên ngoài mà cậu hay mặc trong phim nữa, thật sự vô cùng xấu hổ đó biết không...

Rốt cuộc phải đến 20 phút sau Hạ Dương mới dùng hết dũng khí mặc xong, nhìn đi nhìn lại trước gương, Hạ Dương rất muốn ngắt đi.

Rón rén ra khỏi phòng tắm, may mắn hôm nay bác quản gia không có ở đây, không thì nhất định cậu sẽ không ra khỏi phòng tắm nữa. Hạ Dương tắt hết đèn trong nhà, sau đó mới chậm rì đi lên cầu thang. Cả nhà đều có hệ thống sưởi ấm cho nên cậu không sợ lạnh. Hạ Dương hít một hơi thật sâu, sau đó đi đến trước cửa phòng của Vũ Quân Thành. Cửa không đóng mà là hé mở, Hạ Dương rốt cuộc cũng đẩy cửa đi vào. Vũ Quân Thành vẫn đọc tạp chí, cho đến khi Hạ Dương gọi mới ngẩng đầu lên.

Lúc Vũ Quân Thành nhìn Hạ Dương, anh có chút hít thở không thông. Sau đó tự khen chính mình, đúng là thông minh mà.

Anh nhìn Hạ Dương, nhìn chăm chăm vào mắt cậu đến mức Hạ Dương cảm thấy chân nhũn ra, hai má đỏ bừng, hai tay giữ chặt dây đeo thắt lưng.

Vũ Quân Thành bật cười, sau đó gọi cậu lại, Hạ Dương vẫn đứng im không nhúc nhích, có trời mới biết cậu chỉ muốn chạy đi thay quần áo bình thường thôi. Sau đó Hạ Dương ngẩn ngơ nhìn Vũ Quân Thành đi đến trước mặt mình

-Không muốn đến?

-Không phải...cái kia...

Hạ Dương bất ngờ, hai mắt tròn xoe trừng lớn, Vũ Quân Thành là đang bế cậu, đang bế kiểu công chúa đó...Hạ Dương mím môi, hai tay ôm chặt lấy cổ anh, khuôn mặt rúc vào ngực anh không dám thò ra, Vũ Quân Thành mỉm cười đặt Hạ Dương nằm lên giường. Hạ Dương vốn dĩ đã rất trắng, dưới ánh đèn lại khiến làn da cậu trắng thêm, lớp áo mỏng màu đen làm cho làn da bên trong áo như ẩn như hiện, hai đầu nhũ hồng nhạt mê người. Hạ Dương khẽ cắn môi, Vũ Quân Thành cảm thấy hơi mất bình tĩnh...

-Đạo diễn Lee quả thực hào phóng, nhưng là tôi đã mua lại bộ này rồi, sau này có muốn mặc cũng không phải đi mượn nữa.

Hạ Dương thở gấp, cái gì mà sau có muốn mặc, ai muốn mặc như vậy a

--Lần đầu thấy em mặc trong video trailer của bộ phim, tôi liền có suy nghĩ xem khi nào kết thúc sẽ mượn bộ này về...xem ra quyết định đó không hề tồi chút nào....bên ngoài em mặc gọn gàng đầy đủ cho người khác nhìn, về nhà chỉ cho phép em mặc như này để một mình tôi nhìn...

-Vũ tiên sinh...-Hạ Dương rất muốn khóc

Vũ Quân Thành bên cạnh Hạ Dương lâu, cho nên cũng nói nhiều hơn trước, mà còn nói mấy câu kích thích như vậy...

-Hạ Dương...

-Àn...?

-Em thực sự...xinh đẹp.

Hạ Dương cảm thấy tim mình sắp nổ ra, hình như là lần đầu Vũ Quân Thành khen cậu, rốt cuộc cũng được nghe lời khen từ chính miệng anh, Hạ Dương không quan tâm dù có là giả đi nữa, dù là xinh đẹp cũng không thích hợp dùng để khen một nam nhân, thế nhưng là vì anh, cho nên Hạ Dương đều cảm thấy mỹ mãn. Hạ Dương mỉm cười, rồi cười rộ lên, đuôi mắt cong lên khiến cậu lại càng đẹp.

Vũ Quân Thành cúi đầu xuống hôn lên trán Hạ Dương. Vũ Quân Thành rất ít khi hôn lên trán người khác, anh không nhớ đây có phải là lần đầu tiên anh hôn trán Hạ Dương hay không, nhưng nụ cười khi này của Hạ Dương bỗng nhiên làm anh rất muốn cẩn thận yêu thương cậu.

Hạ Dương ngồi dậy tựa lưng vào thành giường đối diện với anh, vai áo vì động tác này mà có trễ sang một bên, Vũ Quân Thành mỉm cười ôm cả người Hạ Dương để cậu ngồi lên đùi mình, sau đó vươn ra ngậm lấy cánh môi của cậu. Vũ Quân Thành cảm thấy mỗi lần hôn môi với Hạ Dương, anh đều không thể giữ được sự dịu dàng như trước, rất muốn kịch liệt, rất muốn nghe tiếng thở gấp của Hạ Dương, muốn thấy đôi môi sưng đỏ của cậu. Hạ Dương bị hôn đến thần trí mơ hồ không rõ, hai tay vòng qua cổ ôm lấy anh vì thế cũng nói lỏng dần. Nụ hôn của anh từ đôi môi xuống đến chiếc cổ trắng ngần, Vũ Quân Thành liếm lấy trái táo trên cổ Hạ Dương, sau đó vòng lên tai đưa lưỡi vói vào bên trong, Hạ Dương run rẩy một trận. Hai cánh môi khẽ hé mở, dưới ánh đèn yếu ớt, đôi môi khi này bị hôn vẫn còn sưng đỏ giờ đây lại càng mê người, anh nhìn không được lại hôn sâu Hạ Dương thêm lần nữa. Bàn tay của anh qua lớp áo mỏng vuốt ve eo nhỏ mà tinh tế của Hạ Dương. Đến khi Hạ Dương chịu không nổi, Vũ Quân Thành mới buông ra rồi đặt Hạ Dương nằm xuống. Vũ Quân Thành hài lòng mỉm cười. Làn da của Hạ Dương vì động tình mà cả người hồng nhạt, lớp áo đen đã bị anh nói lỏng buông lơi ra từ trước lại càng tôn thêm vẻ đẹp vừa quyến rũ lại có chút khiến anh càng muốn khi dễ.

Đêm nay anh nhìn rất nhiều, muốn từ từ chậm rãi yêu thương cả người của Hạ Dương, thậm chí Hạ Dương đã ra một lần, còn nhỏ giọng ủy khuất cầu xin anh, mãi đến lúc sau Vũ Quân Thành mới bắt đầu tiến vào.

Vũ Quân Thành rất thích nghe Hạ Dương khóc lóc cầu xin trên giường, giọng của Hạ Dương vốn dĩ rất hay, vừa khóc vừa nói giống như móng mèo khẽ cào vào trái tim anh, vừa khiến anh thích thú lại vừa yêu thương. Đêm nay Vũ Quân Thành lại có chút điên cuồng mà làm từ trên giường, ra đến cửa sổ rồi vào trong phòng tắm, ép khô Hạ Dương.

Thẳng cho đến khi Hạ Dương cơ hồ như sắp ngất đi, Vũ Quân Thành mới ôm cậu vào phòng tắm tẩy rửa, sau đó trên giường giúp Hạ Dương bôi thuốc vào cúc hoa, rồi mới vui vẻ ôm Hạ Dương mơ màng đi ngủ.

Sau này lúc nhớ lại, Hạ Dương vẫn là không khỏi đỏ mặt, chiếc áo đã được Hạ Dương đem cất kỹ nhưng là đều bị anh mắng một chút rồi đem treo trở lại trong tủ, mỗi lần mở ra đều ngượng ngùng.

Sáng hôm sau Vũ Quân Thành tỉnh dậy trước, thấy Hạ Dương đang ngủ, anh hôn lên tóc cậu rồi mới rời giường. Lúc Hạ Dương tỉnh dậy đi xuống bên dưới, Vũ Quân Thành đang xem lại lễ trao giải tối qua. Hạ Dương vui vẻ không thôi. Nếu cậu biết Vũ Quân Thành chỉ tua đến đoạn có Hạ Dương, chắc hẳn cậu sẽ còn cao hứng hơn thế này. Hạ Dương vào bếp làm ngũ cốc với sữa tươi đơn giản và một đĩa hoa quả, sau đó mang ra ngồi xem cùng anh. Cả hai đều không nói quá nhiều nhưng đều cảm nhận được sự yên bình.

Cuối tuần này Hạ Dương có đi chụp một bộ ảnh quảng cáo, trùng hợp là người mẫu nữ lại là Hà Hiên. Hạ Dương có chút khó nói, nhưng vẫn phải tỏ ra chuyên nghiệp. Hà Hiên đều luôn dính lấy Hạ Dương bất cứ lúc nào. Vì thời điểm này là cuối năm cho nên Vũ Quân Thành có nhiều việc phải giải quyết, cho nên không thường xuyên đón Hạ Dương được.

Bộ ảnh mà hai người thực hiện là quảng cáo cho một hãng thời trang nổi tiếng, đa phần đều là quần áo đôi, nhiều cảnh khá thân mật. Hạ Dương có chút cứng ngắc, bị đạo diễn bắt chụp lại nhiều lần, nhưng Hà Hiên lại ngược lại, đa phần đều chụp ảnh rất tốt, nhận được nhiều lời khen từ đạo diễn. Vũ Quân Thành hôm nào không đón được Hạ Dương đều cho người mang đến cho cậu đồ ăn hoặc túi sữa, đều được Đồng Kỳ nhận, Hạ Dương vui vẻ không thôi. Mọi người kỳ thực cũng là chỉ nghĩ do fans của Hạ Dương tặng. Buổi cuối cùng chụp ảnh, sau đó Hà Hiên có đề nghị mời anh một bữa tối, Hạ Dương đang suy nghĩ xem nên từ chối thế nào thì trợ lý Trịnh Vương bất ngờ xuất hiện làm Hạ Dương ngạc nhiên. Hà Hiên cũng nhận ra đây là trợ lý của Vũ Quân Thành, cô nhún mày nhìn hai người bên ngoài nói chuyện với nhau.

Lát sau Hạ Dương đi vào, gương mặt vẫn còn sự vui vẻ không giấu được, hướng Hà Hiên rồi nói:

-Thật xin lỗi, hiện tại công ty có chút việc, anh phải quay trở về, có lẽ để lần khác hẹn em sau. Cảm ơn em.

-Không sao, anh không cần phải áy náy, chuyện công ty đều quan trọng...Hạ Dương...-Hà Hiền sau đó nhìn xung quanh, vì cả hai đang đứng ở một chỗ trong góc, cũng không có ai, trợ lý Trịnh đang ở bên ngoài xe, Hà Hiền khẽ nhắm mắt sau đó hôn lên má Hạ Dương

Không để Hạ Dương kịp phản ứng, Hà Hiền đã vội vàng chạy ra ngoài.

Hạ Dương ngẩn người, sau đó nhũn mày rồi đưa tay lau lau má mình. Cậu cũng không muốn để ý nhiều, sau đó vui vẻ chạy ra rồi lên xe của trợ lý Trịnh.

-Chủ tịch đang ở sân bay đợi cậu, từ đây đến sân bay tầm 20 phút, cậu cứ nghỉ ngơi đi...

Màn đêm lạnh lẽo bên ngoài nhưng Hạ Dương một chút cũng không cảm nhận được, trong lòng cậu đang vô cùng vui vẻ, hơn nữa chuyện khi này Hà Hiền hôn trộm cũng đã ném đi ra ngoài, vì bất ngờ trong đêm, anh muốn gặp cậu.

Hạ Dương xuống xe, trước mặt là một chiếc trực thăng, Hạ Dương bất ngờ tròn mắt.

-Chủ tịch đang ở bên trong, mời cậu đi lên.

Cảm thấy Hạ Dương vô cùng đơn thuần, vừa đáng yêu lại đáng thương, chính là hạnh phúc không lâu lại sóng gió

mà không phải máy bay gì đâu *cười*

29. Chương 29: Du Lịch

Hạ Dương gạt đầu cười nhìn Trịnh Vương, sau đó mới rụt rè đi lên cầu thang dẫn lên trực thăng.

Bên trong không tính quá xa hoa nhưng đối với Hạ Dương lần đầu được chiêm ngưỡng, vẫn là thụ sủng nhược kinh. Vũ Quân Thành từ trong đi ra, Hạ Dương giật mình ngơ ngác nhìn anh. Vũ Quân Thành vô cùng yêu thích biểu cảm này của Hạ Dương, gặp nhau đã trở thành quen thuộc, nhưng là mỗi lần Hạ Dương nhìn anh như vậy, trong lòng anh trở nên dịu dàng vô cùng.

-Muốn đưa em đi du lịch vài ngày. Tôi đã hỏi Tiêu Tuyết về lịch trình của em rồi.

Hạ Dương nghe được lý do thì lại càng kinh ngạc, Vũ Quân Thành muốn đưa cậu đi du lịch cùng sao, chỉ có hai người?

-Vũ tiên sinh...

-Sao? Em không thích sao?

-Không có...chỉ là bất ngờ quá thôi...lần đầu được lên máy bay sang trọng thế này, hơn nữa còn được cùng anh đi du lịch...-Hạ Dương cười cười

Vũ Quân Thành cũng chỉ cười sau đó ngồi xuống ghế, Hạ Dương a một tiếng rồi nhanh chóng đi tới ngồi xuống bên cạnh anh.

-Ăn mặc phong phanh như vậy?

-Em...vội quá...

Vũ Quân Thành đem khăn bên cạnh đắp lên người cho Hạ Dương rồi vươn sang giúp cậu thắt dây an toàn. Anh xoa xoa mái tóc của Hạ Dương rồi nói

-Ngủ đi, trực thăng sẽ cất cánh bây giờ, đến nơi sẽ gọi em.

-Cảm ơn anh, Vũ tiên sinh.

Hạ Dương cười rộ lên, sau đó chần chừ nhìn anh, mãi mới cất lời

-Em có thể hôn

Còn chưa kịp nói hết câu, Vũ Quân Thành đã cúi đầu xuống hôn lên môi Hạ Dương, cậu mỉm cười hơi hé miệng để anh dễ dàng xâm nhập vào bên trong, hai tay Hạ Dương vòng qua cổ anh ôm chặt lấy anh, Vũ Quân Thành âu yếm hôn sâu.

Hạ Dương mệt muốn chết, cho nên sau đó nhanh chóng liền chìm vào giấc ngủ. Vũ Quân Thành nhìn Hạ Dương ngủ yên rồi mới lấy máy tính bảng xem tài liệu.

Hạ Dương ngủ rất ngoan, hầu như không có trở mình hay vung chân tay lung tung, Vũ Quân Thành cũng đặc biệt yêu thích dáng vẻ lúc ngủ của Hạ Dương, vừa lộ ra vẻ trẻ con lại nhìn thế nào cũng hết sức dịu dàng. Nguyên cả hệ phải quay phim ở ngoài trời rất nhiều mà Hạ Dương lại không hề bị đen đi. Có lần cậu nói muốn đi phơi nắng để có làn da sạm đi một chút, nhưng Vũ Quân Thành hiển nhiên chỉ cười, nói em chẳng bao giờ đen được đâu.

Ngủ tầm gần 1 tiếng thì Hạ Dương tỉnh dậy, cậu dụi dụi mắt sau đó ngược nhìn Vũ Quân Thành, anh cũng đã ngủ rồi. Làm việc nhiều như vậy không mệt mới lạ, Hạ Dương nhẹ nhàng đắp thêm chăn cho anh, sau đó chính mình ngưỡng ngưỡng vươn người sang hôn anh một cái. Hạ Dương đỏ mặt thở phào, may mắn Vũ Quân Thành không có tỉnh dậy. Hạ Dương mỉm cười nhìn Vũ Quân Thành ngủ say, lông mi anh rất dài, cả người thậm chí là ngủ vẫn mang hơi thở vương giả, vừa nam tính lại quyến rũ. Hạ Dương chợt nghĩ, có phải Bạch Nhất Thiên trước kia cũng như cậu hiện tại, cũng đã từng rất hạnh phúc thế này, sau đó lại bị đẩy ra xa. Hạ Dương nghĩ ngợi, bản thân chính mình không có nhiều thủ đoạn như Bạch Nhất Thiên, chỉ biết ngốc ngếch mà bên cạnh anh, lấy lòng anh, hy vọng thời gian bên anh có thể kéo dài thêm thật lâu. Nhưng là, cậu cũng có thể bị anh bỏ, có ai biết trước được điều gì, không sớm cũng muộn thôi, Hạ Dương nghĩ đến đây thì hai mắt nóng lên, cái mũi đỏ ửng, cậu không muốn sau này như Bạch Nhất Thiên, cậu tham lam muốn anh giữ cậu lại bên cạnh, mãi mãi như vậy...Hạ Dương không biết vì sao Bạch Nhất Thiên bị Vũ Quân Thành bỏ, cậu vừa muốn biết lại không muốn, muốn biết để bản thân còn tránh đi, nhưng một phần không muốn biết, cậu sợ bản thân cũng có thể như vậy. Hạ Dương mạnh mẽ khi đối chọi một mình, nhưng lúc bên cạnh anh, Hạ Dương rất dễ xúc động, người như vậy, tổn thương rất nhiều.

Giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt, Hạ Dương bật cười lắc đầu rồi vội vàng lau đi, cậu nhẹ nhàng nằm gần anh hơn, tham lam muốn hết thấy mùi hương thơm của anh về mình.

Hai người tỉnh lại khi trời đã sáng, Vũ Quân Thành đứng dậy đi vào trong mang bữa sáng ra. Hạ Dương đang hết sức phấn khích khi quan sát không gian bên ngoài qua ô cửa máy bay, thực sự là vô cùng đẹp. Lần đầu tiên Hạ Dương thấy được khung cảnh đẹp thế này

-Thích như vậy?-Vũ Quân Thành mỉm cười ngồi xuống bên cạnh Hạ Dương

Hạ Dương gật đầu, vừa lấy khăn trải ra giúp Vũ Quân Thành, nhưng ánh mắt vẫn còn lưu luyến nhìn ra ngoài

-Em vốn không được đi du lịch nhiều, có 2 hay 3 lần đi cùng ba mẹ khi còn bé. Sau này cũng không được đi đâu nữa...Cảnh ở đây lại đẹp như vậy, là lần đầu thấy được...

-Chẳng phải trường đại học của em luôn tổ chức cho sinh viên hay sao?-Vũ Quân Thành cắn một miếng bánh, nuốt xuống rồi mới nói

-Vâng, có tổ chức hai lần, nhưng lần đầu em về nhà, lần sau bị ốm nặng, không đi được...Có phải trông em bây giờ rất buồn cười không...-Hạ Dương bật cười nhìn anh

Vũ Quân Thành uống một ngụm nước lọc, sau đó mới trả lời

-Tôi cũng không đi du lịch nhiều, chẳng qua đi đi lại lại mấy nước đều vì công việc, nhưng thực sự để nghỉ dưỡng thì hầu như không có.

-Vậy Bạch...à...-Hạ Dương muốn cắn lưỡi, cái tội không suy nghĩ cứ nói luôn.

Vũ Quân Thành bật cười, anh hiểu ý cậu muốn nói gì

-Trước kia cũng không có. Chỉ có thời trung học đi với gia đình, sau ba mẹ cũng bận, lên đại học có đi cùng bạn 1 lần, tự đi 1 lần, rồi từ đó đến giờ không đi thêm nữa.

-A!-Hạ Dương đương nhiên bị bất ngờ. -Thật như vậy....

-Cao hứng như vậy?-Anh nói, đáy mắt tràn ngập ý cười

Hạ Dương gật đầu, hai mắt sáng lên nhìn anh rồi nói

-Em đương nhiên cao hứng, rất vui nữa! Được cùng anh đi du lịch như vậy....em rất vui...thực sự rất vui...

Hơn nữa, sau nhiều năm như vậy, hóa ra không phải là ai khác, mà là chính mình, không vui sao được chứ...

Hạ Dương nói xong rồi tùm tùm cười, có chút ngượng mà liếc liếc quan sát biểu tình của anh. Vũ Quân Thành biết rõ cậu đang nghĩ gì, anh cũng chỉ cười gật đầu rồi tiếp tục ăn.

Lúc trực thăng hạ cánh, sau đó Hạ Dương cùng Vũ Quân Thành đi xuống, phía sau có bảo vệ xách đồ cho hai người.

Hạ Dương bị cảnh đẹp trước mắt làm cho ngây ngốc, đứng hóa đá một lúc. Trước mắt cậu là một bờ biển rộng bao la trải dài, nước biển xanh màu ngọc bích, gió thổi không lớn, phía xa có mấy ngôi nhà nhỏ nhỏ trên bãi cát, phía bên trong còn có con đường dẫn vào rừng. Hạ Dương nhìn anh, anh bật cười xoa đầu cậu, chính mình cũng không phát hiện hành động này muốn bao nhiêu ôn nhu liền có bấy nhiêu. Hạ Dương được đồng ý thì vội vàng tháo giày để gọn một chỗ rồi chạy chân trần trên cát. Cậu cởi áo khoác ngoài, bên trong mặc một chiếc áo phông trắng đơn giản, vui vẻ chạy ra biển phía trước. Dưới ánh nắng buổi sáng không quá gay gắt, nụ cười của Hạ Dương thậm chí còn chói chang hơn. Vũ Quân Thành để vệ sĩ mang đồ vào trong nhà phía trước, còn anh đứng đó nhìn Hạ Dương vui vẻ.

Hạ Dương cười tươi khi sóng đánh vào, Hạ Dương nhăn nhó khi bị trượt ngã, Hạ Dương thích thú nghịch những con ốc biển, Hạ Dương vẫy tay cười rộ lên với anh, tất cả những biểu cảm của Hạ Dương, Vũ Quân Thành thu lại vào mắt không bỏ sót một chi tiết nào. Nụ cười ấy, dáng vẻ ấy, hết thảy khiến anh càng có cảm giác mãnh liệt muốn giữ lại cho bản thân mình, không được phép ai lấy mất một Hạ Dương đơn thuần như vậy. Đột nhiên muốn mang Hạ Dương giấu đi, không để cậu làm người nổi tiếng nữa. Vũ Quân Thành đau đầu, anh đang nghĩ gì vậy. Loại yêu thích này biến thành tình cảm gì rồi...

Hạ Dương chơi đùa một lúc rồi sau đó mới quay lại chỗ anh. Cả người mang theo hơi thở của sóng biển, anh mỉm cười

-Chơi vui không?

-Vâng...cảm ơn anh, Vũ tiên sinh...

Hai người sóng vai đi về phía dãy nhà phía trước. Vì đã được thông báo, cho nên người làm ở đây đã dọn dẹp cả nhà một lượt trước khi hai người đến. Nhà tuy không lớn, nhưng từ cách trang trí đến kiến trúc đều không thể chê một điểm nào. Còn có cửa kính sát đất nhìn ra biển, màn gió màu be lúc nào cũng tung bay trong gió, Hạ Dương vô cùng thích ngôi nhà này.

Hạ Dương thay quần áo, cậu mặc một chiếc quần đùi, áo phông vẫn mặc nguyên như vậy, mang theo một cái phao bơi, Vũ Quân Thành cũng mặc như Hạ Dương, hai người chuẩn bị một chút rồi đi ra biển. Người làm đã đặt ghế và bàn cùng đồ ăn uống sẵn ở đây, không có việc gì đã được lệnh lui ra ngoài. Vũ Quân Thành muốn từ bây giờ không có bất cứ sự xuất hiện của người lạ nào cả, chỉ có anh và Hạ Dương.

Hạ Dương sau khi hỏi anh mới biết được đây là hòn đảo mà anh đã mua từ 4 năm trước, cho trùng tu lại, xây dựng thêm nhà, sau đó chẳng có thời gian mà đến đây, cho nên lần đi cùng Hạ Dương là lần thứ hai sau khi đến mua.

Vũ Quân Thành quan sát Hạ Dương, thấy cậu rất thích biển, tất cả những thứ thuộc về biển, từ không khí mùi vị mặn mòi, từng cơn gió, từng con sóng, đến bãi cát mịn như êm. Hạ Dương chơi đến vui vẻ. Vũ Quân Thành sau đó cũng ra bơi một chút.

Hai người không cần sự ồn ào như lúc còn trong thành phố, duy nhất có hai người vẫn hết sức vui vẻ.

Buổi tối, Hạ Dương nấu một bàn đồ ăn, một mình cậu lấy các nguyên liệu đã được chuẩn bị sẵn, còn rượu vang thì Vũ Quân Thành đem từ nhà đến. Hạ Dương còn cố tình đốt thêm nến, hoa là cậu hái được một bó ngoài kia cho vào một cái bình nhỏ-vốn là đồ trang trí trong nhà.

-Không nghĩ em còn có thể nấu ăn đa dạng như vậy.

-Cảm ơn anh...Vũ tiên sinh, anh ăn thử đi...tất cả vị em đều nấu theo sở thích của anh....-Hạ Dương vì hồi hộp mà không ngừng yên

Vũ Quân Thành gật đầu rồi ăn. Hạ Dương nấu ăn ngon, anh không phủ nhận, nhưng tối nay có cả hoa và nến, lại làm anh càng yêu thích. Bởi lẽ, chưa ai thực tâm mà vì anh chuẩn bị như vậy. Anh tuy không nói ra, nhưng hết thấy ý cười trên gương mặt đã biểu lộ rõ ràng.

Hai người ăn xong sau đó đi dạo ngoài bờ biển. Buổi tối sóng đánh vào không phải âm thanh ồn ào mà ngược lại hết sức dễ chịu, Hạ Dương nghịch ngợm đuổi theo từng con sóng. Ánh trăng trên cao rọi xuống nụ cười tươi của Hạ Dương, Vũ Quân Thành đột nhiên thấy muốn hôn cậu.

Nhưng Hạ Dương không may trượt chân, cả người ngã xuống, Vũ Quân Thành giật mình, Hạ Dương bật cười, quần áo ướt sạch, mái tóc rũ nước. Chưa kịp nói gì, trên môi đã truyền đến hơi thở nóng ấm, ngay sau đó là một nụ hôn bất ngờ. Vũ Quân Thành cũng xuống biển, cả người ướt đầm, ôn nhu ôm lấy gương mặt của Hạ Dương mà hôn sâu. Hơi thở dồn dập, bàn tay sau đó từ mặt chuyển xuống cơ thể của Hạ Dương. Áo phong mỏng bị ướt dán vào ngực, anh mỉm cười hôn lên cổ Hạ Dương, lần này đặc biệt gấp gáp, mãnh liệt. Hạ Dương hạnh phúc đáp lại, hai người giống như bị kích thích mạnh mà hôn siết không ngừng.

30. Chương 30: Do Dự

-Đừng ở đây...

-Tại sao?-Vũ Quân Thành cười nói, giọng anh thấp dần, còn cố tình liếm nhẹ qua tai của Hạ Dương, nơi mẫn cảm nhất của cậu

Đúng như dự đoán, Hạ Dương rung mình một cái, cả người tê dại, nhưng vẫn cố gắng ôm lấy cổ anh rồi nói

-Sẽ bị nhìn thấy...vào nhà được không...

-Em yên tâm, cả hòn đảo này hiện tại chỉ có duy nhất tôi và em...

Vũ Quân Thành nói xong thì xấu xa cắn lên cổ Hạ Dương một cái. Cậu đỏ mặt, cúi đầu chôn cả gương mặt nóng bừng lên vai anh

-Em vẫn....sợ

-Có tôi ở đây, em còn sợ cái gì.

Vũ Quân Thành đưa tay xoa xoa đầu nhũ của Hạ Dương. Cậu biết anh đang vẫn cố tình trêu chọc mình, cậu ngược lên nhìn anh. Đôi mắt của Vũ Quân Thành dưới ánh trăng vô cùng câu dẫn, Hạ Dương yêu nhất đôi mắt sâu thẳm ấy, Hạ Dương như muốn đắm chìm vào trong đó, ngây ngất đến mức không muốn dứt ra.

-Làm một lần ở đây...nhé?

-Vũ tiên sinh...

-Gọi tên tôi.

-Vũ Quân Thành...

Anh bật cười, sau đó cúi đầu hôn lên môi Hạ Dương, cậu mỉm cười, vòng tay qua cổ anh càng siết chặt. Hạ Dương đối với chuyện này đương nhiên vô cùng yêu thích. Chưa lần nào cậu cự tuyệt, cũng chưa lần nào để anh phải thất vọng.

Hai người làm một lần ở ngoài trời, sau đó Vũ Quân Thành ôm Hạ Dương vào trong nhà, lăn giường một lần, ở cạnh cửa sổ sát đất lại một lần nữa. Hạ Dương then đến cả người đỏ bừng, cửa sổ sát đất nhìn thẳng ra ngoài, này có khác gì bên ngoài đâu cơ chứ.

Vũ Quân Thành yêu chết giọng nói rên rỉ của Hạ Dương, yêu thích cả nước mắt của Hạ Dương, tất cả những biểu cảm mê người của Hạ Dương trên giường. Không phải đơn thuần, cũng chẳng phải cố tình tạo dựng, anh yêu thích dáng vẻ của Hạ Dương là từ những gì chân thật nhất, cái dáng vẻ bị xúc cảm làm cho cậu trở nên quyến rũ, là dáng vẻ duy nhất Hạ Dương thể hiện với anh...

Khác với mọi lần, lần này Hạ Dương sau khi làm xong vẫn còn cố tình thức. Hạ Dương nằm bên cạnh Vũ Quân Thành, bàn tay khẽ chạm lấy tay anh. Sau đó, cậu mạnh dạn nắm lấy tay của anh. Đây là lần đầu tiên hai người nắm tay nhau, Vũ Quân Thành có chút sửng sốt, nhưng anh không buông ra mà để Hạ Dương nắm lấy tay mình.

-Em...sợ gặp ác mộng, cho nên mới...như vậy.-Hạ Dương lấy lý do

Vũ Quân Thành bật cười không nói gì. Cậu lên nhìn anh, thấy anh cười thì mới thở phào. Hạ Dương nhắm mắt lại, bây giờ mới chịu ngủ.

Hai người ở đây thêm 2 ngày nữa thì trở về thành phố. Hạ Dương đăng cảnh biển lên trang cá nhân của mình, được các fans vào bình luận hỏi dồn dập, nhưng cũng không có ai đoán đúng đây là chỗ nào. Hạ Dương tiếp tục tham gia quay cho một bộ phim đề tài chiến tranh, đồng thời tham gia quảng cáo, các show truyền hình, cậu cũng trở thành người đại diện của nhiều nhãn hàng nổi tiếng. Cho đến hiện tại, Hạ Dương trở thành nghệ sĩ hàng đầu của công ty Khải Uy Vũ, cũng ngày càng được nhiều người biết đến và yêu quý.

Bạch Nhất Thiên từ khi không có Vũ Quân Thành chống lưng cũng gặp khó khăn hơn trước, nhưng do nhiều năm lăn lộn trong giới, ít nhiều đều có thể giải quyết được. Mỗi lần chạm mặt với Hạ Dương trong công ty, y vẫn khó chịu. Hạ Dương đương nhiên sẽ không để mấy chuyện như vậy trong lòng, cậu tích cực làm việc, tích cực quay phim, quảng cáo, đi shows. Hạ Dương không muốn để Vũ Quân Thành thất vọng.

Buổi tối cuối tuần, Hạ Dương quay quảng cáo xong thì cùng Vũ Quân Thành đến quán bar của Nhâm Kiều. Ba người chuyện trò vui vẻ đến quên cả thời gian. Đến gần 11 giờ, Vũ Quân Thành mới cùng Hạ Dương chuẩn bị về. Vũ Quân Thành ra xe trước, Hạ Dương nói mấy câu với Nhâm Kiều sau đó mới định đi ra thì chạm mặt Lăng Triệt Úy.

-Hạ Dương, cậu cũng biết quán bar này sao?-Lăng Triệt Úy cười tươi ôm vai Hạ Dương

Cậu cười cười gật đầu

-Lăng ca, anh cũng hay tới đây à? Em cũng mới biết thôi...

Vì Nhâm Kiều đã dặn dò, cho nên Hạ Dương một mực diễn, không để Lăng Triệt Úy phát hiện. Cậu cố tình tránh khỏi cái ôm của Lăng Triệt Úy, còn lên đưa mắt nhìn ra xe.

-Nếu đã đến rồi thì ở lại đây uống cùng tôi một ly, thế nào?

-Ngại quá, mai em phải đến trường quay sớm, cho nên không ở lại được...khi khác có dịp, em mời anh sau...

Lăng Triệt Úy cười lạnh trong lòng, không ngờ Hạ Dương từ chối thẳng thừng với hắn như vậy. Lăng Triệt Úy nghĩ, dù sao Hạ Dương cũng là hậu bối của hắn, lẽ ra nên lấy lòng hắn một chút, ít nhất để không đắc tội với tiền bối trong giới. Nhưng lần này Hạ Dương còn không suy nghĩ mà từ chối, Lăng Triệt Úy mặc dù có điểm giận nhưng đương nhiên không thể hiện ra ngoài. Hắn bật cười rồi gật đầu

-Vậy nên về sớm nghỉ ngơi...lần sau nhất định phải ngồi uống cùng tôi đó.

-Lăng ca, em biết rồi. Em về trước, lát anh về cẩn thận.

Nói xong, Hạ Dương mỉm cười rồi đi thật nhanh về phía xe ô tô của Vũ Quân Thành đã đợi bên ngoài.

-Là ai vậy?-Vũ Quân Thành khởi động xe

-Lăng Triệt Úy...anh ta mời em uống rượu cùng.

-Nếu tôi không ở đây, em có ở lại không?-Vũ Quân Thành nhíu mày

Hạ Dương mím môi nén cười, sau đó mới quay sang đáp

-Đương nhiên là không. Những gì Vũ tiên sinh đã dặn dò, em nhất định sẽ nghe lời, sẽ không phạm sai lầm!

Tâm tình của anh trở nên tốt hơn nhiều. Hạ Dương thở hắt ra, may mắn không khiến anh giận. Sau từng ấy thời gian ở chung cùng nhau, Hạ Dương rút ra được rất nhiều điều về thói quen sinh hoạt và tính cách của Vũ Quân Thành, và điều cậu luôn ghi nhớ nhất là Vũ Quân Thành sẽ rất khó chịu và thậm chí sẽ giận dữ khi cậu thân thiết quá mức với một người nào đó. Hạ Dương cảm thấy Vũ Quân Thành những lúc như vậy là đáng yêu nhất. Hạ Dương không dám cả nghĩ đến chuyện tình cảm, nhưng thái độ của anh đã khiến cậu hạnh phúc lắm rồi. Hạ Dương không biết lúc trước khi còn ở bên Bạch Nhất Thiên, Vũ Quân Thành có như vậy hay không, nghĩ đi nghĩ lại, Hạ Dương lại có chút xót xa. Đúng là con người khi chưa có được thứ họ mong muốn, sẽ không ngừng khát khao, đến khi có được rồi, lại ngày đêm sợ sẽ mất đi, Hạ Dương không ngoại lệ.

-Vũ tiên sinh...em có tốt không, có phải rất ngoan ngoãn, rất nghe lời không?

Hạ Dương bỗng nhiên lên tiếng làm Vũ Quân Thành có chút bất ngờ, anh không trả lời, để cho Hạ Dương nói tiếp

-Em sẽ ngoan ngoãn, sẽ không để anh giận...

-Tự nhiên em lại nói mấy lời này là có ý gì?

Hạ Dương trầm mặc, hai bàn tay đan vào nhau, cậu im lặng một lúc rồi ngẩng đầu quay sang cười tươi nhìn Vũ Quân Thành, giọng không còn run rẩy như trước nữa

-Bởi vì, muốn được ở cạnh Vũ tiên sinh lâu thêm một chút...em muốn ở bên anh nhiều hơn một chút, có thể được anh để ý hơn...

Xe vừa vào đến sân nhà Vũ Quân Thành, anh phanh xe lại làm Hạ Dương bị giật mình, cậu ngơ ngác nhìn anh chưa hiểu gì. Vũ Quân Thành bật cười tựa lưng vào ghế rồi quay sang nhìn Hạ Dương.

-Hình như em luôn luôn có mấy suy nghĩ như vậy...Rốt cuộc tôi vẫn chưa là một kim chủ tốt?

-Vũ tiên sinh...em không có ý như vậy...

-Vậy làm sao, hửm?

Vũ Quân Thành tựa tiểu phi tiểu nhìn Hạ Dương, anh cúi đầu thấp đối diện với Hạ Dương, cậu do dự một lát rồi lên tiếng

-Ý em...chính là sợ Vũ tiên sinh một ngày nào đó sẽ bỏ rơi em.

Câu nói vừa cất lên, Hạ Dương thật sự muốn cắn đứt lưỡi của mình, hận không thể tát mình một cái. Đây chẳng phải được sủng mà kiêu sao, quan hệ của hai người chỉ là kim chủ và tình nhân được bao dưỡng, nếu như bình thường, đương nhiên sẽ có một ngày ai đi đường nấy, đây chẳng phải là đương nhiên hay sao...Hạ Dương biết mình nói sai, cậu không dám nhìn biểu cảm của Vũ Quân Thành lúc này, vội vàng mở cửa chạy từ xe vào trong nhà. Hạ Dương chào bác quản gia, sau đó vội vàng đi lên tầng trên. Tầng trên vốn có phòng của Vũ Quân Thành và một phòng trước đây được sắp xếp cho Hạ Dương, sau này khi cậu đến đây, đều là ngủ ở phòng của anh, phòng riêng thì hầu như không dùng đến. Hạ Dương do dự nhìn cánh cửa phòng của Vũ Quân Thành. Nghe tiếng bước chân của Vũ Quân Thành, Hạ Dương cảm thấy cả người mềm nhũn. Mọi lần dù có giận hay thế nào, anh cũng đều nói, nhưng lần này chính là im lặng a.

-Em đứng đó làm gì?

-Em...đợi anh vào trước.

Vũ Quân Thành buồn cười nhưng không để lộ ra, anh gạt đầu sau đó đi vào trong, Hạ Dương vội vàng đi vào theo.

Cậu tìm quần áo rồi chạy xuống dưới nhà tắm, đến lúc lên phòng thấy Vũ Quân Thành cũng đã tắm xong, đang ngồi xem điện thoại.

-Còn đứng đó?

Hạ Dương vội vàng đi vào.

-Em khi này không cố ý nói như vậy...anh đừng để trong lòng.

-Em mỗi lần nói chuyện với tôi đều không rõ ràng như vậy...tôi cũng không phải mỗi lần đều có thể hiểu được em muốn nói gì.

Hạ Dương ngẩn người nhìn anh, giọng anh mang theo chút giận dữ mơ hồ, cậu nuốt nước miếng, ngồi yên trên giường nhìn chằm chằm Vũ Quân Thành.

-Nói lại, rốt cuộc em muốn nói cái gì?

Hạ Dương không nghĩ anh lại để ý đến vậy, còn cố tình ép cậu nói bằng được.

Hai mắt Hạ Dương long lanh ngược nhìn anh, cả người nhỏ bé toát ra hương thơm tươi mát, anh còn thấy tay cậu run nhẹ. Vũ Quân Thành không cố tình làm Hạ Dương cảm thấy sợ hãi, chỉ là anh muốn cậu có thể thay đổi một chút, trước mặt anh không cần phải lúc nào cũng như vậy. Anh muốn Hạ Dương có tất cả những gì đều phải thể hiện ra, anh yêu thích sự đơn thuần của Hạ Dương, không phải là ngốc nghếch, chính là sự đơn thuần duy nhất ở Hạ Dương có. Vũ Quân Thành đều tùy thời xem xét tình hình của Hạ Dương trên mạng, phản ứng của mọi người về Hạ Dương, lần nào có anti fans xuất hiện ở các sự kiện cả ngoài đời và trên mạng, anh đều yêu cầu Tiêu Tuyết-trợ lý của Hạ Dương phải xử lý ngay. Vũ Quân Thành không biết từ bao giờ đã hình thành thói quen ấy, Hạ Dương lúc nào cũng phải hoàn hảo, anh không cho phép bất cứ ai, bất cứ điều gì tổn hại đến danh tiếng của Hạ Dương. Lần đầu tiên trong đời, Vũ Quân Thành lại mang tâm tư nặng nề với một người như vậy...đúng thế, là lần đầu tiên, thậm chí trước kia, là Bạch Nhất Thiên, hay kể cả là Lục Nhiên...

-Em chỉ hy vọng, có thể được anh giữ lại lâu thêm một chút, cho nên mỗi ngày đều không ngừng cố gắng không để Vũ tiên sinh thất vọng. Em nhất định sẽ không để anh cảm thấy...chán, ít nhất là như vậy.

Vũ Quân Thành bật cười, anh lắc đầu rồi tắt đèn, kéo Hạ Dương xuống nằm bên cạnh mình, bàn tay to lớn vò loạn mái tóc đen mềm mại của Hạ Dương. Biểu cảm vừa buồn cười vừa đáng yêu lại có phần ủy khuất vừa rồi của Hạ Dương làm tâm tình của anh tốt lên hẳn, nhin không được muốn ôm Hạ Dương vào lòng

-Ngủ đi, không cần suy nghĩ linh tinh...

-Vũ tiên sinh, em có thể hôn anh không?

Vũ Quân Thành lại cười, cậu trai này mỗi lần muốn hôn đều sợ mà phải hỏi ý của mình. Anh kéo Hạ Dương đến gần hơn rồi dịu dàng đặt lên môi cậu một nụ hôn triền miên ngọt ngào...

31. Chương 31: Tính Toán

Trong khi Hạ Dương giống như điều gặp gió, ngày càng nổi tiếng, nhân khí trong giới cũng vô cùng tốt, fans mỗi ngày một đông, còn được các tiền bối yêu quý thì Bạch Nhất Thiên lại có chút không thuận lợi. Chiều hôm sau, scandal cãi nhau với đồng nghiệp của Bạch Nhất Thiên lên trang nhất nhiều báo mạng, còn có video và ảnh. Bạch Nhất Thiên giận dữ nhưng không thể làm gì được, Khải Uy Vũ đang tìm cách giải quyết chuyện này. Sau đó bộ phim mà Bạch Nhất Thiên đang chuẩn bị quay thì đạo diễn không hiểu sao lại trở mặt, muốn xem xét đổi người. Bạch Nhất Thiên từ trước đến nay chưa bao giờ gặp phải những chuyện đau đầu như vậy, lần này có chút sốt đầu mê trán. May mắn Khải Uy Vũ lớn mạnh, mọi người trong công ty đều có kinh nghiệm làm việc lâu năm, cho nên tạm thời scandal đã được giải thích êm xuôi.

Bạch Nhất Thiên gõ cửa phòng làm việc của Vũ Quân Thành. Anh đang xử lý vài tài liệu về vấn đề nhượng quyền kinh doanh, đến khi Bạch Nhất Thiên đã ngồi vào ghế rồi vẫn không ngẩng đầu lên

-Dù sao em vẫn là nghệ sĩ của công ty, anh không cần phải như vậy chứ...

-Chuyện của em, người đại diện và phía bên truyền thông đang giải quyết ổn rồi, em còn chuyện gì?

-Bộ phim mới của em đang có thể bị đạo diễn Mạc từ chối, lúc này em gọi điện, ông ấy vẫn có vẻ lảng tránh em. Đây là bộ phim triển vọng, rất có khả năng lớn đạt giải.

Vũ Quân Thành ngừng tay, anh tựa lưng vào ghế nhìn Bạch Nhất Thiên một lượt. Từ lúc Bạch Nhất Thiên nhuộm sang tóc màu đỏ, lúc nào cũng sáp vuốt keo đầy trên tóc cứng nhắc, lại càng khiến anh cảm thấy có chút khó chịu.

-Ngày mai tôi sẽ nói với trợ lý Hạ bên truyền hình để sắp xếp cho em một buổi gặp mặt, em sẽ đi cùng người đại diện của em.

-Anh biết rõ là dù có gặp cũng chưa chắc làm ông ấy thay đổi. Anh nếu không đi cùng em

-Ngày mai tôi có việc bận rồi, em không cần lo lắng, công ty sẽ an bài cho em điều kiện tốt nhất, nếu đến cuối cùng không được, tôi sẽ gọi điện cho đạo diễn Mạc. Em còn việc gì nữa không?

Bạch Nhất Thiên cười lạnh, ánh mắt sắc lẹm nhìn chằm chằm vào Vũ Quân Thành đang đọc tài liệu

-Nếu như đổi lại là Hạ Dương, anh nhất định sẽ không ngồi yên như này...giờ mới thấy, em thật sự đáng thương.

-Nếu không còn việc gì em có thể ra ngoài. Tôi còn nhiều việc phải xử lý.

Bạch Nhất Thiên đi đến trước mặt Vũ Quân Thành, hai tay đập xuống bàn, anh cau mày ngược lên nhìn y

-Nể tình ba của em cho nên tôi mới không trách em, em xem em gây nhiều chuyện như vậy, nếu không có Khải Uy Vũ nhanh chóng xử lý, em đã không thể đứng trước mặt tôi giận dữ thế này. Em đừng lôi Hạ Dương ra đây, cậu ấy căn bản không có dính dáng gì đến chuyện của em.

-Hạ Dương có gì tốt, hay kỹ thuật trên giường rất giỏi...? Trước đây anh có bao giờ làm đến bước cuối cùng không, Hạ Dương thì sao?

-Bạch Nhất Thiên, ra ngoài!

-Vũ Quân Thành, anh có thể cho em thêm một cơ hội, anh...cho em trở lại bên cạnh anh được không, anh muốn bao dưỡng ai cũng được...chỉ cần cho em trở lại bên cạnh...

-Chủ tịch, anh có điện thoại từ bộ phận nhân sự.-Trợ lý Vương bước vào

Bạch Nhất Thiên mím môi đứng nguyên tại chỗ nhìn Vũ Quân Thành. Lúc anh đi ngang qua y thì dừng lại rồi nói

-Điều đó là không thể, không bao giờ có thể xảy ra lần nữa.

Bạch Nhất Thiên mắt mở lớn, giống như không thể động đậy được nhìn anh đi ra ngoài, y không cả cất lời lên được, cả người giống như mất hết khí lực. Nói Vũ Quân Thành ôn nhu là thật, mà lạnh lùng cũng không thể ai bằng...

Hạ Dương vừa đi quay về đến công ty đã là gần 11 giờ, cậu vào phòng lấy túi quần áo rồi định về thì Bạch Nhất Thiên bước vào. Hạ Dương khẽ lắc đầu thở dài.

-Cậu đang rất đặc ý đúng không?

-Bạch Nhất Thiên, anh nói gì tôi không hiểu.-Hạ Dương đáp lời

Bạch Nhất Thiên ngồi xuống ghế, chân vắt chéo qua nhau rồi cười lạnh nói

-Cậu đừng giả bộ. Hạ Dương, tôi đã đánh giá thấp cậu rồi. Hồ ly như cậu quả thực đã quá thông minh...

-Bạch Nhất Thiên, tôi không biết anh lại đang hiểu lầm chuyện gì, nhưng mong anh để ý lời nói của mình. Tôi còn có việc phải trở về.

Bạch Nhất Thiên lập tức đứng dậy kéo tay Hạ Dương trở lại, có chút dùng lực làm cậu nhúm mày

-Trở về nhà của Vũ Quân Thành, có phải cậu lúc nào cũng chỉ muốn lên giường cùng anh ấy, có phải

-Bạch Nhất Thiên, vì anh là tiền bối của tôi cho nên tôi không muốn cãi nhau với anh, anh cũng đừng vì thế mà quá đáng. Chuyện của tôi không cần anh quản, nếu có dư thời gian như vậy, tốt nhất hãy lo chuyện của chính mình cho thật tốt!

Thấy Hạ Dương hiếm khi cãi lại mình, Bạch Nhất Thiên có chút ngoài ý muốn. Hạ Dương cố gắng kìm nén cơn giận rồi đi ra ngoài, để lại Bạch Nhất Thiên đứng đó nhìn theo. Bạch Nhất Thiên sau đó chạy đuổi theo Hạ Dương trên tầng cao nhất của công ty, cũng là nơi Vũ Quân Thành làm việc.

Vũ Quân Thành đang dọn dẹp tài liệu thì Hạ Dương gõ cửa sau đó đi vào. Cậu cười tươi đặt lên bàn anh một ly hồng trà vẫn còn ấm.

-Em ăn tối chưa?

-Em ăn bánh ngọt rồi, hôm nay nhiều việc nên chưa kịp ăn tối. Vũ tiên sinh thì sao?

-Tôi cũng chưa ăn.

-Vậy về nhà em nấu cho anh nhé.

Vũ Quân Thành suy nghĩ một chút rồi nói

-Vẫn là mua pizza về đi, cũng đã muộn rồi.

Hạ Dương chưa kịp trả lời thì Bạch Nhất Thiên đi vào, Vũ Quân Thành nhũu mày đang định lên tiếng thì y đã cầm ly hồng trà hất thẳng lên người Hạ Dương, cậu ngẩn người.

-Nói cho cậu biết, đừng nghĩ sẽ đấu lại được tôi.

Vũ Quân Thành cầm khăn tay đưa cho Hạ Dương, còn đem áo khoác của mình đưa cho cậu, tiến lên phía trước đứng chắn cho Hạ Dương

-Em còn như vậy lần nữa, tôi cũng không ngại cho em biết hậu quả...Hạ Dương là người của tôi, động đến em ấy cũng là động đến tôi, nếu em là người khác, đã sớm nhận trừng phạt từ lâu rồi.

-Anh...

-Trợ lý Vương, đem người này ra ngoài.

Nói đoạn anh vòng tay qua eo của Hạ Dương rồi cùng cậu đi ra ngoài. Bạch Nhất Thiên còn muốn đuổi theo nhưng bị trợ lý Vương giữ lại.

Hạ Dương vừa giận lại thẹn, có chút cả tủi thân, hai người đi từ đó đến hầm để xe, Hạ Dương không nói một lời nào, cũng không nhìn anh một lần.

-Em đều chịu đựng như vậy?

Lúc trên xe, Vũ Quân Thành là người phá tan bầu không khí im lặng này. Hạ Dương sững sốt rồi cười nói

-Dạo này có thể vì gặp nhiều chuyện nên Bạch Nhất Thiên có chút khó chịu...

-Lần sau sẽ không để em bị như vậy nữa.

-Em không sao.

-Có phải muốn khóc lắm không?

Hạ Dương tròn mắt nhìn anh, Vũ Quân Thành không nói tiếp, cậu cũng cười mà im lặng. Hạ Dương chống tay nhìn qua cửa kính ô tô, vừa ngọt ngào lại xót xa. Hạ Dương nghĩ, bản thân có chút thê thảm. Vũ Quân Thành có phải chỉ thương hại cậu không?

Về đến nhà, xe dừng lại trong gara. Hạ Dương đang định tháo dây ai toàn ra thì bị anh nắm lấy tay giữ lại. Vũ Quân Thành nhìn Hạ Dương, ánh mắt anh lúc này tràn ngập là thương yêu, ôn nhu như nước, Hạ Dương không dám nhìn lâu, tình cảm này đã quá lớn rồi, tràn ngập cả trái tim của Hạ Dương, nhất là mỗi lần đối diện với ánh mắt của anh.

Anh giữ nguyên gương mặt lạnh lùng của mình rồi chậm rãi ôm lấy Hạ Dương. Hạ Dương bất ngờ, nhưng vẫn ngoan ngoãn để anh ôm, chỉ là không dám đưa tay ra ôm anh mặc dù cậu rất muốn đến run rẩy.

-Có phải ủy khuất nhiều rồi?

-Không có...Có Vũ tiên sinh, em đều rất tốt.

-Mọi chuyện, mọi việc của em tôi đều nắm kỹ...nói dối không tốt

Hạ Dương định nói tiếp nhưng bị giọng nói dịu dàng của anh làm cho cảm động muốn khóc. Vũ Quân Thành ôn nhu như vậy, có thể đối với mình lâu thêm một chút, nhiều thêm một chút có được hay không. Càng như vậy, Hạ Dương lại càng muốn yếu đuối, càng muốn dựa dẫm, nhưng lại biết rõ, bản thân nếu không cố gắng thì lại không được.

-Nếu em khóc nhiều, có phải anh sẽ chán ghét hay không?

-Dù là trên giường làm em khóc, hay bên ngoài có người khiến em ủy khuất mà em khóc, tôi một chút cũng không khó chịu...

Hạ Dương đỏ mặt.

Vũ Quân Thành cũng không biết tại sao khi nói mấy lời này, tim anh đập nhanh đến lạ, có chút không quen, thêm chút ngượng ngùng, nhưng cánh tay ôm Hạ Dương vẫn siết thật chặt.

-Yên tâm, từ giờ về sau, ủy khuất sẽ dần không còn nữa. Em đang nổi tiếng, có chỗ đứng nhất định nhưng chưa phải thực sự lớn mạnh, nhưng cứ bên tôi, cho đến khi không có gì làm em khó khăn nữa

-Vũ tiên sinh...có phải nếu đến lúc đó...em vẫn được đi theo anh nữa không...?

Hạ Dương đã thay đổi câu hỏi, cậu ban đầu sợ rằng đến lúc đó anh sẽ để mình đi, nhưng đến lúc nói được một nửa lại thay đổi...

Bạch Nhất Thiên đêm nay đặt vé máy bay để lập tức trở về Mỹ.

Y đã không thể chịu đựng thêm nữa, không thể đứng yên thêm nữa. Bạch Nhất Thiên vốn nghĩ, dù sao Vũ Quân Thành cũng phải nể mặt ba mình, nhưng cho đến hôm nay, và chứng kiến nhiều chuyện xảy ra, y đã lắm. Đường như Vũ Quân Thành không hề nghĩ đến chuyện đó.

Bạch Nhất Thiên giận dữ và khổ sở, y có chút căm hận Vũ Quân Thành.

Sự trở về của Bạch Nhất Thiên làm gia đình bất ngờ. Bạch Nhất Thiên vẫn một mực tỏ ra vui vẻ, nhưng cố tình diễn theo kiểu ủy khuất không nói lên lời. Gia đình của Bạch Nhất Thiên và Vũ Quân Thành từ trước đã thân thiết, từ khi Bạch Hiển, ba của Bạch Nhất Thiên về hưu, liền cùng Vũ Quân Việt và gia đình của mình sang Mỹ sống. Vũ Quân Việt giao lại toàn bộ công ty Khải Uy Vũ cho Vũ Quân Thành rồi mới sang Mỹ.

Buổi tối sau hôm Bạch Nhất Thiên bay sang Mỹ, hai gia đình Bạch Vũ liền tổ chức chào mừng y tại một nhà hàng nổi tiếng. Bạch Nhất Thiên đứng trước gương chỉnh lại trang phục, mỉm cười nhìn mình trong gương, yên tâm thuộc toàn bộ kịch bản đã chuẩn bị.

Hạ Dương ngủ say, Vũ Quân Thành mỉm cười nhìn cậu ngủ say, hôn lên môi Hạ Dương rồi tắt đèn...

32. Chương 32: Trở Về Mỹ

Bạch Nhất Thiên đến trước chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, chờ đến khi ba của Vũ Quân Thành đến cùng ba mẹ mình. Y mặc âu phục màu đen, vốn có dáng người đẹp cho nên vô cùng thu hút. Vũ Quân Việt đối Bạch Nhất Thiên vốn dĩ yêu quý như con ruột, từ nhỏ đã yêu mến, lớn lên lại cùng Vũ Quân Thành học tập và vào giới giải trí. Khi xưa, chính Bạch Hiển, cha của Bạch Nhất Thiên đã đồng ý đem công ty riêng của mình đem sáp nhập vào Khải Uy Vũ, cho nên Vũ Quân Việt đối với Bạch gia càng thân thiết.

Vũ Quân Việt hỏi thăm Bạch Nhất Thiên rất nhiều, từ chuyện bữa cơm đơn giản đến công việc trong giới hiện giờ. Bạch Nhất Thiên đương nhiên không nói dối lời nào, còn luôn khen ngợi Vũ Quân Thành làm ông hài lòng.

-Nay Tiểu Thiên về Mỹ, Quân Thành không biết chuyện này...-Bạch Hiển gấp cho y một miếng thịt bò

-Ba...chuyện này không cần nhắc đến.-Bạch Nhất Thiên khẽ nói

Vũ Bảo Lâm, mẹ của Bạch Nhất Thiên sững sốt ngừng đưa quay sang hỏi con trai mình

-Sao lại không biết, Tiểu Thành bận rộn sao?

-Mẹ, không phải vậy đâu....con chỉ là không muốn làm phiền anh ấy thôi. -Bạch Nhất Thiên cười nói, gương mặt lộ ra biểu tình nhợt nhạt.-Bọn con cũng không ở cùng nhau nữa nên là....những chuyện như vậy không muốn làm phiền anh ấy.

Bạch Hiển ngạc nhiên, hai lông mày nhíu chặt vào nhau

-Hai đứa cãi nhau?

-Không...không có gì đâu ạ. Chúng ta gọi thêm món này đi, con nghe nói nhà hàng này mới có thêm món này rất ngon.-Bạch Nhất Thiên cười lắc đầu

-Tiểu Thiên, con phải nói rõ ràng chuyện này. Rốt cuộc con và Tiểu Thành xảy ra chuyện gì?

Bạch Nhất Thiên mím môi, ánh mắt phức tạp nhìn ba người trước mặt, mũi đỏ lên, y quay đi giấu nước mắt. Ba phụ huynh đương nhiên bị hành động vừa rồi làm cho chấn động.

Bạch Nhất Thiên “bị ép” nói toàn bộ mọi chuyện xảy ra, nhìn thế nào cũng thấy y đang vô cùng đau khổ và chịu dày vò nhưng là nén lại. Vũ Bảo Lâm đau lòng liên tục an ủi con trai của mình. Vốn từ nhỏ Bạch Nhất Thiên đã được cả gia đình nâng niu, xem là bảo bối không được phép xảy ra chuyện gì, không cho phép ai bắt nạt, nay nhìn thấy nước mắt của con trai, chính là không tránh khỏi vừa đau lòng vừa giận.

-Rốt cuộc người kia là ai, người đã để Tiểu Thành hiểu lầm con là ai?-Vũ Quân Việt tức giận

-Con...

-Con không phải sợ, ba mẹ ở đây...-Vũ Bảo Lâm vuốt lưng con trai mình.-Có Vũ bá ở đây nữa sẽ làm chủ cho con. Chuyện xảy ra lâu như vậy đến giờ con mới nói, muốn chúng ta đau lòng đến mức nào nữa.

Bạch Nhất Thiên thở dài, y trầm mặc một lát rồi mới lên tiếng

-Cậu ấy là An Hạ Dương, trước kia bị công ty cũ là Bình Nguyên tố phá vỡ hợp đồng vì lý do nào đó không thể tiết lộ, sau đó...cậu ấy đến gặp Quân Thành, anh ấy đồng ý giúp cậu ấy, thanh toán toàn bộ khoản tiền kia...sau đó ký hợp đồng với Hạ Dương, để cậu ấy trở thành nghệ sĩ của Khải Uy Vũ...từ lúc đó, con chỉ hỏi tại sao, con cũng chỉ vì lo lắng sợ Hạ Dương có ý đồ gì, rốt cuộc chỉ muốn lo lắng cho anh ấy, cho công ty, nhưng anh ấy lại giận...sau đó, đã rồi đi, anh ấy bỏ con đi...

-Cái...gì..?-Vũ Bảo Lâm sững sốt, bà nắm chặt bàn tay của Bạch Nhất Thiên.-Có chuyện như vậy...

-Bà bình tĩnh đi.-Bạch Hiển nhắc nhở vợ mình.

-Tôi sao có thể bình tĩnh được! Tiểu Thiên vốn dĩ ngoan ngoãn lại hiểu chuyện, ủy khuất thế này, ông không cần đau lòng, một mình tôi là được rồi!

Bạch Hiển thở dài lắc đầu không biết nói sao. Vũ Quân Việt từ lúc nghe thấy Bạch Nhất Thiên nói đến Hạ Dương thì biểu tình là sững sốt sau đó lại có điểm giận dữ.

Vũ Quân Việt nhíu mày, trong tâm hỗn loạn không ngừng, sao có thể như vậy? An Hạ Dương...?

-Được rồi, ngày mai ta sẽ gọi cho Quân Thành, hỏi rõ ràng sau đó sẽ nói với con. Con yên tâm, mọi chuyện đều không cần lo lắng, chỉ là một cậu diễn viên nhỏ bé, không có gì khiến chúng ta phải bận tâm.

-Vũ bá đã nói vậy rồi thì hai mẹ con cũng yên tâm đi...chúng ta tối ăn.-Bạch Hiển cười cười

Bạch Nhất Thiên gật đầu cảm ơn Vũ Quân Việt, tâm tình tốt hơn rất nhiều.

Hôm sau, lúc Vũ Quân Thành đang trong cuộc họp thì thư ký của anh đem điện thoại đến, nói là chuyện khẩn cấp từ Vũ Quân Việt. Vũ Quân Thành không còn cách nào khác mà cho tạm dừng rồi đi ra ngoài nghe máy.

-Con đang có dự án bên này, bên Mỹ chưa thực sự cần, cho nên nếu không có việc quan trọng, con chưa thể qua đó được.

-.....

-Ba cũng nhiều năm không xem đến chuyện kinh doanh này kia, sao đột nhiên muốn con qua đó?

-.....

-Được rồi, cuối tuần này con sẽ sắp xếp bay sang đó. Mẹ con...vẫn khỏe chứ?

Vũ Quân Thành gọi điện thêm một lát thì tắt máy, anh quay lại cuộc họp mà không có chút gì nghi ngờ.

Hôm nay Vũ Quân Thành đưa Hạ Dương đi ăn tại một nhà hàng mới mở, hai người vẫn duy trì tình trạng vui vẻ ngọt ngào, đúng kiểu tình nhân thân mật lãng mạn.

-Cuối tuần này tôi qua Mỹ vài ngày. Em nếu muốn đổi lịch quay cuối tuần thì cứ nói với Tiêu Tuyết để cuối tuần có thời gian ở nhà nghỉ ngơi.

-Vậy a...em không sao, em phải chăm chỉ làm việc chứ. Bộ phim này dù sao cũng là Vũ tiên sinh nói một lời với đạo diễn, em đương nhiên không thể lơ là được...-Hạ Dương cười hì hì

Nhìn Hạ Dương cười rộ lên, Vũ Quân Thành mỉm cười gật đầu lấy khăn lau miệng cho cậu. Hạ Dương bây giờ mặc dù đã quen với mấy hành động nhỏ bé này của anh nhưng vẫn là ngọt ngào, có chút ngượng ngùng.

-Đạo diễn Bảo vốn cũng đã biết em, nói cũng thích cách diễn của em, tôi chỉ là góp thêm một chút cuối cùng để ông ấy hoàn toàn đồng ý thôi. Em phải tự tin vào khả năng của bản thân.

Hạ Dương gật đầu vui vẻ cười. Vũ Quân Thành luôn khích lệ cậu như vậy, khiến Hạ Dương cao hứng vô cùng, mỗi lần chỉ cần nghĩ đến nụ cười và ánh mắt ôn nhu của anh, Hạ Dương cảm thấy mình lại có năng lượng thật nhiều.

-Vũ tiên sinh...vậy anh có thích em...diễn không?

Vũ Quân Thành bật cười nháy một ngụm rượu vang. Hạ Dương mím môi chờ đợi

-Nếu không thích, tôi còn bảo em mặc y phục đêm đó trước mặt tôi làm gì...

Hạ Dương cảm thấy gương mặt nóng đến mức nổ tung, trên bàn ăn lại nói mấy chuyện đỏ mặt thế này, gương mặt lại còn biểu tình thản nhiên. Hạ Dương gật gật đầu cầm cúi ăn, Vũ Quân Thành khéo mắt đầy ý cười sùng nịnh.

Bộ phim mới của Hạ Dương đóng có sự tham gia của Hà Hiên, dù cô không phải là nữ chính nhưng lúc nào cũng thực vui vẻ mà muốn quan tâm cậu. Hạ Dương thì cố lực tránh xa nhất có thể, mặc dù vậy, Hà Hiên vẫn cố tình bám lấy cậu không thôi.

Đêm trước ngày Vũ Quân Thành bay sang Mỹ, anh đặc biệt có chút cuồng nhiệt mà không khống chế nổi. Hạ Dương cũng thực mê người khiến cho Vũ Quân Thành không muốn dừng lại, nếu không vì chiều mai Hạ Dương phải đi quay, Vũ Quân Thành còn muốn làm thêm lần nữa.

Vuốt ve từng lọn tóc đâm mồ hôi trên trán Hạ Dương, Vũ Quân Thành có xúc động yêu thương cậu thật nhiều. Ngày càng không thể ngừng bản thân muốn quan tâm cậu, từng chút một không thể không để ý đến cậu. Ban đầu đã cố gắng khắc chế bản thân, nhưng chỉ cần thấy nụ cười rạng rỡ người ấy là trái tim lại mềm mại.

-Vũ tiên sinh, anh...sẽ đi mấy ngày?

-Chắc tầm gần 1 tuần, nếu không có công việc gấp, sẽ trở về sớm.

Hạ Dương cười gật đầu, môi vẫn còn sưng đỏ, cậu ôm chặt lấy Vũ Quân Thành, trước khi chìm vào giấc ngủ say, thì thầm nhỏ như tiếng mèo kêu

-Em đợi anh, Vũ tiên sinh...

Sáng hôm sau, lúc Vũ Quân Thành thức dậy thì Hạ Dương vẫn còn ngủ thật say, do đêm qua miệt mài quá độ, anh trước khi đi thì hôn lên trán Hạ Dương rồi dặn dò trợ lý Trịnh Vương. Lần này sang Mỹ, Vũ Quân Thành không đem theo Trịnh Vương, anh để trợ lý của mình ở lại vừa để tiện theo dõi công ty, vừa xem xét Hạ Dương, cho nên Vũ Quân Thành chỉ đi cùng một vệ sĩ quen thuộc.

Lúc Hạ Dương tỉnh dậy thì thấy Trịnh Vương đang ở ngoài sân nói chuyện với bác quản gia, tưởng Vũ Quân Thành chưa đi, sau đó vội vàng chạy ra ngoài, sau mới biết anh bảo trợ lý ở lại, không để đi cùng. Hạ Dương có chút buồn bực bản thân, nếu dậy sớm, chẳng phải sẽ tiễn anh đi được hay sao.

Vũ Quân Thành đến sáng ngày hôm sau thì đến sân bay. Vũ Quân Việt cùng vệ sĩ đã đến sân bay đợi từ trước, Vũ Quân Thành có điểm hài lòng. Vũ Quân Việt từ trước đến nay đều đối với Vũ Quân Thành là một người cha tận tụy, tuy có chút không quá gần gũi nhưng cũng không chê chỗ nào được. Vũ Quân Việt hỏi thăm tình hình của Vũ Quân Thành, anh lễ phép đáp lại

-Bạn của ba có một dự án muốn hợp tác với Khải Uy Vũ, ba nghĩ con nên xem xét thêm vì ba thấy rất có tiềm năng,

-Nếu ba đã nói vậy thì ngày mai con muốn nhận xem bản thảo dự án, vì không mang theo trợ lý hay thư ký cho nên có thể xem qua, đương nhiên chưa thể quyết định được ngay lập tức.

-Được, vậy tối nay ba sẽ bảo ông ấy gửi cho con.

Vũ Quân Thành về nhà thì tới thăm mẹ trước. Yến Nhi gặp tai nạn giao thông từ nhiều năm trước, hiện tại chỉ có thể ngồi xe lăn, nhiều năm rồi tâm tình có chút không ổn định, lúc tỉnh lúc mê. Vũ Quân Thành năm đó vì come out với gia đình, người yêu khi đó là Lục Nhiên, Yến Nhi vì nhất thời không chịu được mà ra ngoài trong tình trạng giận dữ, sau đó gặp tai nạn. Đối với chuyện này, Vũ Quân Thành vẫn luôn canh cánh trong lòng. Anh đau lòng, tự trách mình nhiều nhưng nghĩ lại vẫn có điểm xót xa, ỉn ỉn chút giận. Nếu như bà bình tĩnh hơn, có thể sẽ không thế này. Năm đó Vũ Quân Việt đánh con trai, nhưng Yến Nhi lại không ngăn cản, khóc lóc mà chạy ra ngoài.

Mặc dù cho đến hiện tại đã được chấp nhận, không còn ràng buộc hay bất cứ gì ngăn cản, mỗi lần thăm ba mẹ, lòng anh vẫn còn có chút không đành.

Yến Nhi thấy con trai thì nước mắt giàn dụa, Vũ Quân Thành cúi đầu chào bà rồi ôm chầm lấy bà.

-Để mẹ xem con trai mẹ...sao càng ngày càng đẹp trai nhiều như vậy...

Vũ Quân Thành mỉm cười gật đầu, vén lọn tóc qua tai cho mẹ mình. Hai mẹ con cùng nhau nói chuyện gần nửa tiếng thì Yến Nhi có vẻ mệt, Vũ Quân Thành cùng người giúp việc đỡ bà lên giường rồi lúc này anh mới đi thay đồ

Buổi tối ba người một nhà ăn cơm cùng nhau, tuy không khí có chút không được tự nhiên, nhưng vẫn là hòa hoãn. Vũ Quân Việt cười nói gấp thức ăn cho con trai, trong đầu đã tính toán mọi chuyện kỹ lưỡng.

33. Chương 33: Lăng Triệt Ủy?

Vũ Quân Việt luôn tự hào và tâm đắc về đứa con trai của mình. Chuyện giao lại Khải Uy Vũ cho Vũ Quân Thành cũng vốn nằm trong dự tính của ông. Từ khi còn nhỏ Vũ Quân Thành đã được dạy dỗ và giáo dục có phần khắt khe hơn những đứa trẻ cùng tuổi, sau này cũng học đại học sớm hơn 2 tuổi, du học ở Mỹ, lấy được bằng đại học rồi anh học tiếp các bằng kinh tế khác, cho nên ông đã không do dự mà giao lại quyền quản lý của Khải Uy Vũ cho Vũ Quân Thành. Vũ Quân Việt còn một người con gái nữa là Vũ Thiên Kỳ hiện tại đang sống và làm việc ở Pháp. Bởi vì tính cách khá đặc biệt cho nên từ nhỏ đã không thích ngồi yên một chỗ, công việc hiện tại cũng là đi nhiều. Lần này Vũ Quân Thành trở về Mỹ, Vũ Thiên Kỳ đã được thông báo trước nên đang từ Pháp trở về Mỹ gặp anh trai mình.

Cả buổi tối hôm đó, Vũ Quân Thành ngồi ngoài sân vườn nói chuyện cùng mẹ của mình, hai người cũng đã lâu không gặp, tuy Yến Nhi có chút khó khăn về cơ thể nhưng anh thấy trong mắt bà đều là niềm vui.

-Con có người yêu chưa...còn nhớ Lục Nhiên hay không?

-Mẹ, có thể đừng nhắc đến Lục Nhiên được không?-Vũ Quân Thành nói

Anh khoác cho bà một chiếc áo choàng mỏng, vừa bóp vai cho bà vừa hướng ánh mắt ra xa. Trong đầu anh hiện tại có duy nhất nụ cười của Hạ Dương

-Được được...mẹ không nhắc đến cậu ấy nữa. Tiểu Thành, mẹ không muốn con cô độc một mình. Tiểu Thành, đừng quá kén chọn, nếu con cứ mãi cố chấp, mẹ sẽ rất buồn đó.

Vũ Quân Thành bật cười gật đầu nhìn mẹ mình

-Chuyện đó con sẽ có quyết định riêng của mình, mẹ không cần phải lo lắng, quan trọng nhất là sức khỏe của mình. Lúc này con có hỏi bác sĩ Dan, ông ấy nói sức khỏe của mẹ dạo này lại không được tốt.

-Tiểu Thành a, Dan nói vậy thôi, mẹ rất khỏe, con xem, chẳng phải rất tốt hay sao...

Điện thoại của anh bỗng sáng lên, trên màn hình hiện lên ảnh của Hạ Dương, Yến Nhi nhìn thấy, có chút ngạc nhiên.

-Mẹ đợi con một chút.

Vũ Quân Thành đứng dậy tại chỗ, trượt sang nút nghe.

-"Vũ tiên sinh, em có làm phiền anh không?"

-Ừm, không sao.

-"Bên này đang là buổi chiều, còn có mưa, em đang ở nhà...em có thể gọi điện cho anh như này được không?"

Tưởng tượng ra gương mặt vui vẻ hồng hào của Hạ Dương, Vũ Quân Thành theo thói quen mà mỉm cười, Yến Nhi chăm chú nhìn con trai mình

-Rảnh thì em có thể tùy thời gọi đến.

Hai người nói chuyện thêm một chút, đa phần là Hạ Dương hỏi thăm Vũ Quân Thành, sau đó thì tắt máy. Vũ Quân Thành cười ngồi xuống bên cạnh mẹ mình. Yến Nhi nắm lấy tay con trai rồi nói

-Vừa rồi ai gọi con vậy?

-Cậu ấy là nghệ sĩ của công ty.

-Mẹ thấy Tiểu Thành cười rất nhiều, nói chuyện với người đó mà cười nhiều như vậy hay sao.

Vũ Quân Thành bật cười

-Con có sao?

-Đương nhiên rồi...mà, mẹ nhìn ảnh cậu ấy rất quen...hình như đã gặp qua rồi, nhưng không thể nhớ được...

Vũ Quân Thành lắc đầu cười nhìn mẹ

-Có thể mẹ nhớ nhầm...hoặc xem trên ti vi thấy cậu ấy...được rồi, trời đã có gió lạnh, để con đưa mẹ vào trong...

Ngày hôm sau, Vũ Quân Thành ở nhà cùng mẹ, sau đó cùng bà đi dạo phố, đi mua sắm, ra siêu thị, hết thấy dùng thời gian của mình quan tâm đến bà. Vũ Quân Thành nhìn trúng một chiếc áo hàng hiệu khá đẹp, mang phong cách unisex, anh lập tức mua lại, chính là muốn đem nó tặng cho Hạ Dương. Tưởng tượng cậu mặc chiếc áo này, ôm sát cơ thể hơi gây một chút, eo nhỏ thực vừa vặn, Vũ Quân Thành mỉm cười, khoe môi câu lên một nụ cười.

Đến ngày hôm sau, Vũ Quân Thành có hẹn cùng với người bạn của ba mình, là người mà hôm trước ông giới thiệu cho anh.

Thảo luận cả một buổi sáng, buổi chiều anh và ba mình cùng người bạn này đi chơi golf và cùng nhau tham quan nhiều nơi trong thành phố, xem ra bước đầu khá thuận lợi đối với sự hợp tác này. Buổi chiều hôm đó cũng là lúc Hạ Dương ở C quốc xảy ra scandal.

Hạ Dương đang đóng phim thì ngay lập tức khắp trên các mặt báo, hàng loạt ảnh chụp của Hạ Dương và Hà Hiên thân thiết với nhau. Những tấm ảnh chụp từ thời gian trước kia nay đột nhiên đồng loạt công khai, góc chụp khiến người ta không thể không hiểu lầm.

Nhân viên hậu trường xôn xao nhìn Hạ Dương, đến mức đạo diễn phải cho ngừng quay.

-Rất cuộc các cô cậu đang làm cái gì vậy?

-Hahaa không có gì đâu...

-Đúng vậy đạo diễn Bảo, không có gì đâu ạ.

-Thôi được rồi, hiện tại nghỉ ngơi một chút.-Đạo diễn Bảo thở dài, vừa quay đã nghỉ rồi

Hạ Dương cười hì hì với đạo diễn rồi ra ngồi ghế uống nước. Mọi người vẫn đang bàn tán về cậu, Đồng Kỳ nhú mày nói thầm với Hạ Dương. Cậu ngạc nhiên vô cùng, vội tìm điện thoại trong túi xách. Đồng Kỳ thấy được thì vội vàng đưa điện thoại của mình cho Hạ Dương.

“Nghỉ án hẹn hò giữa hai diễn viên Hạ Dương và Hà Hiên”

“Hạ Dương và Hà Hiên có nhiều hành động thân mật riêng tư”

“Bắt gặp Hạ Dương và Hà Hiên thân thiết ở nhà hàng”

.....

Hàng loạt báo chí kèm theo ảnh đăng trên các trang báo mạng, Hạ Dương không dám tin nổi, cậu càng đọc càng lướt càng thấy đau đầu. Hạ Dương nhận ra có cả ảnh chụp khi còn đi ăn mừng phim Dạ Phong Hiên trước kia của mình, có ảnh chụp Hà Hiên đi vào viện thăm Hạ Dương lúc cậu tai nạn khi quay phim, ảnh chụp hai người đi cùng nhau,... Hạ Dương thầm than, lần này đúng là không xong rồi.

Ngay lúc đó Tiêu Tuyết gọi điện cho Hạ Dương, nói qua về sự việc lần này, còn nói cậu không cần quá lo lắng, mọi chuyện hiện tại cứ im lặng để phía cô và công ty sẽ an bài. Hạ Dương cả sáng không có tâm trạng quay phim chút nào, đạo diễn Bảo cũng biết chuyện của Hạ Dương, cho nên cũng không cố tình làm khó cậu. Hà Hiên là một nhân vật phụ trong phim, chưa đến cảnh quay của cô nhưng Hạ Dương lại thực đau đầu.

Tiêu Tuyết lập tức liên hệ với phía truyền thông của Khải Uy Vũ để tìm hướng giải quyết tốt nhất.

Từ khi scandal nổ ra, nhiều người còn tìm lại cảnh hậu trường hay cảnh quay của hai người từng đóng chung, kể cả những quảng cáo mà cả hai đã từng hợp tác, liền cắt ghép hình ảnh rồi nhiều video, hiện tại hai người trở thành đối tượng được quan tâm cũng như bị công kích nhiều nhất.

Trên trang cá nhân của Hạ Dương, hàng loạt tin nhắn cùng bình luận tích cực cũng có mà tiêu cực cũng có

“Không dám tin Hạ Dương đang yêu Hà Hiên, ai đánh thức tôi đi”

“Đau lòng n lần”

“Ôi Tiểu Dương của mì, có ai nói cho tôi biết đây là thật hay giả vậy, có ảnh kiss nữa kìa *icon khóc*”

“Tránh xa Hà Hiên nữ thần của chúng tôi ra”

“Hạ Dương đâu cần Hà Hiên của các người, lầu trên xóa bình luận đi”

“Dù thế nào vẫn ủng hộ Hạ Dương”

“Tôi thấy hai người đẹp đôi mà”

.....

Hạ Dương vừa đọc bình luận vừa thở dài, rốt cuộc là lý do tại sao trong một ngày thôi mà lại có thể nổi cả chục tit báo, đâu đâu cũng thấy bàn tán thế này. Tiêu Tuyết đưa cho Hạ Dương một ly nước ấm, vỗ vỗ vai cậu

-Cái đó, chị gọi cho Vũ chủ tịch không thấy anh ấy nghe máy.

-Em...vậy để em thử gọi.

Hạ Dương từ lúc có scandal xảy ra, cậu vẫn là không dám gọi hay nhắn tin cho Vũ Quân Thành. Lúc này Tiêu Tuyết nói, rốt cuộc cậu mới có động lực gọi cho anh. Hạ Dương lo sợ anh sẽ giận, Hạ Dương tưởng gương mặt âm trầm của anh, nếu như anh giận, nếu như anh mắng, Hạ Dương thở dài không dám nghĩ tiếp. Vũ Quân Thành không bắt máy, Hạ Dương như người mất hồn.

Lịch trình quay quảng cáo của Hạ Dương ngày hôm nay đã được hủy, Tiêu Tuyết đứng ra thương lượng với bên quảng cáo, Hạ Dương ở công ty cả ngày. Phía bên Hà Hiên cũng không thấy có động tĩnh gì, Hạ Dương nói với Tiêu Tuyết để cậu trở về nhà nghỉ ngơi.

Hạ Dương vừa ra khỏi công ty ngồi vào xe đi ra đến cổng thì có vài người từ đâu đi tới ném trứng và chửi rửa cậu, đại loại là tránh xa Hà Hiên của họ ra. Hạ Dương ngồi trong xe ngăn người nhìn đám người không ngừng nói bên ngoài đang bị bảo vệ giữ lại. Bác tài xế cũng an ủi Hạ Dương vài câu, cậu chỉ cười cảm ơn.

Bác tài xế lúc đưa Hạ Dương về đến nhà còn đưa cậu vào tận thang máy sau đó mới quay lại xe đi về.

Hạ Dương ngã xuống giường, cậu nhắm mắt lại, không nghĩ một ngày sẽ đối mặt với loại scandal thế này. Nhưng điều Hạ Dương quan tâm nhất, điều làm Hạ Dương đau đầu nhất là Vũ Quân Thành cư nhiên lại không nghe máy, từ lúc scandal xảy ra, lại không gọi cho cậu hay Tiêu Tuyết một cuộc nào. Liệu anh đã biết chưa, hay đã biết rồi, vì giận nên mới không lên tiếng?

Hạ Dương cả đêm trằn trọc, cậu tắt luôn điện thoại để không mở ra xem tin trên mạng nữa. Hôm sau Hạ Dương có lịch quay phim, Tiêu Tuyết cùng tài xế đến đón Hạ Dương trước nhà cậu. Trên đường, Tiêu Tuyết cũng chỉ nói qua về tình hình hiện tại, công ty đang giải quyết, nói Hạ Dương không cần suy nghĩ nhiều. Hạ Dương cười gật đầu không nói gì.

Vừa đến cửa công ty, một đám nhà báo lập tức chạy lên chỗ Hạ Dương. Tiêu Tuyết và bảo vệ đứng bên ngoài vây lấy cậu.

"Xin hỏi, Hạ Dương, cậu nói gì về chuyện tình cảm của cậu và Hà Hiên"

"Phía bên Hà Hiên dường như im lặng, Hạ Dương, cậu có lời gì muốn nói không"

"Tấm ảnh này là hai người đứng trước cửa hàng thân mật, đây có phải là sự thật không?"

.....

Hạ Dương hít một hơi sâu, gương mặt cậu lạnh lùng, ánh mắt sắc lẹm ngược lên nhìn đám phóng viên

-Mối quan hệ của tôi và Hà Hiên chỉ dừng lại ở quan hệ đồng nghiệp đơn thuần.

Tiêu Tuyết ngạc nhiên, sau đó cũng nhanh chóng cùng bảo vệ lui đám phóng viên ra để Hạ Dương đi vào trong công ty. Hạ Dương đang chuẩn bị đồ đạc đến trường quay thì phó trưởng phòng truyền thông đến tìm gặp cậu. Ông đẩy đẩy gọng kính, giọng nói mang chút tức giận

-Tại sao chưa cho phép của công ty mà cậu dám lên tiếng?

-Tôi chỉ nói sự thật. Chẳng phải công ty đang an bài giúp tôi hay sao?-Hạ Dương vừa ngạc nhiên vừa giận.

Ông ta hừ một tiếng, sau đó trả lời

-Chúng tôi cũng chưa có phương án chắc chắn, cũng có thể đây là một cách PR cho cậu và bộ phim sắp tới của cậu, cậu đừng có

-Tôi không cần kiểu PR thế này. Khải Uy Vũ trước giờ chẳng phải đều đặt danh dự của nghệ sĩ lên hàng đầu hay sao, ông đây là có ý gì. Tôi vốn không có bất cứ điều gì với Hà Hiên, tôi nói để bảo vệ chính mình, các ông

-Cậu...được rồi. Không biết lượng sức mình!

Nói đoạn, ông ta tức giận đi ra ngoài thì Tiêu Tuyết đi vào.

-Xảy ra chuyện gì vậy?

Hạ Dương đại khái kể qua cho Tiêu Tuyết về chuyện vừa rồi, cô ngạc nhiên.

-Rõ ràng không lấy lý do này, tại sao ông ta còn cố tình nói cho em... được rồi, không cần lo lắng, xe chuẩn bị rồi, Đồng Kỳ đang đợi em, em ra xe đi.

34. Chương 34: Scandal

Hạ Dương ngồi lên xe để đi đến trường quay phim. Đồng Kỳ biết Hạ Dương đang gặp chuyện, cho nên chỉ dám im lặng ngồi nghịch điện thoại. Hạ Dương từ trước đến nay chưa bao giờ mắng Đồng Kỳ nhưng cô vẫn thức thời ngoan ngoãn. Đồng Kỳ cũng nhìn ra được mối quan hệ của Hạ Dương và Vũ Quân Thành, cho nên đó là lý do tại sao cô luôn biết điều và nghe lời.

Đi được một lúc thì Đồng Kỳ nhận được tin nhắn báo đến, cô mím môi liếc nhìn Hạ Dương. Cậu đang ngồi nghe nhạc nên không để ý thái độ của Đồng Kỳ.

-Hạ ca...-Đồng Kỳ vỗ vỗ vai Hạ Dương

Hạ Dương tháo tai nghe mỉm cười chờ Đồng Kỳ nói

-Đạo diễn nói...từ hôm nay đến cuối tuần tạm dừng quay, em hỏi thì ông ấy không nói rõ ràng. Em bảo ông ấy chờ mấy để gặp anh nhưng ông ấy nói đang bận rồi tắt máy luôn. Có cần em gọi lại không?

Hạ Dương sững sốt, cậu cười lạnh lắc đầu.

-Không cần đâu, vậy bác tài, chúng ta quay về công ty. Đến chiều cháu mới có lịch trình.

Đồng Kỳ thở dài nhìn Hạ Dương rồi yên lặng gật đầu. Hạ Dương mỉm cười nhìn cô rồi tiếp tục đeo tai nghe lên. Kỳ thực trong lòng cậu đang vô cùng khó chịu, chỉ vì một scandal này mà đạo diễn cho ngừng quay? Hạ Dương không tìm được lý do nào cả, đôi môi nhếch lên cười. Thỉnh thoảng Hạ Dương lại mở điện thoại xem có tin nhắn hay cuộc gọi của Vũ Quân Thành không nhưng vẫn là trống rỗng. Hai mắt bỗng dưng chua xót, Hạ Dương lắc đầu cười, vậy thì không nhắn, không gọi nữa...

Hạ Dương ngủ thiếp đi, đến lúc Đồng Kỳ đánh thức thì mới mê man dụi mắt tỉnh.

-Mất anh đồ quá.

-Vậy à...

-Anh...có muốn ăn uống gì không em đi mua?

Hạ Dương mỉm cười lắc đầu. Lúc Hạ Dương vừa xuống xe, đang định đi vào thì thấy đám phóng viên chạy từ xa đến, Đồng Kỳ hốt hoảng đứng lên phía trước chắn cho cậu.

-Hạ Dương, cậu có thể nói rõ về quan hệ của cậu và Lăng Triệt Úy không?

-Hạ Dương, cậu có muốn nói thêm gì không?

-Lăng Triệt Úy đã ra mặt, Hạ Dương cậu cảm thấy thế nào?

-Vậy mối quan hệ của cậu và Hà Hiên phải giải thích thế nào?

Hạ Dương ngơ ngác không hiểu chuyện gì, cậu đứng im ở đó nhìn đám phóng viên. Bảo vệ đưa Hạ Dương vào trong, cố gắng thoát ra khỏi đám người đó

-Xin lỗi, chúng tôi tạm thời không thể trả lời câu hỏi của các vị.

-Phía công chúng và người hâm mộ vẫn chưa nhận được bất cứ câu trả lời nào của Hạ Dương từ hôm qua!- Một phóng viên mạnh dạn lên tiếng

Tiêu Tuyết nhìn Hạ Dương được đưa vào, cô thở dài rồi nhanh chóng đi ra ngoài. Đồng Kỳ được Tiêu Tuyết dẫn thì đi vào bên trong.

Tiêu Tuyết ở bên ngoài nói chuyện với phóng viên, coi như bước đầu giải quyết chuyện này. Hạ Dương ngồi thẩn thờ trên ghế nghe Đồng Kỳ nói về chuyện vừa xảy ra

-Chuyện là như vậy....không biết tại sao anh ta lại lên tiếng bất ngờ...-Đồng Kỳ mím môi nhìn Hạ Dương

Cậu khẽ nhắm mắt rồi bật cười làm Đồng Kỳ hoảng hốt. Cô đang không biết phải trấn an Hạ Dương thế nào thì Tiêu Tuyết đi vào đóng cửa thật mạnh

-Một đám người đáng ghét!

-Chị Tiêu...chuyện mà Lăng Triệt Ủy nói...-Đồng Kỳ lên tiếng

Tiêu Tuyết quan sát nét mặt của Hạ Dương, cô trầm mặc một lúc, uống cạn ly nước lọc trên bàn mà Đồng Kỳ rót cho Hạ Dương rồi nói

-Tên Lăng Triệt Ủy trước kia còn ngoan ngoãn được một thời gian, không hiểu sao sau đó lại bắt đầu dính liên tiếp mấy vụ liềm. Lần này tên khốn đó không biết đã uống trúng cái gì lại nói bậy...lần này truyền thông dậy sóng rồi....

-Chị Tiêu, vậy chúng ta phải làm sao?-Đồng Kỳ lo lắng hỏi

Hạ Dương vẫn ngồi yên không nói một lời nào.

-Chúng ta đang liên hệ với công ty và người đại diện của Lăng Triệt Ủy. Nhưng quan trọng là, dù hấn ta không nói rõ ra nhưng câu từ như vậy ai chẳng hiểu rằng giữa hai người đang có quan hệ mập mờ.

-Em muốn nói chuyện với anh ta. -Hạ Dương ngược lên nhìn Tiêu Tuyết.-Không thể tiếp tục im lặng như vậy được. Em cũng muốn nói cho tất cả mọi người biết về chuyện Hà Hiên

-Hạ Dương....tạm thời chưa được. -Tiêu Tuyết thở dài.-Chị biết em đang chịu oan, nhưng là...

-Em vẫn phải nói chuyện với Lăng Triệt Ủy!

-Nhưng Hạ Dương, chuyện hấn ta nói trước kia gặp em ở quán bar của Nhâm tiên sinh là thật?

Hạ Dương cười lạnh trả lời

-Chuyện đó là thật, nhưng những câu từ sau đó anh ta bịa ra thì hoàn toàn không phải. Chị nói xem vì cái gì anh ta phải cố tình dìm em như vậy, nếu như thế, chẳng phải anh ta cũng tự mình hại mình hay sao?

Tiêu Tuyết lắc đầu. Chính cô cũng không hiểu tại sao bỗng dưng Lăng Triệt Ủy lại bất ngờ lên tiếng, phủ nhận tin đồn quan hệ giữa Hà Hiên và Hạ Dương, nhưng lại để chính mình thay thế vị trí của Hà Hiên, nghiễm nhiên hướng dư luận vào mối quan hệ của hấn và Hạ Dương.

Lăng Triệt Ủy vừa rồi bỗng quay video trực tiếp trên trang cá nhân của mình, nói mình và Hạ Dương thân thiết thế nào, vốn không định công khai nhưng vì scandal bất ngờ nên mới lên tiếng. Trong video trực tiếp luôn miệng nói có quan hệ tốt, có tình cảm thân thiết, cho nên ai cũng không thể không suy nghĩ khác.

-Chị Tiêu, Vũ tiên sinh...

-Chị không gọi được cho anh ấy, em cũng vậy?

Hạ Dương giật mình rồi lắc đầu. Hạ Dương thầm thở hắt ra, vậy là không phải duy nhất bản thân cậu mà Vũ Quân Thành không nghe máy. Nhưng ngay lập tức sau đó liền trở về trạng thái ban đầu, chẳng phải là anh giận nên đến điện thoại của Tiêu Tuyết cũng không muốn nghe hay sao!

Đêm nay Hạ Dương vẫn mất ngủ. Cậu đều ngồi trên giường nhìn chằm chằm điện thoại, không có bất cứ một tin nhắn hay cuộc gọi nào từ Vũ Quân Thành, Hạ Dương nhớ đến bác quản gia, liền vội vàng gọi cho bác hỏi xem anh đã về chưa, nhưng bác quản gia cũng nói chưa trở về.

Hạ Dương thở dài chôn mặt vào gối, cậu ngồi cuộn mình như vậy đến lúc ngủ thiếp đi. Nửa đêm, Hạ Dương bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại. Màn hình hiển thị tên anh, Vũ Quân Thành. Hạ Dương vội vàng ngồi thẳng lưng, hít một hơi thật sâu để mình bình tĩnh lại rồi bấm nút trả lời

-Vũ tiên sinh...

-“Hạ Dương, cậu còn chưa ngủ sao mà bắt máy nhanh vậy?”

Hạ Dương ngẩn người, là giọng của Bạch Nhất Thiên.

-Vũ tiên sinh đâu, tại sao anh nghe điện thoại của anh ấy?

-“Hạ Dương, scandal lần này cậu nghĩ Vũ Quân Thành còn muốn thấy cậu nữa không? Anh ấy đã cố tình không nghe máy, không đọc tin nhắn rồi mà cậu vẫn còn cố chấp?”

-Vũ tiên sinh có ở đó không, tôi muốn nói chuyện với anh ấy...

Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười trào phúng làm Hạ Dương ghen giọng. Cậu vẫn cố gắng bình tĩnh nhưng kỳ thực cả người đang run rẩy.

-“Anh ấy đang ra ngoài đàm phán, hơn nữa dù có ở đây cũng không muốn trả lời điện thoại của cậu”

-Hai người ở cùng nhau?

-“Vậy thì sao, chúng tôi vốn dĩ từ trước đã quen biết, hai gia đình cũng thân thiết...Hạ Dương, nói cho cậu biết, liệu mà xử lý tốt scandal này của cậu để Khải Uy Vũ còn tiếp tục có lý do push cậu...”

-Cho tôi gặp anh ấy, mọi chuyện chỉ là bịa đặt, Vũ tiên sinh nhất định

-“An Hạ Dương, cậu thật sự hồ đồ! Cậu nghĩ Vũ Quân Thành yêu thích cậu? Cậu không thấy lạ sao. Tôi nói cho cậu biết, lý do duy nhất đó là cậu giống với người yêu cũ của anh ấy, Lục Nhiên.”

Hạ Dương sững sờ, cậu không biết thực sự đang nghe gì, cậu không muốn hiểu, thực sự không muốn hiểu. Hạ Dương đột nhiên nghĩ đến tấm ảnh lúc trước cậu thấy trong sách trong ngăn tủ của anh

-“Hạ Dương, cậu vẫn đang nghe máy đó chứ?...là cậu trai tóc đỏ đó, người yêu cũ của Vũ Quân Thành”

Hạ Dương khẽ nhắm mắt, người con trai trong tấm ảnh cậu thấy cũng có mái tóc màu đỏ.

-Để tôi gặp anh ấy, tôi không quan tâm vì lý do gì, chỉ cần để tôi gặp anh ấy!

-“Cậu cứng đầu đến bao giờ, ngoan ngoãn mà giải quyết scandal đi”

Nói đoạn, Bạch Nhất Thiên tắt máy, Hạ Dương cảm thấy cuộc điện thoại vừa rồi đã rút sạch khí lực của mình. Cậu đặt điện thoại lên bàn, chậm rãi ngã xuống ghế, nước mắt không tự chủ mà lăn dài trên gương mặt lạnh lẽo. Tiếng mưa rả rích bên ngoài như cuốn lấy tâm trí Hạ Dương, bóng tối bủa vây cả người cậu, Hạ Dương ghen ngào trong đau đớn.

Rốt cuộc cũng biết được sự thật, lại là từ miệng người mà cậu không có lấy một chút thiện cảm. Cậu ôm lấy gối thật chặt, mặc cho nước mắt đầm đìa, Hạ Dương nghĩ, trái tim cậu lần này thực sự đã hết đường lui rồi...

Ngày hôm sau, Hạ Dương nói với Tiêu Tuyết hủy toàn bộ lịch trình, cậu hiện tại không muốn ra ngoài. Hạ Dương cảm thấy, dù cậu có cố gắng làm việc nhưng với tâm trạng này, cậu thực sự không thể hoàn thành được việc gì một cách tốt đẹp.

Đến cuối ngày, Tiêu Tuyết đến thăm Hạ Dương, cô lo lắng Hạ Dương nghĩ ngợi nhiều, lại tự dằn vặt bản thân.

Tiêu Tuyết bấm chuông, Hạ Dương nhìn qua màn hình hiển thị cạnh cửa rồi mới mở. Nhìn thấy Tiêu Tuyết, Hạ Dương mỉm cười chào cô rồi mời cô vào.

-Em ăn tối chưa?

-Em lát mới ăn, hiện tại chưa muốn ăn gì cả. Chị có muốn uống gì không?

Tiêu Tuyết thở dài đặt hộp cơm xuống bàn

-Chị biết em sẽ lại như vậy mà. Chị có mua cơm gà và mì xào em thích đây, ngồi ăn đi, 10 giờ rồi mà còn chưa muốn ăn cái gì. Để chị tự đi lấy nước. Ngồi ăn hết cho chị, cứ như vậy không được!

Hạ Dương định nói gì thì bị Tiêu Tuyết trừng mắt ngăn lại, cậu rút cuộc thở dài rồi mới mở hộp cơm ra.

-Ăn nhanh một chút, ăn lâu quá sẽ nguội hết thức ăn. Hạ Dương, cứ coi như em nghỉ ngơi vài ngày, để chuyện này công ty giải quyết ổn rồi quay lại làm việc. Em không cần lo lắng gì cả

-Chị Tiêu, em hiểu ý chị. Em cũng không thể để chị và mọi người khó xử...em biết em nên làm gì. Ngày hôm nay em đã suy nghĩ rất kỹ rồi...chị yên tâm.

Tiêu Tuyết lắc đầu nhìn Hạ Dương, cô uống cạn cốc nước cam rồi ngồi xuống bên cạnh cậu

-Nếu phải ra mặt, em cũng sẽ không chịu thiệt. Đừng quá cảm thấy bị áp lực...còn về Vũ tiên sinh, có lẽ anh ấy đang bên Mỹ đàm phán với khách hàng, bận rộn nên không nghe máy được

-Bận rộn thế nào cũng không trả lời một cuộc gọi? Chị Tiêu, em đã nghĩ thông suốt rồi, em không sao, cũng không yếu đuối như vậy...chị để em nghỉ nốt chủ nhật ngày mai...

Hai người nói chuyện thêm một lát thì Tiêu Tuyết quay trở về, còn dặn dò Hạ Dương lái nhai liên tục, Hạ Dương bật cười đáp ứng.

35. Chương 35: Lourmarin

Hạ Dương đêm nay gọi điện cho ba. An Minh Sơn đương nhiên lo lắng không thôi. Hạ Dương liên tục trấn an ba mình, nói sẽ ổn, sẽ không sao. An Minh Sơn hiểu rõ tính cách của con trai mình, đứa nhỏ này vốn dĩ đều cố chấp như vậy. Hai người nói chuyện đến gần một tiếng, Hạ Dương mới tắt máy đi ngủ. Nhâm Kiều trước đó cũng gọi điện muốn gặp Hạ Dương nhưng cậu từ chối, nói không sao, nói qua lại rồi cuộc Nhâm Kiều phải thở dài tắt máy. Hạ Dương tắt nguồn điện thoại, đem để vào trong va li, quần áo cũng đã sắp xếp gọn gàng để trong đó.

Đêm nay Hạ Dương ngủ rất say, trong giấc mơ cậu thấy Vũ Quân Thành ôm mình, cười ôn nhu đến nhường nào, tỉnh dậy trong cơn mê, Hạ Dương sờ lên mặt lạnh toát toàn là nước mắt. Cậu nhớ Vũ Quân Thành thật nhiều, cũng vì anh mà đau đớn không thôi, Hạ Dương bật cười, đến cuối cùng, cậu vẫn là kẻ thua cuộc... Ngay từ đầu đã xác định rõ, nhưng rồi cuộc vẫn không nghĩ rằng ngày đó lại đến nhanh như vậy. Hóa ra chỉ vì một Vũ Quân Thành thôi đã khiến bức tường vững chãi của Hạ Dương sụp đổ nhiều năm nay đổ nát, hóa ra dù có xảy ra bao nhiêu chuyện cũng chẳng thể bằng sự im lặng của anh, hết thấy rút đi toàn bộ những sự kiên cường và gắng gượng của Hạ Dương...

Sáng hôm sau, Hạ Dương dậy thật sớm mặc quần áo chỉnh tề, gương mặt mộc có chút nhợt nhạt và lộ vài phần mệt mỏi, cậu ngồi ngay ngắn trước camera. Hạ Dương lấy lại tâm trạng, mỉm cười một cái rồi mới bật máy quay lên.

“Xin chào các bạn, đặc biệt là những người hâm mộ Hạ Dương. Thời gian qua im lặng đã khiến mọi người lo lắng, Hạ Dương thành thật xin lỗi về việc này. Đồng thời cũng cảm ơn mọi người vì đã luôn tin tưởng và ở lại...”

Hạ Dương ngồi trên máy bay, hồi tưởng lại đoạn phim đã quay lúc sáng, mỉm cười hài lòng nhắm mắt rồi thiếp đi. Cả người cậu mệt mỏi rã rời, hai mắt cay xè, mãi mới chớp mắt ngủ được.

Lúc Hạ Dương bước chân vào cổng, An Minh Sơn đang rửa xe máy. Thấy con trai trở về bất ngờ như vậy, ông không khỏi ngạc nhiên, vội vàng đặt vòi nước xuống rồi chạy ra. Hạ Dương cười tươi, đem va li để xuống rồi ôm chầm lấy ba của mình.

An Minh Sơn thấy người Hạ Dương run nhè nhẹ, ông thở dài vuốt vuốt lưng cậu

-Đứa nhỏ này...chịu về rồi

Hạ Dương đem mấy chuyện xảy ra vừa rồi bỏ lại, cố gắng trước mặt ba và bà nội cười nói vui đùa. Đêm nay hai ba con ngồi trên sân thượng uống bia cùng nhau, Hạ Dương không nói nhiều về chuyện đó, cậu chỉ nói có cách giải quyết riêng, An Minh Sơn vì thế cũng không hỏi nhiều.

-Ngày kia con muốn sang Pháp, con muốn ở đó một thời gian...

An Minh Sơn cũng đã nghĩ trước điều này, ông quá hiểu tâm tư của Hạ Dương, cho nên cũng không vì vậy mà ngạc nhiên cho lắm.

-Ba yên tâm, con đều có tính toán sẵn rồi...hơn nữa con cũng có mấy người bạn bên đó, họ cũng đã giúp con giải quyết vài vấn đề cá nhân...về việc trong nước con cũng có giải quyết của riêng con...con đi một thời gian, muốn học thêm vài thứ trước khi quay về...

An Minh Sơn trầm mặc không nói gì. Ông uống cạn ly bia trên bàn, tựa lưng ra sau ghế. Hạ Dương bật cười nhìn ba mình rồi bắt đầu cất lên tiếng hát. Đây là bài hát quen thuộc trước kia An Minh Sơn thường hát cho Hạ Dương nghe, An Minh Sơn mỉm cười lắng yên nghe con trai hát. Hạ Dương càng hát, An Minh Sơn lại càng thấy chạnh lòng.

Trước khi đi xuống nhà, An Minh Sơn chậm rãi vò rối mái tóc đen mềm mại của Hạ Dương, đầy mắt chứa sự dịu dàng và yêu thương vô hạn

-Nếu con thấy ngoài kia mệt mỏi quá, gánh chịu một mình không nổi...đều có thể tùy thời trở về nhà...ba vẫn đợi con.

Hạ Dương kìm nén hết thấy mọi cảm xúc của mình từ khi cậu hát cho ba nghe đến khi ông đi xuống nhà, Hạ Dương mới bật khóc. Hạ Dương khóc vì thương bản thân mình, sự cô độc ôm lấy cậu, nhưng dù thế nào vẫn không có cách buông tay, tình cảm của Hạ Dương là quá lớn, dù Hạ Dương có tổn thương, dù cậu có khóc đến cạn kiệt, Hạ Dương nghĩ vậy, cũng không thể ngăn nổi đoạn tình cảm này...

Lúc Hạ Dương yên vị ở căn nhà ở thị trấn Lourmarin (*) nước Pháp thì đoạn video cậu tự quay cũng được đăng lên trang cá nhân. Hàng loạt bình luận và tin nhắn làm trang cá nhân của Hạ Dương nhiều lần bị lỗi vì quá tải. Đa số mọi người đều không thể tin được việc Hạ Dương quyết định dừng mọi hoạt động của mình để nghỉ ngơi, đương nhiên có nhiều người phẫn nộ, nhưng cũng có nhiều người tỏ ra tiếc nuối. Fans của Hạ Dương coi điều này là một cú sốc lớn, nhưng cũng không quá làm lớn lên. Các trang báo mạng đồng loạt chia sẻ và viết về việc này. Nhưng điều mà tất cả mọi người đều cảm thấy ngạc nhiên là việc Hạ Dương nói xin lỗi rất nhiều với người hâm mộ của cậu đã khiến mọi người thất vọng và lo lắng một thời gian, và cả lời cảm ơn cuối video đến họ vì đã tin tưởng ở Hạ Dương.

“[...] Chỉ cần có sự tin tưởng của mọi người, Hạ Dương đã cảm thấy an tâm rồi. Hạ Dương mọi điều làm đều minh bạch, vì sự yêu mến và tin tưởng ở các bạn, Hạ Dương rất cảm kích và biết ơn mọi người...[...]

Nhưng cậu lại không nói về vấn đề scandal vừa rồi, kỳ thực ai cũng có thể hiểu Hạ Dương trong sạch, cậu không nói thẳng là đang không muốn làm ảnh hưởng đến ai. Những fans của Hạ Dương đều hiểu và thương cảm cho Hạ Dương vô cùng, đều đồng loạt sau đó lên tiếng bảo vệ Hạ Dương. Mọi người cũng đang nhắc nhắc đến công ty đại diện của Hạ Dương nhưng cho đến nay không thấy sự xuất hiện của cậu...

Lúc Vũ Quân Thành nhận ra điều bất thường trong nhà, anh kiên quyết và tỏ rõ thái độ của mình với Vũ Quân Việt

-Điện thoại di động của con không nói đến, cứ cho đúng là bị ba vô tình bị làm hỏng đi, nhưng mấy hôm nay, không cho con động đến mấy tính, cũng tìm cách ngăn con lại, trợ lý con đem theo cũng bị đối...ba rất cuộc muốn làm gì?

Vũ Quân Việt thở dài, ông ngồi xuống ghế, trầm mặc một vài giây rồi cười nói

-Ba cũng chỉ muốn con tập trung tốt nhất vào công việc hợp tác lần này, con xem, lần này thực sự có thể thấy được tương lai rất tốt ở

-Ba, đủ rồi.

Vũ Quân Thành hướng sang người trợ lý mới mà Vũ Quân Việt cho bên cạnh mình

-Đem điện thoại của cậu đưa đây.

Trợ lý có phần sợ hãi liếc nhìn Vũ Quân Việt

-Con làm gì vậy, chẳng phải con cũng có điện thoại hay sao?

-Ba cố tình bảo cậu ta mua cho con cái thứ điện thoại rẻ rách này?

Không nói thêm nữa, Vũ Quân Thành liền một đường hướng xuống đánh ngã trợ lý làm Vũ Quân Việt bất ngờ đứng dậy. Vũ Quân Thành cầm lấy điện thoại lên, bật mạng tìm kiếm vài phút. Anh giống như bị đánh một cú thật mạnh vào trái tim, không dám tin những gì xảy ra chỉ mới vài ba ngày qua. Giống như đã có một trận sóng gió xảy ra mà cho đến bây giờ anh mới biết được. Vũ Quân Thành đặt điện thoại xuống, ánh mắt sắc nhọn nhìn Vũ Quân Việt

-Ba giải thích cho con rõ cuộc chuyện này là thế nào? Đây có phải lý do ba cố tình không cho con biết?

-Quân Thành, con bình tĩnh đã, mọi việc không như con nghĩ, ba sao có thể

-Bác Vũ, con đến rồi đây...a...? Vũ Quân Thành, anh về rồi a?

Bạch Nhất Thiên ôm túi hoa quả và bánh kẹo vui vẻ đi vào trong nhà. Vũ Quân Thành nhú mày nhìn y

-Vừa lúc anh trở về, em có mang chút hoa quả

-Là cậu phải không?-Vũ Quân Thành cố gắng kìm nén cơn giận. Anh đi đến trước mặt Bạch Nhất Thiên rồi nói tiếp-Là cậu gây ra mọi chuyện, từ việc cậu quay trở về Mỹ, đến những chuyện vừa rồi, là cậu làm đúng không?

Bạch Nhất Thiên nhất thời á khẩu, y liếc nhìn Vũ Quân Việt rồi nhìn trợ lý đang ôm mặt

-Anh nói gì em không hiểu...

Vũ Quân Thành liếc nhìn cửa phòng của mẹ đang khép hờ, anh giận dữ kéo tay Bạch Nhất Thiên ra ngoài sân vườn sau. Bạch Nhất Thiên mãi mới thoát khỏi bàn tay của Vũ Quân Thành, đau đớn oán giận.

-Tôi cuối cùng bị cậu quay như một con rối, vẫn ngu ngốc cho đến bây giờ mới phát hiện mọi chuyện...

-Em không làm! Em không hãm hại cậu ta...

Vũ Quân Thành bật cười, hai mắt anh đỏ lên

-Tôi còn chưa nói, cậu đã thừa nhận...được lắm Bạch Nhất Thiên....

-Anh...-Bạch Nhất Thiên che miệng.-Em...em cũng vừa biết chuyện này...em đến đây để nói cho anh biết

-Đủ rồi! Tôi nhất định không để cậu đắc ý, Bạch Nhất Thiên. Cậu trở về đi, chỗ này không chào đón cậu.

Vũ Quân Thành toan quay lại thì Bạch Nhất Thiên vội vàng ôm chầm lấy anh từ phía sau

-Nghe em nói đã

-Buông ra

-Vũ Quân Thành

Không nói thêm lời nào, Vũ Quân Thành hất tay Bạch Nhất Thiên ra rồi đi thẳng vào bên trong. Anh lấy chìa khóa xe, không muốn nhìn Vũ Quân Việt rồi đi ra ngoài, một mạch phóng nhanh trên đường.

Dừng lại trước cửa hàng điện thoại lớn, anh mua ngay một chiếc điện thoại mới, người bán hàng cũng không mất nhiều thời gian chỉnh sửa, nhưng đến khi nhận ra mình không thể nhớ được số điện thoại của Hạ Dương. Vũ Quân Thành thở dài, số của Tiêu Tuyết lẫn trợ lý Trịnh Vương của mình đều không nhớ, Vũ Quân Thành đâm mạnh vào vô lăng. Mở tài khoản mạng xã hội, anh cũng không nhớ được mật khẩu...

Ngay đêm nay, Vũ Quân Thành đặt vé máy bay trở về C quốc, Vũ Quân Việt nhìn con trai sắp xếp hành lý, ông thở dài.

-Con cũng đừng trách Tiểu Thiên...

-Ba cũng nói với Bạch tiên sinh, với khả năng dìm người khác xuống dưới như vậy của con trai ông ta thì một mình cậu ta cũng tự lo được, con không có khả năng như vậy.

Vũ Quân Việt nhứ mày nhìn con trai đi vào trong phòng

Vũ Quân Thành đóng nhẹ cánh cửa, Yến Nhi đang mơ màng, thấy động thì mở mắt

-Con đánh thức mẹ a?

-Không....giờ này con vẫn chưa thay đồ sao? Công việc sang đây rồi vẫn còn bận như vậy?

Nhìn thấy lo lắng trong mắt của mẹ mình, anh mỉm cười lắc đầu nắm lấy tay bà

-Con không sao...mẹ, chỉ là con phải lập tức quay về C quốc trong đêm nay...

-Ngay đêm nay sao?-Yến Nhi bị bất ngờ, vội vàng ngồi dậy

Vũ Quân Thành nhanh chóng đỡ bà.

-Chuyện gì mà quan trọng như vậy?

-Mẹ...lần trước mẹ có hỏi con có người yêu chưa...lần này, con trở về là để tìm cậu ấy, xác định lại rõ ràng tình cảm của mình...

-Quân Thành...thật sự...?-Yến Nhi mỉm cười, hai mắt long lanh.-Rốt cuộc cũng có người để con động tâm rồi...

Chú thích: (*) Lourmarin: là một thị trấn nhỏ miền đông nam nước Pháp, điểm đến phổ biến của du khách và những nghệ sỹ. Nơi đây có những con phố nhỏ thú vị, những phòng trưng bày tranh... cùng khung cảnh cánh đồng hoa oải hương lãng mạn. (wiki)

36. Chương 36: Ngoài Dự Đoán

Yên vị trên máy bay, Vũ Quân Thành cũng đã liên lạc được về công ty thông qua máy tính đem theo. Ngay lập tức anh nhận được tình hình scandal của Hạ Dương do cấp dưới báo cáo. Sau đó Vũ Quân Thành liền gọi điện cho Tiêu Tuyết, hai người nói chuyện một lúc thẳng thắn cho đến khi tiếp viên yêu cầu anh tắt điện thoại.

Lòng anh như lửa đốt, ngồi trên máy bay không chút nào yên được. Tiêu Tuyết nói mặc dù Hạ Dương không đổi số điện thoại nhưng cô đều không gọi được cho cậu. Lúc sáng sớm thì có nhận được tin nhắn của Hạ Dương nói rằng cậu vẫn rất yên ổn.

Hành động bất ngờ lần này nằm ngoài dự đoán của Vũ Quân Thành, bởi lẽ anh nghĩ Hạ Dương luôn luôn có sự bình tĩnh nhất định, cũng sẽ không đơn phương làm ra loại chuyện này khiến anh vừa giận lại vừa thương. Vũ Quân Thành giận Hạ Dương vì đã tự ý quyết định, tự ý rời anh mà đi, nhưng anh hiểu, một phần là ở anh, trong lúc Hạ Dương cô độc nhất, tổn thương nhất thì anh lại không có ở bên cậu, thậm chí là nói vài lời với Hạ Dương cũng không có. Vũ Quân Thành từ Mỹ về C quốc bất ngờ cho nên mặc dù Vũ Thiên Kỳ thông báo trước cho anh là sẽ trở về trong sáng mai, anh vẫn quyết định tạm thời không thể gặp em gái mình. Chưa bao giờ Vũ Quân Thành cảm giác mất bình tĩnh và rối loạn như lúc này, mặc dù chỉ mới xa Hạ Dương vài ngày nhưng anh lại cảm thấy thời gian vừa rồi đã rất lâu rồi...

Vừa đến sân bay, Trịnh Vương đã đợi sẵn và đưa anh trở về Khải Uy Vũ ngay lập tức. Mặc dù Vũ Quân Thành không to tiếng với y, Trịnh Vương vẫn cảm thấy trong giọng nói của anh có phần giận dữ và ảm đạm. Trịnh Vương được Vũ Quân Thành để ở lại C quốc là ngầm bảo vệ và để mắt tới Hạ Dương. Nhưng scandal xảy ra vừa rồi lại nằm ngoài dự tính của cả hai, Trịnh Vương lại là trợ lý riêng cũng không thể làm gì hơn là chỉ có thể đi sau bảo vệ Hạ Dương. Tuy vậy, việc Hạ Dương âm thầm một mình biến mất, Trịnh Vương

hoàn toàn không hề biết gì. Thậm chí cho đến bây giờ khi Vũ Quân Thành hỏi, y cũng không thể nói được lời nào. Trịnh Vương không ngờ Hạ Dương lại có thể lặng lẽ đi như vậy, và cũng không hiểu bằng cách nào cậu lại có thể thoát khỏi sự chú ý của mình.

Vũ Quân Thành gọi cho Hạ Dương rất nhiều cuộc nhưng không có bất cứ hồi đáp nào, chỉ là những tiếng tút kéo dài làm anh nặng nề.

Thành phố hôm nay mờ nhạt dưới cơn mưa rả rích cuối đông, cảm giác lạnh lẽo thấu xương, ánh mắt như muốn đóng băng tất cả của anh làm mọi người cảm thấy càng lạnh hơn bao giờ hết. Từ lúc Vũ Quân Thành triệu tập các trưởng phòng và giám đốc liên quan đến cuộc họp bất ngờ này đã là gần 2 tiếng đồng hồ, Tiêu Tuyết và Trịnh Vương bên ngoài sốt ruột không kém.

-Cô nói xem, Hạ Dương có thể đi đâu?

-Vốn dĩ trong giới Hạ Dương có nhân khí không tệ, cũng quen biết được rất nhiều người, nhưng sự việc lần này, với tính cách của Hạ Dương thì có lẽ sẽ không tiết lộ cho họ biết....tôi nghĩ chỉ có mấy người bạn thân thiết ngoài giới của cậu ấy biết...-Tiêu Tuyết thở dài, cô kéo cao cổ áo lên.-Là Vũ tiên sinh nói như vậy, anh ấy rất giận...

Trịnh Vương mặt không đổi đem khăn choàng cổ của mình đưa cho Tiêu Tuyết rồi nói

-Anh ấy giận là đúng, lần này là lỗi của tôi

-Anh đừng tự trách mình...vốn dĩ không phải lỗi của anh...

Vừa dứt lời, cánh cửa phòng họp đã mở ra, các trưởng phòng và giám đốc lần lượt đi ra, ai nấy đều mang vẻ mặt âm trầm nặng nề không nói câu nào, Tiêu Tuyết và Trịnh Vương lo lắng nhìn nhau.

Lát sau Vũ Quân Thành mới bước ra ngoài. Nhìn anh có vẻ tiêu tụy, từ lúc lên máy bay, Vũ Quân Thành đã không chớp mắt một phút nào, anh cũng chẳng có tâm trí nghĩ nhiều ngoài hình ảnh của Hạ Dương và nụ cười tươi của cậu.

-Chủ tịch, hiện tại...

-Hai người vào đây, tôi có việc.

Sau khi thảo luận xong, Tiêu Tuyết và Trịnh Vương ra ngoài, dù cô có khuyên Vũ Quân Thành nên nghỉ ngơi một chút, anh chỉ lặng im gật đầu.

Trịnh Vương và Tiêu Tuyết sau đó cũng rời đi tập trung làm việc mà Vũ Quân Thành giao, và mục đích không ngoài việc là tìm được chính xác nơi mà hiện tại Hạ Dương đang ở.

Vũ Quân Thành dựa lưng vào ghế, ánh mắt anh lộ rõ vẻ mệt mỏi, đã lâu rồi anh chưa có cảm giác thế này, bất lực một chút, muốn đặt lưng xuống giường, râu trên cằm mọc lún phún. Nổi lòng cá vạt, Vũ Quân Thành gọi điện cho Nhâm Kiều, nói chuyện một lát rồi tắt máy, anh thở dài, vẫn không có thông tin gì. Phía bên Nhâm Kiều cũng rất bất ngờ về việc Hạ Dương rời đi mà không nói một lời.

Uống cạn ly trà mà thư ký mang đến, bánh ngọt thì bỏ lại, Vũ Quân Thành lại bắt đầu mở máy tính liên lạc tìm kiếm.

Buổi tối hôm đó, Vũ Quân Thành và Trịnh Vương đến thành phố N, nơi mà Tiểu Tư, một người bạn thân từ nhỏ của Hạ Dương đang làm việc.

Sự xuất hiện của Vũ Quân Thành khiến Tiểu Tư có phần bất ngờ, ban đầu cũng có phần tránh mặt không muốn gặp nhưng rồi cuộc dưới khí thế áp bức quá lớn từ anh, Tiểu Tư cũng đành phải tìm một quán cà phê nhỏ để hai người nói chuyện

-Vì sao anh tìm tôi, Vũ chủ tịch?

-Tôi không muốn làm mất thời gian của cậu, cho nên chỉ cần có được câu trả lời, tôi sẽ lập tức ly khai. Cậu là người bạn trước kia chụp ảnh cho em ấy, cũng là một phần giúp em ấy có thể thêm phần nổi tiếng khi đó...

-Vậy thì sao, từ lúc gặp tôi, anh đều khẳng khẳng muốn biết Hạ Dương? Chẳng phải Hạ Dương đang

-Cậu đừng nói dối. Scandal vừa rồi đừng nói với tôi là cậu không hề biết. Nghiêm Tiểu Tư, tôi nói thẳng, việc Hạ Dương biến mất không lý do, nếu không kịp thời tìm em ấy, tôi không dám chắc hậu quả. Những chuyện mà Hạ Dương nói cho cậu mặc dù tôi không rõ nhưng chỉ là cậu ấy an ủi cậu mà thôi.

Tiểu Tư nhú mày nhìn Vũ Quân Thành, trầm mặc một lúc rồi mới lên tiếng

-Vậy có liên quan gì đến tôi?

-Tiểu Tư, cậu là người có nhiều kinh nghiệm đi lại phong phú nhất, ở C quốc không nói, cậu còn đi một vài nước, hơn nữa, Hạ Dương và cậu lại là thân thiết từ khi còn nhỏ, cho nên cậu là người tôi nghĩ có liên quan nhất.-Vũ Quân Thành đáp lời không chút thay đổi biểu cảm

Tiểu Tư căng thẳng từ đầu, cho đến hiện tại thì thở dài, đem ánh nhìn phức tạp hướng tới tới anh, nhưng thực sự cái khí thế áp bức trên người Vũ Quân Thành khiến Tiểu Tư thêm phần e ngại...

Vũ Quân Thành và Trịnh Vương trở về nhà lúc nửa đêm, Trịnh Vương đã khuyên vài lần nhưng anh vẫn không chịu nghe lời, rốt cuộc vẫn quyết định đặt chuyến bay sớm nhất đến Pháp.

-Vậy để tôi đi cùng ngài, chủ tịch.

-Lần này tôi không yêu cầu anh, cho nên anh không cần phải đi theo. Anh nên về nhà nghỉ ngơi đi.-Vũ Quân Thành nhìn Trịnh Vương với ánh mắt nghiêm túc

Trịnh Vương mím môi, vẫn giữ nguyên thái độ ban đầu rồi nói

-Chủ tịch, ngài không cần lo lắng, tôi cũng mong ngài có thể tìm được cậu ấy về sớm một chút. Vậy tôi đi chuẩn bị ít đồ rồi sẽ quay lại đón ngài.

Trịnh Vương theo Vũ Quân Thành đã gần 10 năm, là trợ lý thân cận nhất của anh, hầu hết trong mọi hoàn cảnh, bất kỳ chuyện quan trọng hay không, chuyện lớn hay nhỏ, Trịnh Vương đều đi theo Vũ Quân Thành và làm tốt nhiệm vụ của mình. Vũ Quân Thành từng cứu Trịnh Vương khi nhà y bị phá sản và có ý định tự tử, Vũ Quân Thành đã giúp gia đình Trịnh Vương trả nợ, khi đó Trịnh Vương đã coi Vũ Quân Thành là ân nhân, muốn có thể ở bên cạnh anh phục vụ thật tốt.

Ở bên này, Hạ Dương nghiễm nhiên không hề biết người bạn thân thiết nhất, Tiểu Tư đã nói cho Vũ Quân Thành biết thông tin về mình. Hạ Dương mới sang bên này, cũng chưa quen được nhiều, nhưng cạnh nhà cậu là một nhà người C quốc, vì Tiểu Tư đã liên hệ với bạn bè bên này, cũng coi như có chút quen biết với cả Hạ Dương cho nên đã sắp xếp cho cậu ở như vậy. Vì thế Hạ Dương cũng không mất quá nhiều thời gian để làm quen với gia đình người C quốc đó.

-Vậy chủ nhân căn nhà mà cháu thuê cũng là của người nước C?-Hạ Dương ngạc nhiên hỏi

-Ừ, nhưng cô ấy rất bận, công việc cũng không cố định một chỗ cho nên hầu như không trở về đây. Hạ Dương, nào, để cô lấy nốt mấy miếng sủi cảo cho cháu, hôm nay ông ấy có việc ở công ty không trở về cho nên một mình cô cũng không thể ăn hết được.

Hôm sau, Hạ Dương dậy sớm chuẩn bị đi đến siêu thị gần nhà, cậu muốn mua vài đồ để nấu cả cho bữa tối và nấu thừa ra một chút đem cho hàng xóm. Sở dĩ Hạ Dương chọn nơi này để ở là vì trước kia lúc học ở cao trung, môn tiếng Pháp là môn cậu chọn để học thêm bổ sung, vì thế tiếng Pháp của Hạ Dương cũng có chút giao tiếp được, ngoài ra thì cậu sử dụng tiếng Anh cũng khá, hơn nữa nơi đây lại là một thị trấn nhỏ, không quá ồn ào, thích hợp với hoàn cảnh của Hạ Dương lúc này. Còn chuyện học tập cao hơn thì Hạ Dương chưa tính đến lúc này. Cậu muốn ổn định dần dần, cũng muốn để cho mình có thời gian thích nghi...

Lúc Vũ Quân Thành đến đây, anh và Trịnh Vương theo địa chỉ ghi cụ thể từng con phố mà Tiểu Tư đã ghi, cho nên không mất quá nhiều thời gian để tìm được đến nhà mà Hạ Dương đang ở. Đứng đợi một chút, lúc bấm chuông cũng không thấy ai ra mở cửa, hàng xóm bên cạnh lúc đi ra ngoài thì ngạc nhiên

-Cậu tìm ai vậy?

Vũ Quân Thành nhìn người phụ nữ nói tiếng nước C, cũng có chút ngoài ý muốn, xong lập tức đáp lại

-Ở đây, có phải là có một cậu thanh niên khá cao, hơi gầy, tóc đen, nói tiếng C quốc...

-Cậu muốn nói đến Hạ Dương?

Trịnh Vương ngạc nhiên nhìn Vũ Quân Thành, anh gật đầu cười

-Đúng là cậu ấy.

-Hạ Dương đi ra ngoài từ sáng sớm, có lẽ tầm trưa cậu ấy về. Mà hai người là gì của cậu ấy?

Người phụ nữ quan sát cả hai, hôm nay hai người đều không mặc vest, chỉ mặc áo phông và quần tây đơn giản. Bà nhìn Trịnh Vương luôn đứng sau Vũ Quân Thành, từ nãy đến giờ chỉ có Vũ Quân Thành là người nói, còn y thì không. Bởi vì gương mặt anh tuấn, khí chất xung quanh cũng không hề tầm thường, người phụ nữ cũng không dám xem nhẹ.

-Chúng tôi là bạn của Hạ Dương, từ thành phố B của C quốc đến đây tìm cậu ấy.

-Vậy hả...vậy hai người có thể vào quán trà phía trước đợi, lúc nào Hạ Dương trở về tôi sẽ gọi hai người.

-Làm phiền bác rồi, cảm ơn bác.

Nụ cười trên môi của Vũ Quân Thành làm người phụ nữ có chút ngoài ý muốn. Vốn dĩ nghĩ người trước mặt lạnh lùng bức người như vậy, không ngờ anh sẽ cười lên, mà nụ cười của Vũ Quân Thành lại làm bà thấy có chút vô hại, dịu dàng nhưng cũng không mất đi sự nghiêm túc vốn có.

Ánh nắng buổi sáng không quá gay gắt chiếu lên ngũ quan của anh, giống như càn khôn khiến nụ cười của Vũ Quân Thành trở nên đẹp đến nao lòng. Hương thơm từ những khóm hoa ven đường được người dân xung quanh chăm sóc kỹ lưỡng hòa vào cơn gió dịu dịu, Vũ Quân Thành có điểm trầm mặc thật lâu rồi mới cùng Trịnh Vương đi về phía quán trà trước mặt.

Lời tác giả: Kỳ thực Hạ Dương vốn dĩ ngoan ngoãn biết điều, là kiểu người của gia đình, tình cảm của cậu ấy dành cho Vũ Quân Thành chưa bao giờ bớt đi một phần nào, là loại tình cảm đơn thuần và nhiệt huyết, cho nên cách cậu ấy xử lý sự việc lần này sau khi cho đi quá nhiều như đã viết ở những chương trước cũng không khó hiểu, cũng không nên trách cậu ấy được. Căn bản với mỗi sự việc, mỗi người lại có cách giải quyết của riêng mình. Hạ Dương là người tốt, sống nhiều vì tình cảm, cho nên vì thế cũng bị tổn thương nhiều...

37. Chương 37: Tôi Sẽ Để Em Đi

Cho đến bây giờ khi ở ngay trước nhà của Hạ Dương, Vũ Quân Thành vẫn không thể ngờ được cậu lại có quyết định đột ngột như vậy. Chỉ mới vài ngày không thấy Hạ Dương, thêm cái cảm giác sắp được gặp cậu, anh lại càng thấy nôn nao trong lòng. Vũ Quân Thành có điểm buồn cười, bản thân đã trưởng thành như vậy, sao lại cảm thấy giống như yêu đương lúc còn niên thiếu đến thế...

Hai người ngồi ở quán trà nhỏ trên vỉa hè đối diện với nhà của Hạ Dương đã nửa tiếng. Vũ Quân Thành vẫn chăm chú nhìn ra bên ngoài, Trịnh Vương thì thỉnh thoảng nói chuyện vài câu với bồi bàn cho đỡ nhàm chán.

Trời lúc này đang nắng thì bỗng nhiên bây giờ lại sầm sì, mây đen kéo đến che cả một khoảng trời đang trong xanh.

Mưa bắt đầu rơi. Mọi người đều chạy thật nhanh về nhà hoặc tìm chỗ trú mưa. Khi ấy thấp thoáng trong cơn mưa bóng dáng bé nhỏ quen thuộc, anh bật dậy làm Trịnh Vương bị giật mình.

Người trước mặt dù cho lẫn trong cả biển người, dù cho thời khắc hiện tại ồn ào náo nhiệt đến bao nhiêu, dù là trong màn mưa dày đặc, anh đều có thể nhận ra. Hạ Dương đang cầm ô đứng trước hiên nhà cậu, để đồ vừa mua ở siêu thị về xuống bên cạnh để tìm chìa khóa mở cửa.

Trước mặt bỗng xuất hiện một bóng người. Hạ Dương đem tầm mắt của mình nhìn lên, chiếc ô trên tay suýt bị rơi xuống. Hai mắt Hạ Dương mở tròn, đôi môi vì bị bất ngờ mà không khép lại được, ánh nhìn

xoáy sâu trong đôi mắt của anh. Vũ Quân Thành mặc trời mưa, lúc thấy Hạ Dương, anh đã đi thẳng về phía cậu. Hạ Dương vội vàng đem ô che cả cho Vũ Quân Thành, dù thế nào cũng không dám nhìn anh bị ướt đầm như vậy

-Vũ tiên sinh...tại sao anh...?

-Em mở cửa đi, chúng ta vào trong nói chuyện.

Hạ Dương có điểm do dự nhưng nhìn Vũ Quân Thành đã bị nước mưa làm cho ướt một phần cho nên mím môi gật đầu xoay người lại mở cửa. Trịnh Vương theo ánh mắt của anh thì ở lại quán cà phê đợi anh.

Vũ Quân Thành bước vào trong cũng không ngồi xuống mà đứng cạnh ghế sofa. Bên trong bài trí rất ấm áp, trên tường treo nhiều tranh nghệ thuật, màu sắc cũng thiên về màu nóng, đem lại cho người khác cảm giác bình dị mà lại không hề tầm thường. Hạ Dương mang đồ vừa mua vội vàng chạy vào trong phòng bếp để rồi lấy một cái khăn bông to mang vào phòng khách đưa cho anh. Từ lúc bước vào nhà cho đến hiện tại hai người vẫn giữ sự im lặng, chưa ai lên tiếng.

-Tại sao em lại rời đi mà không nói một tiếng nào? -Vũ Quân Thành rốt cuộc phá tan sự trầm mặc khó chịu này

Hạ Dương nuốt nước miếng, cậu ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt anh rồi mỉm cười đáp lại

-Em đã để lại lời, cũng đã gặp Liêm để trình bày, tất cả mọi thỏa thuận cũng đã thực hiện hoàn tất, em muốn nghỉ ngơi một thời gian...bởi vì Vũ tiên sinh...em cũng không rõ khi nào anh trở về, cũng không thể liên lạc được với anh...

Vũ Quân Thành hít một hơi thật sâu cố kìm nén sự giận dữ

-Đó là lý do tôi đã để cho Liêm tổng hình phạt nặng nề.

-Vũ tiên sinh...em khi đó chỉ muốn giữ bí mật với truyền thông, cho nên mới

-Em giữ bí mật với cả Tiêu Tuyết, người đại diện của em? Em lấy lý do này bảo tôi chấp nhận hay sao?

Hạ Dương có điểm bất ngờ khi anh to tiếng nhưng cậu nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, chỉ có mình Hạ Dương mới biết cậu đang kìm nén hết thấy sự xúc động và khổ sở đến bức người.

-Vũ tiên sinh, vậy chuyện này là em sai, em nhận lỗi về phía em...nhưng Liêm tổng cũng vì sự nhờ vả của em, em cũng đã nói với ông ấy, sau này nếu về tiền bồi thường

-Em nghĩ một mình ông ta có thể giải quyết được? Em nghĩ tôi cần vì mấy đồng tiền đó sao? Hạ Dương, em có biết em đang làm cái gì không?

Hạ Dương cúi đầu không đáp, cậu chỉ mỉm cười rồi ngồi xuống ghế. Vũ Quân Thành hết lần này đến lần khác cắt lời không để cậu nói, anh nhìn nụ cười của Hạ Dương lại cảm thấy hết sức giả tạo. Anh không muốn Hạ Dương nhận nhận, anh không thích Hạ Dương ở trước mặt anh mà cố gắng tạo một lớp mặt nạ, anh thích sự chân thành ở Hạ Dương...

-Vũ tiên sinh...em chỉ muốn hỏi ba việc...thứ nhất, tại sao trong lúc ấy...anh lại không trả lời điện thoại của em, không hồi âm cho em...Vũ tiên sinh, lúc xảy ra chuyện, người em nghĩ duy nhất chỉ có anh, em sợ anh vì giận dữ mà không hồi đáp, ngày cũng như đêm, đều chờ điện thoại của anh...

-Tôi cần bản không phải không muốn trả lời điện thoại của em, điện thoại của tôi bị mất, cho nên không thể gọi cho em.

Hạ Dương ngẩng ngốc một lúc rồi lại cười gật đầu. Cậu không biết anh có nói thật hay không, kỳ thực cho đến bây giờ cũng không cần biết nữa...

-Vũ tiên sinh, anh có tin em không?

Vũ Quân Thành trầm mặc. Anh đã xem đi xem lại nhiều lần đoạn video mà Hạ Dương quay, không hề có một lời giải thích, đó cũng là điều khúc mắc trong lòng anh. Vũ Quân Thành đã cố gắng để mình nghĩ theo hướng tích cực hơn, nhưng mỗi lần nghĩ đến Lâm Triệt Úy rồi xem đi xem lại video của Hạ Dương, lòng anh lại lạnh đi vài phần

-Vì sao em không giải thích, em bắt người khác tin em, vậy nếu không có một lời giải thích, em bảo họ tin em làm sao? Cả video em chỉ có cảm ơn, em làm như vậy để được cái gì?

Hạ Dương cảm thấy trái tim co rút một hồi đau đớn đến khó thở. Dù ai nói xấu cậu, dù mọi người có không tin cậu, Hạ Dương cũng không quan tâm vì tất cả hy vọng cậu đã đem đặt lên người Vũ Quân Thành. Những lời nói vừa rồi của anh làm Hạ Dương cảm thấy thật sự muốn ngã xuống.

-Vũ tiên sinh, em có thể biết lý do thực sự mà anh tìm em hay không...?

Vũ Quân Thành có chút ngoài ý muốn khi Hạ Dương nhìn anh hỏi như vậy.

Chính mình còn chưa xác định rõ rốt cuộc đây là loại tình cảm, là loại quan hệ gì. Chính bản thân còn có phần e ngại sẽ vấp phải tổn thương như năm nào, chính anh cũng không rõ. Rốt cuộc câu hỏi vừa rồi của Hạ Dương như thức tỉnh tâm trí và trái tim của anh

-Tôi muốn em quay về công ty, mọi chuyện tôi đều sẽ giải quyết cho em.

-Vũ tiên sinh, chỉ như vậy đúng không...? Vũ tiên sinh...

Tiếng gọi nỉ non với cái giọng lạc đi như sắp không thể kìm nén nổi của Hạ Dương cố gắng át đi tiếng mưa lớn bên ngoài, ánh mắt long lanh của Hạ Dương thật sự để anh muốn ôm vào lòng hôn nhẹ

-Thật xin lỗi...hiện tại em không thể trở về Khải Uy Vũ, cũng không thể tiếp tục...trở thành tình nhân của anh để được bao dưỡng...

Nói xong câu này, Hạ Dương cảm thấy mình đã cạn kiệt khí lực. Hai bàn tay cậu nắm chặt đến mức đau đớn, cả người gồng lại cố gắng đỡ cho bản thân không ngã xuống. Vũ Quân Thành cũng bị câu nói này làm cho bất ngờ, anh cảm thấy hơi chút choáng váng

-Em rốt cuộc muốn gì?

Hạ Dương rất muốn hỏi anh vì cái gì lại để cậu thay thế người yêu cũ năm xưa, vì cái gì đem cậu ra mà nhớ thương người đó, nhớ lại lời Bạch Nhất Thiên nói, từng lời từng chữ như muốn dằm vào trái tim của Hạ Dương.

Hai người đều giữ ý kiến riêng, đều là không chịu nói ra, hiểu lầm mỗi lúc một lớn, để rồi như hiện tại trở thành khó có thể văn hồi.

-Em đã mệt rồi...cũng không thể chịu đựng nhiều thêm nữa...thật xin lỗi, Vũ tiên sinh.

-Tôi bảo vệ em, cho em như vậy không đủ hay sao?

Hạ Dương thầm cười lắc đầu, thứ cậu cần ở anh duy nhất là tình cảm của anh, cố gắng nhiều năm như vậy, cũng chịu không ít tổn thương, cho đến thời điểm đối diện với nhau chân thật nhất cũng không thể có, hy vọng của Hạ Dương cho đến bây giờ đã hoàn toàn không còn.

-Vũ tiên sinh, đều là lỗi của em...

-Đủ rồi.

Vũ Quân Thành đứng dậy, ánh mắt anh lạnh đến mức Hạ Dương có cảm giác ngộp thở, cậu cũng chậm rãi đứng dậy nhìn anh. Hạ Dương muốn nhớ thật kỹ đôi mắt này, đôi mắt từ lần gặp đầu tiên đã khiến Hạ Dương chìm sâu vào trong đó, để rồi qua nhiều năm như vậy vẫn không thể rời khỏi.

-Tôi để cho em toại nguyện, nếu em muốn được tự do, nếu cuộc sống ồn ào đó trở thành trói buộc của em, nếu...tôi trở thành vương tử của em thì hiện tại tôi sẽ để em đi

Vũ Quân Thành vẫn giữ nguyên gương mặt, anh không mỉm cười, vào lúc này, hết thấy trái tim của anh đã hoàn toàn nguội lạnh, sự kìm nén của anh đã tan đi tựa không khí, cánh cửa mở ra đã đóng lại, anh nhìn Hạ Dương thật lâu.

Hạ Dương không khóc, Hạ Dương lại mỉm cười nhìn anh, đều như mọi khi, đều cho anh thấy nụ cười đẹp nhất...

Em vẫn tiếp tục cười, vai diễn này của em thật sự rất tệ em có biết hay không? Vậy mà tôi vẫn phải cố gắng diễn theo em, để rồi khiến cho mọi thứ chia ly càng thêm dễ dàng...

Vũ Quân Thành cuối cùng cũng xoay người lại

-Tôi chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ tổn thương em.

Cánh cửa nặng nề khép lại, Hạ Dương ngồi phịch xuống ghế. Mới đây thôi còn có anh đứng trước mặt, có giọng nói ôn nhu của người mà cậu yêu thương và theo đuổi nhiều năm như vậy, giống như chốc lát đã không động lại một chút gì.

Nước mắt rốt cuộc bây giờ mới có thể rơi, cả gương mặt thấm đẫm nước mắt mặn đắng, cả người run rẩy không ngừng, Hạ Dương nghĩ, Vũ Quân Thành đi cũng đã mang theo trái tim của cậu đi rồi. Hạ Dương đột nhiên rất muốn đứng dậy chạy theo anh nhưng không còn một chút khí lực nào. Hạ Dương bật cười, cậu đã rung tủng cho trái tim nhiều năm như vậy, đã mặc kệ hết lần này đến lần khác, từ lúc tình cảm vẫn còn non nớt đến khi lớn dần và trưởng thành, mặc kệ tổn thương mà vẫn cố chấp, vết thương chẳng chịt cho đến hiện tại, đã không còn đủ sức để chạy theo anh nữa...

Hạ Dương cũng biết mệt, ánh mặt trời cũng sẽ có lúc dần tàn nhường chỗ cho bóng đêm...

Thay thế một người, em nghĩ em đủ mạnh mẽ để có thể làm được nhưng hóa ra đó là giới hạn cuối cùng của em...những tưởng chỉ cần yêu anh là chuyện gì cũng có thể làm được, hóa ra còn có một chuyện này, thật xin lỗi, em đã khiến anh thất vọng rồi...

38. Chương 38: Thói Quen Cũ

Hạ Dương cảm thấy từ khi quen Vũ Quân Thành, số lần cậu khóc nhiều hơn, nước mắt vì anh mà rơi nhiều hơn trước kia biết bao. Mặc kệ bản thân yếu đuối, rốt cuộc vẫn không kìm được mà lần này lại khóc đến lợi hại. Lần đầu Hạ Dương có tình cảm với một người nhiều năm như thế, vậy mà đến cuối lại trở thành chuyện tình bi thương. Người ta nói mỗi tình đầu giống như một vết khắc vào trái tim, để dù đau đớn hay hạnh phúc đều không thể quên đi được.

Lần này đối với Vũ Quân Thành là một sự dả kích không hề nhẹ. Anh không thể giải thích được rõ ràng cái cảm giác mặn đắng này, cổ họng nghẹn lại, hít thở cũng không thông. Nhiều năm trước khi chia tay Lục Nhiên, khi biết Lục Nhiên phản bội anh mà theo người khác, tình cảm bị lợi dụng, Vũ Quân Thành đương nhiên đau khổ rất nhiều. Nhưng lần này với Hạ Dương, khi không biết nên dùng từ nào để hình dung mối quan hệ này của cả hai mà phải bất lực để Hạ Dương rời đi, trong lòng anh hết thấy đều là sự thất vọng. Vũ Quân Thành biết bản thân đối với Hạ Dương có sự yêu thích đặc biệt, ban đầu xuất phát từ sự thích thú vì Hạ Dương khác biệt với tất cả những người anh đã từng gặp và tiếp xúc, sau đó nảy sinh tình cảm với cậu, nhưng vẫn trầm mặc như vậy...

Trịnh Vương thấy Vũ Quân Thành đi ra thì nhanh chóng che ô đi đến. Không thấy Hạ Dương đi ra, cánh cửa thì đóng lại, Trịnh Vương phần nào đã hiểu được.

-Chủ tịch, bây giờ chúng ta đi đâu?

-Đặt vé máy bay về nước...

Vũ Quân Thành nói rồi bước đi, Trịnh Vương giật mình rồi vội vàng đi theo.

Trước kia khi Vũ Quân Thành và Lục Nhiên chia tay, Vũ Quân Thành đã uống say một đêm, khi đó là thời điểm Vũ Quân Việt về nước, cho nên Trịnh Vương phải theo sát Vũ Quân Thành. Thời gian sau đó Vũ Quân Thành thay đổi trở thành ngày càng trầm mặc hơn, cũng không có tiếp xúc quá nhiều hay thân thiết nhiều với ai, ngoại trừ được giao năng đỡ Bạch Nhất Thiên. Kỳ thực trong thời gian Bạch Nhất Thiên bên cạnh Vũ Quân Thành, hai người cũng không quá thân mật, Trịnh Vương biết rõ hơn ai hết. Có lần y

đánh bạo hỏi Vũ Quân Thành tại sao lại luôn hết lần này đến lần khác cự tuyệt Bạch Nhất Thiên, Vũ Quân Thành chỉ trả lời rằng không hợp gu của anh.

Lần này Vũ Quân Thành rời đi, Trịnh Vương không thấy anh biểu hiện quá nhiều ra bên ngoài, nhưng đi theo anh nhiều năm, y vẫn hiểu được ánh mắt của Vũ Quân Thành. Ánh mắt ấy là khổ sở có, tiếc nuối có và giận dữ cũng có, Trịnh Vương biết Hạ Dương có sự ảnh hưởng không nhỏ trong cuộc sống của Vũ Quân Thành, lần chia tay này là ngoài ý muốn của anh, Vũ Quân Thành giống như bị giáng xuống một lực thật mạnh vào trái tim.

Suốt cả chặng bay từ Pháp về nước C, Vũ Quân Thành ngoại trừ trả lời có lệ với Trịnh Vương và tiếp viên thì anh không hề nói thêm nữa. Trịnh Vương thỉnh thoảng để ý nhiều lần ánh mắt anh đại đi hướng ánh nhìn qua cửa sổ máy bay, có lúc lại mở điện thoại nhìn chằm chằm vào đó rồi lại chẳng làm gì cả.

-Chủ tịch, ngài nghỉ ngơi một chút đi, đường còn dài...

Vũ Quân Thành gật đầu không nói gì. Cả người cứng ngắc đem điện thoại cất đi. Vốn dĩ từ nãy điện thoại cũng chẳng bật màn hình mà vẫn đem ra nhìn như vậy, Trịnh Vương nhìn có chút đồng cảm.

Trở về đến thành phố B, Vũ Quân Thành nói Trịnh Vương đưa mình về nhà, Trịnh Vương thở hắt ra, may mắn không có cố chấp như trước, rốt cuộc cũng chịu nghỉ ngơi rồi. Nhìn Vũ Quân Thành như vậy, Trịnh Vương không khỏi phiền muộn, nếu để ông chủ và phu nhân nhìn thấy dáng vẻ này của Vũ Quân Thành, nhất là phu nhân, không biết bà sẽ đau lòng bao nhiêu. Bởi vì luôn luôn thấy một Vũ Quân Thành nghiêm túc, bình tĩnh và điềm đạm, hiện tại đã lộ ra mấy phần mệt mỏi, ánh mắt lại có chút mơ hồ, người bình thường nhất định sẽ bị dọa một phen.

Trịnh Vương theo sau Vũ Quân Thành bước vào nhà, anh đi thẳng lên tầng trên, Trịnh Vương bối rối, y còn chưa kịp nói gì. Trịnh Vương đi ra sau nhà thì thấy bác quản gia đang tưới mấy cây cảnh, vội vàng gọi lại vào trong phòng.

-Cậu ấy về rồi?

-Vâng, chủ tịch có vẻ mệt mỏi, bác pha trà và nấu món gì cho chủ tịch ăn nhé. Tôi còn có việc nên phải quay lại công ty.

-Vâng...được rồi, cậu đi đi, để cậu ấy nghỉ ngơi một chút rồi tôi sẽ mang đồ lên phòng.

Bác quản gia vội vàng rửa tay rồi đi vào phòng bếp, Trịnh Vương yên tâm rồi đi.

Vũ Quân Thành mở cửa phòng, anh có chút giật mình. Căn phòng chỉ còn duy nhất đồ đạc của anh, quần áo, đồ dùng mà Hạ Dương trước kia mang tới đây đã được cậu mang đi. Ngày anh đi Mỹ, mọi thứ vẫn còn nguyên vẹn, căn phòng vẫn còn hương thơm dịu dịu trên người Hạ Dương, cho đến hôm nay anh trở về, mọi thứ liên quan đến cậu đã chẳng còn xuất hiện nữa. Vũ Quân Thành quyết định đi tắm. Lúc bác quản gia gõ cửa phòng thì không thấy anh trả lời, có phần lo lắng cho nên mới đi vào, Vũ Quân Thành lát sau thì tắm xong

-Vắt vớ cho bác rồi. Bác cứ để đó, lát cháu sẽ dùng.-Vũ Quân Thành cười cười lau khô mái tóc của mình

Bác quản gia cúi đầu định xoay người đi ra thì anh gọi lại

-Bác...hôm cậu ấy đến đây lấy đồ đạc...

Bác quản gia ngẩn người một lúc rồi trả lời

-Hôm đó ta có gọi cho chủ tịch nhưng không thấy cậu nghe máy, cậu Hạ nói cũng không gọi được cho cậu. Cậu Hạ nói lấy một số đồ đạc rồi đi...

-Hôm đó điện thoại của cháu bị hỏng, hơn nữa đều không nhớ số của ai cả...-Vũ Quân Thành thở dài nói.-Cậu ấy có nói gì không?

Bác quản gia lắc đầu, Vũ Quân Thành cũng không nói gì thêm nữa. Đi ra đến ngoài cửa phòng, bác quản gia mới đứng lại như chợt nhớ ra điều gì rồi nói

-Cậu Hạ mặc quần áo rất dày, va ly cũng đem theo 2 cái, lúc ta ghé vào xem...cậu ấy vừa dọn đồ vừa khóc...

Vũ Quân Thành sững sờ, anh biết Hạ Dương sẽ như vậy, nhưng bây giờ nghe từ người khác nói, cảm giác chua xót lại dấy lên trong ngực.

-Cảm ơn bác...cậu ấy sau này, cũng không rõ là sẽ trở lại hay không...

Cánh cửa khép lại, Vũ Quân Thành ngồi xuống giường. Anh chợt nhớ ra Hạ Dương có để một con gấu nhỏ mà fan tặng hôm lễ trao giải cuối năm, anh vội vàng mở tủ cạnh giường xem. Hạ Dương lúc dọn đồ có lẽ đã quên con gấu này, anh thở dài cầm nó trong tay thật chặt. Vũ Quân Thành nhận ra cuốn sách nằm ở ngăn tủ cuối cùng đã là một thời gian dài anh không mở ra. Tấm ảnh Lục Nhiên vẫn kẹp ở đó, Vũ Quân Thành nhìn một lát rồi cầm nó đi đến phía ban công. Anh bật lửa lên, tấm ảnh nhanh chóng cháy rụi, giống như trong lòng anh, hoàn toàn nguội lạnh, bởi lẽ trong tâm trí hỗn loạn lúc này, chỉ duy nhất có nụ cười của Hạ Dương là tồn tại...

Vũ Quân Thành mệt mỏi nhắm mắt nằm xuống giường. Anh nhanh chóng ngủ thật say. Đến nửa đêm tuyết rơi bên ngoài kèm theo mưa nhỏ, cánh cửa sổ phòng quên đóng hiện tại đập mấy lần làm anh tỉnh giấc.

-Hạ Dương...mưa rồi à? Hạ...

Vũ Quân Thành nhận ra bản thân là đang theo thói quen cũ, vội vàng bật đèn lên, căn phòng mang theo sự lạnh lẽo cũng làm anh thanh tỉnh hoàn toàn. Vũ Quân Thành luôn quên đóng cửa sổ trước khi đi ngủ, trước kia, thỉnh thoảng Hạ Dương sẽ nhớ mà đóng, nếu không thì sẽ như đêm nay, mưa đến bất ngờ và trước đó sẽ là quên đóng. Vũ Quân Thành nhú mào bước xuống giường rồi đóng cửa sổ lại. Trong cơn mơ, anh vẫn nghĩ có Hạ Dương nằm bên cạnh, thói quen luôn khiến con người ta khổ sở mà chống đỡ, dù là muốn quên hay không, cũng đều nhẹ nhàng mà hành hạ trái tim từng chút một...

Hai ngày sau, Khải Uy Vũ thông báo Hạ Dương tạm dừng hoạt động một thời gian vì vấn đề cá nhân, công ty sẽ đóng băng hoạt động của Hạ Dương cho đến khi cậu trở về, Khải Uy Vũ vẫn là công ty quản lý của Hạ Dương. Quyết định này của Vũ Quân Thành ban đầu bị một vài người trong hội đồng công ty phản đối, nhưng anh hoàn toàn không nghe một lời giải thích nào từ phía bên phản đối, vẫn lãnh đạm nói bên truyền thông để thông báo đến mọi người. Ngay sau khi tin tức này được đưa ra, là thông báo chính thức từ Khải Uy Vũ, gây ra sự tranh cãi không nhỏ. Nhiều người cho rằng scandal kia chỉ là tạo dựng để Hạ Dương có cớ tạm dừng hoạt động để làm gì đó thì nhiều người sau đó lại đoán ngược đoán xuôi. Nhiều người lại nói rằng Hạ Dương đang trốn tránh scandal cố gắng không ra mặt nhưng lại bị phản đối, nói rằng Khải Uy Vũ thừa khả năng giải quyết mấy vấn đề như này. Trên mạng và nhất là trên trang cá nhân của Hạ Dương, bình luận đến mấy vạn, tranh cãi không ngừng

“Hoàng tử nhỏ của tôi, tại sao lại vô cớ biến mất chứ:(”

“Cầu Hạ Dương xuất hiện, cầu giải thích từ Hạ Dương”

“Khóc 3 ngày...”

“Có khi nào anh ấy bị bệnh không *icon khóc*”

“Lầu trên ăn nói độc miệng...”

....

Vũ Quân Thành cả buổi chiều ngồi xem trang cá nhân của Hạ Dương, ban đầu anh còn kiên nhẫn đọc hết bình luận của mọi người, sau đó thì lục lại từ những tấm ảnh đầu tiên mà Hạ Dương đăng. Vũ Quân Thành thở dài, bản thân anh đang làm theo cảm tính, lần này cũng là lần đầu tiên cố chấp làm một chuyện mà từ đầu đến cuối không có gì chắc chắn. Những quy tắc của anh từ khi gặp Hạ Dương, triệt để từng chút một bị phá bỏ.

Hạ Dương ở Lourmarin cũng đang bất ngờ khi đọc tin này trên mạng. Cậu cứ nghĩ lần này coi như là chấm dứt với Khải Uy Vũ, không nghĩ rằng Vũ Quân Thành lại đưa quyết định như vậy, tức là nếu Hạ Dương không nói trực tiếp chấm dứt hợp đồng thì cậu vẫn là nghệ sĩ thuộc quyền quản lý của Khải Uy Vũ. Hạ Dương cảm thấy chua xót, lại tủi thân thêm một chút. Hạ Dương không hiểu tại sao Vũ Quân Thành vẫn chưa gạt cậu ra, vẫn còn cố tình để cậu ở lại, cậu không biết anh nghĩ gì mà quyết định làm vậy. cũng không biết mục đích thực sự của anh là gì, nhưng mỗi lần nghĩ đến tấm ảnh của Lục Nhiên mà Vũ Quân Thành vẫn còn giữ lại, Hạ Dương lại cười khổ lắc đầu... Hạ Dương chưa muốn từ bỏ chuyện tình cảm

này, Hạ Dương rối rắm, cậu như lạc đi trong những suy nghĩ luẩn quẩn của mình mà không có cách nào thoát ra, vừa muốn tiếp tục yêu anh, lại vừa cảm thấy nếu bản thân chỉ là sự thay thế, thì còn gì đau khổ hơn...

39. Chương 39: Lucas Tiên Sinh

Một tuần kể từ Hạ Dương sang Lourmarin sinh sống, cậu bị sụt đi 3 ký, người vốn dĩ gầy nay lại càng thấy ốm hơn. Hạ Dương cảm thấy không quá để tâm, bởi vì thay đổi môi trường sinh sống, từ giờ giấc, thức ăn hàng ngày đến phong cách sống cho nên việc sụt cân này là không có gì lạ. Hạ Dương sau khi liên lạc với Tiểu Tư đã gặp bạn của Tiểu Tư là giảng viên ở một trường đại học cách nhà cậu hơn nửa tiếng đi xe buýt, người này còn mở thêm lớp dạy cuối tuần tại nhà.

Sáng hôm nay Hạ Dương ăn mặc gọn gàng sạch sẽ để đi gặp giảng viên kia, cậu muốn có cơ hội học thêm một chút về hội họa. Sở dĩ Hạ Dương chọn con đường diễn xuất trước đây và học đại học diễn xuất là vì Vũ Quân Thành, còn hiện tại cậu muốn thử thách bản thân ở một lĩnh vực khác mà trước đây còn đang dờ dẫm còn học sơ trung. Hạ Dương lần này muốn có thể tham gia học và kiếm một công việc làm thêm trước mắt. Hạ Dương trước khi sang Lourmarin đã thống kê và tính toán một lượt cẩn thận về tài chính của mình, vừa có tiền để riêng, trước đó cũng gửi ba một khoản, và một khoản để dùng hiện tại. Tiền để riêng của Hạ Dương do cậu tiết kiệm được từ lúc bắt đầu làm thêm ở The moon and stars của Nhâm Kiều, sau đó là tiền đi làm người mẫu quảng cáo nhỏ. Đến khi gia nhập giới giải trí, Hạ Dương cũng tiết kiệm được một khoản lớn, hơn nữa mỗi tháng, Vũ Quân Thành lại chuyển cố định một số tiền vào tài khoản của Hạ Dương. Tóm lại chỗ tiền này Hạ Dương sẽ tạm để ra và không động đến trừ khi có việc đột xuất cần thiết.

Lần gặp gỡ lần này không quá khó khăn như Hạ Dương đã nghĩ, người bạn này của Tiểu Tư cũng là người nước C như cậu, khá thân thiện, vì được Tiểu Tư nói trước cho nên việc Hạ Dương xin đăng ký học không thành vấn đề

-Đây là danh thiếp của tôi, cậu nếu có vấn đề gì khó khăn đều có thể gọi cho tôi, nếu trong khả năng tôi sẽ cố gắng giúp đỡ. Tiểu Tư đã nói rõ ràng rồi, cậu là bạn của Tiểu Tư cũng là bạn của tôi, hơn nữa đều là người C quốc, chúng ta không cần câu nệ

Hạ Dương cảm động thực sự. Ở nơi xa xứ như vậy, gặp được người đồng hương tốt bụng như vậy khiến cậu được an tâm phần nào.

-Thật sự cảm ơn anh, Lucas tiên sinh. Tôi nhất định sẽ chăm chỉ học...

Lucas bật cười nhìn Hạ Dương rồi gật đầu

-Nghe Tiểu Tư nói cậu đang tìm việc làm thêm?

-A...vâng.-Hạ Dương cười đáp lại

Lucas ngẫm nghĩ một chút rồi nói

-Ở thư viện trường học đang có một vị trí trống cho nhân viên thư viện. Công việc cũng không quá vất vả, ngoài ra nếu cậu muốn tôi có thể tìm giúp cậu một vài gia đình là người C quốc cần gia sư...

Hạ Dương cũng không nghĩ đến sẽ làm thêm liên quan đến giáo dục bởi lẽ tiếng Anh cậu ổn, nhưng tiếng Pháp thì không chắc. Đường như hiểu được điều mà cậu đang phân vân, Lucas bật cười nhìn cậu rồi nói với giọng hào sảng

-Yên tâm, tôi thấy tiếng Anh cậu ổn, Tiểu Tư cũng nói cậu đạt bằng tiếng Anh khá, cho nên cũng không cần lo lắng. Về vấn đề này cậu cứ trở về suy nghĩ, có gì thì gọi điện cho tôi.

-Cảm ơn Lucas tiên sinh, tôi rất biết ơn anh về điều này. Tôi sẽ trở về xem xét thêm rồi sẽ nói lại cho anh...

-Không cần khách sáo...cũng đã đến giờ ăn tối rồi, tiện ở gần đây có một nhà hàng nước C khá ngon, cậu có muốn thử không?

Hạ Dương hơi bối rối một chút nhưng lập tức lấy lại tinh thần

-Vậy hôm nay để tôi mời anh, Lucas tiên sinh.

Trong bữa ăn, Lucas cũng tránh hỏi mấy vấn đề trước đó của Hạ Dương vì đã được Tiểu Tư dẫn dò kỹ lưỡng cho nên cũng không đề cập đến. Hạ Dương ngay lần đầu gặp đã làm cho Lucas có ấn tượng rất tốt. Ngoại hình tuy có gầy ốm một chút nhưng gương mặt của Hạ Dương và nhất là khi cậu cười lên rất đẹp, Lucas ấn tượng với ánh mắt sáng ngời của Hạ Dương, cũng biết được cậu là người biết chừng mực, có quý tặc, cho nên không ngại đề nghị giúp đỡ Hạ Dương.

Vốn định đưa cậu về nhà nhưng Hạ Dương một mực từ chối, nói không thể làm phiền hơn được nữa, rồi cuộc Lucas cũng đồng ý tiễn Hạ Dương đến trạm xe buýt, đợi cậu lên xe rồi mới quay lại trở về nhà. Hạ Dương hôm nay đặc biệt cao hứng vì cuối cùng việc lo lắng nhất cũng từ từ được giải quyết ban đầu, trước mắt cứ như vậy đã, điều gì cũng cần có thời gian để quen thuộc và thích nghi.

Trở về nhà đã là hơn 9 giờ tối, Hạ Dương tắm rửa một lúc rồi quyết định gọi điện cho Nhâm Kiều. Từ hôm sang đây, Hạ Dương chỉ nhắn vài tin cho Nhâm Kiều mà vẫn chưa gọi được, bởi vì cậu còn bận rộn hơn nữa cũng chưa biết nên nói thế nào với ông. Hôm nay gặp được Lucas, công việc và việc học cũng đã bước đầu được mở rộng cho nên cậu mới gọi điện cho ông.

Rất nhanh đầu dây bên kia đã bắt máy, Hạ Dương chưa kịp nói lời nào đã bị Nhâm Kiều mắng một trận đến mức cậu chỉ cười trừ im lặng một lát. Kỳ thực Nhâm Kiều vì lo lắng cho Hạ Dương hai người nói chuyện gần nửa tiếng, Hạ Dương chủ động tắt máy. Nhâm Kiều đối với việc Hạ Dương rời đi này không hoàn toàn đồng ý nhưng chung quy lại ông vẫn ủng hộ Hạ Dương, còn nói sẽ chủ động liên lạc với bạn bè bên đó để có thể giúp cậu nhiều hơn. Lúc tắt máy vẫn còn không quên mắng thêm vài câu khiến Hạ Dương chỉ biết cười rồi gật đầu không ngừng.

Hạ Dương vẫn giữ nguyên những tấm ảnh của Vũ Quân Thành trong máy, vài lần có ý định xóa nãy ra trong tâm trí nhưng lúc mở điện thoại lên xem thì lại không có cách nào xóa được, vẫn là không đành lòng, vẫn là nhớ thương không dứt được. Trong điện thoại của Hạ Dương hầu như là ảnh Hạ Dương chụp lên Vũ Quân Thành lúc anh đang ngủ, đang ăn, đang ngồi xem tivi hay ở trong phòng đọc sách làm việc. Dáng vẻ nào của anh Hạ Dương đều yêu thích, cậu thỉnh thoảng còn chụp những ngón tay của anh, cả xương quai xanh quyến rũ lộ ra lúc để ngủ trần. Mặc dù không nói ra nhưng trong suy nghĩ của Hạ Dương, những tấm ảnh này là sự an ủi tinh thần lớn nhất của cậu...

Từ ngày Hạ Dương đi, Vũ Quân Thành lại trở về con người cuồng công việc như trước kia cho nên hầu như hôm nào trở về nhà cũng là 11 giờ đêm. Bác quản gia luôn luôn phải hâm nóng thức ăn lại vài lần, cũng đã nhiều lần nhắc nhở anh chú ý giờ giấc và đặc biệt là sức khỏe của mình. Vẫn biết là hiện tại là tuổi trẻ dồi dào nhưng làm việc quá sức như vậy sớm muộn sẽ đổ bệnh. Vũ Quân Thành mỗi lần như vậy sẽ đều cười trừ đồng ý rồi sau đó tắm rửa một chút rồi mới ăn qua loa. Có vài đêm bác quản gia thấy đèn trong phòng đọc sách vẫn còn sáng, lúc đi lên mới giật mình thấy anh vẫn chưa ngủ, cho nên mới cố gắng bắt ép anh đi ngủ.

Vũ Quân Thành vẫn ngấm ngầm cho xóa hết các bình luận tiêu cực, chỉ trích Hạ Dương trên trang cá nhân và trên mạng, thậm chí có nhiều người bắt đầu nghi ngờ nhưng anh vẫn im lặng như vậy. Hơn nữa vụ việc scandal vừa rồi, Vũ Quân Thành thực sự đã giải quyết mạnh tay. Hà Hiên thì bị cảnh cáo ra mặt để cô nhận ra phía sau Hạ Dương không hề đơn giản như cô nghĩ, nặng nề hơn là Lăng Triệt Úy, tất cả scandal từ trước đến giờ của hắn đều bị đưa ra, lần này cố tình làm liên lụy đến Hạ Dương, Lăng Triệt Úy rốt cuộc cũng gặp kết cục không tốt đẹp gì, còn về việc lý do tại sao Lăng Triệt Úy cố tình làm như vậy thì Vũ Quân Thành thực sự muốn biết nhưng vẫn đang cho người điều tra. Lăng Triệt Úy khôn đốn vì lần này cho nên dân cư mạng và truyền thông cũng đều sốt sắng một trận. Người hâm mộ của Lăng Triệt Úy một bên thì bỏ đi, số còn lại vẫn cố chấp bảo vệ thần tượng của mình, công khai nói xấu Khải Uy Vũ và cả Hạ Dương. Dù sao thì Lăng Triệt Úy vẫn bị dư luận ném đá nhiều hơn, sự nghiệp hiện tại đang xuống dốc trầm trọng. Đương nhiên vẫn có nhiều người lờ ra tiếng vào nói chủ tịch Khải Uy Vũ, Vũ Quân Thành xuống tay ác liệt, nhưng anh từ đầu đến cuối vẫn im lặng không lên tiếng, tất cả để mọi người suy diễn sao cũng được, anh đều không quan tâm, mọi kế hoạch đặt ra đều lần lượt thực hiện tốt đẹp.

Con gấu nhỏ của Hạ Dương bỏ quên trong ngăn tủ bây giờ được anh để trên giường chỗ Hạ Dương trước

kia nằm. Mỗi ngày đều nhìn chăm chăm vào nó mà chẳng nói gì, có vài lần bác quản gia để ý anh như vậy thì ban đầu là sững sốt, sau đó thờ dài lắc đầu. Dù không nói ra nhưng mối quan hệ giữa Vũ Quân Thành và Hạ Dương đương nhiên bác quản gia nhận ra được phần nào. Trước kia khi còn yêu Lục Nhiên, hay trở thành kim chủ bí mật của Bạch Nhất Thiên, cách cư xử của Vũ Quân Thành không phải thế này. Anh vẫn có vài tin đồn bao dưỡng, là một kim chủ hào phóng, biết săn sóc, nhưng với Hạ Dương lại khác, cách anh để ý, quan tâm Hạ Dương tuyệt nhiên không hề giống trước đó. Ông đương nhiên không có quyền xen vào chuyện của anh và Hạ Dương, chỉ biết đứng phía sau lo lắng cho anh, và ủng hộ anh.

Hạ Dương đối với việc Hà Hiên và nhất là Lăng Triệt Ủy bị “trả đũa” lần này không khỏi bất ngờ. Cậu dù không ở C quốc nhưng cũng đoán được phần nào bên đó truyền thông và mọi người đã dữ dội ra sao, và cậu cũng biết, người làm được những chuyện này không ai khác ngoài Vũ Quân Thành. Hạ Dương không hiểu lần này đến lần khác anh cố tình giúp đỡ cậu như vậy là có ý gì, hay chỉ muốn bù đắp cho Hạ Dương những gì cậu đã chịu thiệt thòi, bởi vì luôn có suy nghĩ mà Bạch Nhất Thiên đã đem đến, là bản thân Hạ Dương chỉ là thay thế của Lục Nhiên cho nên Hạ Dương đương nhiên không nghĩ nhiều về việc Vũ Quân Thành có hay không đối với cậu có tình cảm. Chưa xót nhiều hơn là vui vẻ, Hạ Dương thờ dài vùi đầu xuống gối...

40. Chương 40: Sinh Nhật Bất Ngờ

Hạ Dương từ khi bắt đầu đến lớp học của Lucas thì đi học đều đặn, chính là vô cùng tích cực học hỏi. Lucas rất hài lòng với thái độ học của Hạ Dương, còn quan tâm đặc biệt đến cậu trong lớp. Hạ Dương có làm thêm trong thư viện là trợ lý xếp sách vào cuối ngày khi tất cả các sinh viên đã trở về hết. Ban đầu dưới sự giám sát của trưởng quản lý thư viện có chút khắt khe, sau dần Hạ Dương đã quen thuộc với công việc và vì sự thân thiện và nụ cười không thể từ chối được cho nên trưởng quản lý càng thêm tin tưởng và yêu mến Hạ Dương. Cậu cũng quyết định nhận làm gia sư cho một gia đình người C trong thị trấn. Vì được Lucas giới thiệu nên Hạ Dương lại càng dễ dàng hơn trong việc làm quen và tiếp nhận công việc này. Đứa trẻ Hạ Dương dạy là một cậu bé học lớp 7 mang trong mình dòng máu lai Pháp và C quốc vô cùng xinh đẹp.

Đều đặn vào tối thứ 3 và sáng chủ nhật Hạ Dương đến dạy kèm thêm tiếng anh cho cậu bé, Tiểu Hàm. Tiểu Hàm khá ngoan ngoãn, đặc biệt rất thích Hạ Dương, lúc nào cũng đặc biệt dính cậu. Gia đình của Tiểu Hàm cũng đối đãi với Hạ Dương rất nhiệt tình và thân thiện, họ không biết Hạ Dương từng là diễn viên cho nên cũng không có gì đặc biệt muốn tìm hiểu.

Mọi khi Hạ Dương đến dạy học đều sẽ bỏ điện thoại vào túi nhưng nay có thư viện có thêm sách từ bên ngoài cho nên cậu đứng lên ngồi xuống không biết bao nhiêu lần để nghe điện thoại.

Hạ Dương cười hiền đặt điện thoại còn sáng lên bàn rồi uống một ngụm nước. Tiểu Hàm để ý từ nãy đến giờ, vội vàng ấn vào màn hình trước khi màn hình tắt

-Đây là ai vậy ạ?

Hạ Dương nhú mày, vội vàng ấn nút tắt rồi cười lắc đầu

-Không có gì, em đừng để ý

-Nhưng em chỉ muốn biết đó là ai mà được Dương ca đặt làm hình nền...đi mà...nói Tiểu Hàm biết đi...

-Ừm, chỉ là một người bạn thôi.-Hạ Dương cười miễn cưỡng trả lời

-Bạn trai sao? Tại sao không phải là bạn gái vậy Dương ca?

Hạ Dương bật cười vò vò mái tóc nâu hạt dẻ của Tiểu Hàm rồi nói

-Ừ, một người bạn cũ. Thôi nào, tập trung làm nốt bài này đi để anh chữa.

-Bạn của anh thật soái đó.

Hạ Dương chỉ cười không đáp lại rồi cất điện thoại vào trong túi. Tiểu Hàm từ lúc thấy được ảnh nền của Hạ Dương liền liên tục hỏi mãi, Hạ Dương vừa giận vừa buồn cười. Đứa trẻ này vốn dĩ đã là như vậy, không nhận được câu trả lời vừa lòng thì nhất quyết sẽ bám riết không rời.

-Vậy chúng ta chơi một trò chơi. Nếu em đạt điểm A cộng cho bài kiểm tra cuối kỳ lần này, em sẽ có được “fact” về người bạn của anh.

-Được thôi! Quân tử nhất ngôn, ngoắc tay nào.

Hạ Dương ngạc nhiên rồi bật cười, vừa đưa ngón út ra vừa hỏi

-Ai dạy em câu này vậy....

-Em thông minh mà

-Em thực sự tò mò lắm sao, chỉ là một người bạn thôi

-Đương nhiên tò mò, nếu được Dương ca đặt làm ảnh nền điện thoại chắc chắn là một người quan trọng rồi!!!

Dạy thêm nửa tiếng nữa là hết giờ, Hạ Dương chào tạm biệt gia đình Tiểu Hàm rồi ra về. Bình thường Hạ Dương đều đạp xe đến nhà Tiểu Hàm dạy vì cách chỗ cậu khá gần nhưng lần này xe của cậu bị hỏng cho nên tối nay Hạ Dương đi bộ về. Hạ Dương đặc biệt yêu thích những bức vẽ sơn dọc đoạn tường trên con đường về nhà của cậu, thỉnh thoảng lại đi chậm lại ngắm nghía một chút

-Muộn rồi vẫn còn tâm trạng vui vẻ ngắm cảnh như vậy?

-A...-Hạ Dương giật mình quay đầu lại.-Lucas tiên sinh...

-Cậu vừa đi dạy Tiểu Hàm về đúng không?

Hạ Dương cười tươi gật đầu

-Vậy còn anh, sao anh lại ở đây?

-Tôi có việc qua đây, xe để ở nhà bạn gần đây, lúc này thấy cậu từ xa...

Hạ Dương giữ nguyên nụ cười dịu dàng không đáp. Lucas đi song song cùng Hạ Dương, thỉnh thoảng sẽ chỉ cho cậu một vài bức vẽ trên đường hai người đi, nhanh chóng câu chuyện làm hai người quên đi thời gian trôi qua mà đã về đến trước cửa nhà Hạ Dương

-Thật ngại quá, mãi nói chuyện tôi quên mất là đã đến nhà...Lucas tiên sinh, vậy anh...

-Cậu yên tâm, từ đây đến nhà bạn tôi đi bộ khá nhanh. Còn vết thương của cậu thì sao, đã đỡ chưa? Hôm đó trời mưa thấy cậu đạp xe ngã, tôi đang trong cuộc họp không thể ra ngoài được, chỉ thấy cậu qua cửa kính.

-À...đã để Lucas tiên sinh phải bận tâm rồi, tôi không sao, không có gì đáng ngại.

Lucas nhíu mày nhìn Hạ Dương rồi bất ngờ nâng cánh tay của Hạ Dương lên làm cậu giật mình

-Cánh tay cậu trắng như vậy, vết thương nổi rõ ràng, còn chưa cả đóng vảy...đã đi gặp bác sĩ chưa?

Hạ Dương đương nhiên bị hành động thân thiết này của Lucas làm cho ngoài ý muốn, cậu vội vàng rút tay về rồi cười nói

-Tôi đã đến bác sĩ rồi, sẽ rất nhanh liền lại, Lucas tiên sinh không cần để ý.

Lucas bật cười rồi gật đầu

-Cũng đã muộn rồi, cậu vào nhà nghỉ ngơi đi, tôi cũng trở về nhà bạn...

-Vâng...vậy tôi vào nhà trước, Lucas tiên sinh đi đường cẩn thận.

Lucas gật đầu mỉm cười nhìn Hạ Dương nhanh chóng đi vào nhà rồi đóng cửa. Hạ Dương nuốt nước miếng, tối nay thật sự nhiều chuyện buồn cười quá.

Thỉnh thoảng Hạ Dương sẽ lên mạng đọc vài thông tin về Khải Uy Vũ, tin tức về công ty khá nhiều nhưng về Vũ Quân Thành lại rất ít, mỗi lần như vậy, Hạ Dương sẽ đọc thật nhanh rồi vội vàng xóa lịch sử trên điện thoại đi. Cậu thờ dãi, bất lực với chính mình. Vì cái gì lại lén lút đọc rồi lại nhanh chóng xóa như vậy, thật sự rất giống trẻ con. Hạ Dương vài lần sẽ tìm xem gần đây Vũ Quân Thành có tin đồn hẹn hò gì hay không, có tin đồn bao dưỡng tình nhân như trước kia nữa hay không, rồi sau khi chẳng thấy một tin nào thì lại thở hắt ra cười cười.

Màn đêm nhanh chóng buông xuống, ánh trăng tròn vàng óng ả dịu dàng chiếu xuống bên dưới, Hạ Dương bật cười vừa nhìn trăng vừa uống cạn lon bia trên bàn. Cậu đứng trên ban công thật lâu, ngửa mặt lên trời đến mức ngã ra chiếc ghế sofa phía sau, Hạ Dương khúc khích cười, khóe mắt nhạt nhòa là nước mắt...

Vũ Quân Thành một thân tây trang đen lịch lãm, mái tóc được vuốt lên càng tôn thêm đường nét gương mặt hoàn mỹ của anh, đôi môi hồng hào khẽ câu lên một đường thật đẹp. Anh bước thật chậm vào lễ đường trước mặt trước trăng vỗ tay nồng nhiệt của mọi người hai bên rồi đứng mỉm cười nhìn Cha sứ. Hạ Dương thần thờ nhìn theo nước mắt không tự chủ mà lãnh dãi, cậu cố gắng bám víu vào thành ghế, cả người không ngừng run rẩy. Hạ Dương tròn mắt nhìn theo bước chân của Bạch Nhất Thiên đi vào, cậu lùi lại, mọi người vui vẻ đều tiến lên phía trước hồ hào, tiếng vỗ tay không ngớt như muốn đẩy cậu ra thật xa. Nụ cười của anh luôn luôn đẹp nhất, ánh mắt khiến cậu trầm mê nhiều năm ấy lại dành cho một người khác, không phải Hạ Dương, tình đầu của cậu rốt cuộc như vậy...

Hạ Dương bình tĩnh, cả gương mặt nước mắt và mồ hôi hòa lẫn đến mơ hồ. Giấc mơ vừa rồi thật sự rút đi hết sức lực của Hạ Dương, cậu bật cười ném lon bia ra phía trước rồi đứng dậy bước thất thểu chậm rãi đi xuống dưới nhà...

Đã rất lâu không mơ về anh, vậy mà lần này mơ lại có một giấc mơ xấu xí và đau đớn đến vậy...

Một tuần sau đó, khi Hạ Dương vừa vào đến cửa nhà Tiểu Hàm như lịch dạy mọi khi thì Tiểu Hàm đã chạy từ trong ra, may mắn Hạ Dương đứng vững nếu không đã bị xô ngã

-Từ từ nào...

-Dương ca, em đạt A cộng môn tiếng Anh nhé.

-A...-Hạ Dương vui vẻ cười.-Chúc mừng em nhé Tiểu Hàm

Tiểu Hàm bĩu môi, vội kéo Hạ Dương xuống rồi thì thầm, lát sau cậu giật mình chợt nhớ ra bản thân đã hứa gì với Tiểu Hàm. Hạ Dương đỏ khốc đỏ cười lắc đầu, chính mình còn quên, ai ngờ tiểu quý này lại nhớ dai như vậy.

Tiểu Hàm ngồi ngay ngắn trên giường, gương mặt nghiêm túc nhìn Hạ Dương khiến cậu không nhịn được cười

-Được rồi, đó là một người bạn cũ của anh

-Không phải bạn cũ, anh không được nói dối...phải tuân thủ lời hứa.

-Ách...người đó thực sự là một người bạn cũ của anh, tên là Quân Thành, là một người rất giỏi. Anh và anh ấy đã từng là...người thân thiết, sau này khi anh sang Lourmarin, hai người cũng không gặp nhau nữa, cho nên thỉnh thoảng anh mới đặt ảnh anh ấy làm hình nền, chỉ là thỉnh thoảng thôi, em xem, hiện tại anh đã để ảnh khác rồi nè.

Tiểu Hàm tiếp tục bĩu môi, Hạ Dương bật cười nheo má cậu bé

-Được rồi, nói chuyện như vậy đủ rồi...chúng ta vào học thôi. Mà này Tiểu Hàm, vì sao em nhất định muốn biết vậy?

Tiểu Hàm mím môi, hai má hồng hồng nhìn Hạ Dương rồi nói

-Vì Tiểu Hàm thực sự thích anh, cho nên muốn biết người đó là ai.

Hạ Dương tròn mắt rồi bật cười xoa đầu Tiểu Hàm

-Vậy thích anh đến vậy thì phải chăm chỉ học nhé

-Dương ca, anh có thích Tiểu Hàm không?

-Anh đương nhiên yêu mến Tiểu Hàm rồi...

-Vậy còn người đó?-Tiểu Hàm đặt bút lên bàn rồi chăm chú nhìn Hạ Dương

Cậu chỉ cười không nói gì.

Dương nhiên là thích rồi, còn lớn hơn thích nhiều lắm...

Từ thời điểm Hạ Dương sang Lourmarin cho đến hiện tại cũng đã được gần một năm. Ban đầu khi còn chưa quen thuộc, Hạ Dương cảm thấy thời gian trôi qua thật sự rất chậm, nhưng dần dần cậu đã cảm thấy được sự bình yên mà mọi người nơi đây đều yêu thích và không muốn rời đi ở thị trấn xinh đẹp này.

Cuối tháng 10, thị trấn bắt đầu trở lạnh. Từng cơn gió lạnh đầu mùa đông chậm rãi khiến cho ai cũng đều cảm thấy được sự thay đổi của thời tiết, đông sắp tới. Hạ Dương vui vẻ khoác trên người.

Hôm nay Hạ Dương ở thư viện là 6 giờ tối, hôm nay cậu chỉ phải trực ca chiều cho nên chuẩn bị trở về, cậu không muốn bỏ lỡ trận chung kết bóng chuyền trực tiếp trên mạng tối nay. Vừa sắp xếp đồ đạc cho vào trong túi thì đèn thư viện đột nhiên vụt tắt, Hạ Dương giật mình theo bản năng kêu lên một tiếng. Chưa bao giờ đèn ở thư viện bị tắt bất ngờ như vậy. Cậu mò mẫm điện thoại trong túi, lúc định bật đèn lên thì cánh tay bị nắm lấy làm Hạ Dương hoảng hốt lùi lại

-Chúc mừng sinh nhật, Hạ Dương!

Ánh nền phía trước sáng lên, trước mặt cậu là Lucas, Tiểu Hàm, mấy người ở thư viện. Lucas đang bê trên hai tay bánh sinh nhật nho nhỏ, Tiểu Hàm vui vẻ rạng rỡ ôm hộp quà trên tay, mọi người còn lại cũng hào hứng hát chúc mừng sinh nhật Hạ Dương.

Hạ Dương bị sự chuẩn bị bất ngờ này làm cho cảm động, chính mình bận rộn cho nên cũng quên mất cả ngày sinh nhật của mình, vậy mà ở nơi xa lạ này vẫn được mọi người quan tâm đến như vậy. Đôi mắt Hạ Dương long lanh, lại càng đẹp hơn khi được ánh nền lung linh chiếu vào

-Dương ca, anh ước đi.

Hạ Dương bật cười gật đầu, đan hai tay vào nhau rồi nhắm mắt lại

Vũ Quân Thành, có thể quay lại nhìn em không? Có thể...thích em thật lòng được không?

Ở bên này, anh vừa từ công ty trở về, đã là hơn 12 giờ đêm, xe dừng lại ở một cây cầu trên đường, duy nhất mình anh đứng thật lâu. Đem ra từ trong túi con gấu nhỏ, anh nhìn thật lâu vào nó, đôi môi lạnh lẽo khẽ mấp máy

-Sinh nhật vui vẻ, Hạ Dương.

41. Chương 41: Lucas Tiên Sinh Bày Tổ

Mọi người vui vẻ cùng nhau ăn bánh ngọt và kẹo mang đến.

-Lần này là do Lucas tiên sinh đề xuất chứ chúng tôi cũng không biết hôm nay là sinh nhật của cậu

-Vậy ạ...cảm ơn mọi người, cảm ơn Lucas tiên sinh. -Hạ Dương bật cười mang theo chút ái ngại.

-Đều quen biết cả, cậu không phải ngại...nào, ăn đi vẫn còn nhiều.-Lucas cười cười rồi cắt thêm một miếng bánh để vào đĩa của cậu

Tiểu Hàm chụp ảnh không ngừng với Hạ Dương, thích thú vừa ngồi ăn bánh vừa chỉnh sửa ảnh. Hạ Dương thật sự bị làm cho cảm động, không ngừng nói cảm ơn với mọi người.

Kết thúc tiệc sinh nhật nho nhỏ, Tiểu Hàm được mẹ đón về nhà, mọi người trong thư viện cũng lần lượt ra về, Lucas cùng Hạ Dương thì đi cùng nhau

-Xe của anh đâu rồi?

-Tôi đi buýt đến đây, buổi chiều có việc trong viện bảo tàng, xe đang được bảo dưỡng. Tôi về cùng cậu, tiện qua trạm xe buýt luôn

Hạ Dương gật đầu mỉm cười không cho ý kiến.

-Hy vọng lần sinh nhật bất ngờ này có thể làm cậu vui vẻ hơn.

Hạ Dương giật mình, có chút chưa hiểu lắm lời Lucas muốn truyền đạt, cậu ôm túi trước ngực cười vui vẻ nhìn y

-Đương nhiên tôi vô cùng cao hứng rồi...Lucas tiên sinh và mọi người đều rất quan tâm tôi

-Hạ Dương, cậu đã yêu bao nhiêu người rồi?

Hạ Dương ngẩn người, không hiểu tại sao Lucas lại đổi chủ đề nhanh như vậy.

-À...trước đến giờ duy nhất một người. Có chuyện gì sao?

-Cậu sang đây....là đã không còn cùng người kia?-Lucas nhún mày hỏi

Hạ Dương mỉm cười lắc đầu. Kỳ thực Hạ Dương không muốn nói cho người khác biết về mối quan hệ giữa cậu và anh, Hạ Dương bởi vì tổn thương, cho nên chỉ muốn giữ cho riêng mình

-Hạ Dương...sao lại thất thần như vậy? Tôi đã nói gì không phải sao?

-Không có gì, tôi chỉ đang nghĩ linh tinh thôi...Lucas tiên sinh, có thể cho tôi một nhận xét khách quan về khả năng hội họa của tôi không...? Mọi người trong lớp đều vẽ rất tốt...

Lucas hơi ngạc nhiên sau đó bật cười rồi im lặng. Hạ Dương tròn mắt không thấy y trả lời. Hai người vừa vặn đi đến trạm xe buýt, Lucas dừng lại vẫy tay với Hạ Dương

-Tôi ở đây đợi xe, cậu về cẩn thận...chuyện nhận xét tôi muốn xem xét một dịp thích hợp rồi sẽ nói cho cậu.

Hạ Dương trở về nhà, cậu tắm rửa một lát rồi mở điện thoại kiểm tra tin nhắn và cuộc gọi. Như dự đoán, rất nhiều tin nhắn chúc mừng sinh nhật từ bạn bè, có cả của Nhâm Kiều tiên sinh. Cậu kiên nhẫn trả lời từng tin một sau đó gọi điện cho ba mình. Giọng An Minh Sơn không được tốt lắm, Hạ Dương gắng hỏi mãi nhưng ông đều nói không sao rồi đem cuộc sống của Hạ Dương hiện tại làm chủ đề nói chuyện của cả hai người.

Gần 10 giờ Hạ Dương vào phòng vẽ của mình. Căn phòng này vốn dĩ để đồ đạc cũ nhưng từ lúc đến đây Hạ Dương đã dọn dẹp thật sạch và để nó là phòng trống, sau này khi bắt đầu học vẽ, căn phòng bắt đầu dần chất đầy những dụng cụ vẽ và cả những bức tranh của cậu. Hạ Dương mỉm cười, bật một bài hát không lời rồi bắt đầu ngồi vẽ.

Sáng hôm sau Hạ Dương tỉnh dậy thấy mình đêm qua ngủ quên trên ghế sofa trong phòng vẽ, cậu vội vàng nhìn đồng hồ, may mắn không bị muộn buổi dạy thêm Tiểu Hàm vào sáng chủ nhật.

Một buổi chiều tháng 11 có gió lớn và tuyết rơi dày, Hạ Dương đang chuẩn bị sách vở để đến thư viện thì nhận được điện thoại của An Minh Sơn, bệnh tình của bà nội đột nhiên suy yếu rất nhanh. Hạ Dương đánh rơi toàn bộ đồ đạc trên tay, giọng run run nghẹn ngào, cả người gồng lên căng cứng, cậu biết An Minh Sơn sợ cậu lo lắng nhiều cho nên chắc chắn sự việc còn tệ hơn những gì ông nói. Hiện tại muốn trở về C quốc nhưng việc đặt vé máy bay lúc này không dễ dàng, hơn nữa thời tiết đang chuyển biến xấu, e rằng có mua được vé cũng chưa chắc trở về được. Cả ngày hôm đó Hạ Dương như người mất hồn, còn làm sai mấy lần, đương nhiên cậu cũng không bị quản lý mắng, bà lo lắng hỏi thăm Hạ Dương nhưng cậu chỉ lắc đầu cười không đáp. Buổi tối theo lịch học, Hạ Dương sẽ đến nhà Tiểu Hàm dạy cậu bé nhưng hôm nay Hạ Dương cũng xin phép ba mẹ Tiểu Hàm nghỉ. Buổi tối trở về nhà, cậu nhận được điện thoại của Tiểu Tư

-“Lucas và tớ có một người bạn trước đây đã từng quen khi đi du lịch, cậu ấy là bác sĩ rất nổi tiếng của bệnh viện ở Paris...Cơ sở kỹ thuật ở bên chúng ta không tân tiến như bên họ, tớ nghĩ cậu và ba nên xem xét cho bà sang Paris...nếu mọi người quyết định, tớ sẽ gọi điện cho cậu ấy và nói với cả Lucas...”

-Tiểu Tư... tớ

-“Hạ Dương, nghe lời, không cần quá suy sụp...cậu đã vất vả rồi, tớ cũng không muốn thấy cậu khổ sở thêm nữa...Cậu cứ suy nghĩ thật kỹ đi, mà Dương Dương, vấn đề sức khỏe càng để lâu sẽ càng khó lường...”

Hạ Dương tắt máy rồi ngã xuống giường, vấn đề phát sinh bất ngờ khiến cậu chưa kịp chuẩn bị tất cả, rất nhiều chuyện cậu dự định làm bắt đầu ở Lourmarin còn đang dang dở, nhưng nhất định vấn đề sức khỏe của bà nội cũng phải được ưu tiên lên hàng đầu. Lúc Hạ Dương quyết định gọi điện muốn gặp mặt Lucas thì vừa vặn y gọi đến.

Nửa tiếng sau, Hạ Dương và Lucas ngồi đối diện với nhau ở quán cà phê trước nhà cậu. Bên ngoài cửa kính, gió rít gào mỗi lúc một lớn, tuyết đã rơi đi nhưng lòng cậu vẫn một mảng lạnh lẽo.

Hạ Dương lấy lại tinh thần, cố gắng không để người khác thấy cậu mệt mỏi. Lucas ngồi nhìn Hạ Dương một lúc rồi bỗng nhiên vươn tay ra phía trước sờ trán cậu

-Trán cậu có chút nóng...ốm sao?

Hạ Dương bị giật mình, cậu lùi lại phía sau rồi mỉm cười

-Tôi không sao...Lucas tiên sinh, thật sự ngại quá...giờ này hẹn anh có việc

-Tiểu Tư đã nói qua với tôi về tình hình của bà cậu, sự việc gấp gáp, cậu cũng đừng cảm thấy đang làm phiền tôi, là tôi nguyện ý.

Hạ Dương hơi ngạc nhiên, đôi mắt long lanh mở to nhìn y. Lucas nhú mày rồi lắc đầu cười, y nhấp một ly cà phê sữa còn nóng rồi đặt xuống bà

-Hạ Dương, mặc dù tôi rất thích mỗi lần cậu nhìn tôi như vậy, nhưng nhìn nhiều lần tôi sẽ không chịu nổi...

Hạ Dương nhú mày rồi bật cười.

-Lucas tiên sinh, Tiểu Tư đã nói qua với anh, thật sự lần này bệnh tình của bà tôi rất gấp, tôi rất hy vọng anh có thể nói một tiếng với bác sĩ Phillip.

Nói đến đây, Hạ Dương định lùi ghế đứng dậy thì Lucas đã hiểu ý, y nhanh chóng nắm lấy bàn tay đang để ở mép bàn của Hạ Dương để giữ cậu lại

-Đừng khách sáo với tôi như vậy. Quan hệ của chúng ta không cần phải câu nệ, hơn nữa về sau...tôi càng không muốn có bất cứ câu nệ gì với cậu. Hạ Dương, chuyện sắp xếp ở bệnh viện cậu không cần lo lắng, cứ để đó tôi sẽ an bài ổn thỏa. Phillip là người rộng lượng, cậu ta nhất định sẽ tận tình. Hiện tại việc cậu cần làm là chuẩn bị vé máy bay đón bà nội sang Paris.

Hạ Dương ngẩn người nhìn Lucas, cậu không rõ cảm xúc lúc này của mình là gì, xúc động vì biết ơn hay là cảm thấy nhớ thương bà nội đến da diết, hai mắt Hạ Dương đỏ lên, cậu mỉm cười đứng dậy cúi đầu cảm ơn Lucas.

Vừa về đến phòng, Hạ Dương định gọi điện cho An Minh Sơn về việc di chuyển sang Paris thì lúc này mới để ý đồng hồ, lúc này ở C quốc mới là hơn 3 giờ sáng, cậu đành chuẩn bị hành lý cá nhân của mình và đặt vé máy bay cho ba người.

Ngày hôm sau, sau khi hai cha con bàn bạc qua điện thoại hơn nửa tiếng, rốt cuộc An Minh Sơn cũng đồng ý và quyết định buổi chiều hôm sau hai người sẽ bay từ thành phố B nước C sang Paris. Hạ Dương trước khi đi thì ghé qua nhà Tiểu Hàm dặn dò cậu bé, mãi một lúc Tiểu Hàm mới chịu buông Hạ Dương ra, mắt đưng đưng nhìn cậu cười tạm biệt trở về. Sau đó Hạ Dương trở lại thư viện bàn giao công việc xin phép nghỉ một thời gian, quản lý thư viện cũng vô cùng quan tâm cậu, nói rằng cứ lo vấn đề bệnh trạng của bà nội rồi tùy thời đều có thể trở về. Cuối cùng, Hạ Dương đến lớp học của Lucas để chào tạm biệt và cảm ơn y. Lucas vừa kết thúc một lớp dạy khác tại nhà, thấy Hạ Dương đến thì cũng không quá ngạc nhiên, vốn đã

nằm trong dự tính của y. Hai người nói chuyện một lát thì đã gần 8 giờ tối, Hạ Dương đứng dậy xin phép định trở về

-Hôm nay đừng từ chối, để tôi đưa cậu về

-VẬY...làm phiền Lucas tiên sinh rồi.

Hai người ngồi trên xe bật nhạc nhẹ, mỗi người mang theo một suy nghĩ riêng mãi mê đắm chìm nên chẳng ai nói với ai điều gì. Lucas xuống xe nhìn Hạ Dương xuống sau rồi đi đến bên cạnh mình

-Lúc trước cậu muốn tôi nhận xét về khả năng hội họa của cậu, tôi nghĩ hiện tại có lẽ là thời điểm thích hợp để nói vài lời ngắn gọn.

-Lucas tiên sinh....

-Cậu vốn có thiên phú về hội họa, cách cậu nhìn và cảm nhận mẫu vẽ luôn rất khác với những học viên khác, vì vậy tranh vẽ của cậu luôn khác biệt với tất cả, đặc biệt là tranh truyền thần, và nhất là đôi mắt mỗi lần cậu vẽ, đặc biệt khiến tôi dành khá nhiều thời gian để xem. Hạ Dương, tôi chỉ muốn nói rằng cậu thực sự rất đặc biệt, cậu khác với tất cả những người tôi đã từng gặp trước đây...không biết có ai cảm nhận về cậu giống như tôi hay chưa nhưng một người như cậu rất đáng được yêu thương. Tôi không rõ quá khứ của cậu thế nào, càng không biết vì sao cậu đến thị trấn Lourmarin nhỏ bé nhưng lại xinh đẹp này, nhưng tôi có chút hy vọng, tôi có một chỗ đứng nho nhỏ trong trái tim của cậu, Hạ Dương.

Hạ Dương ngơ ngác nhìn Lucas sau khi y nói, cậu còn chưa hiểu hết hàm ý trong câu nói của y thì đã rơi vào một cái ôm bất ngờ, Hạ Dương giật mình muốn giãy dụa

-Hy vọng bà nội sớm khỏe lại, và hy vọng chúng ta vẫn có thể gặp nhau...để cậu có thể hiểu thật nhiều tâm ý của tôi.

Cậu đứng thẳng nhìn Lucas, trong lòng hết sức phức tạp, Hạ Dương hiểu Lucas có ý với mình, nhưng điều này đến bất ngờ như vậy, hơn nữa trong lòng Hạ Dương thật lòng coi Lucas như một người tiền bối, không có bất cứ tình cảm nào ngoài tôn trọng và quý mến.

-Lucas tiên sinh, thật cảm ơn anh vì thời gian vừa qua. -Hạ Dương bất ngờ mỉm cười, đôi mắt của cậu sáng lên trong đêm tối, dưới ánh đèn nho nhỏ treo trước cửa thật sự lại càng xinh đẹp.-Tôi thật sự rất may mắn khi quen biết và được học tập dưới sự chỉ dạy của một tiền bối tài năng như anh. Còn chuyện tâm ý, tôi xin từ chối...

Lucas bất ngờ trước câu nói của Hạ Dương, y nhún mày mỉm cười chờ cậu nói tiếp

-Trong lòng tôi...vốn đã có người mình thích...

-Không sao, thời gian có thể thay đổi, tôi quang minh chính đại muốn theo đuổi cậu, cho nên hy vọng cậu không cần né tránh.

Cảm thấy Lucas tiên sinh rất tốt bụng, nhưng mình đọc lại vẫn thấy kiểu chưa tạo cho ng ta thấy ấm áp, vẫn là theo Vũ đại ca mặt than đáng yêu ><>

42. Chương 42: Bị Phát Hiện Rồi?

Hạ Dương bước vào nhà, cậu bật một bản nhạc rock rồi thu thập đồ đạc, không muốn nghĩ đến chuyện Lucas vừa tỏ tình trước nhà mình thêm nữa. Hiện tại tâm trí Hạ Dương đã quá chật chội, cậu không muốn bản thân lại phải suy nghĩ thêm những chuyện khác nữa. Đêm nay Hạ Dương tiếp tục trần trọc không thể nào ngủ nổi, cậu vừa lo lắng cho bệnh tình của bà nội, vừa đau đầu nghĩ đến việc chuyển đến Paris lúc này cho đến gần sáng cậu mới thiếp đi được.

Đồ đạc đã chuẩn bị sẵn, hành lý cũng thu thập gọn gàng, Hạ Dương qua nhà hàng xóm chào hỏi một lúc rồi trở về nhà lấy đồ và bắt taxi ra sân bay luôn.

Hạ Dương đến Paris mất hơn 5 tiếng, cậu vào khách sạn đã đặt phòng trước để nghỉ ngơi một lát rồi theo lịch hẹn sau đó đến gặp bác sĩ. Vì Lucas đã nói trước cho nên bác sĩ vô cùng thân thiện và tận tình tư vấn cho Hạ Dương, cậu đồng ý và đặt lịch khám ngay cho bà nội. Hạ Dương trở về khách sạn, trên đường mua một ít thức ăn mang về. Cậu tắm rửa rồi ăn uống qua loa, sau đó vì mệt mỏi mà đã ngủ ngay lập tức.

Cho đến rạng sáng ngày hôm sau An Minh Sơn và mẹ mới tới Paris, Hạ Dương đã đợi sẵn hai người. Nhìn con trai gầy đi, An Minh Sơn trong lòng khổ sở. Ông ôm chầm lấy Hạ Dương, một nhà ba người mừng mừng tủi tủi gặp nhau. Khách sạn Hạ Dương thuê một phòng đôi rộng, bà nội ngủ một giường, hai cha con ngủ chung ở giường còn lại. Gần trưa hôm sau Bình An cùng ba và bà nội đến bệnh viện để khám theo đã hẹn trước với bác sĩ. Đã làm công tác tư tưởng từ trước ở nhà, bà nội rất cuộc cũng đồng ý phẫu thuật.

-Nội nhất định sẽ mạnh khỏe mà...nhất định phải tin tưởng vào bác sĩ ở đây, tin tưởng vào chính mình. Con cũng luôn ở bên cạnh nội...

Bà cười hiền hậu nắm chặt lấy bàn tay của Hạ Dương.

-Nội còn không run, con run cái gì...nội chẳng sợ đâu...

Hạ Dương bật cười, hai mắt đỏ lên long lanh nước mắt. Buổi tối ba người ăn tối tại một nhà hàng nhỏ đối diện với khách sạn, sau đó đi bộ một đoạn ngắn đến công viên gần đó nói chuyện. Phần lớn là Hạ Dương an ủi và động viên bà nội, An Minh Sơn ngồi bên cạnh thỉnh thoảng sẽ xen vào nói vài lời. Hiện tại tâm lý của bà khá ổn định, không quá lo lắng làm hai cha con cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Lúc trở về khách sạn, bà nội sau đó đi ngủ trước còn hai cha con đứng ngoài ban công khách sạn nói chuyện cùng nhau. Hạ Dương đưa cho ba một ly trà ấm, An Minh Sơn gật đầu cười.

-Ba muốn con tự quyết định và làm chủ cuộc đời của con, ba không muốn xen quá nhiều, nếu con cảm thấy nơi xa lạ này, cảm thấy đất nước này chưa thực sự thích hợp, con có thể trở về.

Hạ Dương bật cười nhìn ba, cậu muốn giữ cho bản thân cố gắng không khỏi bị xúc động mạnh. An Minh Sơn bề ngoài cương nghị nhưng trong lòng thì ấm áp vô cùng, không phải lúc nào cũng theo sát được Hạ Dương, nhưng ông là động lực to lớn ở phía sau luôn ủng hộ cậu, dù bất cứ quyết định nào của Hạ Dương, chưa bao giờ An Minh Sơn phản đối. Ông yêu thương và tin tưởng con trai mình.

-Con chưa muốn trở về lúc này, trước mắt là vậy. Công việc đóng phim, nghề diễn viên của con có thể đang tạm gác lại, cho nên con muốn phát triển bản thân mình hơn. Con không muốn bị coi là vô dụng...

-Đối với ba, con chưa bao giờ như vậy. Hạ Dương...còn thật sự đã kiên cường lắm rồi... Mặc kệ bên ngoài có nói gì đi chăng nữa, con vẫn tốt đẹp với ba, ba không quan tâm lắm mấy lời ra tiếng vào của người ngoài...chỉ cần luôn rõ ràng con vẫn sống tốt, vẫn nỗ lực, với bà vậy là yên tâm rồi...

Hạ Dương gật đầu ôm chầm lấy ba mình, cậu mệt mỏi rất nhiều, bây giờ có ba trước mặt lại càng muốn bản thân có thể dựa dẫm vào ba nhiều như lúc này, muốn trở về khoảng thời gian sống cùng ba vô lo vô nghĩ vui vẻ như trước. Không phải mệt mỏi lao vào chốn thị phi tranh đấu thật giả lẫn lộn, không phải đau đầu với chuyện tình cảm đầy nước mắt, Hạ Dương bỗng nhiên thấy mơ hồ, cậu mệt mỏi quá rồi...

An Minh Sơn cười hiền đáp chần cho Hạ Dương, nhìn con trai ngủ say giấc, ông thở dài lắc đầu, trong lòng bộn bề nỗi lo.

Ngày hôm sau ba người đi dạo mấy con phố gần khách sạn, bà nội không có vẻ lo lắng nhiều, bà luôn cười rất tươi, tấm ảnh nào bà cũng nở nụ cười hiền hậu. Thẳng cho đến khi trở về khách sạn, lúc Hạ Dương tắm xong bước ra ngoài thì thấy An Minh Sơn vẫy tay gọi cậu lại

-Có người chụp được ảnh con rồi đăng lên mạng, hiện tại mọi người đang bình luận rất đông.

Hạ Dương ngạc nhiên, cậu không nghĩ đã sang tận đây mà vẫn bị chụp ảnh. Hạ Dương cầm điện thoại của ba lên xem, người đăng ảnh có lẽ là fan của cậu, lướt qua xuống dưới thấy mấy bài đăng trước đó về Hạ Dương. Lần này cô gái này chụp được Hạ Dương lúc cậu đang cười với bà nội ở trên con phố người Hoa, khi đó An Minh Sơn đang đi vào cửa hàng phía trước mua đồ uống. Tấm ảnh đăng lên kèm theo dòng trạng thái "Thật sự không dám tin là đi công tác lại có thể bắt gặp cậu ấy ở đây. Cảm thấy thụ sủng nhược kinh. Cậu ấy vẫn đẹp và khiến trái tim tôi rung động, cậu ấy vẫn rất bình an". Dưới tấm ảnh là hàng nghìn bình

luận, hầu như đều bày tỏ sự ghen tị với chủ nhân tấm ảnh đã chụp Hạ Dương, còn hỏi cậu đang ở đâu, và vẫn có nhiều người vẫn quan tâm Hạ Dương, nói nhớ cậu đến nhường nào. Chủ nhân tấm ảnh không trả lời bất cứ câu hỏi nào liên quan đến nơi mà chủ nhân tấm ảnh chụp được cậu, cô không nói ra địa chỉ hiện tại khi đó. Hai cha con lướt xem bình luận vì điều này mà có chút bất ngờ.

-Con không sao, chỉ là bị bất ngờ thôi. Ba đừng lo...nay ba ngủ sớm đi, ngày mai phẫu thuật sớm...

Tấm ảnh được đăng tải thì gần một tiếng sau, Tiêu Tuyết lập tức đã liên hệ được với cô gái đăng ảnh. Bên phía Tiêu Tuyết có ý muốn cô gái xóa tấm ảnh vì sự riêng tư và an toàn của Hạ Dương, chủ nhân đăng ảnh phản đối, cô gái nói sẽ không tiết lộ bất cứ thông tin nào về cậu cả.

-Tôi là fan của Hạ Dương từ những bộ phim đầu tay của cậu ấy, tôi hiểu tính cách của Hạ Dương, hơn nữa yêu quý cậu ấy như vậy, tôi cũng không phải trẻ con mà muốn làm náo loạn. Vì công ty của các người không nói rõ ràng về tình trạng của cậu ấy, tôi đăng tấm ảnh này chỉ muốn an ủi mọi người một chút rằng Hạ Dương vẫn rất tốt...

-Nếu cô suy nghĩ được như vậy thì rất cảm ơn cô. Có điều, cô có biết người trong ảnh chụp cùng với cậu ấy không?

Cô gái suy nghĩ một lát rồi trả lời

-Lúc đó tôi chỉ là vô tình gặp, vì đối tác đang chờ nên chỉ chụp vội được tấm ảnh, có nghe cậu ấy gọi người này là bà nội...chắc đúng là bà của Hạ Dương.

Tiêu Tuyết nói chuyện một lát với cô gái rồi trở về công ty, cô thông báo chuyện này cho Vũ Quân Thành. Anh nhíu mày, ánh nhìn rời khỏi màn hình máy tính mà chuyển đến tấm ảnh chụp Hạ Dương. Nụ cười tươi mềm mại ấy như một vết dao sắc nhọn khẽ đâm vào trái tim anh, nhìn Hạ Dương gầy đi, nhìn nụ cười sáng rực trên môi cậu, Vũ Quân Thành khẽ nhắm mắt

-Có cần điều tra về...

-Không cần đâu. Việc gia đình cá nhân riêng tư của cậu ấy, chúng ta không nhất thiết phải xen vào. Chị có thể ra ngoài rồi.

Vũ Quân Thành nhìn cánh cửa phòng khép lại, anh tựa lưng ra ghế, hai tay day day hai bên thái dương sau đó nín thở, thần sắc lộ ra vẻ mệt mỏi. Từ lúc từ Lourmarin trở về C quốc, Vũ Quân Thành tận lực không muốn suy nghĩ hay điều tra thêm bất cứ gì về Hạ Dương nữa. Không phải anh muốn quên cậu, anh chỉ muốn có thể bình tâm lại, anh muốn làm rõ chuyện tình cảm này, muốn mối quan hệ của cả hai thêm rõ ràng, muốn có được một lý do tốt nhất để chuẩn bị cho sau này. Sau này, anh cũng không biết nữa...

Anh nhớ Hạ Dương nhỏ bé ấy, anh nhớ nụ cười như ánh mặt trời của Hạ Dương, nhớ đôi môi mềm mại của cậu, cái cách cậu nhìn anh, hết thấy đều khiến anh rối bời.

Ở bên này, Hạ Dương cùng ba đang ngồi ngoài phòng phẫu thuật chờ. Ca phẫu thuật kéo dài hơn dự kiến, hai người đương nhiên vô cùng lo lắng không yên. Cậu không muốn ăn uống gì cả, một mực căng mắt chờ đợi.

Cánh cửa phòng phẫu thuật mở ra, Hạ Dương cùng ba vội vàng chạy ra trước mặt bác sĩ

-Phẫu thuật thành công, nguy hiểm lớn nhất đã được loại bỏ, có điều chúng tôi lo lắng, có thể một thời gian ngắn bệnh nhân sẽ hôn mê, như lúc trước đã nói, chuyện này hoàn toàn có thể xảy ra...

-Vâng, tôi hiểu. Vậy...thời gian ngắn mà bác sĩ nói là bao lâu...?

Bác sĩ nhìn Hạ Dương rồi nhìn An Minh Sơn, ông đáp:

-Có thể là một tuần, hai tuần...cũng có thể một tháng...hoặc dài hơn. Chúng tôi đã hết sức cố gắng rồi, tất cả còn lại phụ thuộc phần lớn vào ý chí của người bệnh. Bệnh nhân sẽ được chuyển đến phòng chăm sóc đặc biệt, một lát nữa y tá sẽ thông báo cho người nhà được vào thăm.

-Cảm ơn bác sĩ, ông vất vả rồi...

Hạ Dương cắn môi, hai mắt mở to chưa dám tin lời bác sĩ nói. Mặc dù trước lúc phẫu thuật, bác sĩ cũng đã nói đến chuyện này, nhưng Hạ Dương không nghĩ hiện tại lại xảy ra thật như vậy. An Minh Sơn ôm lấy con trai mình, ông mỉm cười vỗ vai cậu, an ủi cậu cũng là an ủi chính bản thân mình

-Nhất định bà nội sẽ sớm tỉnh lại, đừng lo lắng, chúng ta phải có niềm tin...bà nội con vốn rất kiên cường, mẹ của ba, bà ấy rất mạnh mẽ...

Hai người sau đó bàn bạc một lúc trong khi chờ y tá đi ra, cuối cùng quyết định sẽ thuê một căn nhà nhỏ ở một chung cư gần bệnh viện. Hiện tại tiền viện phí phẫu thuật lần này rất lớn, còn chưa tính đến tiền viện phí và chi phí chữa trị sau này cho nên tốt nhất vẫn là nên thuê nhà thay vì ở khách sạn đắt đỏ.

Hạ Dương và An Minh Sơn lát sau được phép vào thăm bà nội, nhìn người nằm trên giường bệnh hai mắt nhắm nghiền, Hạ Dương xoay người đi mà bật khóc.

Vũ Quân Thành, em mệt quá rồi...

Đêm nay, Vũ Quân Thành mất ngủ, anh nhìn con gấu bông bên cạnh mình rồi kéo nó cạnh bên gối, cố gắng ép bản thân chìm vào giấc ngủ...

43. Chương 43: Vũ Thiên Kỳ

Buổi trưa hôm sau An Minh Sơn đem thức ăn đến bệnh viện. Hạ Dương đang ngồi nhìn bà nội, hai tay nắm lấy đôi bàn tay của bà thật chặt, ánh mắt có chút thất thần. Sau khi ăn trưa xong, An Minh Sơn ở lại bệnh viện trông coi còn Hạ Dương theo địa chỉ của Tiểu Tư gửi đến mà đến chung cư để xem căn hộ sẽ thuê.

Căn hộ này không tính là lớn nhưng vẫn đầy đủ tiện nghi, 3 người ở vẫn là thoải mái. Hạ Dương không mất nhiều thời gian thương lượng, chủ nhân chung cư là người phụ nữ trung niên hiền lành, đối với Hạ Dương luôn tươi cười thì rất có thiện cảm.

Buổi chiều Hạ Dương quay trở lại bệnh viện nói với ba về việc thuê căn hộ ở gần bệnh viện. Bệnh tình của bà nội và cuộc sống bộn bề nơi xa xứ làm Hạ Dương đem chuyện tình cảm của mình đặt lại vào một chỗ kín, Hạ Dương muốn giải quyết thật tốt mọi việc của mình rồi mới nghĩ đến chuyện tình cảm còn tiếp tục được nữa hay không.

Từ ngày bà nội được chuyển vào phòng chăm sóc đặc biệt thì Hạ Dương và ba thay phiên nhau đến chăm sóc và trông nom bà. Buổi tối Hạ Dương trước khi ra khỏi nhà đến bệnh viện thì cậu bất ngờ nhận được điện thoại của mẹ Tiểu Hàm nói muốn giới thiệu cậu làm gia sư cho một gia đình mà mẹ Tiểu Hàm quen trong thành phố. Hạ Dương có chút ngoài ý muốn nhưng đã nhanh chóng nhận lời, cậu vẫn muốn làm việc, dù là công việc gia sư để có thể hỗ trợ thêm phí sinh hoạt hàng ngày của gia đình.

Lúc Hạ Dương đến bệnh viện thì thấy Lucas đang đứng ngoài cửa phòng bệnh, cậu ngạc nhiên vô cùng rồi vội vàng đi đến

-Lúc này tôi có đến thăm bà nội của cậu. Bây giờ cậu thay ba đến chăm bà?

-Lucas tiên sinh...cảm ơn anh đã không ngại đường xa đến đây. -Hạ Dương tròn mắt ngạc nhiên

Lucas bật cười

-Tôi có việc phải đến Paris cho nên muốn đến thăm bà nội của cậu luôn...cũng có việc muốn tìm cậu, có thể nói chuyện một lát không?

Hạ Dương chần chừ nhìn Lucas rồi gật đầu. Hai người đi bộ ở trong khuôn viên bệnh viện, không khí trầm mặc vẫn là bị Lucas phá vỡ lên tiếng. Sau khi nghe y nói một hồi, Hạ Dương dừng bước nhún mày, giống như chưa tin được những gì Lucas nói nên vẫn còn chăm chú nhìn y

-Nếu cậu hỏi lý do, đơn giản chỉ vì tôi có tình cảm với cậu nên muốn giúp cậu...

-Tôi đúng là rất muốn tiếp tục công việc học mỹ thuật, nhưng sự giúp đỡ này của Lucas tiên sinh thật sự khiến tôi rất bối rối.

-Đừng cảm thấy nặng nề, Hạ Dương. -Lucas mỉm cười nhìn vào mắt cậu, một lát sau mới tiếp lời.-Ông ấy là bạn tôi, dù tuổi tác có lớn hơn một chút nhưng giao tình không tệ, tôi chỉ là muốn nhờ ông ấy có thể chấp nhận dạy cậu, chỉ là một sự giúp đỡ rất bình thường. Đâu phải là miễn phí học, cho nên Hạ Dương, cậu đừng cự tuyệt, coi đó là tâm ý của tôi.

Hạ Dương mỉm môi không biết nên nói gì. Lucas chăm chú nhìn Hạ Dương thật lâu, đi đến trước mặt Hạ Dương làm cậu giật mình

-Cậu đồng ý là tôi vui rồi.

-Lucas tiên sinh, cảm ơn thành ý tốt đẹp của anh, tôi sẽ trực tiếp đến tham gia thi vào lớp của giáo sư John. Lần nữa cảm ơn anh rất nhiều, Lucas tiên sinh.

Hạ Dương khẽ cúi đầu làm Lucas sững sốt. Đã đoán được Hạ Dương có thể từ chối sự giúp đỡ này nhưng y không nghĩ Hạ Dương sẽ kiên quyết đến như vậy. Y bật cười gật đầu rồi nói

-Được, tôi đợi kết quả tốt từ cậu. À, cuối tháng này tôi chuyển đến Paris một thời gian vì có sự thay đổi trong công việc, hy vọng sẽ được gặp cậu nhiều hơn. Cậu vào phòng bệnh đi, chắc An tiên sinh cũng mệt rồi, nên về nhà nghỉ ngơi.

Lucas cùng Hạ Dương đi vào trong bệnh viện, trước khi ra về dường như nhớ ra điều gì, y vội vã kéo Hạ Dương lại rồi mở túi xách vẫn mang theo bên mình lấy ra một hộp socola Richart(*) đưa cho Hạ Dương

-Đừng quên là tôi đang theo đuổi cậu, dù gặp chuyện gì khó khăn, tôi vẫn sẵn sàng giúp đỡ cậu. Tạm biệt

Không để Hạ Dương kịp từ chối, Lucas đã cười rồi xoay người nhanh chóng đi mất. Hạ Dương nói chuyện một lát với ba rồi ông trở về nhà. Hạ Dương lấy khăn mặt đã ngâm nước ấm chậm rãi lau mặt rồi chân tay cho bà. Vừa lau vừa chậm rãi nói chuyện với bà. Từ lúc chăm sóc bà nội, mặc dù bà vẫn còn chưa hồi phục được ý thức nhưng đều đặn ngày nào Hạ Dương cũng nói chuyện với bà. Cậu kê giường nhỏ bên cạnh đến gần giường bệnh của bà, Hạ Dương tắt đèn rồi nằm xuống.

-Nội có nhớ Vũ tiên sinh không, người con hay kể với nội đó...bận rộn đều không có cả thời gian nghĩ đến anh ấy nhưng mỗi đêm trước khi đi ngủ, trái tim con đều dẫn vật đến ngộp thở...con yêu anh ấy rất nhiều, nhớ anh ấy rất nhiều....thật sự rất nhớ. Nhưng nội à, con nhất định vẫn sẽ là người mạnh mẽ nhất, không để nội và ba lo lắng...Hạ Dương của nội sẽ không bao giờ gục ngã...

Bạch Nhất Thiên lúc từ Mỹ trở về thì đều cố gắng lấy lòng và hòa hoãn với Vũ Quân Thành nhưng nghiêm nhiên không một lần nào anh đáp ứng. Bộ phim lần này của Bạch Nhất Thiên vất vả có được vai diễn, Vũ Quân Thành không hề giúp đỡ y. Ngày công chiếu phim, Bạch Nhất Thiên vẫn liên tục cảm ơn Vũ Quân Thành, y không quan tâm quá nhiều nếu mọi người suy diễn, chỉ muốn Vũ Quân Thành biết y đang cố gắng tạo dựng lại mối quan hệ của cả hai.

-Anh được em nhắc rất nhiều trong buổi họp báo của em hôm nay.

Vũ Quân Thành không đáp lời, im lặng đi lên phía trước nhưng bị Bạch Nhất Thiên kéo lại

-Mấy tháng nay anh đều có thái độ này với em, anh không chịu để ý em đến bao giờ nữa? Anh còn bận tâm cái gì vậy Vũ Quân Thành?

Vũ Quân Thành bật cười quay đầu lại làm Bạch Nhất Thiên ngạc nhiên, thấy anh cười còn định lên tiếng thì bị anh ngắt lời

-Đừng tưởng tất cả mọi chuyện kia cậu làm mà không ai biết. Dù cả thế giới có bị che mắt đi chăng nữa, nhưng còn có tôi. Hơn nữa Bạch Nhất Thiên, tôi không phải mất công sức của mình để lôi cậu ra, cậu không xứng. Nể giao tình giữa hai gia đình, chỉ có bố mẹ cậu và bố mẹ tôi, thêm lý do tôi không lôi cậu ra. Cậu đừng tưởng Hạ Dương đã đi mà bản thân có thể thoải mái, em ấy đi hay sau này trở về, tôi đều không để cậu có ý định tổn thương em ấy, không một ai có thể làm tổn thương em ấy nữa.

Bạch Nhất Thiên sững sờ nhìn Vũ Quân Thành mà không nói lên lời. Cảm giác tổn thương làm y bỗng bật khóc, Bạch Nhất Thiên vội vàng ôm chầm lấy anh

-Em thật sự không làm gì cả...Em chỉ muốn để anh biết em yêu anh

-Dừng lại đi. Tôi không dám nhận tình cảm của cậu, lần sau đừng động vào tôi nữa. Cậu có biết trong lúc cậu vui vẻ, Hạ Dương đã phải chịu những gì...càng nghĩ đến chuyện của em ấy, những gì em ấy phải trải qua, tôi lại càng hận cậu.

Nói đoạn Vũ Quân Thành hất tay Bạch Nhất Thiên ra rồi đi ra ngoài. Tiêu Tuyết đứng sau cánh cửa từ khi Bạch Nhất Thiên vào phòng làm việc của anh, cô nghe hết tất cả mọi chuyện từ đầu đến cuối, trong lòng bộn bề suy nghĩ...

Từ lúc bà nội hôn mê cho đến giờ đã là hơn một tháng. Hai cha con An Minh Sơn vẫn đều đặn thay phiên nhau mỗi ngày đến chăm sóc bà. Hạ Dương trước đó cũng đã đổ vào lớp học của giáo sư John, 1 tuần 3 ngày dạy gia sư cho một gia đình là bạn của mẹ Tiểu Hàm cho nên luôn luôn bận rộn.

Hôm nay Hạ Dương từ lớp học về về sớm, đang đi trên đường thì cậu nhận được cuộc gọi của ba nói bà nội đã tỉnh. Hạ Dương không rõ cảm xúc hiện tại của mình thế nào, đó là khoảnh khắc trái tim Hạ Dương như được đem lên từ dưới đáy vực sâu. Bà nội tỉnh lại là một sự cố vũ và động lực lớn nhất của cậu.

-Bà vẫn phải ở đây điều trị dài hạn, bệnh của bà nhất định phải được điều trị dứt điểm cho nên chúng ta cứ ở lại...ba, mọi chuyện sẽ ổn thôi. Con đều không lo lắng gì cả, con nhất định sẽ nuôi hai người

-Tiểu tử này mạnh miệng làm ba sợ đấy...được rồi, chúng ta vẫn sẽ ở đây...có ba có con thì mọi chuyện đều không thành vấn đề.

Bà nội ở bệnh viện thêm một tuần thì bác sĩ cho phép trở về nhà. Sau đó mỗi tuần 2 ngày sẽ đến bệnh viện khám. Bà nội sau khi tỉnh lại mặc dù yếu hơn một chút nhưng sắc mặt đã hồng hào trở lại, không nhiều khi bị ngất như trước kia nữa.

Chớp mắt cũng đã gần cuối năm, từ lúc Hạ Dương rời C quốc đã gần một năm rồi. Bên cạnh căn hộ của Hạ Dương có hai gia đình người châu Á, một gia đình nước C. Mọi người cũng trở thành hàng xóm thân thiết của nhau, cuối tuần này còn rủ nhà Hạ Dương đi siêu thị mua đồ chuẩn bị cho tết. Mặc dù tết năm nay không được trở về C quốc nhưng có những người cùng quê hương ở nơi xa xứ vẫn an ủi Hạ Dương rất nhiều...

Sáng hôm sau Hạ Dương dậy sớm mua đồ ăn sáng cho ba và bà nội vì sáng nay cậu có việc bận không thể làm bữa sáng được, lúc đi vào thang máy thì thấy một cô gái xinh đẹp nói tiếng nước C cũng vội vàng đi vào

-Có lẽ giao thừa năm nay em không thể trở về được, thật sự muốn gặp anh.

-.....

-Cái gì...anh không cảm thấy nhớ em sao, thật sự đau lòng. Hừ, tạm biệt.

Cô gái tắt máy cho vào túi, bây giờ mới để ý đến Hạ Dương

-Xin chào...

-Chào cô...

-A, cậu nói được tiếng nước C. Cậu cũng là người C quốc sao?

Hạ Dương mỉm cười gật đầu

-Rất vui được gặp cậu. Cậu cũng sống ở đây?

-Vâng, tôi ở tầng 15

Thang máy vừa lúc dừng lại, hai người đồng thời bước ra, cô gái cười tươi

-Tôi cũng ở tầng 15, vừa rồi đi công tác nay mới trở về. Chắc cậu mới chuyển đến vì tôi chưa gặp cậu bao giờ ở đây

Hạ Dương cười gật đầu, nói mình vừa mới đến.

-Tôi là Hạ Dương.

-Tôi là Vũ Thiên Kỳ...a, tôi có điện thoại, chắc bạn trai tôi đến rồi, gặp anh sau nhé!

(*) Socola Richart: Top những socola ngon nhất thế giới: Richart, nhà sản xuất socola Pháp là những sản phẩm thực sự dành riêng cho những ai yêu thích socola trên toàn thế giới. Thực sự, những người thiết kế nên các sản phẩm của Richart đã tạo nên những kiệt tác. Nó mang lại những cảm giác khác nhau khi socola hòa với những hương vị được tuyển chọn khắt khe. Socola của Richart được cảm nhận với sự tươi mát và êm ái. (toplist)

44. Chương 44: Đón Giao Thừa

Hạ Dương nhìn theo bóng dáng của Vũ Thiên Kỳ nhanh chóng rời đi mà cảm thấy quen thuộc nhưng bởi vì công việc bận rộn cho nên đã nhanh chóng quên chuyện này. Hạ Dương là học viên tài năng của giáo sư John, luôn được đánh giá cao và nhận được sự yêu mến của ông bởi nhiều bởi vì tính cách của cậu. Cuối tuần này Hạ Dương được mang tranh của mình đến buổi triển lãm nhỏ của giáo sư John ngay tại phòng tranh của ông. John Stephen là một giáo sư chuyên về mỹ thuật hội họa, nói được 3 thứ ngoại ngữ, đã từng sang nước C làm việc, trước kia còn là nhà thiết kế cho nhiều hãng nổi tiếng, cho nên phòng tranh của ông luôn được mọi người yêu thích. Lần này tranh của Hạ Dương cũng được trưng bày ở một góc nhỏ là sự cố gắng nỗ lực rất lớn của cậu, chứng tỏ bản thân đã có một bước tiến lớn trong con đường hội họa của mình.

-Không phải khẩn trương, những gì đã được tôi đánh giá nhất định sẽ không đơn giản, không tầm thường.

-Cảm ơn giáo sư rất nhiều. Đây là sự khích lệ và động lực lớn nhất cho tôi.

John bật cười gật đầu rồi bước ra ngoài. Hạ Dương nhìn lại một lần nữa bốn bức tranh của mình rồi mỉm cười. Cậu lấy bút danh là Summy, nghe có vẻ trẻ con nhưng Hạ Dương thích cái tên như vậy. Ngoài dự đoán của Hạ Dương, tranh của cậu được khá nhiều người chú ý hôm nay. Lần triển lãm nhỏ này John đã cho trưng bày các bức tranh của vài học viên tiêu biểu nhất của mình, trong đó có Hạ Dương. Bức tranh mà được mọi người chú ý và bàn luận nhiều nhất là về một khuôn mặt một người, phần từ mũi trở xuống cậu vẽ một bông hoa mẫu đơn che đi, còn để lại đôi mắt là điểm nhấn sáng nhất cho bức tranh. Mọi người khá thích thú và dành sự quan tâm nhiều đến bức tranh này của Hạ Dương.

Hạ Dương vui vẻ không thôi nhưng là cố gắng kìm lại sự kích động đó, cậu hòa lẫn trong đám đông đang vui vẻ sôi nổi bàn luận về bức tranh của mình

-Hạ Dương phải không?

Bị tiếng gọi từ phía sau bất ngờ làm Hạ Dương giật mình

-Là...Vũ tiểu thư...chào cô.

Vũ Thiên Kỳ cười thật tươi gật đầu chào lại. Đứng cạnh cô là một người đàn ông ngoại quốc cao lớn điển trai, hai người khoác tay nhau rất thân mật

-Đây là Mike, bạn trai của tôi. Không nghĩ cậu cũng sẽ đến đây xem tranh, chúng ta thật có duyên nha

Mike và Hạ Dương đơn giản bắt tay nhau chào hỏi, cậu cười cười hướng Vũ Thiên Kỳ rồi đáp lời

-Tôi...cũng đặc biệt hâm mộ giáo sư John cho nên thỉnh thoảng đến phòng tranh của ông ấy xem.

-Ồ, cậu cũng giống tôi nha. Trước kia tôi cũng là khách mời của ông ấy trong một số bữa tiệc, mặc dù chưa chính thức làm việc trực tiếp nhưng John lại là đối tác quan trọng với công ty của chúng tôi. Nhưng hôm nay hình như đa số đều là tranh của các học viên của ông ấy?

Hạ Dương giật mình gật đầu cười. Kỳ thực cậu không muốn bất cứ ai nhận ra cậu là học viên ở đây nên vẫn cố tình giấu diếm

-À, tôi rất thích bức tranh này của Summy, vẽ đôi mắt. Đặc biệt ấn tượng không chỉ vì đẹp mà rất quen.-Vũ Thiên Kỳ nhún mày hướng bạn trai của mình

Mike nhún vai tỏ vẻ cũng không biết.

-Vậy không làm phiền hai người nữa, tôi đi cùng bạn ở kia họ đang chờ

-Vậy hẹn cậu khi khác nhé, tôi rất muốn thảo luận với cậu về hội họa, Hạ Dương.

Hạ Dương bật cười vẫy tay chào tạm biệt hai người rồi lại tiếp tục hòa trong đám đông xem tranh. Hôm nay cậu trở về sớm hơn vì An Minh Sơn nay có hẹn với vài người bạn ở đây, cậu phải về sớm với bà nội. Từ khi ba người chuyển đến đây thì hàng xóm bên cạnh cũng đã thân quen, thỉnh thoảng nếu hai cha con có việc bận thì sẽ nhờ mọi người nhà bên cạnh để ý chăm sóc bà nội giùm.

-Nội, con về rồi, hôm nay con mua cháo gà đặc biệt ở phố người nước C cho nội, xếp hàng rất lâu nha...

Bà nội đang ngồi đan áo thấy Hạ Dương về thì lập tức vui vẻ. Hạ Dương đem đồ đặc để xuống rồi chạy vào phòng bếp đổ cháo vào bát rồi bưng ra ngoài cho bà.

-Để lát đỡ nóng rồi nội ăn nhé.

-Ngày nào cũng ép nội ăn nhiều, con còn gầy hơn ta rồi đấy...

Hạ Dương cười tươi hai mắt lấp lánh nhìn bà rồi ôm gối nằm xuống bên cạnh bà

-Con thương nội mà, nội phải thật khỏe mạnh thì con mới yên tâm

-Được rồi...mà con với người kia thế nào rồi?

Hạ Dương cười gượng nhìn bà ăn cháo rồi thở dài

-Con không biết nữa...nội, đừng nhắc đến chuyện này được không, chúng ta nói chuyện khác, chuyện gì vui vẻ hơn

-Dương Dương...con nghĩ thế nào nội đương nhiên hiểu...bức tranh con vẽ rất lâu kia hôm nay có được đem trưng bày không?

Cậu gật đầu tủm tỉm cười, vừa nhai kẹo jelly vừa nói

-Mọi người rất thích bức tranh của con...nội xem con có giỏi không?

Bà nội vuốt ve mái tóc đen mềm mượt của Hạ Dương rồi gật đầu

-Người kia hẳn là có đôi mắt đẹp lắm...

Cậu ngẩn người nhìn bà nội rồi mỉm cười không đáp lời. Đem hết thấy hình tượng của anh làm cảm hứng để vẽ tranh, ngoại trừ bà nội có lẽ không ai biết Hạ Dương đã làm điều đó suốt thời gian qua. Cô đơn biến thành cảm hứng trong tim không ngừng dâng trào, mỗi đêm trước khi ngủ đều mở lại những bức ảnh chụp anh ra xem lại nhiều lần, giống như mỗi ngày càng thêm khắc ghi từng đường nét gương mặt anh trong tâm trí.

-Nội đừng kể với ai nhé...chuyện này là bí mật giữa hai chúng ta.

Bà nội bật cười gật đầu nheo má Hạ Dương

-Ba con cũng không kể sao?

Hạ Dương lắc đầu lập tức rồi vừa lấy khăn lau miệng cho bà vừa nói

-Ba cũng không nha...

Mấy hôm sau Hạ Dương theo thường lệ đi dạy gia sư về thì gặp Vũ Thiên Kỳ đang mặc quần áo ở nhà mở cửa đi ra

-Hạ Dương! Cậu đi làm về sao?

-Chào Vũ tiểu thư, tôi vừa đi dạy về...

Vũ Thiên Kỳ lắc đầu nói

-Đừng gọi tôi như vậy, nghe xa cách lắm. Gọi Thiên Kỳ là được rồi. À, tối nay cậu rảnh không, tôi mời cậu uống bia với gà rán

Hạ Dương ngẩn người nhìn cô. Thấy cậu như vậy Vũ Thiên Kỳ bật cười rồi nói

-Tôi sẽ mang bia với gà sang nhà cậu nha? Lúc tối gặp bà nội của cậu tôi cũng đã xin phép rồi. 20 phút nữa tôi sang nhé.

Hạ Dương còn chưa kịp nói câu nào thì Vũ Thiên Kỳ đã lao vào trong nhà như một cơn gió rồi đóng sầm cửa lại. Cậu ngây ngốc nhìn rồi nhún vai đi vào nhà.

-Con nói Thiên Kỳ sao? Con bé tốt bụng và rất vui vẻ...Mấy lần con đi vắng nội có gặp con bé. Con nên kết bạn nhiều hơn Dương Dương...

-Vậy ạ...con biết rồi nội...

Lúc Hạ Dương từ nhà tắm bước ra ngoài phòng khách đã thấy Vũ Thiên Kỳ cùng bà nội nói chuyện vui vẻ. Tay cô đầy dầu, một tay cầm cánh gà, tay kia cầm lon bia đang cười rất tươi, Hạ Dương đỏ trán. Vũ Thiên Kỳ khác hẳn với lúc bên ngoài, hiện tại nếu nhìn cô như vậy, Hạ Dương không nghĩ cô là người phụ nữ sang chảnh như mấy lần gặp ở ngoài đầu a.

-Hạ Dương tắm xong rồi à, lại đây nào.

Bà nội ngồi một lát rồi được Hạ Dương đưa về phòng ngủ. Hôm nay An Minh Sơn có việc bận nên nếu muộn sẽ ngủ lại nhà bạn. Hạ Dương và Vũ Thiên Kỳ đem đồ ăn uống còn lại ra ngoài ban công ngồi nói chuyện với nhau, tránh ảnh hưởng đến bà nội nghỉ ngơi.

-Ừm, đêm mai anh ấy sẽ trở về. Đạo này Mike đang có dự án lớn nên khá vất vả. Mà mai cũng là giao thừa rồi nhỉ...thời gian trôi qua thật nhanh, thoáng cái đã qua một năm rồi.-Vũ Thiên Kỳ uống cạn lon bia rồi cười

Nhìn ánh mắt cô có vẻ đượm buồn, Hạ Dương định hỏi nhưng vẫn là nén lại, cậu chỉ gật đầu không nói gì

-Nói nhiều về tôi rồi, nói một chút về cậu đi Hạ Dương

-Tôi sao?-Hạ Dương ngạc nhiên nhìn cô

Vũ Thiên Kỳ gật đầu cười

-Đúng vậy, ví dụ như là về người yêu của cậu chẳng hạn. Cậu đẹp trai như vậy chắc chắn sẽ có nhiều người theo đuổi nha...

-À...-Hạ Dương bật cười lắc đầu cười.-Tôi chẳng có ai theo đuổi cả.-Nói đoạn cậu uống nốt lon bia còn lại, quay sang cười ngốc với Vũ Thiên Kỳ.-Ngược lại tôi còn theo đuổi người ta....

Vũ Thiên Kỳ ngạc nhiên nhìn Hạ Dương, hình như cậu say rồi? Cô cười to vỗ vai cậu rồi nói

-Vậy theo đuổi thế nào, có thành công hay không?

Hạ Dương ngẩn ngơ một lúc rồi cúi đầu nằm xuống bàn

-Không có...người đó không thích tôi.

-Tại sao? Cậu theo đuổi người đã có người yêu rồi?

Hạ Dương bĩu môi, gương mặt đỏ lên vì say, cậu ợ một cái rồi tiếp tục trả lời

-Có lẽ thấy tôi giống người yêu cũ...cho nên mới để ý tôi...

-Hạ Dương...người đó thật xấu xa!-Vũ Thiên Kỳ đập bàn

Hạ Dương bật cười nhìn cô thật lâu rồi nói

-Ừ, thật xấu xa...nhưng tôi vẫn yêu thích...Thiên Kỳ, tại sao tôi thấy cô giống

-Cậu nói gì cơ, tôi nghe không rõ?

Hạ Dương rót cuộc đã ngủ say rồi. Vũ Thiên Kỳ dở khóc dở cười nhìn Hạ Dương. Cô rất ấn tượng với cậu không chỉ vì vẻ ngoài mà tính cách ấm áp của Hạ Dương dù cậu ít nói. Ra nước ngoài nhiều năm, đi nhiều nơi, gặp nhiều người cho nên đối với Hạ Dương, cô thấy cậu là người thật sự đặc biệt, mặc dù không thể rõ ràng cái cảm giác đó nhưng Vũ Thiên Kỳ rất yêu thích cậu. Vừa lúc đó An Minh Sơn trở về, Vũ Thiên Kỳ nói với ông vài câu rồi hai người cùng dìu Hạ Dương trở về...

Buổi sáng ngày cuối năm ở tầng 15 tòa nhà đặc biệt rộn ràng, ai cũng tất bật chuẩn bị mọi thứ cho giao thừa đêm nay và ngày tết. Tầng 15 có 4 gia đình, ban đầu có 2 gia đình là người C quốc, Vũ Thiên Kỳ mặc dù ở đây mấy lần nhưng ít về, giao thừa năm nay cô quyết định ở lại, còn gia đình ba người nhà Hạ Dương thì chuyển đến sau cùng, vậy là toàn người nước C cho nên vô cùng thân thiết.

Buổi sáng Hạ Dương đưa bà nội đi bệnh viện khám như thường lệ rồi hẹn ba ở chợ người nước C mua sắm chuẩn bị đón tết.

Một ngày nhanh chóng trôi qua, rốt cuộc cũng đến đêm giao thừa, Hạ Dương cùng bà nội và ba vui vẻ ăn bánh kẹo trò chuyện. Sau đó mọi người cùng ra ngoài, 4 gia đình cùng nhau đón giao thừa vô cùng vui vẻ

-Thiên Kỳ, sao năm nay cô không về nước C...hình như tôi nhớ cô có nói chuyện với anh trai mình...

-À...năm nay tôi khá bận, Mike cũng vậy nên không về. Hơn nữa gia đình tôi bên Mỹ, không ở nước C lâu rồi, có anh trai thì ở nước C làm việc thôi...

Hạ Dương à một tiếng rồi gật đầu cười.

-Anh trai tôi gọi đến nè...

-Hạ Dương, lại đây đem bánh này ba làm cho mọi người ăn đi..

Hạ Dương bị ba gọi thì vẫy tay với Vũ Thiên Kỳ rồi chạy đi, cô gật đầu cười đáp lại rồi bật video lên

-Vũ Quân Thành, anh còn nhớ mà gọi điện cho em hả!

45. Chương 45: Anh Trai Cô?

Hai người nói chuyện qua lại vài câu thì Vũ Thiên Kỳ chủ động tắt máy vì mọi người đang gọi ra ăn cùng nhau.

-Vậy nhé em phải đi ăn cùng hàng xóm rồi.

-Ừm, chú ý cẩn thận, thời gian tới anh có công việc ở Paris, sẽ qua tìm em.

Vũ Thiên Kỳ gật đầu đáp ứng rồi quay lại mọi người đang sắp xếp đồ ăn. Hạ Dương đặt hai đĩa bánh lên bàn rồi ngồi xuống

-Gọi điện về cho gia đình có nhớ hay không a

-Tôi cũng quen rồi, bình thường xa gia đình suốt nên dần cũng cảm thấy không quá nhớ, hơn nữa năm nay còn vui vẻ nhiều người như vậy. Năm ngoái chỉ có tôi và Mike đón giao thừa..

Mọi người vừa ăn vừa nói chuyện hỏi thăm nhau rất vui vẻ.

-Vậy là trước khi đến Paris cậu đã ở Lourmarin?

-Ừm, tôi ở một mình ở đó, sau khi bà nội và ba sang Paris để phẫu thuật thì chúng tôi mới chuyển đến đây...

Hạ Dương mở điện thoại lên có ảnh chụp căn nhà từ bên ngoài, Vũ Thiên Kỳ nhìn rồi suýt sặc

-Căn nhà này...trước kia là tôi và Mike mua để ở, sau đó cho thuê. Vốn là nhờ bác Tiêu cũng là người C quốc bên cạnh thay tôi sắp xếp mấy việc này...xem ra chúng ta thật sự có duyên nha.

Hai người bật cười vui vẻ cùng nhau nâng cốc uống đến hết. Ăn uống xong mọi người đều dọn dẹp và trở về phòng, Mike thì say rượu, An Minh Sơn và Hạ Dương đỡ hắn vào nhà.

Vũ Thiên Kỳ thở dài nhéo mũi người yêu mình rồi cởi tất quần áo giúp hắn, Hạ Dương bật cười đồng cảm

-Tôi về trước đây, chúc hai người ngủ ngon.

-Ừ, ngày mai gặp lại.

Hạ Dương đi ra đến phòng khách thì thấy điện thoại của cô sáng lên

-Thiên Kỳ, anh trai cô gọi này...

Thiên Kỳ vội vàng chạy ra cười cười rồi nhận điện thoại thì ngay lúc này Mike đang ở bên trong bất ngờ nôn ra.

-Không sao, cô cứ nghe điện thoại đi, để tôi giúp anh ấy.

Lát sau cô mới chạy vào xem tình hình của Mike, nói cảm ơn với Hạ Dương rồi không ngừng than thở

-Cô còn có anh trai, tôi là con một đây nè...

Hạ Dương cười cười khoanh tay nhìn Thiên Kỳ lấy khăn lau miệng cho Mike đang ngủ say.

-Tên anh trai độc thân đáng ghét đó mặc dù lúc nào cũng tỏ ra lạnh nhạt nhưng thực chất rất quan tâm tôi, lần tới này nhất định phải đòi thật nhiều mới được.

Hạ Dương bật cười lắc đầu cùng Vũ Thiên Kỳ đi ra ngoài phòng khách

-Anh tôi thân cao gần m9, khốc suất, còn là chủ tịch Khải Uy Vũ, vậy mà hơn 30 rồi vẫn độc thân không biết nên vui hay

-Cô nói gì?

Hạ Dương nhú mày giật mình quay sang nhìn Thiên Kỳ làm cô ngạc nhiên

-Tôi...nói hơn 30 rồi vẫn độc thân, cũng không phải là điều quá ngạc nhiên đi?

-Không phải...trước đó...-Cả người Hạ Dương run rẩy, gương mặt có phần nhợt nhạt hẳn

-Anh tôi cao gần m9, khốc suất, còn là chủ tịch Khải Uy Vũ....sao vậy, anh quen à?

-Anh trai cô...Vũ Quân Thành...?

Vũ Thiên Kỳ chớp mắt, cầm lấy miếng bánh lên cắn một cái rồi gật đầu

-Đúng vậy a, Vũ Quân Thành, tập đoàn Khải Uy Vũ là của ba tôi, sau đó để anh tôi lên thay.

-Tôi...về trước.-Hạ Dương bất ngờ lên tiếng không cho cô nói thêm, hai mắt đỏ sọng làm Thiên Kỳ sửng sốt
Cô vội vàng kéo tay Hạ Dương giữ cậu đứng lại

-Xảy ra chuyện gì, sao vừa nghe tên anh trai tôi cậu lại như vậy?

-Không có gì cả...tôi...hiểu lầm thôi.-Hạ Dương mỉm cười gỡ tay của Thiên Kỳ ra rồi quay đầu đi thẳng ra ngoài cửa

Vũ Thiên Kỳ nhú mày ngồi xuống ghế sofa nhìn cánh cửa đóng lại, trong lòng có chút mơ hồ, tại sao cậu ấy lại xử sự như vậy?

Một đêm này Hạ Dương hoàn toàn mất ngủ. Ban đầu lúc biết tên cô, chẳng hề nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy có chút quen thuộc không sao lý giải nổi, càng chưa bao giờ nghĩ rằng hóa ra Vũ Thiên Kỳ chính là em gái của

Vũ Quân Thành. Hạ Dương bật cười lắc đầu, bản thân sao lại có duyên với anh em nhà họ Vũ như vậy, hết anh trai rồi bây giờ quen đến cả với em gái, mà đi khỏi C quốc rồi, lại chạm mặt ở thành phố Paris này...

Vũ Thiên Kỳ không nghĩ nữa, nhanh chóng cơn buồn ngủ và mệt mỏi làm cô hoàn toàn quên đi thái độ vừa rồi của Hạ Dương, chậm rãi lên giường tắt đèn rồi ôm Mike ngủ say.

Ngày hôm sau Hạ Dương chỉ ở trong nhà không đi đâu, An Minh Sơn và bà nội muốn đi chúc tết mấy nhà hàng xóm nhưng Hạ Dương lấy cớ đêm qua ăn nhiều, lát là khỏi thôi...-An Minh Sơn nhận lấy ly trà từ Thiên Kỳ rồi cười nói

-Bà nội, bác trai ngồi đi ạ. Hạ Dương cậu ấy đâu rồi ạ?

-Thằng bé nói đau bụng vì đêm qua ăn nhiều, lát là khỏi thôi...-An Minh Sơn nhận lấy ly trà từ Thiên Kỳ rồi cười nói

Cô à một tiếng, sau đó mọi người cùng nhau nói chuyện vui vẻ. Qua ngày hôm nay Thiên Kỳ không gặp được Hạ Dương lần nào, đến hết ngày hôm sau cô cố tình đợi ở sảnh chính cũng không gặp được cậu. Trong lòng cảm thấy khó hiểu, rốt cuộc buổi tối Thiên Kỳ gõ cửa muốn gặp Hạ Dương, bà nội là người đi ra mở cửa

-Hạ Dương, Thiên Kỳ tìm con đây.

Hạ Dương đang trong phòng ngồi vẽ tranh nghe bà nội nói vậy thì giật mình, cậu nhú mào để tranh lên giá rồi nằm xuống, quay lưng ra bên ngoài

-Nội nói với cô ấy giúp con là con ngủ rồi...

-Hạ Dương, tôi đây...

Cậu giật mình, cả người cứng nhắc nhưng vẫn không chịu quay lại. Thiên Kỳ thấy vậy lại càng khó chịu hơn, cô đóng cửa rồi ngồi xuống ghế bên cạnh giường Hạ Dương. Trầm mặc một lúc Thiên Kỳ mới lên tiếng

-Cậu sao vậy, mấy hôm nay không gặp cậu, còn...cố tình tránh tôi...cậu ốm hay xảy ra chuyện gì?

-Tôi có chút bận, cho nên đi về mệt mỏi muốn ngủ sớm, không có gì cả.

Thiên Kỳ hừ một tiếng, cô đứng dậy rồi nói tiếp

-Vậy sao bây giờ nói chuyện với tôi cậu không chịu quay mặt lại, Hạ Dương, rốt cuộc cậu có chuyện gì? Khoan đã, từ lúc cậu biết anh trai tôi, thái độ của cậu lập tức thành như vậy...có phải hai người có xích mích hay gì rồi?

Hạ Dương trước câu hỏi của Thiên Kỳ thì đau lòng nhưng vẫn bảo trì sự im lặng. Cô thấy vai cậu run nhẹ, lại càng sốt ruột. Thiên Kỳ giận dữ, tính cách của cô vốn dĩ có chút mạnh mẽ bùng bột, vội vàng kéo tay Hạ Dương làm cậu bị giật mình

-Cậu...có phải đang khóc?

Nhìn hai mắt mà mũi của Hạ Dương đỏ lên, Thiên Kỳ sửng sốt vội buông tay mình ra. Cô bối rối nhìn cậu

-Tôi đang ốm, không có chuyện gì cả

-Nói dối! Hạ Dương, cậu có nói cho tôi biết hay không, tôi với cậu là bạn bè cơ mà....hơn nữa, nếu có khúc mắc gì thì tôi là em gái anh ấy, sẽ giúp hai người nói chuyện rõ ràng. Hạ Dương, có phải cậu gặp ủy khuất gì, nếu...nếu không tiện tôi có thể nói chuyện với anh tôi.-Thiên Kỳ nhìn Hạ Dương có vẻ đang kìm nén thì cảm thấy lo lắng, cô chưa bao giờ thấy Hạ Dương như vậy cả cho nên có chút chột dạ

-Thiên Kỳ, không cần như vậy.-Hạ Dương khẽ nhắm mắt, giọng cậu lạc đi hẳn.-Giữa chúng tôi không có gì cả, cô không cần gọi cho anh ấy

Thiên Kỳ hít một hơi thật sâu rồi lấy điện thoại từ trong túi ra, nhanh chóng mở danh bạ tìm số của Vũ Quân Thành

-Tôi nói cô đừng gọi mà!-Hạ Dương hét lên.

Thiên Kỳ sững sờ nhìn Hạ Dương, bị cậu hét lớn trước mặt làm cho giật mình

-Tôi...còn chưa nhấn nút gọi....Hạ Dương, vậy tôi về trước, đợi cậu bình tĩnh lại rồi chúng ta sẽ nói chuyện. Cho đến khi đó, tôi cũng sẽ không gọi cho anh trai tôi nữa.

Vũ Thiên Kỳ đi rồi, Hạ Dương vô lực ngã xuống giường.

Gần 11 giờ đêm, Thiên Kỳ nhận được tin nhắn của Hạ Dương “Có thể nói chuyện không, ở ban công tôi đợi cô”

Thiên Kỳ nhìn Hạ Dương mang gương mặt nặng nề bước đến, cô im lặng nhìn cậu

-Lúc này thật xin lỗi...tôi không giữ được bình tĩnh đã lớn tiếng

-Không sao...Hạ Dương, rốt cuộc là chuyện gì?

Hạ Dương thở dài nhìn lên bầu trời có mấy vì sao mờ nhạt bị mây che lấp không rõ, mãi một lúc sau cậu mới lên tiếng

-Tôi từng là nghệ sĩ của Khải Uy Vũ, dưới tư cách là diễn viên, cùng anh ấy qua lại một thời gian, người tôi nói với cô...tôi thích đơn phương, chính là anh ấy, Vũ Quân Thành.

Thiên Kỳ tròn tròn mắt nhìn Hạ Dương, cô chớp chớp hai mắt của mình giữ cho bản thân bình tĩnh hơn

-Tôi gặp anh ấy từ hồi lớp 12 cao trung, liền như vậy thích anh ấy...-Hạ Dương bật cười rồi hít một hơi thật sâu để tiếp tục nói.-Biết anh ấy là chủ tịch của Khải Uy Vũ liền khi đó cố gắng liều mạng thi vào đại học diễn xuất, khi đó nghĩ rằng sẽ nỗ lực hết khả năng của bản thân để trở thành diễn viên, có thể gần anh ấy hơn...anh ấy vốn dĩ hoàn hảo như vậy, bên cạnh không thiếu người...vì thế càng nghĩ tôi càng cố gắng...liều mạng xin kịch bản, từng làm diễn viên quần chúng nhiều năm, đi làm người mẫu quảng cáo, việc gì cũng làm để anh ấy có thể chú ý hơn....sau đó tôi trở thành diễn viên của Bình Nguyên, công ty nhỏ hơn Khải Uy Vũ...giám đốc của Bình Nguyên muốn dùng quy tắc ngầm với tôi, tôi cự tuyệt, liền đánh anh ta rồi tìm đến Vũ Quân Thành...cứ như vậy, chúng tôi qua lại...cô biết đấy, tôi là tình nhân của anh ấy

Thiên Kỳ nghe Hạ Dương nói từ này đến giờ quá sức tưởng tượng của cô nhưng vẫn thấy Hạ Dương vừa đáng thương vừa nể cậu

-Thích anh ấy gần 7 năm, ngoại trừ Vũ Quân Thành, tôi không cần ai hết...dù có chấp nhận là tình nhân của anh ấy, dù giữa chúng tôi là quan hệ ông chủ tình nhân, dù đó là quy tắc ngầm nhưng là Vũ Quân Thành, tôi đều vui vẻ, tôi nguyện ý. Anh ấy quan tâm tôi, rất để ý đến tôi...cô biết đó, cái cảm giác thích một người rồi được ở bên người đó như vậy, là mãn nguyện rồi...sau đó, tôi bị vướng phải một scandal vì người khác cố ý tạo dựng, tôi không hề giải thích, tôi không muốn lại động đến người khác, tôi chỉ muốn anh ấy có thể nghe máy, khi đó một mình chống lại, duy nhất chỉ muốn nghe giọng anh ấy, muốn anh ấy nghe tôi giải thích, nhưng cho đến khi tôi sang Lourmarin, anh ấy mới từ Mỹ trở về...Vũ Quân Thành cũng bay đến Lourmarin, anh ấy muốn tôi trở lại, anh ấy nói sẽ giúp tôi giải quyết scandal kia...

-Hạ Dương...tại sao anh ấy lại không nghe máy?

-Anh ấy nói có sự cố, tôi không quan trọng điều đó nữa...

-Vậy tại sao cậu không cùng anh trai tôi trở về...

Hạ Dương mỉm cười, cậu gạt đi nước mắt trên gương mặt lạnh buốt của mình, cố gắng kìm lại hết thấy mà đáp lại

-Anh ấy hứng thú với tôi, yêu thích tôi, quan tâm tôi, cùng tôi vui vẻ...rất cuộc chỉ vì tôi giống với người yêu cũ của anh ấy, anh ấy tìm tôi thay thế người kia, anh ấy tìm hình bóng của người đó trong tôi...vậy Thiên Kỳ, cô nói xem, tôi cố gắng nhiều năm như vậy, cuối cùng chỉ là làm người thay thế hay sao...?

46. Chương 46: Lời Mời Của Evan

Thiên Kỳ sững sờ nhìn Hạ Dương, cô muốn vỗ vai an ủi, cũng muốn nói điều gì đó nhưng lại không biết mở lời như thế nào. Trầm mặc một lát, Hạ Dương bật cười lên tiếng

-Đó là lý do tại sao tôi quyết định sang Lourmarin, hiện tại chưa có ý định trở về trong thời gian sắp tới...

Thiên Kỳ thở dài bây giờ mới nói

-Tôi kỳ thực không quá xen vào chuyện tình cảm cá nhân của anh ấy....trước kia Lục Nhiên và anh ấy từng qua lại trong một khoảng thời gian. Kỳ thực cũng không quá vui vẻ như nhiều cặp đôi khác.

Thiên Kỳ dừng một lát quan sát Hạ Dương rồi lại tiếp tục nói

-Lục Nhiên vì lợi dụng tình cảm của anh trai tôi, sau này liền bỏ đi theo người khác. Ban đầu y tiếp cận anh ấy, làm cho anh ấy chú ý, sau đó từng bước lấy được lòng tin của anh ấy....Y chủ động rời bỏ anh ấy, rốt cuộc đến khi đó anh ấy mới biết bản thân đã bị lợi dụng...

Hạ Dương nhíu mày nhìn Thiên Kỳ. Cậu không rõ tại sao hai người lại chia tay cho đến lúc này Thiên Kỳ mới nói ra. Thế nhưng Hạ Dương không muốn biết khi đó anh đã thế nào, cảm giác ra sao hay phải chịu đựng những gì khi phát hiện sự thật, liệu có giống với cậu bây giờ không

-Nhưng không có nghĩa anh ấy đem tôi trở thành thay thế cho người đó. Tôi không cần biết...Vũ Quân Thành yêu thương người đó đến bao nhiêu...chỉ là anh ấy

-Hạ Dương, cậu nghe tôi nói đã...-Thiên Kỳ ngắt lời cậu.-Anh ấy đã không còn nhớ tới y nữa, không như trước nữa.

Hạ Dương bật cười lắc đầu nhìn Thiên Kỳ. Hai bàn tay cậu nắm chặt vào thành lan can rồi nói

-Cô không phải là anh ấy, cô không thể hiểu được. Tình cảm trong lòng, mỗi người tự hiểu rõ nhất...dù anh ấy nói với cô như vậy, nhưng chưa chắc trong tim anh ấy đã quên Lục Nhiên

-Nhưng...được rồi Hạ Dương, ai nói với cậu là anh trai tôi để cậu ở bên chỉ vì thay thế Lục Nhiên, trong khi hai người một chút cũng không có điểm nào giống nhau cả??

Hạ Dương hơi bất ngờ vì câu hỏi của Thiên Kỳ, cậu càng ngạc nhiên khi nghe cô nói rằng giữa cậu và Lục Nhiên lại không giống nhau. Hạ Dương nhíu mày rốt cuộc không lên tiếng

-Là chính miệng anh trai tôi nói, hay chỉ do cậu suy đoán...

-Thiên Kỳ...chuyện đã như vậy, tôi không muốn nói nhiều thêm nữa...tôi và Vũ Quân Thành có lẽ đã chấm dứt rồi, cũng không cần phải nói lại....nay nói chuyện với cô để chúng ta không phải khó xử thêm....Thiên Kỳ, tôi rất vui khi có một người bạn như cô

Hạ Dương nói rồi mỉm cười nhìn Thiên Kỳ.

-Cũng muộn rồi cô nghỉ sớm đi, tôi ngày mai cũng có việc phải đi sớm. Ngủ ngon, Thiên Kỳ.

Thiên Kỳ đứng trân trân nhìn Hạ Dương đi vào, bây giờ mới mở điện thoại lên rồi thở dài. Đêm nay cô không thể ngủ nổi, trần trọc lặn lội trên giường suốt mà không chợp mắt được. Kỳ thực từ trước đến nay, Thiên Kỳ không quá quan tâm đến chuyện tình cảm của Vũ Quân Thành nhưng lần này khi biết được sự thật, hơn nữa Hạ Dương là một người bạn mà cô rất quý, từ lần đầu tiên gặp đã có thiện cảm, cho nên trong lòng hết sức rối bời, rất muốn anh trai mình và cậu ít nhất có thể không còn giận nhau nữa. Nhưng khi nghe Hạ Dương nói rằng Vũ Quân Thành chỉ coi Hạ Dương là người thay thế cho Lục Nhiên thì lại hết sức ngạc nhiên, bởi vì giữa Lục Nhiên và Hạ Dương một chút cũng không giống nhau, từ ngoại hình đến tính cách, hơn nữa cô tin rằng anh trai...không phải là kiểu người nhấn tâm như vậy...

Rốt cuộc đắn đo nhiều lần, Thiên Kỳ cũng kìm lại không gọi điện cho Vũ Quân Thành.

Từ hôm biết được mối quan hệ giữa anh trai và Hạ Dương, Thiên Kỳ mỗi lần gặp cậu thì lại thấy phiền lòng, cô có phần áy náy và đau lòng. Hạ Dương yêu anh cô nhiều năm như vậy, chịu không ít cực khổ, hướng chỉ lại lặn lội trong giới giải trí nhiều năm như vậy, tìm đủ mọi cách để có được sự chú ý của anh, vậy mà

lúc nào nhìn Hạ Dương cũng thấy vui vẻ, mỗi lần nói chuyện với cậu lại thấy Hạ Dương luôn tràn đầy năng lượng.

Tan làm sớm, Thiên Kỳ tìm một quán cà phê ngồi chờ bạn đến, trong lúc đó cô gọi điện cho Vũ Quân Thành

-Khi nào anh sang Paris?

-“Nếu không có việc đột xuất thì sang tuần anh sẽ đến đây, 5 ngày nữa...sao thế, đừng nói em nhớ anh trai của mình”

-Anh bớt tự luyến đi, em có chuyện quan trọng muốn nói với anh, nhưng tốt nhất khi nào chúng ta gặp nhau đã

Thiên Kỳ nghe thấy giọng cười của Vũ Quân Thành, cô định nói thì anh lên tiếng trước

-“Anh sắp có cháu bé đúng không...?”

-Vũ Quân Thành cái tên này, em đang bực mình anh đừng có đùa...-Ngừng một lát rồi Thiên Kỳ nói tiếp.-Dù sao thì em cũng mong...nhưng mà không phải là lúc này...thật muốn đập cho anh một trận!

Hai người nói chuyện mãi cho đến khi bạn của cô đến thì Thiên Kỳ mới tắt máy.

Hạ Dương kết thúc lớp học vẽ của giáo sư John, lúc cậu đi ra ngoài sảnh chính thì thấy Lucas đang đứng nói chuyện. Ban đầu Hạ Dương không có ý định đi ra chào hỏi y nhưng Lucas đã nhanh chóng để ý thấy Hạ Dương làm cậu rất cuộc phải đi về phía đó.

-Lâu rồi không gặp cậu, Hạ Dương. Đây là Evan, bạn của tôi, cũng là bạn của giáo sư John.

-Xin chào.

Evan kêu lên, vẻ mặt vui mừng

-Hình như tôi gặp cậu ở buổi triển lãm tranh lần trước...John nói cậu là học trò xuất sắc của ông ấy nhưng cậu không muốn ra mặt, lúc đó định gọi cậu nhưng lại bận...chúng ta rất có duyên!

Hạ Dương có chút ngạc nhiên, Evan nói tiếng nước C khá tốt. Lucas gật đầu cười vỗ vai Evan

-Cậu ấy trước kia có sang nước C và ở đó 2 năm, tiếng C quốc nhìn chung khá ổn. Tôi cũng vừa xong việc ở đây, nếu cậu không bận thì ba chúng ta đi ăn cơm nhé?

Hạ Dương đang định cự tuyệt thì Lucas dường như hiểu được điều đó, y kéo tay Hạ Dương rồi ôm lấy vai cậu

-Đừng từ chối, tôi sẽ rất buồn.

Hạ Dương rất cuộc đồng ý đi ăn tối cùng họ. Cả bữa ăn Lucas vô cùng hào hứng hỏi thăm cuộc sống và công việc của Hạ Dương, còn quan tâm gấp thức ăn cho cậu suốt. Evan thỉnh thoảng xen vào mấy câu nhưng hầu hết đều chăm chú quan sát Hạ Dương

-Tôi vào nhà vệ sinh một lát..

Cảm thấy bụng có chút vấn đề, Hạ Dương đứng dậy. Lúc cậu bước ra từ phòng vệ sinh, Evan đang đứng chống tay vào bồn rửa mặt, gương mặt có chút khó chịu

-Anh sao vậy?

-À, dạ dày tôi vốn không tốt...

-Dạ dày không tốt vậy mà uống nhiều rượu như vậy. Có sao không, chúng ta tìm nhân viên xin ít thuốc...

Evan cười lắc đầu rồi bất ngờ ôm lấy người Hạ Dương

-Làm phiền cậu quá...tôi dựa nhờ một chút

Hạ Dương có chút không quen khi thân thiết thế này với người lạ, nhưng cũng thông cảm cho Evan.

Lucas không uống rượu cho nên y lái xe, Hạ Dương đỡ Evan ra ghế sau rồi ngồi cùng

-Tôi nghĩ chúng ta nên đến bệnh viện

-Evan, cậu thật sự không sao chứ?

-Tôi chịu được, đừng lo. Lâu không uống rượu nên dạ dày biểu tình thôi, về nhà nghỉ ngơi một lúc là khỏe.

Evan trên đường về nhà thì ngủ một lúc, tựa đầu vào vai Hạ Dương, ôm lấy tay cậu, Hạ Dương cứng nhắc nhú mày nhưng cũng không đẩy ra, dù sao người bệnh vẫn là trên hết.

Lucas và Hạ Dương cùng dìu Evan vào nhà rồi đặt hắn lên giường.

-Để tôi đi lấy khăn mặt.-Lucas nói rồi rời đi vào phòng tắm

Hạ Dương lắc đầu đứng lên định đi lấy nước thì bị Evan nắm tay không chịu buông. Cậu nhìn hắn ngủ say nhưng vẫn nắm tay mình, Hạ Dương nhú mày cố gắng gỡ mãi mới được.

Sau đó Lucas đưa Hạ Dương trở về. Hai người đứng dưới chung cư nói chuyện một lúc, hầu hết là y dặn dò Hạ Dương, còn quan tâm chính cổ áo cho cậu.

-Nhìn cậu tăng cân một chút tôi yên tâm rồi

-Anh nhìn ra tôi tăng cân sao?-Hạ Dương ngạc nhiên vừa cười vừa nói.-Trông tôi béo lắm à?

Lucas bật cười nhìn dáng vẻ của Hạ Dương rồi vươn tay捏 má cậu một cái

-Cậu phải tăng thêm cân nữa, một chút cũng không béo

Thiên Kỳ bước ra khỏi xe taxi, vừa vặn nhìn thấy cảnh này, cô giật mình vội vàng mở máy ảnh trong điện thoại đang cầm trên tay chụp một cái.

-Cậu lên nhà đi, muộn rồi nhớ ngủ sớm.

-Cảm ơn anh, Lucas.-Hạ Dương mỉm cười

Lúc Lucas định vươn tay ra thì Hạ Dương vội lùi lại. Y bật cười lắc đầu

-Xem ra tôi còn một chặng đường dài nữa mới đi đến trái tim của cậu, Hạ Dương...Hình như trước kia cậu có nói...cậu thích một người đúng không?

Tôi có thể được biết người đó đang ở đâu không?

Hạ Dương ngăn người nhìn Lucas, không nghĩ y sẽ hỏi mình như vậy. Hạ Dương rũ mắt, nét mặt có chút thất thần

-Người đó cách đây rất xa...

-Vậy là tốt rồi, tôi vẫn có thể yên tâm rồi. Cậu lên nhà đi. Ngủ ngon, sweetheart!

Thiên Kỳ đứng phía sau chậu cây cảnh nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người mà không khỏi có chút giận. Nhìn theo bóng dáng Lucas vào xe rồi đi mất, Thiên Kỳ giậm chân cất điện thoại vào túi rồi nhanh chóng đi lên nhà.

Vài ngày sau lúc Hạ Dương trở về nhà như thường lệ thì thấy Thiên Kỳ đã đứng đợi sẵn ở cửa nhà mình. Cậu vui vẻ chào hỏi rồi đưa cô túi bánh ngọt trên đường mua được

-Cảm ơn cậu Hạ Dương. À đợi cậu mãi, tối mai sinh nhật Mike, cậu đi ăn cùng chúng tôi chúc mừng sinh nhật anh ấy nhé.

Hạ Dương có chút đắn đo nhìn Thiên Kỳ

-Tôi lại có hẹn tối mai rồi...tôi đến muộn có sao không, cuộc hẹn này khá quan trọng...

-Nếu là công việc thì đương nhiên phải ưu tiên trước rồi, không sao, chúng tôi đợi cậu. Cứ quyết định vậy nhé.

Hạ Dương gật đầu đáp ứng Thiên Kỳ rồi đi vào nhà. Lúc chiều cậu nhận được cuộc gọi của Evan, hẳn nói tối mai có vài người bạn trong giới hội họa của hắn có hẹn, nên muốn mời cậu đến cùng, Hạ Dương ban đầu có chút đắn đo nhưng sau đã đồng ý.

10 giờ tối hôm sau, Vũ Quân Thành một mình từ trong taxi đi ra, nhân viên cúi đầu nhận va li của anh rồi cùng anh đi vào trong khách sạn. Vũ Quân Thành mở cửa phòng rồi gọi điện cho Thiên Kỳ, trên môi vẫn giữ nụ cười vui vẻ

Nhưng gọi mấy lần không thấy Thiên Kỳ nghe máy, Vũ Quân Thành buồn bực nhìn điện thoại một lúc.

-Muốn tạo bất ngờ cho em và Mike mà lại không nghe máy vậy...

Nhìn món quà đã chuẩn bị sẵn để trên giường, Vũ Quân Thành thở dài, liệu giờ này hai đứa đang...mà anh xen vào không? (đọc đoạn này mà tưởng tượng ra cái vẻ mặt của Thành ca ngồi tự kỉ mà buồn cười =))))

Vũ Quân Thành bấm số, rốt cuộc lần này Thiên Kỳ cũng bắt máy, anh còn chưa kịp lên tiếng thì cô đã nói lớn

-"Ya không có việc gì mà cứ gọi hoài em vậy hả...em đang gấp có biết không!!!"

-Hừ, sao, anh phá hoại chuyện tốt đẹp của hai đứa à. Anh đến Paris rồi, đang ở khách sạn Y, định tạo bất ngờ cho hai đứa mà em lại lên giọng vậy hả. Thật mất công anh vội vàng...-Vũ Quân Thành đen mặt nói chuyện

-"Tốt đẹp cái gì...mà khoan đã, anh...anh đến Paris rồi? Vũ Quân Thành...đừng có gạt em"

Vũ Quân Thành nói lỏng cả vạt, buồn bực uống cạn ly nước rồi nói

-Gạt em làm gì...mà có chuyện gì thế, hai đứa cãi nhau à?

-"Em...cậu ấy...em không gọi được cho cậu ấy....còn nghe giọng người lạ"

-Cậu ấy? Em nói đang nói đến ai vậy?

47. Chương 47: Truy Đuổi Tiểu Tình Nhân?

Thiên Kỳ không biết phải nói gì, trong lúc lo lắng cô đã buột miệng nói ra, hơn nữa việc Vũ Quân Thành bất ngờ đến Paris sớm hơn dự kiến lại càng khiến cô có chút rối lên. Thấy Thiên Kỳ không trả lời, Vũ Quân Thành sốt ruột hỏi tiếp

-Thiên Kỳ, rốt cuộc có chuyện gì?

-"Em...lát em gọi lại. Bây giờ em đang có việc bận..."

-Hiện tại em đang ở đâu? Có Mike ở đó không?-Anh nhú mày ngồi yên

-"Bọn em đang ở nhà hàng, không có việc gì đâu, anh đừng lo, em [...]"

-Honey, bà nội Hạ Dương nói cậu ấy trước khi ra khỏi nhà có nói với bà rằng cậu ấy đến một nhà hàng, địa chỉ đã ghi lại ở giấy đưa cho bà nhưng vì bà không nhìn rõ nên..."

Giọng Mike bất ngờ vang lên cắt ngang lời của Thiên Kỳ, Vũ Quân Thành sửng sốt, anh sốt ruột nói

-Thiên Kỳ, nói anh biết, đã có chuyện gì xảy ra....Hạ Dương...Hạ Dương mà Mike nói là ai?

-"Anh hai...em..."

-Cho anh địa chỉ nhà hàng của em, anh lập tức tới.

Thiên Kỳ thở dài nói tên nhà hàng và địa chỉ, Vũ Quân Thành không nói gì rồi tắt máy. Anh cầm theo áo khoác rồi đi ra khỏi phòng. Vũ Quân Thành không biết, Hạ Dương mà anh nghe thấy có phải là cậu hay

không, càng không rõ vì cái gì bản thân lại lo lắng đến như vậy, có chút không bình tĩnh được như ngày thường. Vào xe, Vũ Quân Thành mở máy gọi cho Thiên Kỳ

-Em nói rõ ràng cho anh, Hạ Dương mà các em đang nói đến, người mà không nghe máy đó là ai?

-“Anh...cậu ấy...Hạ Dương, nghệ sĩ của công ty anh, An Hạ Dương...”

Từ khách sạn của Vũ Quân Thành đến chung cư của cậu gần hơn so với đến nhà hàng cho nên theo địa chỉ mà Thiên Kỳ cho, anh nhanh chóng lái xe đến. Bà nội Hạ Dương ra mở cửa, Vũ Quân Thành mỉm cười cúi đầu chào bà

-Cháu là Vũ Quân Thành, bạn của Hạ Dương, cũng là anh trai của Thiên Kỳ...

-À...là cháu...Thiên Kỳ trước đây có kể với ta vài lần về cháu, lúc này cũng nói rằng cháu sẽ đến lấy tờ địa chỉ gì đó. Cháu vào đi

Vũ Quân Thành cười gật đầu cởi giày rồi bước vào. Bà nội đánh giá anh một lượt từ đầu đến chân, từ vẻ bên ngoài chần chừ thuần thực của anh đến cách nói chuyện, kết luận anh em nhà họ Vũ đều thật tốt đẹp.

-Cảm ơn bà, vì cháu cũng đang gấp cho nên không ở lâu được. Bây giờ cũng khá muộn rồi, cháu sẽ đến đón Hạ Dương trở về. Bác trai chưa về à?

-Ừ, gần nửa tiếng nữa ba Dương Dương sẽ về. Vậy cháu đi đi, khi khác rảnh qua đây chơi nhé...

Chào hỏi dạn dỏ bà nội một chút rồi Vũ Quân Thành ngay lập tức rời đi. Tên quán bar này khá quen nhưng anh lại không thể nhớ rằng đã nghe hay gặp ở đâu, phóng nhanh trên đường, anh mang theo sự hồi hộp và lo lắng trong lòng, cố gắng nắm thật chặt vô lăng để bản thân bình tĩnh trở lại.

Vũ Quân Thành vừa bước xuống xe thì lập tức có người gọi tên tiếng anh của anh

-Austin! Là cậu, Austin!

-Ben?-Vũ Quân Thành nhíu mày quay lại

Ben bật cười ha hả rồi nhanh chóng đi đến ôm vai Vũ Quân Thành. Ben hiểu rõ Vũ Quân Thành vốn hay quên mặt nên xem thái độ này của anh là bình thường.

-Là tôi, Benjamin, lâu rồi không gặp cậu. Sao cậu biết quán bar của tôi, à tôi nhầm, nhìn cậu có vẻ không biết gì cả...cậu vẫn như xưa, như hồi chúng ta học đại học, vẫn chẳng buồn quan tâm...

-Ừm, đây là quán bar của cậu?-Vũ Quân Thành có chút ngạc nhiên.

-Đúng vậy, ôi Austin...cậu thật sự biết làm người khác đau lòng...Nhưng chi nhánh này tôi để cho em trai tôi quản-Ben lắc đầu ôm mặt.-Nào, cậu đi cùng ai, có hẹn với ai chưa, đến chỗ tôi, tôi mời cậu một ly, công thức bí mật...

-Tôi tìm người ở đây...lần này nhờ cậu rồi.

Ben giật mình tròn mắt nhìn tấm ảnh mà Vũ Quân Thành đưa cho mình, Ben gật đầu vỗ vai anh rồi nói

-Đương nhiên, giữa chúng ta không cần nói nhờ cậy đâu...theo tôi, tôi sẽ tìm cho cậu, vô cùng đơn giản!

-Cảm ơn Ben, tiếng C cậu tốt quá nhỉ...

5 phút sau, Ben khoanh tay nhìn Vũ Quân Thành rồi nói

-Cậu thanh niên xinh đẹp này là người yêu cậu à? Truy đuổi tiểu tình nhân?

-Cứ cho là vậy đi. Cậu ấy ở phòng nào?

Ben ôm mặt lắc đầu

-Cậu có thể bắt lại được không, đẹp trai nhưng dọa người đó...cậu ấy đi cùng Evan, bạn của em trai tôi và một vài người nữa, nhưng mấy người đó vừa rời đi vài phút trước, nếu tôi không nhầm thì chỉ còn Evan và cậu ấy ở trong...quan sát khách không tốt, nhưng mà lần này vì cậu là ngoại lệ đó Austin...mà khoan đã...tôi nghĩ là cậu nên vào đó tìm hiểu xem Evan đang có ý định gì với bạn trai bé nhỏ của cậu...

Vũ Quân Thành hít một hơi thật sâu nhìn Ben, Ben không cho anh xem camera nhưng anh biết, Ben sẽ không đùa với anh như vậy. Vũ Quân Thành theo nhân viên đi đến trước cửa phòng. Nhân viên gõ cửa phòng, ấn nút để báo với bên trong. Đợi 2 phút không thấy bên trong mở cửa, Vũ Quân Thành hiện tại cơn giận đã không thể kìm được nữa

-Mở cửa ra...

-Nhưng...

-Tôi nói, mở cửa ra, ngay lập tức!

Evan đang ngồi bên cạnh Hạ Dương, một tay nâng ly rượu, một tay đỡ lưng Hạ Dương, bàn tay đang đặt trên ngực cậu. Ánh mắt Hạ Dương mê man, gương mặt tỏ rõ sự khó chịu nhưng cả người vô lực. Cậu muốn đẩy Evan ra, cậu muốn chạy ngay ra khỏi chỗ này, nhưng hình như cơ thể cậu đang nặng dần, không thể kháng cự hơn nữa...

Vũ Quân Thành đi nhanh tới phía trước, Evan còn chưa kịp bắt ngờ đã bị anh đâm thật mạnh vào mặt. Lực đạo 10 phần, Evan choáng váng khi bị anh đâm thêm một cái thật mạnh nữa.

-Vũ...Quân Thành...?Vũ Quân Thành...dừng lại đi...-Hạ Dương dùng lực cố gắng bám chặt vào thành ghế để đứng lên.-Mau ngăn anh ấy lại...

Nhân viên hoảng hốt vội vàng đi lên phía trước nhưng không dám ngăn Vũ Quân Thành lại. Ben đã dặn dò từ trước cho nên y vẫn chần chừ. Ngay lúc này Ben đi đến, thở dài kéo Vũ Quân Thành ra

-Austin, đủ rồi, đánh nữa cậu ta sẽ không mở mắt nổi...ở đây để tôi lo, mỹ nhân của cậu xem ra đang rất không ổn, cậu đưa người ra khỏi đây đi...

Từ lúc thấy cảnh tượng đó, lý trí anh chỉ có duy nhất rằng phải đánh cho người đàn ông bên cạnh cậu một trận, anh không nghĩ được nhiều, chưa bao giờ Vũ Quân Thành mất kiểm soát đến như vậy.

Anh thở dốc nhìn Hạ Dương, hai tay nắm thật chặt run lên. Vũ Quân Thành gạt đầu với Ben rồi cởi áo khoác bao lấy cậu rồi ôm cậu đi.

Để Hạ Dương ngồi ra phía ghế sau, anh im lặng lái xe thật nhanh. Nhanh chóng đến khách sạn, Vũ Quân Thành đỡ cậu đi vào thang máy, anh từ chối nhân viên có ý muốn giúp đỡ, một mình ôm cậu vào phòng.

-Khó chịu...nóng...-Hạ Dương ném áo khoác của anh sang một bên, có ý định cởi áo sơ mi của mình ra. Cả người cậu nóng bừng khó chịu, hai má đỏ ửng, ánh mắt ngập nước mơ hồ không rõ

-Em biết tôi là ai không?

Hạ Dương vẫn đang khó chịu muốn tìm cách giải tỏa, Vũ Quân Thành kiên nhẫn ngồi xuống, đem hai tay cậu giữ lại

-Hạ Dương, em có biết, người trước mặt em là ai không?

Hạ Dương nhắm mắt lại rồi thở hắt ra, cậu nghiêng mặt sang một bên, rớt nước mắt lên tiếng

-Vũ Quân Thành...

Anh nghe được câu trả lời như ý rồi gạt đầu buông cậu ra. Vũ Quân Thành ôm lấy Hạ Dương đỡ cậu vào trong bồn tắm.

-Em thay quần áo ra đi, không được tắm, lau sạch người đi...tôi đứng đây

-Anh...ra ngoài, tôi...

-Tôi không nhìn, đứng đây coi chừng em thôi...

Hạ Dương nuốt nước miếng, cậu vì kìm nén mà sắp không chịu nổi nữa

-Tôi khó chịu...tôi...

Vũ Quân Thành khẽ nhắm mắt, anh cúi người xuống nhìn Hạ Dương rồi thì thầm vào tai cậu

-Tôi dùng tay giúp em, không cần cảm ơn.

Vũ Quân Thành biết Hạ Dương bị cho uống thuốc gì, nhưng không nghĩ đến hiện tại khi dùng tay giúp cậu ra một lần rồi mà thuốc vẫn chưa hết.

-Nhắc lại, tôi là ai?

-Ừm...Vũ Quân Thành...

Đã là một thời gian dài chưa tiếp xúc thân mật với người này, cậu ấy vẫn nhạy cảm như ngày nào, vẫn khiến anh không thể không kìm nén được, vẫn khiến anh thực sự trầm mê.

-Chỉ có tôi thấy em như này, biểu hiện của em...gương mặt của em, giọng nói của em những lúc này, chỉ duy nhất mình tôi được thấy...Gọi tên tôi...

Hạ Dương thở dốc, hai tay bám chặt lấy drap giường, giọng nỉ non

-Vũ Quân Thành...

Đêm nay cậu gọi tên anh vô số lần, không nhớ rõ đã gọi bao nhiêu, chưa bao giờ Hạ Dương có cảm giác như vậy. Một đêm dài, Hạ Dương chịu đựng sự dày vò của cả khoái cảm và cả sự đau đớn, cậu biết rõ người bên cạnh cậu là ai, Hạ Dương trước khi ngất đi, khóe mắt lấn dài nước mắt...

Buổi sáng hôm sau lúc Hạ Dương tỉnh dậy, phía dưới truyền đến cơn đau, cậu cắn răng ngồi dậy. Chăn gối được sắp xếp gọn gàng, quần áo trên người cũng là quần áo mới, không có cảm giác ẩm ướt hay khó chịu như tối qua nữa.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, là nhân viên khách sạn. Hạ Dương nhìn đồng hồ, đã là 10 giờ trưa, cậu đứng dậy chậm chạp bước đến mở cửa

-Chúc ngài buổi sáng tốt lành, An tiên sinh. Đây là bữa ăn của ngài theo sự dặn dò của Austin tiên sinh. Tôi có đánh thức ngài không ạ?

-À...không, tôi cũng vừa dậy. Cảm ơn cô. Cô để đây được rồi...

-An tiên sinh, Austin tiên sinh có dặn chúng tôi ngài cần gì thì cứ gọi, taxi của khách sạn luôn sẵn sàng. Còn có thuốc của ngài, Austin tiên sinh dặn tôi mua mang cho ngài...

Hạ Dương đổ mắt nhìn túi màu đen trước mặt, cậu biết đây là thuốc bôi và giảm đau sưng, Hạ Dương gật đầu nhận lấy thuốc. Nhân viên mỉm cười chuyên nghiệp cúi đầu ra ngoài.

Bây giờ bước vào phòng tắm, Hạ Dương mới để ý tờ giấy nhắn đặt trên ghế cạnh bồn rửa mặt mà Vũ Quân Thành để lại

“Tôi gặp đối tác sáng nay, buổi chiều tầm 6 giờ sẽ về. Em nghỉ ngơi thật tốt, tôi có chuyện muốn nói với em”

Hạ Dương thở dài, đem tờ giấy cất vào trong túi quần rồi vệ sinh cá nhân một lượt.

Hạ Dương ăn gần hết thức ăn mà Vũ Quân Thành dặn dò khách sạn chuẩn bị, sau đó tự mình bôi thuốc, có chút không quen nhưng dù sao vẫn bôi xong, cảm giác không còn quá khó chịu như ban đầu nữa.

Vũ Quân Thành hẹn gặp đối tác bàn công việc theo lịch đã hẹn, buổi chiều anh đến quán cà phê mà Thiên Kỳ đã nói trước với anh. Hai anh em bây giờ mới được gặp nhau sau một thời gian dài...

48. Chương 48: Chân Tướng

Thiên Kỳ vừa tan làm ở công ty cho nên qua đây sớm hơn, ngồi được một lúc thì Vũ Quân Thành đến. Trên người anh mang hơi thở đàn ông thành thực, gương mặt điển trai cương nghị, dáng người cao gần 1m9 dễ

dàng thu hút được sự chú ý của mọi người xung quanh. Thiên Kỳ bĩu môi đứng dậy vẫy tay hướng anh đến chỗ cô.

-Em chờ lâu chưa, anh vừa gặp đối tác bàn việc rồi qua đây luôn.

Thiên Kỳ mỉm cười đáp

-Công ty em gần đây cho nên mới hẹn anh quán này. Dự án lần này cũng đã lên kế hoạch xong cho nên hôm nay tan làm sớm. Em gọi đồ uống cho anh rồi, vẫn như cũ chứ?

Vũ Quân Thành gật đầu, bây giờ mới đặt túi quà lên bàn. Thiên Kỳ hơi bất ngờ, khuôn mặt lộ ra vui mừng

-Anh còn nhớ tặng quà em gái anh đấy...

-Ừm, là nhãn hiệu em thích, vừa mới ra, là phiên bản giới hạn. -Vũ Quân Thành gật đầu nói rồi uống một ngụm nước lọc

Thiên Kỳ cao hứng mở túi quà ra, là một túi xách nhãn hiệu A mà cô rất thích. Đã thấy thông báo ra hàng nhưng bận rộn nên cô vẫn chưa có thời gian mua được, mà lần nào nhãn hiệu này ra sản phẩm mới nếu không nhanh tay thì sẽ không mua được. Cô cũng không hỏi nhiều, anh trai cô làm sao có thể rảnh mấy cái chuyện mua sắm cho phụ nữ như vậy, nhưng cũng cảm thấy mấy việc thế này đối với anh cũng không khó khăn, cho nên chỉ cảm ơn rồi rút.

Hai anh em nói chuyện một chút về cuộc sống cá nhân, gia đình. Thiên Kỳ để ý anh trai mình nói mấy chuyện này đều rất qua loa, giống như nói cho có lệ, cô biết anh đang nóng lòng muốn biết hơn cả là chuyện về Hạ Dương.

-Từ lúc anh tặng quà, em đã biết mục đích thực sự của anh rồi. -Thiên Kỳ lơ đãng nói

Vũ Quân Thành đang uống trà thì ngừng lại, mặt biểu tình có chút buồn cười

-Anh tặng quà cho em có gì lạ sao?

-Hừ, anh thôi đi. Bình thường anh đâu có chú tâm như vậy, có mấy lần tặng quà đều là gửi chuyển phát, toàn những đồ gì ở đâu, có lần này mới chọn đúng đồ em thích.

Vũ Quân Thành bật cười không cho ý kiến. Thiên Kỳ thở dài, vừa lướt điện thoại vừa nói

-Em biết anh muốn hỏi chuyện về Hạ Dương, em cũng muốn nói cho anh rõ ràng... Trước hết anh xem cái này đi đã...

Thiên Kỳ đưa điện thoại của mình ra trước mặt Vũ Quân Thành, là tấm ảnh cô chụp Hạ Dương và Lucas đang nói chuyện với nhau, mắt Vũ Quân Thành nheo lại, nhưng vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh thường ngày, Thiên Kỳ che miệng cười.

-Người này có vẻ rất thích cậu ấy...mà thôi, vào chuyện chính đi. Anh có biết Hạ Dương đã chuyển đến Paris không?

Vũ Quân Thành gật đầu

-Nhưng anh không muốn tìm hiểu về cuộc sống của cậu ấy, chỉ biết cậu ấy đã sang Paris qua một tấm ảnh chụp từ fan.

Thiên Kỳ tắt điện thoại rồi nói cho anh biết về quan hệ giữa cô và Hạ Dương, từ lúc hai người bắt đầu gặp nhau thế nào cho đến khi thân quen, rồi trùng hợp khi Hạ Dương ở Lourmarin thuê nhà của Thiên Kỳ, khi chuyển đến Paris rồi lại ở cùng chung cư với nhau.

-Anh nói xem, anh em mình và cậu ấy đặc biệt có duyên...

Vũ Quân Thành cũng vì sự trùng hợp này mà bất ngờ, anh khẽ gật đầu nhưng vẫn im lặng. Thiên Kỳ thở dài nhìn anh một lúc, định nói nhưng lại thu lại. Chậm rãi cắn một miếng bánh ngọt, Thiên Kỳ đang do dự không biết mở lời thế nào. Không khí giữa hai người có chút trầm xuống, chỉ còn tiếng đàn piano dịu dàng vang lên trong quán.

-Anh...-Một lát sau, Thiên Kỳ rút cuộc cũng ngẩng lên nhìn anh rồi nói.-Anh có phải hay không vẫn còn thương nhớ Lục Nhiên...

-Em đang nói gì vậy, tự nhiên lại nhắc đến cậu ta...?-Vũ Quân Thành nhíu mày nhìn Thiên Kỳ.

Cô mím môi, vẻ mặt khó chịu, lát sau mới nói tiếp

-Anh cứ trả lời em đi, anh có còn yêu Lục

-Thiên Kỳ, anh đã nói với em trước kia rồi, em không cần nhắc lại chuyện này, huống hồ đã qua nhiều năm rồi, anh có khả năng sẽ còn nhớ đến Lục Nhiên hay sao? Hôm nay em sao vậy?

-Anh có biết...cậu ấy thích anh đã 7 năm rồi. Quân Thành, anh có biết cậu ấy đã đơn phương anh nhiều năm như vậy, chỉ để anh chú ý, anh nói xem cậu ấy có đáng thương hay không?

Nhắc đến Hạ Dương, Thiên Kỳ đột nhiên không khống chế được cảm xúc của mình. Cô vừa đau lòng lại phần nộ, có chút lớn tiếng với anh trai mình. Vũ Quân Thành như bị ai bóp nghẹt trái tim, tay anh nắm chặt lấy ly trà trên bàn, cố gắng kìm nén sự xúc động đường đột của mình, mơ hồ trong tâm trí hiện lên nụ cười của Hạ Dương, lát sau anh mới nói

-Em nói...cậu ấy...rất cuộc em muốn nói chuyện gì? Cái gì 7 năm? Cái gì đơn phương anh?

Thiên Kỳ lúc này mới lấy điện thoại của mình ra, cô mở đoạn ghi âm hôm giao thừa nói chuyện với Hạ Dương cho anh nghe

-“Tôi gặp anh ấy từ hồi lớp 12 cao trung, liền như vậy thích anh ấy...Biết anh ấy là chủ tịch của Khải Uy Vũ liền khi đó cố gắng liều mạng thi vào đại học diễn xuất, khi đó nghĩ rằng sẽ nỗ lực hết khả năng của bản thân để trở thành diễn viên, có thể gần anh ấy hơn...anh ấy vốn dĩ hoàn hảo như vậy, bên cạnh không thiếu người...vì thế càng nghĩ tôi càng cố gắng...liều mạng xin kịch bản, từng làm diễn viên quần chúng nhiều năm, đi làm người mẫu quảng cáo, việc gì cũng làm để anh ấy có thể chú ý hơn....sau đó tôi trở thành diễn viên của Bình Nguyên, công ty nhỏ hơn Khải Uy Vũ...giám đốc của Bình Nguyên muốn dùng quy tắc ngầm với tôi, tôi cự tuyệt, liền đánh anh ta rồi tìm đến Vũ Quân Thành...cứ như vậy, chúng tôi qua lại...cô biết đấy, tôi là tình nhân của anh ấy...[...]”

Giọng Hạ Dương trong đoạn ghi âm vừa trầm lại run rẩy, anh cơ hồ nghe cả tiếng thở dài của cậu, vừa nghe vừa nghĩ đến gương mặt buồn rầu của Hạ Dương, càng nghe càng bất ngờ.

-“Thích anh ấy gần 7 năm, ngoại trừ Vũ Quân Thành...[...]”

-Em có hỏi cậu ấy, tại sao không theo anh trở về...sau đó cậu ấy nói như thế này

-“Anh ấy hứng thú với tôi, yêu thích tôi, quan tâm tôi, cùng tôi vui vẻ...rất cuộc chỉ vì tôi giống với người yêu cũ của anh ấy, anh ấy tìm tôi thay thế người kia, anh ấy tìm hình bóng của người đó trong tôi...vậy Thiên Kỳ, cô nói xem, tôi cố gắng nhiều năm như vậy, cuối cùng chỉ là làm người thay thế hay sao...?”

Vũ Quân Thành bây giờ hồ hấp có chút khó, anh không dám tin những gì đang nghe được, những tâm sự từ tận trong trái tim của Hạ Dương, giống như bóc một củ hành tây, càng bóc từng lớp bên trong, lại càng cay mắt, càng nghe Hạ Dương nói, anh lại càng không kìm nén được bản thân. Hai mắt anh đỏ lên, Vũ Quân Thành dùng sức nắm chặt lấy điện thoại của Thiên Kỳ đang phát ra giọng nói nức nở của Hạ Dương

-Anh có phải coi Hạ Dương...

-Ai nói với em ấy như vậy? Anh chưa bao giờ có ý định coi Hạ Dương như em ấy nói vừa rồi, căn bản Lục Nhiên và Hạ Dương không có gì giống nhau, anh đơn thuần chỉ vì em ấy khác biệt, chỉ vì Hạ Dương đặc biệt nhất, cho nên mới để ý em ấy...

-Em cũng nghĩ như vậy, nhưng không biết vì sao Hạ Dương lại khẳng định nói anh coi cậu ấy là thay thế cho Lục Nhiên...

-Anh phải làm rõ chuyện này.-Vũ Quân Thành nắm đấm thành quyền

Thiên Kỳ gật đầu đồng ý với anh trai mình, cô đem điện thoại định cất đi thì bị anh giữ lại

-Gửi cho anh file ghi âm này sang máy của anh.

-Anh...được rồi, nhưng làm gì thì làm, anh không nên làm Hạ Dương tổn thương nữa. Em đặc biệt yêu quý cậu ấy, hôm đó nghe những lời thật lòng của cậu ấy như vậy, biết cậu ấy rõ ràng đang cố gắng không khóc, cho nên lại càng đau lòng. Quân Thành, em muốn hỏi anh một chuyện

-Em hỏi đi.

-Vậy rốt cuộc hiện tại, anh đối Hạ Dương là loại tình cảm gì, anh coi quan hệ của cả hai như thế nào?

Vũ Quân Thành trầm mặc một lúc rồi mới đáp lại

-Anh sẽ nói rõ ràng với em ấy, lần này, anh thích em ấy là thật. Còn cảm ơn em, Tiểu Kỳ...thật sự cảm ơn em

Hiếm có dịp thấy anh trai mình tỏ ra nghiêm túc, Thiên Kỳ vừa xúc động lại vừa buồn cười. Cô bật cười gật đầu rồi vươn tay ra vỗ vỗ vai anh mình

-Anh em mình còn câu nệ như vậy, chi bằng anh trực tiếp mua quà cho em thì hơn.

Hai người nói chuyện một lúc thì đứng dậy. Thiên Kỳ có hẹn với Mike ở đây để lát hai người đi ăn, cho nên Vũ Quân Thành tạm biệt về trước. Thiên Kỳ sực nhớ ra điều gì, liền chạy lại nói với Vũ Quân Thành

-Anh phải nhanh chân, cái người tên Lucas đó đang theo đuổi Hạ Dương, còn gọi thân mật nữa...

-Gọi thế nào?-Vũ Quân Thành có phần đen mặt

-Sweetheart, em toàn gọi Mike như vậy đó...

Trên đường trở về khách sạn, Vũ Quân Thành gọi cho Hạ Dương nhưng không thấy cậu bắt máy. Anh thở dài, lại càng gấp gấp phóng thật nhanh. Bước vào đại sảnh thì nhân viên sáng nay đi đến trước mặt anh

-Austin tiên sinh, An tiên sinh đã rời đi được gần 2 giờ, nói tôi báo với ngài một tiếng.

-Như vậy sao...cô thấy gương mặt cậu ấy thế nào...có khỏe không?

Nhân viên ngừng lại một chút rồi gật đầu

-An tiên sinh nhìn qua vẫn bình thường

-Được rồi, cảm ơn cô.

Đồng hồ trên tay chỉ 6 giờ tối, Vũ Quân Thành rốt cuộc không đợi được nữa, anh xoay người ra khỏi đại sảnh khách sạn để vào xe, quyết định đến chung cư tìm Hạ Dương. Trên đường đến chung cư của Hạ Dương anh còn ghé qua mua quà cho bà nội Hạ Dương. Rốt cuộc cuối cùng anh cũng đứng trước cửa nhà cậu, định vươn tay ra bấm chuông thì cửa bất ngờ mở ra, là bà nội của Hạ Dương. Anh giật mình rồi nhanh chóng cúi đầu chào

-A...là cháu...anh trai Thiên Kỳ...

-Vâng, cháu chào bà.

-Cháu vào nhà đi...ừm...là

-Vũ Quân Thành, bà gọi cháu là Quân Thành được rồi. Hạ Dương có ở nhà không bà?

Bà nội cười hiền, khoe mắt lộ ra nếp nhăn theo năm tháng

-Dương Dương lúc này vừa ra ngoài, có người gọi điện nên nó đi luôn, nó nói gặp lát rồi trở lại liền.

Vũ Quân Thành gật đầu, anh đem quà đặt vào trong tay bà rồi cười nói

-Vậy cháu xuống dưới đợi cậu ấy, bọn cháu đã lâu không gặp nên có nhiều chuyện tâm sự, cháu muốn mời cậu ấy ăn cơm...đây là quà cháu mua biếu bà, mong bà sớm khỏe lại.

-Ai nha...ta làm sao có thể nhận được đây

-Bà đừng khách sáo, đều là thành ý của cháu...bà nội của Hạ Dương, cũng như là bà của cháu.

Bà nội bật cười vỗ vai Vũ Quân Thành, trước mặt là một người đàn ông trưởng thành trầm ổn lại biết điều như vậy, bà đương nhiên yêu quý. Lúc Vũ Quân Thành định chuẩn bị xin phép rời đi thì bà nội vội gọi lại, bà nhìn chăm chăm vào đôi mắt của anh, có chút bất ngờ làm anh khó hiểu

-Sao vậy ạ?

-À...không có gì...vậy cháu đi đi, hai đứa ăn ngon miệng nhé.

-Vâng, bà vào trong đi, sẽ có gió lạnh. Khi khác cháu sẽ tới thăm bà.

Vũ Quân Thành đi xuống rồi ngồi vào trong xe của mình đợi Hạ Dương. Ngồi một lát thì thấy cậu từ phía xa đi lại tới đây, anh hít một hơi thật sâu rồi mở cửa xe ô tô bước ra.

49. Chương 49: Tôi Yêu Em...

Đúng như những gì Vũ Quân Thành dự đoán, phản ứng của Hạ Dương khi thấy anh là vô cùng bất ngờ, chính là bị giật mình đứng khựng lại. Hạ Dương tròn mắt nhìn Vũ Quân Thành, hồ hấp có chút ngưng trệ. Ký ức đêm qua cuồng nhiệt đến thể nào bỗng quay lại trong tâm trí Hạ Dương, cậu vừa thẹn lại vừa giận bản thân, không biết nên làm gì. Bây giờ mới được rõ ràng nhìn anh, đã là một thời gian không nhìn thấy anh, trái tim mơ hồ co rút một trận. Ngay ngốc đứng đó suy nghĩ, lúc định thần lại thì Vũ Quân Thành đã đứng trước mặt Hạ Dương, cậu hoảng hốt lùi lại thì anh vội nắm lấy bàn tay của cậu kéo lại. Khuôn mặt hai người rất gần, lồng ngực dán chặt chẽ làm Hạ Dương bị hoảng sợ, cậu hít một hơi thật sâu để bản thân bình tĩnh lại.

-Cuối cùng cũng gặp được em. Hôm nay tôi có chuyện muốn nói với em

Nhìn gương mặt nghiêm túc có phần lạnh băng của Vũ Quân Thành làm Hạ Dương lo lắng, gương mặt cậu hơi tỏ ra bất mãn, chỉ vì bản thân không được tự nhiên mà giận chính mình. Hình như anh hiểu lầm, vì thế vẫn cố tình nắm chặt lấy tay cậu, có chút dùng sức làm Hạ Dương đau

-Nhất định hôm nay phải nói chuyện với em, nhất định...phải nghe tôi.

-Vũ Quân Thành...

Nghe Hạ Dương gọi tên của mình, anh mới thoáng sững sốt rồi nhận ra bản thân đã vì xúc động mà nắm tay Hạ Dương chặt, anh vội nới lỏng nhưng vẫn nắm lấy cổ tay của cậu.

-Tôi hy vọng em dành chút thời gian gặp tôi. Hiện tại, có được không?

Hạ Dương quay mặt đi để anh không thấy cậu đang khấn trương đến mức nào. Mùi hương nước hoa dành cho nam nhàn nhạt quen thuộc, giọng nói trầm ấm của anh bên tai, cậu chính là đang cố gắng hết sức để kìm nén.

-Được...anh nói đi.

Hai người giằng co một lúc đã thu hút ánh mắt của vài người qua đường, Vũ Quân Thành hơi mỉm cười, lúc này mới buông tay Hạ Dương ra

-Nói chuyện bên ngoài không tiện, tôi đưa em đến chỗ khác...

Hạ Dương chần chờ một lát, cậu thấy Vũ Quân Thành bước đi, rồi cuộc thử dài rồi vội vàng đi theo anh. Trong xe bị bao phủ bởi không khí trầm mặc, Vũ Quân Thành khởi động xe đi về phía ngoại ô thành phố.

Hạ Dương mím môi ngồi thẳng nhìn chăm chăm ra ngoài qua cửa kính, thỉnh thoảng sẽ len lén trộm nhìn anh. Vẫn là gương mặt lạnh băng nhưng có vẻ không còn biểu cảm nghiêm trọng như lúc này nữa. Tiếng nhạc dịu dàng vang lên, anh muốn làm tâm trạng của cả hai dịu đi...

-Đêm qua...cảm ơn anh. -Hạ Dương đành phải lên tiếng

Vũ Quân Thành vẫn chăm chú lái xe, lát sau mới lên tiếng

-Gã đó là ai? Bạn của em?

-Là...một tiền bối...

-Tiền bối sẽ làm ra loại chuyện đó? Em tin tưởng tiền bối của em như vậy?

Hạ Dương nghe ra ngữ khí có phần giận dữ của anh, cậu lắc đầu rồi đáp lại

-Người đó...là bạn của một người bạn, họ đều là tiền bối của em...người đó vừa mới gặp 2 lần. Anh ta muốn giới thiệu cho em vài người khác trong lĩnh vực hội họa

-Mới gặp mà nói muốn tìm em, em liền đến?-Vũ Quân Thành bỗng nhiên giận dữ phanh xe gấp làm Hạ Dương bị hoảng

Anh biết mình đang giận quá mức, có lẽ đã dọa đến Hạ Dương. Hạ Dương khẽ mỉm cười, cậu thở dài tự nói bản thân không tiền đồ, vừa nghe thấy anh nói liền ngoan ngoãn nói lại hết mọi việc cho anh nghe để rồi khiến anh giận như vậy.

-Xin lỗi, tâm trạng hiện tại của tôi không ổn lắm...lúc này phanh gấp có làm em bị thương không?

-Àn...không việc gì, anh tiếp tục...lái xe.

Hai người không ai lên tiếng nữa, xe đi được 15 phút nữa thì dừng lại. Trước mặt cậu là một thị trấn nhỏ mang hơi thở cổ kính mộc mạc mà xinh đẹp. Hạ Dương từng nghe Thiên Kỳ nói về nơi đây nhưng cậu quên mất tên của nó. Hai người xuống xe, song song đi cùng nhau trên đường.

-Vũ Quân Thành...tại sao anh biết em ở đó?

-Tôi hỏi Thiên Kỳ, nó nói địa chỉ em ghi lại đưa bà của em, tôi như vậy liền đến gặp bà em, sau đó tìm được em...

Đi một đoạn đến hồ nước tự nhiên xung quanh là cây cối xanh mơn mẫm, có cả hai, ba cái ghế đá ở đây. Vũ Quân Thành ngồi xuống, Hạ Dương chần chừ ngồi bên cạnh anh

-Nếu như tôi không đến...nếu đêm qua tôi không tìm được em

-Vũ tiên sinh...-Hạ Dương ngắt lời anh.-Nhưng Evan có thể là

-Em còn muốn không tin, cái gã tên Evan đó đã bỏ thuốc vào rượu của em, đêm qua em cuồng nhiệt như vậy, em nghĩ còn lý do nào khác sao?

Hạ Dương nghe được anh nói thẳng ra thì vừa giận lại thẹn, cậu bắm lấy góc áo của mình, bối rối quay đi. Lát sau khi bình tĩnh lại, anh mới nói tiếp

-Em có đau không?

-A...đau chỗ nào...không, không việc gì...-Hạ Dương cảm thấy mặt cậu sắp cháy rồi

-Lần này tôi đến Paris là có công việc, tôi chỉ biết em đang ở Paris qua tấm ảnh fan của em chụp rồi đăng lên mạng, không can thiệp hay tìm hiểu vào cuộc sống riêng tư của em...

Hạ Dương nghe được thì mím môi, lòng nặng trĩu, anh nhìn về mặt của cậu, dường như hiểu cậu đang nghĩ gì cho nên nhanh chóng nói tiếp

-Cũng bởi vì tôi không muốn mỗi ngày phải nghe được tin em, thấy ảnh em...mà không có cách nào đưa em quay trở về bên cạnh.

Hạ Dương ngẩn người ra, một lúc như ý thức được những gì Vũ Quân Thành đang nói thì mới giật mình ngước lên nhìn anh

-Từ lúc rời khỏi Lourmarin, tôi đã trở về và suy nghĩ rất nhiều về mối quan hệ giữa tôi và em, về...tình cảm tôi dành cho em. Tôi muốn bản thân phải rõ ràng và tỉnh táo, nhưng hết thấy đều mơ hồ. Trong suốt thời gian đó, tôi chỉ nghĩ về em...liền hiểu được tôi

-Vũ Quân Thành...-Hạ Dương bỗng đứng dậy, giọng nói run rẩy, hai mắt cậu đỏ lên nhìn anh thật lâu.-Đừng nói nữa...

Vũ Quân Thành khẽ nhủ mày, anh đứng dậy, cả người thẳng tắp nghiêm túc nhìn Hạ Dương

-Tôi còn chưa nói hết, em không được ngăn cản. Hạ Dương, em là đang hiểu lầm tôi. Tôi đã nghe Thiên Kỳ nói, chuyện đêm hôm giao thừa em nói cho con bé, tôi đã biết hết.

Hạ Dương dường như không dám tin vào tai mình, cậu hơi hé môi vì quá bất ngờ, rồi nhanh chóng bình tĩnh lại

-Tôi chưa bao giờ có suy nghĩ, coi em như thay thế của ai đó. Tôi chú ý em chỉ vì em khác biệt với tất cả, cũng bởi vì em là duy nhất. Trước kia bởi vì nhận ra bản thân đang quan tâm em quá mức, lo sợ rằng em sẽ rời tôi như người đó, cho nên tận lực tránh né em, đến khi em kiên cường chống lại Bình Nguyên, cách em nhìn tôi, giọng em nói vào sáng hôm mùa đông năm đó, tôi liền không bận tâm mà chấp nhận để em trở thành nghệ sĩ của Khải Uy Vũ. Biết em để ý tôi, biết em thích tôi, tôi dù không nói nhưng đều nhận ra, em lo lắng cho tôi, em thương tôi, thật lòng muốn bên tôi...còn biết, em đã để ý tôi từ nhiều năm trước.

Hạ Dương sững sờ, trái tim đập thình thịch trong lồng ngực, cậu mím môi nhìn anh

-Sau đó tôi chấp nhận bao dưỡng em, bởi vì muốn xem bản thân có bao nhiêu yêu thích em. Bởi vì mọi thứ trôi qua đều dễ dàng, luôn luôn nghĩ có thể kiểm soát được trong tầm tay, cho nên không nghĩ rằng có một ngày hôm đó, đã để em tổn thương một mình...thời gian em đi khỏi, tôi thực sự khó khăn, cũng để tôi nhận ra rằng, tôi yêu em đến nhường nào.

Hạ Dương run run vịn vào thành ghế, cả người gồng lên, hai hàng nước mắt chậm rãi rơi

-Tôi không biết em nghe từ ai nói mấy lời như vậy, nhưng chính miệng tôi chưa hề nói

-Em thấy tấm ảnh người đó trong ngăn kéo của anh trước kia...còn trước khi sang Lourmarin, thì...Bạch Nhất Thiên đã nghe điện thoại của anh và nói vậy...

Vũ Quân Thành thở dài

-Tấm ảnh đó đã từ lâu, lâu rồi tôi chưa động đến, lúc bên em cho nên đã quên mất sự tồn tại của nó, nhưng đã đốt đi lâu rồi. Còn về lời của Bạch Nhất Thiên, em sao có thể ngờ mà tin như vậy. Chính thời điểm em xảy ra scandal, tôi phải sang Mỹ mà không nhận được điện thoại của em, đều là do y sắp xếp...lúc nghe tin em, tôi liền trở về, lúc về đến thành phố, em đã rời đi rồi...

Hạ Dương cúi đầu, nước mắt cũng đã để anh thấy, nhưng lúc này cậu thực sự không thể bình tĩnh được, vừa mừng vừa tủi lại thêm lo lắng vô cùng. Bàn tay bỗng được anh bao lấy, gương mặt được anh nâng lên. Người trước mặt ngày nào cũng nghĩ đến, thậm chí các tác phẩm tranh vẽ đều mừng tượng đôi mắt của người đó mà vẽ lên, nhớ thương đến đau đớn chỉ biết một mình gặm nhấm, ngay lúc này đây anh lại ở trước mặt, một lời nói hết tâm tư

-Thật xin lỗi đã không tin tưởng em, đã khiến em chịu ủy khuất nhiều như vậy...xin lỗi, đã không để ý em sớm hơn...

Hạ Dương ngẩng ngốc nhìn Vũ Quân Thành, anh chậm rãi lau đi nước mắt trên gương mặt của cậu, giống như hận không thể đem hết vào trong trái tim mình

-Đừng khóc nữa...không muốn thấy em khổ sở thêm nữa...

-Em...anh không nói dối...đúng không

-An Hạ Dương, những lời vừa rồi đều là sự thật, tôi chỉ có thể dần dần chứng minh cho em, nhưng có một điều em phải biết, tình cảm của tôi dành cho em là thật, tôi thật sự...yêu thích em.

Anh ôm chặt lấy Hạ Dương, tiếc nuối hôn lên những giọt nước mắt trên gương mặt nhỏ nhắn của cậu, dịu dàng vỗ nhẹ tấm lưng gầy.

Hai người ngồi đến khi hoàng hôn dần buông rồi mới cùng nhau nắm tay ra xe trở về.

Hạ Dương hiện tại ngồi cạnh anh vẫn không dám tin những gì đang diễn ra là thật, còn len lén véo vào đùi mình một cái, Vũ Quân Thành nhìn thấy thì bật cười

Thật đáng yêu

Anh chưa đề cập đến chuyện Hạ Dương trở về vì biết được tình hình hiện tại của gia đình cậu, nhưng lần này gỡ bỏ hiểu lầm giữa cả hai và cho Hạ Dương biết tình cảm của mình đã là thành công lớn của anh rồi.

-Em thích tôi từ lớp 12 sao?

Hạ Dương đỏ mặt khẽ gật đầu

-Liên...sớm như vậy đã yêu thích rồi sao?-Vũ Quân Thành bật cười vươn tay vuốt má Hạ Dương-Nói sự thật không cần ngượng ngùng...em rất đáng yêu

-Khi đó làm thêm ở quán bar của Nhâm Kiều tiên sinh, lần đầu thấy anh ngoài đời, anh chăm chú nhìn em, em liền...rất thích đôi mắt anh. Mắt anh rất đẹp, đẹp nhất trong những người em gặp từ trước đến nay.

Vũ Quân Thành cười rộ lên

-Anh biết...

-Vũ tiên sinh...

-Được rồi, em biết tôi trước đó hay không?

-Ừm, vì em là fan của diễn viên Tô Dịch Lam, cho nên biết anh là chủ tịch của công ty...

Anh gật đầu mỉm cười nắm lấy tay cậu rồi nói

-Xem ra chuyện còn rất dài...tôi thực sự rất muốn nghe tiếp...

Thật sự, chương này như kiểu ánh sáng của truyện vậy T~T

Cuối cùng cũng ngược hai người xong:3 qua một đoạn đường nữa là có thể viên mãn r á >

50. Chương 50: Bây Giờ Em Ấy Là Người Yêu Của Tôi

Lúc trở lại xe, bởi vì hai người vẫn còn có chút ngượng ngùng cho nên không khí trầm mặc này thật sự vừa buồn cười lại vừa đáng yêu. Gặp nhau từ lâu, quen nhau cũng đã một thời gian, rốt cuộc đến khi chính thức xác lập mối quan hệ lại có chút cảm giác không chân thật.

-Hạ Dương...hình như em còn chưa trả lời tôi, có phải tôi đã quá tự tin

-Không...thích anh lâu như vậy, hiện tại em sao có thể từ chối. Thích anh còn không hết.

Vũ Quân Thành nhú mày

-Vậy sao em không nói cho tôi biết? Chẳng phải giấu diếm cái cảm giác đó sẽ rất khó chịu hay sao?

Hạ Dương mỉm cười nhìn anh rồi chỉnh lại một lọn tóc trên trán anh, ánh mắt cậu làm Vũ Quân Thành vừa cảm động lại vừa xót xa

-Em căn bản đều không thể đứng chung một thế giới với anh, cho nên chỉ có thể chậm rãi từng chút một tìm cách ở bên anh...xem ra, cố gắng nhiều năm như vậy

Không để cậu nói hết, Vũ Quân Thành đã ôm chầm lấy cậu. Tay anh siết thật chặt, giống như bị xúc động mà có chút không kiềm chế được

Phải làm sao với em bây giờ, em càng nói, tôi càng thấy có lỗi...tôi sao lại bỏ lỡ em nhiều năm như thế...Hạ Dương của tôi

-Cảm ơn em.Được rồi, em đói chưa, tôi đưa em đi ăn nhé? Tôi biết một quán khá ngon, cũng...kín đáo.

Hạ Dương còn chưa kịp trả lời thì bụng của cậu đã kêu vài tiếng làm Hạ Dương đỏ mặt gật đầu. Vũ Quân Thành bật cười rồi khởi động xe.

Anh nhìn sang Hạ Dương rồi xoay người vươn tay ra làm cậu giật mình

-Thắt dây an toàn cho em...thỉnh thoảng em nên quên như vậy.

-A...cảm ơn Vũ tiên sinh

-Chẳng phải trong phim đều như vậy hay sao, hình như có bộ phim trước kia em đóng có cảnh này, còn suýt hôn môi với nữ chính.

-Em...-Hạ Dương chưa kịp nói hết câu thì môi đã bị môi anh bao lấy dịu dàng.

Hạ Dương nhắm mắt, căng thẳng không biết bám vào đâu, rồi vội vàng hai tay níu lấy áo anh, giống như muốn kéo anh vào thật gần hơn. Hai người hôn môi cho đến khi Hạ Dương cảm thấy bên dưới đùi mình có vật gì cứng rắn chạm vào, cậu trợn mắt rồi nhanh chóng đẩy anh ra.

-Em...đói, chúng ta mau đi ăn thôi.

Vũ Quân Thành thở dài bất đắc dĩ, anh lắc đầu cười nhìn Hạ Dương rồi gật đầu.

-Khoan đã Vũ tiên sinh...

Anh quay người sang, Hạ Dương vươn tay chỉnh lại cổ áo cho anh, trong mắt đều ngập tràn sự dịu dàng, môi có chút sưng vì nụ hôn lúc nãy khiến anh càng nhìn lại càng yêu thương

-Được rồi, chúng ta đi thôi.

Nhà hàng mà Vũ Quân Thành nói là một nhà hàng nhỏ, không gian cổ điển cùng những bản nhạc không lời du dương êm ái. Một người phụ nữ xinh đẹp cười thật tươi bước đến cúi đầu chào hai người

-Austin tiên sinh đã lâu không gặp. Anh vẫn như trước, hình như quyến rũ hơn trước...

Người phụ nữ trước mặt là con lai nhưng mang nét châu Á nhiều hơn, nói tiếng nước C tuy không quá rõ ràng nhưng vẫn là dễ nghe. Hạ Dương bĩu môi, Vũ Quân Thành liếc nhìn thì bật cười

-Đây có phải tiểu tình nhân bé nhỏ đó của anh không?

Hạ Dương sững sốt nhìn Vũ Quân Thành, vẻ mặt cậu mang theo bối rối. Anh nhìn chăm chú vào mắt Hạ Dương rồi nói

-Ừm, là trước kia. Bây giờ em ấy là người yêu của tôi

Một lời nói ra làm cho Hạ Dương cùng người phụ nữ đứng bên cạnh đều giật mình.

-Ồ...vậy là anh đã thành công rồi. Xin chào, tôi là Alicia, là bạn của Austin tiên sinh. Anh ấy từng nói với tôi về cậu đó...là Hạ Dương phải không?

Cậu vẫn chưa hết ngạc nhiên, liếc mắt nhìn Vũ Quân Thành rồi mỉm cười gật đầu nhìn sang Alicia

-Xin chào cô, Alicia.

Lời vừa dứt, thức ăn đã được phục vụ mang lên đặt trên bàn nhìn vô cùng sinh động và đẹp mắt. Alicia gật đầu nói

-Austin nói nếu lần này cậu chịu theo anh ấy đến ăn tức là giữa hai người đã hòa giải. Còn không biết ý cậu thế nào mà đã đặt trước bàn ăn ở nhà hàng của tôi, cậu nói xem Austin này là nắm chắc kết quả rồi đi, bây giờ là 8 giờ, cũng gần sát thời gian anh ấy đặt nữa. Ở đây đều là món ăn cậu thích, xem ra Austin thật sự yêu đương trở lại rồi...

Nghe Alicia khoa chân múa tay từ nãy đến giờ, Hạ Dương thụ sủng nhược kinh nhìn Vũ Quân Thành vẫn đang làm mặt lạnh nhìn băng quơ.

-Ồ...đúng là cậu cười lên nhìn rất thu hút...được rồi, tôi không ở đây làm kỳ đà nữa, chúc hai người ngon miệng.

-Cảm ơn cô, Alicia.

Hai người đồng thời lên tiếng, Alicia bật cười, cô làm động tác nhún gối dịu dàng rồi đi vào trong.

-Anh...rất thân với cô ấy đi...

-Ừm, Alicia là bạn đại học của tôi. Trước kia tôi du học ở Mỹ sau đó tốt nghiệp về nước tiếp quản công ty. Sao vậy, em đang ghen?

Hạ Dương a một tiếng rồi cầm ly nước lên uống một hơi, cố tình che đi hai má hồng hồng. Hạ Dương không hiểu vì cái gì sau nhiều năm như vậy mà mỗi lần đứng trước Vũ Quân Thành, hoặc chỉ cần anh cố tình trêu chọc cậu là cả người liền không được tự nhiên.

-Austin...em rất thích tên anh.

-Tôi cũng vậy.

Hạ Dương có chút buồn cười nhìn anh, Vũ Quân Thành nói tiếp

-Cho nên tôi rất thích nghe em gọi tên anh khi chúng ta thân mật, Austin hay Vũ Quân Thành đều được.

Người này nói mấy chuyện đỏ mặt đều một đường thoải mái không giấu diếm như vậy hay sao, nhưng đây là ở quán ăn đó.

-An Hạ Dương, tên em cũng rất hay. Hạ trong mùa hạ, Dương trong ánh mặt trời. Có điểm này tôi vẫn thắc mắc, có phải Summy...là em không?

Vũ Quân Thành nhìn Hạ Dương đang sửng sốt thì vừa cười vừa giúp cậu xắt miếng thịt bò trên đĩa. Động tác thuần thục, mỗi một cử chỉ đều mang dáng vẻ lịch lãm, nhìn thế nào cũng cực kỳ quyến rũ. Là kiểu quyến rũ của đàn ông trưởng thành, Hạ Dương tủm tỉm cười. Vũ Quân Thành vẫn chăm chú xắt thịt không để ý đến thái độ này của Hạ Dương. Anh nói tiếp

-Thiên Kỳ có cho tôi xem hai bức tranh, bên dưới mỗi bức đều có ký và ghi tên Summy. Nhìn mãi vẫn không biết đã nhìn thấy ở đâu...

Hạ Dương tim đập thành thịch

-Sau đó liền rút cuộc nhận ra, là đôi mắt của tôi...Summy, nếu tôi không nhầm thì là kết hợp giữa Summer và Sunny, mùa hạ và ánh mặt trời. Thiên Kỳ sau khi nghe tôi nói cũng mới nhận ra...ngốc như vậy...

Nói rồi anh chậm rãi nâng ly rượu vang, nhẹ nhàng lắc lên rồi uống một ngụm. Cảm giác bị người mình thích phát hiện ra, mà hiện tại đã là người yêu của nhau, Hạ Dương chỉ muốn độn thổ.

-Sao lại không nói gì, có phải tôi nói sai ở chỗ nào không?

-Không có...chỉ là bị phát hiện sớm thôi...

-Khi nào em muốn trở về, tôi sẽ mở một phòng tranh tặng em.

Hạ Dương ngạc nhiên rồi bật cười

-Tôi không nói suông, chính là sẽ làm thật.

-Vũ tiên sinh, ý em không phải vậy. Chính là em sao có đủ khả năng

-Tôi nói đủ chính là đủ. Được rồi, em mau ăn đi, để nguội sẽ không ngon.

Cả hai trải qua bữa tối lãng mạn, là lần đầu tiên Hạ Dương cảm thấy ăn ngon miệng nhất, đều có thể thoải mái vui vẻ mà nói cười với anh không chút giấu diếm. Ăn xong, Vũ Quân Thành đưa Hạ Dương đến công viên gần chung cư nhà cậu để tản bộ. Vừa bước xuống xe, Vũ Quân Thành đã chủ động nắm lấy bàn tay của Hạ Dương, cậu ngạc nhiên rồi mỉm cười nhìn anh.

-Có thể em còn muốn biết rất nhiều chuyện về tôi, nhưng chúng ta có thời gian rất dài, tôi sẽ chậm rãi nói cho em, chỉ cần em không rời đi...

-Em...không muốn tìm hiểu gì nữa...chỉ cần như hiện tại là tốt rồi. Vũ tiên sinh

-Gọi tên tôi.

-Vũ Quân Thành...anh là nghiêm túc...

Nhìn ánh mắt long lanh của cậu đầy sự lo lắng, anh thở dài không biết rốt cuộc phải nói thêm bao nhiêu lần mới có thể để Hạ Dương cảm thấy tin tưởng hơn. Hạ Dương bật cười vươn tay che miệng Vũ Quân Thành khi thấy anh định nói gì đó

-Em thích anh, nhiều hơn cả những gì anh tưởng tượng. Mỗi lần thấy anh em đều không tự chủ được mà khấn nguyện, nhưng thấy anh đi cùng người khác, thấy anh vui vẻ cùng người khác, em chỉ biết cười trừ. Nhưng em đều lấy đó làm động lực cho bản thân, cố gắng đến liều mạng...hình như em phải cảm ơn giám đốc của Bình Nguyên, nếu anh ta không cố tình dùng quy tắc với em, có lẽ em

-Thật xin lỗi.-Vũ Quân Thành hít một hơi thật sâu.-Hạ Dương...tôi hiểu...em đừng nghĩ nhiều có được hay không, tôi dùng phần đời còn lại bù đắp cho em được không...

Nói rồi anh cúi xuống hôn lên nước mắt trên má cậu, chậm rãi yêu thương rồi hôn lên đôi môi mềm mại của Hạ Dương. Nụ hôn mang theo ôn nhu quyến luyến, đều đặn trân trọng mà bao bọc lấy đối phương. Anh sợ trốn cánh môi của cậu, không chút vội vàng, không chút mạnh bạo, giống như không cần quan tâm xung quanh mà chỉ chuyên tâm với người trước mặt.

10 giờ tối, xe dừng lại trước chung cư nhà Hạ Dương. Hai người vẫn nắm tay từ lúc trên xe cho đến khi về.

-Về đến nhà em rồi...

-Tôi biết...

Hạ Dương bật cười quay sang hôn lên má anh

-Vậy anh để em vào nhà

Vũ Quân Thành giật mình vội buông tay cậu ra

-Khi nào anh trở về C quốc?

-Vài ngày nữa. Thực ra tôi có thể chuyển đến đây sống với em.

-Được rồi...về chuyện quay trở lại...anh để cho em suy nghĩ đã...hơn nữa bà nội vẫn còn đang phải chữa trị, em chưa thể trở về ngay được.

Vũ Quân Thành gật đầu mỉm cười với Hạ Dương

-Em cứ yên tâm ở lại đây, mọi chuyện bên đó của em tôi đều sẽ an bài ổn thỏa. Ngày mai tôi đưa em đi đến phòng tranh nhé

-Em tự đi được...

-Tôi kỳ thực cũng muốn gặp gỡ tiền bối Lucas của em một lần...

Hạ Dương ngẩn người, cậu mím môi gật đầu nhìn anh, hai người nói chuyện thêm một lát rồi Hạ Dương chào tạm biệt Vũ Quân Thành rồi bước ra ngoài xe đi vào chung cư.

Cửa thang máy vừa mở, cậu thấy Vũ Thiên Kỳ đã đứng trước mặt đợi mình không biết bao lâu

-Đi hẹn hò về rồi...nhìn mặt cậu đỏ lên rồi kia...

-Thiên Kỳ...chuyện này tôi phải cảm ơn cô...

-Vậy hôm nào mời tôi một bữa là được!

Chương này như phát đường =)))

51. Chương 51: Không Muốn Có Kẻ Thứ Ba

Hạ Dương bật cười gật đầu đáp ứng. Thiên Kỳ khoanh tay nhìn cậu rồi nói

-Từ trước đến giờ chưa thấy anh hai thực sự để tâm như vậy. Cậu có biết tối hôm cậu ở quán bar, lúc anh ấy biết cậu ở đó, mặc dù chỉ nghe giọng của anh ấy qua điện thoại thôi tôi cũng nổi cả da gà.

Hạ Dương thở dài chỉ biết cười.

-Nghe nói người kia bị anh ấy đánh một trận. Thực sự tôi rất tò mò muốn xem khi đó, bởi vì đây là lần thứ hai anh ấy đánh người khác.

Hạ Dương ngăn người ngạc nhiên quay sang nhìn Thiên Kỳ, cô gật đầu, uống một ngụm bia trong cốc đang cầm trên tay rồi dựa vào hành lang nói tiếp

-Lần đầu là khi đó anh ấy đang học lớp 12, tôi học lớp 8. Buổi chiều đi học về liền bị mấy gã trường khác chặn đường. Tiền của tôi bị cướp, còn bị bạn gái của gã cầm đầu đánh cho mấy cái...Tôi liền nhớ tên của mấy tụi đó vì trước ngực có dán băng tên, sau đó liền gọi điện cho anh hai. Trong lúc đó, bởi vì vừa đau lại sợ, liền quên mất buổi chiều hôm ấy anh hai có cuộc thi bóng rổ trong trường.

-Anh ấy...đến chứ?-Hạ Dương nhú mày

Thiên Kỳ gật đầu cười. Cô uống cạn cốc bia rồi cười nói

-Anh ấy bỏ dở trận đấu, mượn xe máy của bác bảo vệ đến chỗ tôi. Trông thấy anh ấy, tôi liền khóc thật lớn...sau này thỉnh thoảng anh ấy vẫn đem chuyện tôi khóc khi đó ra trêu chọc...Anh ấy hỏi ai đã bắt nạt tôi, tôi liền nói tên cho anh ấy. Có lẽ nếu lúc đó máu mũi tôi không chảy ra, anh ấy đã không đi đánh nhau, nhưng là anh ấy kéo tôi ngồi lên xe máy, rồi đi tìm tụi kia...Ngoại trừ bạn gái của gã cầm đầu, tất cả đều bị anh ấy đánh. Đương nhiên Vũ Quân Thành cũng bị thương, nhưng người thắng vẫn là anh ấy.-Nói đoạn cô mỉm cười quay sang nhìn Hạ Dương.-Anh ấy thực sự rất thích cậu, cho nên tôi hy vọng hai người luôn hạnh phúc...Dù sao thì tôi vẫn tin, còn yêu nhau đến cuối sẽ trở về bên nhau.

-Cảm ơn Thiên Kỳ...cuối cùng anh ấy cũng quay lại nhìn tôi rồi...

Hạ Dương về nhà thì ba và bà nội đã ngủ rồi, cậu tắm rửa thật nhanh để lên giường ôm gối gọi điện cho Vũ Quân Thành. Hai người gọi điện nói chuyện không quản thời gian, thẳng cho đến khi Vũ Quân Thành nghe thấy đầu dây bên kia chỉ là tiếng thở đều đặn của Hạ Dương thì anh mới bật cười tắt máy.

Sáng hôm sau như đã hẹn, Vũ Quân Thành lái xe đỗ trước chung cư nhà Hạ Dương chờ cậu xuống.

-Hình như hôm nay em có chút khác...-Vũ Quân Thành nhìn Hạ Dương nhú mày.-Khác hôm qua...

-Em sao...được rồi, chúng ta đi thôi.-Hạ Dương ngập ngừng nói

Vũ Quân Thành nhún vai khởi động xe, trong đầu vẫn cố gắng suy nghĩ điểm khác lạ mà anh không thể nào giải thích được.

-Khi nào anh trở về C quốc?

-Công việc của tôi đến ngày mai sẽ xong, nhưng tôi muốn ở lại với em.

Hạ Dương tủm tỉm cười liếc nhìn anh, chậm rãi nắm lấy tay anh rồi nói

-Em không muốn cản trở công việc của anh...mặc dù em rất vui

-Em vui là được rồi...

Hạ Dương bật cười lắc đầu, sau đó chần chừ một lát rồi bỗng nhiên vươn người sang hôn lên má Vũ Quân Thành một cái, anh mỉm cười, khuôn mặt không giấu được sự vui vẻ.

Xe đỗ trước phòng tranh của giáo sư John, đây là phòng tranh nhỏ của ông cho nên cũng không có nhiều người qua lại. Vũ Quân Thành đang định xuống xe thì thấy người đàn ông phía trước đứng trên huyền quan, liền nhận ra đây là Lucas, người mà Thiên Kỳ nhắc tới, còn cho anh xem ảnh.

-Là người đó sao?

-A...đúng vậy, Lucas tiên sinh. Anh ấy là bạn của Tiểu Tư, đã giúp em rất nhiều từ khi em sang Pháp.-Hạ Dương gật đầu, quan sát thái độ của Vũ Quân Thành

Mặt anh vẫn lạnh băng, biểu cảm như ngày thường, cũng không tỏ ra giận dữ hay bất thường gì khác, Hạ Dương thở dài.

-Hình như tôi nhận ra điểm khác lạ của em hôm nay rồi...

Không để cậu kịp nói gì, Vũ Quân Thành liền mở cửa xe, thấy Hạ Dương định mở cửa đi ra thì trừng mắt nói

-Em ở yên đó cho tôi.

Hạ Dương ngơ ngác nhìn Vũ Quân Thành, sau đó nhìn anh bước ra ngoài, vòng lên phía trước xe ô tô rồi đi đến mở cửa xe cho cậu, Hạ Dương nhìn cười bước ra

-Hạ Dương...chúc cậu buổi sáng tốt lành

-Chúc buổi sáng tốt lành, Lucas tiên sinh. A...đây là Austin tiên sinh. -Hạ Dương cười cười

Lucas quan sát Vũ Quân Thành một lượt rồi cười tươi gật đầu, hai người bắt tay nhau chào hỏi

-Hôm nay Austin tiên sinh cũng đến đây xem tranh sao?

-Tôi chỉ đưa Hạ Dương đến, tôi còn có công việc nên lát nữa sẽ quay lại đón em ấy. Nghe Hạ Dương nói nhiều về Lucas tiên sinh, thật sự cảm ơn anh vì đã chiếu cố người yêu của tôi và giúp đỡ em ấy trong thời gian vừa qua.

Lucas sững sốt, không dám tin vào những gì mình nghe được. Y bất ngờ quay sang nhìn Hạ Dương, không biết phải nói gì, nhìn Vũ Quân Thành mỉm cười với cậu, khẽ nắm lấy bàn tay của Hạ Dương rồi rời đi. Thẳng cho đến khi Vũ Quân Thành đã đi khỏi, Lucas mới lấy lại được tinh thần

-Lucas tiên sinh, anh không sao chứ?

-Hạ Dương...anh ta...là có quan hệ gì với cậu? Người yêu sao? Tôi tưởng hai người...

Hạ Dương khẽ cười, Lucas chưa từng thấy Hạ Dương vui vẻ như vậy

-Trước kia giữa hai chúng tôi có hiểu lầm, hiện tại đã không còn nữa. Tôi và anh ấy đã...làm lại từ đầu rồi...chúng ta vào thôi, giáo sư giờ này có lẽ đã đến rồi.

Lucas đứng nhìn Hạ Dương mang theo tâm tình tốt đẹp đi vào, y vẫn không khỏi bàng hoàng trước sự việc vừa rồi. Buổi sáng sau khi có hẹn với giáo sư John xong, Hạ Dương đứng ở huyền quan đợi Vũ Quân Thành đang trên đường đến đón.

-Chúng ta có thể nói chuyện không?-Lucas đi tới kéo tay Hạ Dương

Hạ Dương vẫn giữ nụ cười lịch sự, ánh mắt rơi vào bàn tay của Lucas, y giật mình vội buông ra

-Xin lỗi, tôi có chút xúc động.

-Lucas tiên sinh, anh nói đi.

-Chúng ta đến chỗ khác đi...

-Nhưng là tôi đang đợi Austin, anh ấy đang trên đường đến đón tôi. Có chuyện gì anh cứ nói đi.

Lucas khẽ nhắm mắt lại, hai tay nắm thật chặt, cố gắng giữ cho bản thân được bình tĩnh

-Tôi thật sự rất thích cậu, Hạ Dương.

-Lucas tiên sinh...-Hạ Dương nhíu mày bối rối nhìn y.-Tôi rất cảm kích điều này, nhưng trước kia đã nói rõ ràng với anh...thật sự cảm ơn anh, Lucas tiên sinh...nhưng tôi không thể

-Hạ Dương...tôi cam đoan có thể yêu thương cậu, chăm sóc cho cậu, cho cả gia đình cậu, sẽ không bỏ rơi cậu...như người đó.

Vũ Quân Thành nghe được câu này là lúc anh mở cửa xe đi ra, Hạ Dương vẫn đang nhìn Lucas cho nên không để ý anh ở phía sau mình.

-Lucas tiên sinh, đối với Austin, từ đầu đến cuối là tôi theo đuổi anh ấy, những chuyện trước kia xảy ra giữa hai chúng tôi, tôi hiện tại không muốn quan tâm nữa, chỉ muốn toàn tâm toàn ý yêu thương anh ấy...

-Lucas tiên sinh, hình như anh đang có ý kiến với tôi? -Vũ Quân Thành tiến lên phía trước, anh nắm lấy tay của Hạ Dương kéo cậu về phía mình

-Tại sao anh để cho Hạ Dương một mình sang Lourmarin, cậu ấy vất vả trải qua cuộc sống khó khăn chỉ có một mình, anh có biết hay không?

-Đó là chuyện riêng của chúng tôi, tôi không có nghĩa vụ phải nói và giải thích cho anh. Hơn nữa mọi chuyện đã được giải quyết xong, em ấy cũng đã từ chối tình cảm của anh, anh có nên hay không vẫn còn cố gắng xen vào? Lucas, tôi vốn dĩ không muốn nói chuyện này ra, nhưng là người bạn thân thiết của anh, Evan, cậu ta đã lừa Hạ Dương đến bar...

-Cái...gì?Anh đang nói chuyện gì? Hạ Dương, Evan làm sao vậy?

-Tôi khi đó đã kịp thời đến đưa em ấy trở về...Lucas, tôi không quan tâm anh nghĩ gì về tôi, đôi khi đối với người đã có thành kiến với mình ngay từ đầu, thì nói gì đi nữa cũng không thay đổi được, tôi chỉ muốn anh biết một điều, hiện tại và sau này, Hạ Dương là người của tôi, em ấy yêu tôi, tôi cũng yêu em ấy. Chúng tôi như những đôi bình thường, và không muốn có sự xuất hiện của kẻ thứ ba xen vào. Chúng tôi có việc đi trước.

Hạ Dương mỉm cười nhìn Vũ Quân Thành, cậu cúi đầu chào tạm biệt Lucas rồi vui vẻ nắm chặt lấy tay anh đi vào trong xe

-Thời điểm em ở Lourmarin một mình, có phải thu hút được rất nhiều người hay không?

-Em sao? Em làm sao biết được...Mau đi ăn thôi, em đói rồi

Vũ Quân Thành mặt lạnh băng khởi động xe đi thật nhanh.

-Anh giận sao?-Hạ Dương bĩu môi.-Sao lại giận, chẳng phải em từ chối người ta rồi đó thôi?

-Tôi không giận...ngược lại càng cảm thấy có lỗi với em...

Hạ Dương bật cười, nhân lúc đèn đỏ xe dừng lại, liền quay sang ôm lấy mặt anh hôn một cái thật nhẹ lên môi anh

-Vậy từ giờ, chỉ cần anh yêu thương em là được rồi...

-Em hôm nay còn đánh son...phải không? Hôm qua không đánh son, hôm nay lại đánh? Là có ý gì?

-A...chuyện này...nghệ sĩ chẳng phải đều muốn chăm sóc bản thân thật cẩn thận sao, tuy em hiện tại không hoạt động như một nghệ sĩ nữa, nhưng đây cũng là thói quen thôi...hơn nữa hôm trước không đánh son là vì không biết sẽ gặp anh...hôm nay đánh son, là vì gặp anh rồi, cho nên...ai...đèn xanh rồi, chúng ta mau đi...

Vũ Quân Thành mặc dù không nghe hết những gì Hạ Dương nói nhưng trong lòng vẫn vui vẻ, tâm tình không tệ, không còn cảm giác khó chịu khi gặp Lucas lúc này nữa. Hai người ăn trưa ở một nhà hàng nhỏ, sau đó Vũ Quân Thành đưa Hạ Dương trở về khách sạn của mình đang ở để cậu nghỉ trưa.

Hạ Dương mỉm cười kéo chăn kín người rồi quay sang nhìn anh

-Em thấy dạy gia sư rất tốt, em chưa bao giờ cảm thấy mệt nhọc gì cả...

-Được rồi, em muốn thế nào tôi đều không ngăn cản em...ngủ đi, buổi chiều tôi đưa em đi dạy.

Vũ Quân Thành kéo Hạ Dương vào gần mình hơn, khẽ hôn lên trán Dương thái tử một cái rồi cười nhắm mắt chìm vào trong giấc ngủ.

Cứ như vậy Vũ Quân Thành ở lại Paris thêm hơn một tháng, đều đặn mỗi ngày đến đưa đón Hạ Dương tới lớp học của giáo sư John và mấy lần đưa cậu đến triển lãm tranh hoặc đến buổi dạy gia sư của Hạ Dương.

-Trước khi bay về C quốc, tôi sẽ trở về Lourmarin một chuyến.

-Anh trở về đó làm gì a?

-Tôi muốn mang tranh của em về...

Hạ Dương ngạc nhiên nhìn Vũ Quân Thành. Mấy ngày trước cậu đã nói chuyện với Thiên Kỳ sẽ không thuê nhà ở Lourmarin nữa nhưng phòng tranh trong nhà ở đó còn chưa có thu thập vì lần đi Paris chữa bệnh cho bà gấp quá. Vũ Quân Thành biết chuyện cho nên muốn đem toàn bộ số tranh ấy về C quốc.

-Nếu xem rồi anh không được cười...

-Em vẽ tôi đẹp như vậy, tôi vui vẻ còn không hết...sao có thể cười em được....

52. Chương 52: Anh Dâu

Buổi tối trước khi Vũ Quân Thành trở lại Lourmarin, Hạ Dương có công việc bên phòng triển lãm cho đến tận 11 giờ mới được về. Vừa rời khỏi phòng triển lãm, Hạ Dương chạy ra định bắt taxi đến khách sạn của anh thì thấy bóng dáng quen thuộc đứng cạnh ô tô. Dáng người cao lớn của anh không lẫn với bất cứ ai, anh mãi mãi luôn nổi bật trong đám đông như thế, đôi mắt sáng ngời của anh trong màn đêm lại càng khiến Hạ Dương cảm thấy đẹp nhất, hơn bất cứ đôi mắt của ai...

Cậu vội vã từ trên thềm chạy xuống bậc bên dưới, bất ngờ rơi vào trong vòng tay của anh, cả người Hạ Dương được anh ôm trọn lấy

-Anh đợi em lâu không?/Sao lại bắt khẩn như vậy chứ

Hai người đồng thời lên tiếng, nhất thời Hạ Dương vừa thẹn vừa buồn cười. Lúc này thấy anh liền vội vàng chạy đến, ai ngờ dây giày bị tuột từ lúc nào, cho nên không cẩn thận liền ngã, may có anh đỡ được.

-Hôm nay nhiều việc quá cho nên giờ này mới về được...bên ngoài lạnh như vậy, anh còn không vào trong xe ngồi. -Hạ Dương ngồi bên cạnh anh trong xe, cậu nắm lấy bàn tay của anh cầu nguyện.-Xem tay anh lạnh hết như vậy rồi...

-Ừm, tôi không lạnh...em đói không, tôi mang em đi ăn thịt nướng.

Hạ Dương gạt đầu cười, cậu lấy khăn len trên cổ choàng cho anh.

-Lúc này bỗng nhiên em nhớ lại cái đêm mùa đông ấy, em giống như một lữ khách mà chạy đến trước mặt anh. Khi đó không biết vì sợ, hay can đảm từ đâu, liền như vậy tìm anh. Nghĩ lại hiện tại, khi đó em

-Thật sự rất kiên cường.-Vũ Quân Thành cắt lời Hạ Dương.-Nếu đêm mùa đông ấy em không đến tìm tôi, chúng ta có lẽ sẽ không được như hiện tại. Vì thế, em thật sự kiên cường.

Hạ Dương hít một hơi thật sâu, cậu còn định nói rằng bản thân lúc đó trông sẽ rất buồn cười a

-Cả đêm em thức, trốn trong nhà vì ra ngoài sợ đám phóng viên, sợ cả người bên Bình Nguyên...có phải lúc đó nhìn em rất ngu ngốc hay không.

-Em có biết hôm sau lúc gặp giám đốc của Bình Nguyên, tôi đã nói gì với hấn không?-Vũ Quân Thành quay sang nhìn Hạ Dương.-Tôi nói, cảm ơn hấn, đã để em đến bên tôi. Tôi còn nói với hấn, nếu dùng quy tắc ngầm, cũng chỉ được duy nhất Vũ Quân Thành tôi đối em, bất luận là ai cũng không được. Tôi khi đó...có hay không xấu xa như vậy...Hạ Dương

Vũ Quân Thành vừa nói xong, xe cũng vừa dừng trước quán ăn, anh không biết sao bản thân lại kể tình tiết năm ấy ra, nhưng là lúc nói ra rồi thì có chút mong chờ câu trả lời của Hạ Dương. Chỉ thấy cậu cười lớn, sau một lúc nhìn gương mặt anh có chút ngây ra thì vội vàng ôm lấy cổ anh

-Xấu xa sao...chẳng phải trước đó em cũng nói với anh em chỉ cần là anh thì em đều không cự tuyệt hay sao. Vẫn biết Vũ tổng bá đạo, không ngờ khi đó anh còn thực sự ghê gớm như vậy, chắc hẳn Lăng Vỹ bị mấy lời của anh dọa

-Khi đó không chỉ là dọa, mà tôi nói thật...

Bây giờ đến lượt Hạ Dương ngây ngốc, anh nhú mồm rồi đến sát gần Hạ Dương, ấn lên môi Hạ Dương một nụ hôn thật sâu.

Quán ăn này không lớn, chủ yếu là bán thịt nướng, Vũ Quân Thành vốn dĩ sẽ chẳng bao giờ vào những quán như vậy nhưng vì Hạ Dương đặc biệt thích ăn cho nên cuối cùng vẫn là quyết định vào đây. Mùi thịt nướng thơm nức hòa vào mùi dầu mỡ cùng khói nghi ngút, tiếng nói chuyện ồn ào, đây đúng là kiểu mà Hạ Dương yêu thích, còn Vũ Quân Thành lúc bước vào có chút chao đảo...

Cả người cứng nhắc ngồi xuống bàn trống, Hạ Dương cười thân thiện với chủ quán. Vũ Quân Thành từ đầu đến cuối ngồi yên lặng quan sát thức ăn được đem lên đặt trên bàn của hai người, lần lượt mấy đĩa thịt bò, tôm, rau,...Hạ Dương vui vẻ thuận thực nướng thịt rồi cắt thịt để vào bát cho anh.

-Anh ăn thử đi. Rất ngon đó.

Vũ Quân Thành gạt đầu xắn tay áo lên rồi dùng đũa gấp thịt trong bát lên ăn.

-Ngon không

-Cũng được...

-Aigoo Vũ tổng, anh thực sự sao lại đến đây, anh vốn không thích không khí của mấy quán như vậy mà...-Hạ Dương vừa ăn vừa nói, miệng phồng lên làm Vũ Quân Thành muốn cười

-Đúng thế, nhưng vì em thích như vậy, cho nên tôi mới hỏi Thiên Kỳ một chút về quán này...thói quen của tôi, có thể vì em mà thay đổi một chút...

Nói rồi anh chậm rãi uống rượu trên bàn, mặt vẫn một biểu tình băng lãnh làm Hạ Dương vừa cảm động lại vừa buồn cười.

Lúc thanh toán, thấy anh định rút thẻ ra thì cậu vội vàng ngăn lại, Hạ Dương lấy từ trong ví của mình mấy tờ tiền mặt rồi cười hì hì với chủ quán.

-Đã nói bao nhiêu lần rồi, em vốn dĩ không uống được nhiều rượu mà vẫn cứ uống như vậy....mặt đỏ hết lên rồi. Lại đây

Vũ Quân Thành kéo Hạ Dương lại gần mình, đem khăn choàng lại lên cổ cậu, Hạ Dương cười tủm tỉm ôm lấy anh thật chặt

-Đêm nay em ở lại chỗ anh được không...-Nói rồi cậu ợ một cái thật lớn.-Buổi chiều em đã gọi cho ba rồi...đã xin phép ba rồi.

Vũ Quân Thành nhú mồm, bàn tay ấm áp to lớn chậm rãi xoa lên hai má của Hạ Dương, cậu bắt lấy tay anh rồi hôn lên môi anh một cái sau đó lập tức buông ra

-Tôi đêm nay...muốn nghe em khóc, còn có gọi tên tôi thật nhiều...-Giọng nói anh trầm xuống

Hạ Dương nghiêng đầu ngây ngốc nhìn Vũ Quân Thành, anh hít một hơi thật sâu rồi kéo tay Hạ Dương ngồi vào trong xe. Xe lao nhanh trên đường về khách sạn Vũ Quân Thành đang ở. Vừa vào đến phòng, Vũ Quân Thành đã khóa cửa lại, xoay người định ôm Hạ Dương lên giường thì cậu bắt ngờ ôm lấy cổ anh rồi hôn lên môi anh. Ngay lập tức Vũ Quân Thành đảo khách thành chủ, anh ôm Hạ Dương đặt lên bàn, một tay cố định gáy cậu, tay còn lại đem khăn bỏ xuống, nhanh chóng cởi sạch đồ trên người Hạ Dương, để chừa lại duy nhất quần nhỏ.

-Ừm...ngứa quá...

-Nói xem, em ngứa chỗ nào?

Hạ Dương đỏ mặt cúi đầu chôn mặt vào vai anh.

-Không nói sao...-Vũ Quân Thành cười xấu xa, tay nhéo nhéo đầu nhũ của cậu

-A...!-Hạ Dương kêu lên một tiếng, cả người run rẩy

Anh bật cười buông tay ra, thì thầm vào tai cậu, giọng khàn khàn đang cố kìm nén

-Em không nói ra, tôi làm sao biết được mà gãi ngứa giúp em...

-Chỗ...chỗ lúc này anh vừa chạm vào...cả bên kia cũng ngứa

Vũ Quân Thành nghe giọng rên rỉ nức nở của Hạ Dương, hạ thân trưởng đau lợi hại, anh bật cười vươn tay xoa xoa

-Gọi tên tôi...

-Quân Thành...

-Gọi ông xã, tôi muốn nghe em...Hạ Dương...

-Ông xã...em không chịu nổi nữa...

Đêm nay tuyết rơi thật dày, bên ngoài gió lớn không ngừng nhưng căn phòng bên trong lại nóng bỏng đến cuồng nhiệt. Hạ Dương say mê nhìn anh, mơ hồ vươn tay vuốt ve gương mặt đầy mồ hôi của anh, cậu khẽ nhắm mắt rồi mỉm cười thật hạnh phúc...

Buổi sáng lúc Hạ Dương tỉnh dậy, bên cạnh trống rỗng, cậu vội lấy điện thoại xem, bây giờ đã là 11 giờ trưa rồi, có lẽ bây giờ anh đang yên vị trên máy bay rồi. Hạ Dương nhớ lại đêm qua, chính mình chủ động mấy lần, hai người lăn qua lăn lại từ bên ngoài phòng cho đến ghế sofa, rồi vào phòng tắm, một lần cuối lúc trên giường. Cậu mím môi đỏ mặt lắc đầu cười khúc khích. Hạ Dương bước xuống giường, quần áo cũng được anh mặc cho lúc nào không biết, chăn cũng được thay mới, còn có thuốc và đồ ăn sáng đã chuẩn bị sẵn. Điện thoại vang lên, là Thiên Kỳ gọi tới

15 phút sau, cô có mặt trong phòng nhìn Hạ Dương chậm rãi ăn sáng

-Thật sự đêm qua kịch liệt lắm nha...

-Anh ấy...khi nào thì đến Lourmarin vậy?-Hạ Dương cố tình đổi đề tài, cậu sao có thể mặt dày thảo luận mấy vấn đề này với em gái của người yêu chứ, hơn nữa cậu đang ăn sáng mà...

Thiên Kỳ bật cười chạy lại, tay cầm miếng bánh ngọt đang ăn dở, chăm chú nhìn Hạ Dương

-Sắp đến rồi. Nhìn kia, ai nha, dấu hôn nhiều chưa, cậu nên mặc áo cao cổ nha...

Hạ Dương nghe xong thì bị sặc, vội vàng kéo áo che đi

-Anh tôi...lợi hại đúng không? Nói cấm dục vậy thôi, chứ thực ra

-Thiên Kỳ...tôi còn đang ăn sáng a!!!

Vũ Quân Thành trước khi rời đi đã để lại lời nhắn trong giấy nhớ cho cậu, sau đó gọi điện cho Thiên Kỳ nói đến đón Hạ Dương trở về.

-Hạ Dương, chúng ta phải đối xứng hô?

-Đối xứng hô sao?-Hạ Dương mở mắt nhìn Thiên Kỳ

-Đúng vậy, anh dẫu. Từ nay tôi gọi cậu là anh dẫu nhé....

Thời điểm Vũ Quân Thành trở về Lourmarin, anh đem toàn bộ số tranh vẽ của Hạ Dương cùng vài đồ đặc biệt của cậu còn sót lại mang về C quốc. Hai người yêu nhau xa cách như vậy cho nên hầu như tối nào cũng gọi điện video nói chuyện, nỗi nhớ dù sao cũng không được lấp đầy, thỉnh thoảng Hạ Dương cảm thấy bản thân thật sự không có tiền đồ chút nào...

Hôm trước Hạ Dương gọi video cho Vũ Quân Thành, nói chuyện dần dà bị anh dụ dỗ, sau đó hai người vừa nhìn đối phương qua màn hình, vừa tưởng tượng ra đối phương ngay bên cạnh mà đạt cao trào...

Bà nội Hạ Dương sau nhiều thời gian chữa trị, đến bệnh viện khám đúng hẹn, uống thuốc và tập thể dục đều đặn, sức khỏe ngày càng tiến triển tốt đẹp. Hôm nay Hạ Dương đưa bà đến bệnh viện khám như thường xuyên, bác sĩ vui vẻ cười nói

-Bà đã thực sự khỏe lên rất nhiều rồi. Thực sự đối với người già, chịu khó như vậy đã là sự cố gắng rất lớn, bà rất giỏi...

-Cảm ơn bác sĩ.-Hạ Dương cười tươi

-Chúng tôi có thể đảm bảo cho gia đình sức khỏe của bà thật tốt. Buổi khám bệnh lần này đã đưa kết quả ổn nhất.

Qua mấy lần bàn bạc, Hạ Dương và ba quyết định để bà nội khám tổng thể một lần nữa vào cuối tuần này, nếu kết quả tốt đẹp, bà sẽ không phải đến bệnh viện nữa, chỉ cần uống thuốc và tập luyện ở nhà

Ngày nhận được kết quả, ba người một nhà vừa mừng vừa tủi. Sau đó buổi tối, gia đình Hạ Dương nướng thịt mời các gia đình cùng tầng trong chung cư ăn uống một bữa.

Cuối bữa, Hạ Dương và Thiên Kỳ vừa dọn dẹp vừa nói chuyện

-Vậy là bà nội muốn trở về C quốc sao?

-Ừm...ba nói sẽ theo ý kiến của bà, có lẽ tuần sau sẽ trở về. Thực ra, lần này bà nội trở về, tôi cũng có ý định quay lại Khải Uy Vũ...

Thiên Kỳ sững sờ nhìn Hạ Dương, cô vội vàng chạy đến ngồi xuống bên cạnh cậu

-Nghĩ kỹ rồi sao?

Hạ Dương gạt đầu, cậu xoa xoa hai tay rồi mỉm cười nhìn Thiên Kỳ

-Tôi muốn tiếp tục công việc...cũng muốn trở lại bên cạnh gia đình, và anh ấy nữa...thời gian chúng tôi xa nhau, rồi hiểu lầm cũng đã đủ rồi...tôi muốn toàn tâm toàn ý vì công việc, vì gia đình, và vì Vũ Quân Thành.

53. Chương 53: Chào Mừng Em Trở Lại

Trong hai tuần tiếp theo, Hạ Dương và ba sắp xếp ổn thỏa mọi vấn đề ở đây để chuẩn bị trở về C quốc. Bà nội cũng đã được các bác sĩ đảm bảo về sức khỏe và cung cấp những phương pháp chữa trị tại nhà cũng như các loại thuốc tốt nhất. Tâm trạng của bà cũng vui vẻ, đến gần ngày trở về nước thì lại càng phấn khởi, hết thấy tất cả mọi chuyện đều tốt đẹp. Thiên Kỳ và Mike cùng hàng xóm bên cạnh cũng giúp đỡ gia đình Hạ Dương.

-Anh dẫu, đợt dự án này của tôi kết thúc, nhất định sẽ về C quốc, đến lúc đó hai người phải đãi tôi một bữa thật lớn, còn có mua thật nhiều đồ cho tôi nhé...

Hạ Dương gạt đầu cười nhận khăn mặt từ tay Thiên Kỳ, cậu vừa gấp gọn gàng vừa đáp

-Đương nhiên rồi, chúng tôi phải cảm ơn cô nhiều nhất...Mà Thiên Kỳ, đừng gọi tôi như vậy...không tiện a

-Có gì không tiện, sau này đằng nào chẳng về một nhà, chỉ bằng gọi từ giờ cho quen, anh dẫu-Thiên Kỳ tùm tùm cười

Hạ Dương thở dài lắc đầu bất lực, nói mãi cô vẫn như vậy, chỉ bằng mặc kệ đi.

Buổi tối trước ngày bay trở về C quốc, mấy gia đình lại ăn uống cùng nhau, chính là tiệc chia tay gia đình Hạ Dương. An Minh Sơn dù được con trai nhắc nhở nhưng vẫn uống hơi nhiều, ông lắc đầu cười hề hề nhìn Hạ Dương. Đến cuối, vẫn là cậu và Thiên Kỳ cùng nhau dọn dẹp

-Lần nào cũng là hai chúng ta, sau này cậu đi rồi, tôi cũng sẽ rất nhớ những lúc thế này đó Hạ Dương...

-Khi nào cô trở về C quốc, tôi sẽ dọn dẹp thay phần cô, Thiên Kỳ.

Thiên Kỳ bật cười định nói gì thì tiếng chuông điện thoại của Hạ Dương vang lên, cô liếc nhìn qua màn hình điện thoại của cậu

-Là người đàn ông đó sao? Chẳng phải hôm trước cậu cũng mở tiệc chia tay cùng giáo sư và mấy người bạn đó rồi sao, giờ anh ta còn muốn gặp cậu?

-Tôi cũng không biết nữa...-Hạ Dương thở dài bắt máy

Nói chuyện được một lát, Hạ Dương phải phui hai tay

-Lucas nói muốn gặp tôi...dù sao anh ấy cũng là người giúp đỡ tôi nhiều nhất, tôi có lẽ cũng nên đi

-Anh ta hẹn cậu ở đâu?-Thiên Kỳ nhíu mày, tay nắm chắc điện thoại bên trong túi áo

-Anh ấy đang đứng ở dưới chung cư, chắc là nói chuyện một lát rồi tôi lên ngay.

Hạ Dương mỉm cười vẫy vẫy tay với Thiên Kỳ rồi đi vào thang máy. Thiên Kỳ hừ một tiếng, đem khăn lau sạch tay rồi chạy vội ra ban công nhìn xuống.

-Xin lỗi đã gọi cậu giờ này...cậu đã ngủ chưa?

-Ừm, tôi đang thu thập hành lý. Nhưng có chuyện gì mà Lucas tiên sinh lại

Lucas rũ mắt, sau đó giơ một cái túi ra trước mặt Hạ Dương làm cậu ngạc nhiên

-Đây là tranh tôi vẽ tặng cậu...hôm trước ở tiệc chia tay, quên mất không đem cho cậu. Cậu nhận lấy đi, đừng từ chối

Hạ Dương hơi hé miệng định nói gì nhưng lại thôi, cậu cười gật đầu cầm lấy cái túi.

-Đợi khi vào nhà rồi xem đi...Hạ Dương, trước đó cậu nói không biết có quay lại đây hay không, ở bữa tiệc đông người nên tôi chưa hỏi kỹ được

-Đúng vậy...Lucas tiên sinh, tôi muốn quay trở lại về với gia đình, như đã nói, bà nội đã khỏe mạnh, tôi cũng muốn quay lại công việc trước kia.

-Cậu và Austin...thật sự đã quay lại rồi?-Lucas nói giọng mang sự xúc động

Hạ Dương ngạc nhiên, cậu nhìn Lucas rồi gật đầu.

-Xem ra cậu đối với cậu ta

-Lucas tiên sinh, tôi không muốn nhắc đến chuyện tình cảm...sẽ rất khó xử cho chúng ta, tôi đã nói nhiều lần trước đó rồi, dù thế nào tôi cũng sẽ không thay đổi. Cảm ơn anh vì tất cả những gì anh làm cho tôi, sau này có cơ hội, nhất định tôi sẽ báo đáp lại anh.

Lucas lắc đầu cười, y chăm chú nhìn Hạ Dương làm cậu cảm thấy ngọt ngào

-Vây tạm biệt Hạ Dương, tôi mong...cậu sẽ sống một cuộc sống tốt đẹp.

-Cảm ơn Lucas tiên sinh.

-Cậu xem tôi là gì?-Lucas bắt ngờ hỏi

-Anh là một người bạn, một người tiền bối tôi quý trọng.

-Hạ Dương, xem ra lần này...tôi thật sự phải về tay không rồi. Được rồi, cậu đã hứa sẽ báo đáp, nhất định phải giữ lời

Đêm cuối ở Paris, cậu ngủ thật say giấc, trong giấc mơ cậu thấy Vũ Quân Thành nắm tay mình thật chặt, từ trước đến giờ, đây có lẽ là giấc mơ đẹp nhất với Hạ Dương...

Ngày về nước, Hạ Dương cố gắng hóa trang để không bị bất cứ ai phát hiện, cho đến khi trở về thị trấn quê nhà, Hạ Dương mới thở phào nhẹ nhõm. Lúc này ở sân bay, có một đám người, lúc cậu vừa đi ra thì hét ầm lên, Hạ Dương giật mình còn đang nghĩ bản thân bị phát hiện rồi, hóa ra là có người nổi tiếng ở phía sau cậu...

Ở nhà được hơn một tuần, Hạ Dương theo kế hoạch đã định sẵn thì hôm nay cậu sẽ quay lại thành phố B để chuẩn bị trở lại Khải Uy Vũ.

Ban đầu Vũ Quân Thành có ý định muốn đến thị trấn đón Hạ Dương nhưng cậu từ chối, vì thế anh nói trợ lý Trịnh Vương của mình đến đón cậu. Lúc Hạ Dương yên vị trong xe trên đường đến B thì cùng lúc tin tức của Khải Uy Vũ tung ra bất ngờ làm dậy sóng làm giới giải trí và cộng đồng fan dậy sóng “Hạ Dương sẽ trở lại trong một chương trình truyền hình số mới nhất”. Ngay khi tin tức vừa thông báo trên trang chính thức thì lập tức bị nghẽn vì quá tải, trang cá nhân của Hạ Dương cũng có số phận tương tự, hàng loạt bình luận cứ tăng lên không ngừng

“Đây có phải là sự thật không? Ai tát cho tui tỉnh đi, bảo bối của tôi rốt cuộc cũng về rồi sao”

“Lầu trên không thấy chính chủ tịch Khải Uy Vũ đã xác nhận rồi sao, còn không mau chuẩn bị chào mừng bảo bối comeback a”

“Tui đang đứng ngoài công ty nè, các chị em đến đây đi, tui muốn thấy Dương Dương”

.....

Việc này Hạ Dương đã bàn bạc trước với Vũ Quân Thành, điều làm cậu bất ngờ là phản ứng của mọi người, Hạ Dương không nghĩ sau một thời gian dài mất tích như vậy mà vẫn còn nhiều người nhớ đến cậu.

Trịnh Vương vốn dĩ là người kiệm lời, nhưng từ trước đến nay Hạ Dương đối với người trợ lý thân cận này của Vũ Quân Thành đều vô cùng có hảo cảm. Trên đường đi cậu chủ động nói chuyện với y, ban đầu Trịnh Vương còn nói ít, sau dần hai người cũng nói chuyện được ít nhiều, quãng đường đi dài cũng bớt nhàm chán đi nhiều.

Từ xa Hạ Dương đã thấy rất nhiều người đứng bên ngoài cửa công ty, Trịnh Vương đã được Vũ Quân Thành dặn dò cẩn thận, y đem một cái áo khoác lớn đưa cho Hạ Dương để cậu mặc vào, còn bảo cậu cúi người thấp xuống tránh mọi người phát hiện, xe nhanh chóng đi vào trong mà may mắn không bị ai chú ý.

-Có bánh ngọt và sữa trên bàn em ăn đi. Đây là nội dung hợp báo về sự trở lại của em, phần sau là lịch trình của em. -Vũ Quân Thành ngồi vắt chân nhìn Hạ Dương đang ngẩng ngốc nhìn mình.-Bánh ngọt và sữa ăn tạm đỡ đói, lát tôi đưa em đi ăn.

-Cảm ơn anh, em ăn như vậy là được rồi.-Hạ Dương đưa bánh ngọt trước mũi ngửi ngửi, thơm a, lại còn đúng vị cậu thích

-Không nên ăn quá nhiều...lát đưa em đi ăn, là chào mừng em trở lại.

Hạ Dương ngạc nhiên nhìn Vũ Quân Thành, không đợi cậu kịp nói lời nào, anh đã đứng dậy từ trên ghế rồi nhanh chóng bước đến, cúi xuống hôn lên môi Hạ Dương...

Hai người hôn một lúc, Hạ Dương bị anh hôn đến choáng váng, cả người như ngã vào trong lòng anh, Vũ Quân Thành mỉm cười thì thầm

-Chào mừng em trở lại, Hạ Dương của tôi...

Buổi họp báo tổ chức vào ngày mai, thu hút sự chú ý của giới truyền thông trong nước, đa số mọi người đều rất vui vẻ, cũng đương nhiên tò mò rất nhiều. Vũ Quân Thành lần này trực tiếp ra mặt, còn ngồi cạnh Hạ Dương, mỗi lần có nhà báo nào cố ý đặt câu hỏi khó cũng đều bị anh chặn lại vô cùng đáng sợ. Các fan của Hạ Dương đương nhiên hạnh phúc dâng trào, đã tặng quà rất nhiều cho Hạ Dương và mong muốn gặp mặt Hạ Dương.

-Thời gian qua do vấn đề cá nhân đã khiến người hâm mộ mong đợi và lo lắng, lần này quay trở lại, Hạ Dương nhất định sẽ cố gắng hơn trước và không để mọi người thất vọng. Một lần nữa từ tận đáy lòng, tôi xin chân thành cảm ơn tất cả mọi người

Hàng loạt tiếng hô tên của Hạ Dương vang lên và tiếng vỗ tay không ngớt. Lần này Vũ Quân Thành muốn làm thật lớn cho sự trở lại của Hạ Dương, anh muốn cậu có được sự ủng hộ lớn nhất từ mọi người. Hạ Dương mỉm cười cúi đầu...

Hạ Dương nghỉ ngơi vài ngày sau đó chính thức tham gia các hoạt động của một diễn viên. Cậu là khách mời của một số chương trình truyền hình và nhận vai diễn cho một bộ phim về đề tài chiến tranh. Tất cả các lịch trình của Hạ Dương được Vũ Quân Thành trực tiếp soạn ra rõ ràng và giao cho Tiêu Tuyết, từ những khách mời cùng tham gia với Hạ Dương đến việc chọn lựa kịch bản, đạo diễn và diễn viên cùng đóng anh cũng đều tự mình chuẩn bị thật cẩn thận.

Hạ Dương vừa nói chuyện với Tiêu Tuyết xong, biết được như vậy thì vô cùng cao hứng. Tiêu Tuyết ra ngoài lấy đồ được giao đến, sau khi cô vừa đi thì Bạch Nhất Thiên bất ngờ bước vào, Hạ Dương đang vừa ăn bánh vừa đọc kịch bản phim

-Đã lâu không gặp, Hạ Dương.

-Bạch...tiền bối, đã lâu không gặp. -Hạ Dương mỉm cười

Hiện tại cậu đối với người này không còn cảm giác rụt rè hay lo lắng như trước kia, Hạ Dương không còn thấy bị áp lực chút nào mỗi lần đối diện với y. Bạch Nhất Thiên ngồi xuống đặt túi đồ lên bàn rồi nói

-Đây là quà tặng cậu, chào mừng trở lại. Tôi cứ nghĩ scandal kia cậu không còn đủ dũng cảm để tiếp tục nữa, xem ra tôi đã đánh giá thấp cậu rồi.

-Bạch tiền bối, chúng ta vốn cùng một công ty, tôi hy vọng không còn như trước kia nữa, tôi cũng chưa bao giờ có ý định sẽ đối đầu với ai..

-Ý cậu nói trước kia tôi cố tình đối đầu với cậu?-Bạch Nhất Thiên vừa nói vừa nhún mày-Không sai, ai bảo cậu cướp Vũ Quân Thành của tôi. Có anh ấy chống lưng, cậu hiện tại còn chẳng biết sợ gì nữa rồi

Hạ Dương bật cười đáp lại

-Vũ Quân Thành chưa bao giờ là của anh cả...tôi đúng là có anh ấy hỗ trợ ở phía sau, nhưng nếu không có năng lực tôi sao có thể tự tin như vậy. Tôi sẽ không để anh ấy thất vọng, cho nên không có thời gian suy nghĩ tính toán đặt điều...Bạch tiền bối, tôi còn đang học thuộc kịch bản, hiện tại không tiếp anh nói chuyện được

-Cậu...giỏi lắm Hạ Dương, đã lâu không gặp cậu đúng là không coi ai ra gì. Vậy thì lần tới này để tôi xem cậu chống chọi bằng cách nào, để xem Vũ Quân Thành còn thay mặt cậu được hay không.

Bạch Nhất Thiên hừ một tiếng, đem túi quà đẩy xuống đất rồi bước ra ngoài.

54. Chương 54: Bánh Táo

Hạ Dương nhún vai tiếp tục đọc kịch bản, cậu không để tâm chuyện vừa xảy ra với Bạch Nhất Thiên nữa. Trải qua nhiều chuyện, hơn nữa mối quan hệ giữa cậu và Vũ Quân Thành đã không còn như trước cho nên Hạ Dương muốn hoàn toàn thay đổi.

Hai chương trình truyền hình Hạ Dương tham gia đều có lượng người xem tăng mạnh, lượng người theo dõi cũng cao hơn hẳn. Hạ Dương thường xuyên xuất hiện trên các trang báo mạng có tiếng, độ hot ngày càng tăng.

Hôm nay Hạ Dương đăng một tấm ảnh cậu chụp cùng với một chiếc bánh ngọt kèm theo dòng trạng thái “Do you wanna try it? *icon mèo mắt long lanh*”, ngay sau đó bên dưới xuất hiện vô số bình luận

“Nghe nói Dương Dương sẽ tham gia show về ẩm thực cuối tuần, tui đang hóng”

“Sao thím lâu trên biết thế, mẹ tôi thích show đó lắm, nhất định sẽ rủ mẹ coi cùng”

“Trước kia Hạ Dương thỉnh thoảng lại đăng bánh ngọt tự làm, bảo bối của tui thật sự rất giỏi aa”

“Nhìn bánh ngọt không hấp dẫn bằng người đăng nha”

“I wanna try DD, not cake...”

.....

Hạ Dương vừa quay xong phim trở về công ty, trong lúc đợi Vũ Quân Thành thì cậu đăng ảnh này. Thực ra đây là tấm ảnh mà Hạ Dương chụp từ tối hôm trước, buổi tối hôm đó không có lịch trình gì cả nên ở nhà làm bánh ngọt, chính là vị táo mà Vũ Quân Thành thích. Nhưng là vì anh về muộn cho nên vẫn để trong tủ chưa kịp ăn, tối nay về sớm hơn nhất định có thể thử được. Hạ Dương lướt đọc bình luận của các fan vô cùng vui vẻ.

Một lúc sau nhìn điện thoại, đã quá 15 phút rồi, hôm nay anh nói sẽ cùng cậu trở về lúc 9 rưỡi a. Hạ Dương định gọi điện cho Vũ Quân Thành thì cánh cửa phòng bỗng nhiên mở ra, anh nghiêng đầu nhìn cậu.

Như những ngày thường, mỗi khi ngồi xe cùng anh trở về, Hạ Dương rất thích kể cho anh nghe một ngày làm việc của cậu, sẽ quay những gì, tình huống thế nào, còn gặp được những người ra sao. Nhưng mà hôm nay Vũ Quân Thành lại có vẻ trầm mặc hơn ngày thường, cũng không có đáp lời cậu nhiều, Hạ Dương có chút khó hiểu. Trở về nhà, Vũ Quân Thành đi tắm trước, Hạ Dương đem bánh cất trong tủ ra hâm nóng tầm 10 phút. Lúc Vũ Quân Thành mặc đồ ngủ đi ra phòng khách đã thấy Hạ Dương đang ngồi xem tivi, còn có bánh ngọt trên bàn vô cùng xinh xắn.

-Anh tắm xong rồi a, anh lại đây ăn bánh ngọt đi. Vị táo mà anh thích, em làm từ tối qua nhưng anh về muộn quá nên lúc này em có hâm nóng một chút, anh ăn

-Đây là làm cho tôi?-Vũ Quân Thành ngồi xuống, vẻ mặt có chút ngạc nhiên.

-Đúng a, em mới học được cách làm mới trên mạng, cho nên muốn làm cho anh ăn thử.

Nhìn Hạ Dương cao hứng như vậy, Vũ Quân Thành có chút không đành lòng, anh mỉm cười gật đầu.

-Vậy em đi tắm đi, nước vẫn còn nóng, tôi đợi em cùng ăn.

Hạ Dương vui vẻ đáp ứng, lát sau ôm quần áo bước vào phòng tắm vẫn còn hơi nước chưa kịp tan hết. Vừa thay quần áo, Hạ Dương vừa suy nghĩ về thái độ khó hiểu lúc này của Vũ Quân Thành, không nghĩ ra anh lại có điểm gì không vui. Người này chính là mặt than lạnh lùng như vậy, lúc nào cũng để người khác mất công đoán lên đoán xuống. Suy nghĩ miên man đến lúc giật mình vì cánh cửa phòng tắm mở ra, Hạ Dương tròn mắt vội vàng với khăn tắm quấn quanh người

-Em làm gì mà gọi mãi không trả lời vậy?-Vũ Quân Thành nhíu mày

-Em...không nghe rõ...không sao, anh đợi em một chút, em sẽ xong ngay.

Hạ Dương tiếp tục bất ngờ khi Vũ Quân Thành cứ như vậy mà tiến vào phòng tắm sau đó đóng cửa lại, trên tay còn cầm một miếng bánh ngọt đã được cất ra.

-Anh...có chuyện gì vậy? Bánh không ngon sao?

-Lúc này nói đợi em tắm xong sẽ ăn, nhưng tôi đợi không được...-Nói đến đây giọng anh trầm đi hẳn.-Cho nên bây giờ muốn ăn...cùng em

Hạ Dương đỏ mặt, cậu lùi lại một bước, tay vẫn nắm chặt khăn tắm không buông.

-Em ăn sau cũng được mà...anh ra ngoài đợi em một chút...-Hạ Dương len lén nhìn anh, hô hấp có chút loạn Vũ Quân Thành vẫn đem mặt lạnh chậm rãi tiến tới, anh quét lấy một ít bánh lên tay rồi cho vào miệng ăn thử

-Mùi vị không tệ, em làm rất ngon, muốn thử hay không?

Chưa kịp để Hạ Dương lên tiếng, anh đã nhanh chóng bước đến giữ cằm cậu hôn trụ, dễ dàng đưa lưỡi xâm nhập vào khoang miệng của cậu. Mùi vị bánh ngọt len lỏi hết thảy, Hạ Dương cảm thấy hai chân không đứng vững nữa. Vừa dứt nụ hôn, Vũ Quân Thành đã đặt đĩa bánh lên thành bồn tắm, sau đó bế cả người Hạ Dương vào trong. Lúc Hạ Dương ngẩn ngơ nhìn mình, anh vừa cởi quần áo vừa nói

-Tắm lại thêm một lần nữa cũng không sao cả.

Nói đoạn, anh vươn tay quét lên đĩa bánh ngọt rồi chậm rãi xoa lên hai điểm nhỏ trước ngực Hạ Dương, cậu thở dốc, hai tay nắm chặt thành bồn tắm, cố gắng không rên rỉ. Vũ Quân Thành khẽ cười, anh cúi đầu ngậm lấy điểm nhỏ bên phải, đưa lưỡi quét qua một vòng, bên trái dùng tay nhẹ nhàng xoa nắn

-Ừm...Quân Thành...

-Bánh ngọt làm cho tôi không được đem đi khoe linh tinh...- Vũ Quân Thành buông ra, chậm rãi nói.-Em xem, Gió phương bắc lạnh giá, còn có Tiểu tửgì đó, rất hay bình luận ở bài viết của em, em có rất nhiều fan nam...

-Thì...thì sao?

-Họ nói, họ thích người đăng ảnh hơn, cái gì mà wanna try DD, not cake...em như vậy có tính là câu dẫn người khác sau lưng tôi hay không...

-Anh...anh đọc mấy bình luận đó...ừm...họ chỉ là muốn trêu đùa thôi...

-Dù sao thì tôi vẫn không thích điều đó...nhưng mà, bởi vì bánh em tự tay làm, hiện tại còn ngoan ngoãn như vậy trước mặt tôi, lần này tôi sẽ bỏ qua cho em...Hạ Dương, tôi yêu em, đồng nghĩa với việc tôi rất để ý người khác xung quanh em, dù họ chỉ xuất hiện trên mạng...

Hạ Dương mím môi không được liền đem tay che miệng làm Vũ Quân Thành bật cười thành tiếng

-Sao lại vẫn ngượng như vậy...dù sao thì người duy nhất được wanna try DD chỉ có mình tôi thôi...

Hai người làm một lần trong phòng tắm, sau đó một lần ngoài ghế sofa trong phòng khác rồi Hạ Dương tiếp tục bị giày vò thêm trong phòng ngủ. Đêm nay Vũ Quân Thành có chút mạnh bạo hơn những lần trước, Hạ Dương khóc lóc mấy lần, còn bị bắt hứa này nọ, cụ thể là gì, chỉ có hai người họ mới nghe được những lời thì thầm của nhau...

Thời gian trôi qua không tính là quá nhanh, nhưng cũng đủ để dần lấp đầy những chỗ còn khuyết, mối quan hệ yêu đương của hai người cũng ngày càng trở nên khăng khít, con đường sự nghiệp của Hạ Dương cũng ngày càng tỏa sáng, cậu trở thành nam chính của nhiều bộ phim, có hai bộ phim điện ảnh tạo được tiếng vang lớn, Hạ Dương tham gia nhiều chương trình hơn, độ nổi tiếng của cậu ngày càng cao. Có nhiều nhãn hàng nước ngoài đã cùng Hạ Dương ký hợp đồng để cậu làm đại diện quảng cáo.

Ngày cuối tuần, Hạ Dương tỉnh dậy, hôn lên má Vũ Quân Thành một cái rồi định vén chăn xuống giường thì bị anh kéo lại

-Mãi mới có được ngày nghỉ, em ngủ thêm một chút đi...

-Em ngủ nhiều rồi mà, hôm nay em muốn dọn dẹp một chút, nấu cơm cho anh nữa. Chẳng phải bác quản gia hôm nay về quê sao...

-Em thực sự rất thích nấu nướng nhĩ...ngoài hội họa ra, hình như em rất đam mê nghệ thuật, tôi có lẽ quên mất điểm này...

Hạ Dương bật cười cúi đầu xuống để chóp mũi mình chạm vào mũi anh rồi nói

-Vì vậy bức tranh và bản vẽ thiết kế của em mới được hai nhà thiết kế hàng đầu chú ý...em đang cố gắng rất nhiều nha

-Nếu cảm thấy quá sức

-Không...-Hạ Dương tủm tủm cười.-Em cố gắng vì bà nội và ba em, còn có vì anh...em muốn bản thân ít ra có chút gì đó...để có thể cùng anh...

-Hạ Dương...

-Được rồi, em dậy chuẩn bị bữa sáng, cho em 20 phút!!!!

Buổi tối trước khi đi ngủ, Hạ Dương đang ngồi nói chuyện điện thoại với nghệ sĩ cùng công ty trong lúc đợi Vũ Quân Thành tắm rửa.

-Quân Thành, anh có điện thoại a...

-Ai gọi vậy?-Vũ Quân Thành nói vọng ra từ trong phòng tắm

-Là...ba anh...em mang cho anh

Vũ Quân Thành nhận lấy điện thoại từ Hạ Dương, cậu cười cười đóng cửa lại

-Quân Thành, có điện thoại của trợ lý Trịnh Vương, nói có việc gấp của công ty a.-Hạ Dương đứng trước cửa phòng tắm nói

-Em nói cậu ta đợi một chút.

Nói rồi anh đem điện thoại áp vào tai

-Ba nói ngày kia sẽ về cùng mẹ sao...con sẽ sắp xếp công việc để đón hai người

-"Giọng của ai vậy? Nhất Thiên sao...nghe không giống lắm..."

-Là người yêu của con, không phải Bạch Nhất Thiên!-Vũ Quân Thành lạnh giọng nói

Đầu dây bên kia có vẻ trầm mặc một lúc

-"Người yêu? Mẹ con có biết không?"

-Đã nói qua...bây giờ thì ba biết rồi đấy.

-“Có phải là...cậu diễn viên đó không...Hạ Dương?”

Vũ Quân Thành hơi ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó liền xác nhận.

-"Con...con không coi lời ta ra gì sao?"

-Chuyện con thích đàn ông, ba mẹ trước kia không phản đối, hai người đều nói rằng đó là quyền của con, khi đó con rất cảm kích. Nhưng đối tượng của con không phải là Bạch Nhất Thiên, nếu ba đã không phản đối con thích đàn ông, vậy ba cũng không cần bận tâm đến

-"Cậu kia thì không được! Tuyệt đối...không được! Để nói sau đi, bây giờ ba phải đi có việc, con liệu mà suy xét cho đúng, đừng để ba tức chết"

Nói rồi ngắt luôn điện thoại, Vũ Quân Thành nhú mày nhớ lại lời nói vừa rồi của ba mình. Anh có chút giận, vỗ nước lên mặt để cố gắng bình tĩnh lại sau đó liền mặc đồ đi ra ngoài.

Gọi điện xong cho Trịnh Vương, Vũ Quân Thành ôm Hạ Dương từ phía sau đang ngồi chơi game

-Xong rồi sao...chúng ta ngủ thôi

-Ừm...ngủ thôi, sau này ít chơi game một chút, sẽ hại cho em...

Vũ Quân Thành đem Hạ Dương ôm trọn lấy, hai người nói chuyện vui đùa một lát rồi chìm vào trong giấc ngủ.

Hai ngày sau, Vũ Quân Thành theo lời ba nói đã đến sân bay đợi để đón ba mẹ của mình trở về biệt thự Vũ gia trước kia. Bình thường sẽ vẫn có người đến dọn dẹp thường xuyên nên lúc nào bên trong cũng sạch sẽ, chỉ là đã rất lâu không có người ở cho nên không khí đều lạnh lẽo. Thỉnh thoảng nếu Thiên Kỳ trở về C quốc thì cô mới đến đây. Căn nhà hiện tại Vũ Quân Thành ở là anh mua từ khi ba mẹ sang Mỹ, địa điểm gần Khải Uy Vũ hơn nhiều so với biệt thự Vũ gia, hơn nữa khi đó ở một mình cho nên không muốn ở biệt thự to như vậy, hiện tại có cả Hạ Dương ở cùng.

Trong lúc ăn cơm với ba mẹ, Vũ Quân Thành nhận được điện thoại của Tiêu Tuyết, cô nói đã có chuyện xảy ra với Hạ Dương rồi...

55. Chương 55: Scandal Tình Ái

Vũ Quân Thành nhú mào, lập tức buông đôi đũa đang cầm trên tay đặt xuống bàn ăn. Tiêu Tuyết nói qua một lượt ngắn gọn sau đó tắt máy.

-Ba mẹ, ở công ty xảy ra chút chuyện, hiện tại con phải đi ngay.

Yến Nhi có chút ngạc nhiên nhìn con trai nhưng sau đó bà mỉm cười gật đầu

-Nếu việc quan trọng vậy con mau đi...

Vũ Quân Thành nhìn ba mình, thấy ông không nói gì mà vẫn chăm chú ăn cơm, anh gật đầu nhìn mẹ rồi đứng dậy chào hai người sau đó lấy áo khoác treo trên giá rồi lập tức ra xe ô tô.

Lúc Vũ Quân Thành đến nơi, Hạ Dương đang nằm trong phòng chờ sau hậu trường, nhìn gương mặt trắng bệch của cậu khiến anh vừa đau lòng lại vừa giận dữ. Đồng Kỳ ngồi bên cạnh, trên tay là nhiệt kế và thuốc.

-Chủ tịch, ngài đến rồi...anh ấy vẫn đang hôn mê, bác sĩ nói lát sẽ tỉnh.

Tiêu Tuyết ngay sau đó đi đến, bộ dạng vô cùng vội vã. Lúc cô nhận được điện thoại của Đồng Kỳ thì cô vẫn đang ở công ty, sau đó vừa lái xe vừa gọi cho Vũ Quân Thành.

-Vũ chủ tịch, đạo diễn đã tới.

Vũ Quân Thành xoay người lại nhìn đạo diễn đi đến, anh đang định lên tiếng thì người đó đã nói trước

-Vũ chủ tịch đích thân đến đây sao, đúng là quả như lời đồn, lúc nào cũng quan tâm đến nghệ sĩ của mình

-Cậu ấy đang bệnh, cậu ra ngoài nói chuyện với tôi.

Mặc dù rất muốn ở lại xem xét tình hình của Hạ Dương nhưng Vũ Quân Thành vẫn phải ra ngoài, sự giận dữ hiện trên gương mặt của anh, mọi người trong phòng đều cảm thấy lạnh lẽo một hồi.

-Cậu giải thích cho tôi chuyện vừa rồi. -Vũ Quân Thành khoanh tay nhìn đạo diễn Từ

Y bật cười vừa vuốt tóc vừa nói

-Đây là quay chương trình thực tế, nghệ sĩ nào chẳng năng nổ muốn gây sự chú ý, Hạ Dương đương nhiên cũng rất hết mình rồi.

-Từ Phương, lẫn lộn cũng nhiều năm rồi, cậu vẫn giữ cái tính khí trẻ con đó sao. Người cậu muốn đối đầu là tôi, đừng có hướng đến nghệ sĩ của tôi mà làm ra mấy loại chuyện ngu xuẩn như vậy. Hơn nữa, mọi người từ trước đến nay đều là nhìn cậu mà nể mặt ba cậu cho nên mới không nói nhiều, tôi cũng đã mất nhầm mắt mở với cậu nhưng lần này cậu thật sự hồ đồ rồi...

Từ Phương cười rộ lên

-Chỉ là chạy vài vòng, sau đó thêm mấy trò chơi thử sức thôi, có gì ghê gớm đâu, muốn trách thì trách nghệ sĩ của anh thể lực kém

-Câm miệng! Chạy giữa cái nắng gắt như vậy, sau đó mấy trò ngu ngốc đổ nước đá, không cho cậu ấy nghỉ ngơi sau đó tiếp tục ghi hình.

-Chủ tịch, Hạ Dương tỉnh rồi.

Vũ Quân Thành nhìn Từ Phương đến mức khiến đối phương có chút cảm thấy bức bách sau đó anh liền đi vào phòng. Hạ Dương vừa tỉnh dậy, cậu vẫn còn ngây ngốc nhìn, mặt cậu vốn dĩ đã trắng hiện tại khiến cho người khác thấy chẳng còn chút sức sống nào

-Vũ...tiên sinh. Sao anh lại đến đây?

-Em thấy trong người thế nào rồi? Có cảm thấy choáng váng hay đau đầu gì không?-Vũ Quân Thành đi đến đối diện với Hạ Dương, vươn tay sờ lên trán cậu thì thấy lạnh hơn bình thường

-A...em không sao, chắc là lâu không vận động nên mới như vậy, đạo diễn Từ anh ấy

-Em bớt quan tâm người khác đi, hơn nữa càng không phải là lỗi do em. Được rồi, hiện tại tôi đưa em trở về nhà trước.

Nói đoạn anh đưa mắt nhìn Đồng Kỳ, cô vội vàng chạy đến đỡ Hạ Dương đứng dậy, Tiêu Tuyết gật đầu nhìn Vũ Quân Thành rồi đi ra ngoài.

Cho đến khi vào trong xe rồi, Vũ Quân Thành mới thở dài quay sang ôm lấy Hạ Dương làm cậu sưng sốt. Anh ôm một lúc rồi mới khàn khàn giọng lên tiếng

-Em sau này phải biết đặt bản thân lên trên hết...em không lo, nhưng em nhất định phải nhớ, phía sau em còn có tôi. Em có biết khi nhận được điện thoại, suy nghĩ đầu tiên của tôi là gì không?

-Là...gì vậy?

-Lôi tiểu tử Từ Phương ra đập cho hắn một trận, sau đó mang em về nhà...về nhà có tôi

Hạ Dương lần đầu tiên thấy Vũ Quân Thành nói chuyện tâm tình, cho nên bị dọa đến hoảng hốt, cậu vừa buồn cười vừa thấy đáng yêu, vội vàng vuốt lưng anh đều đều, bởi vì về nhà, có anh...

Hạ Dương trở về căn hộ của mình, Vũ Quân Thành ở lại với cậu một lúc sau đó vì ba gọi điện cho nên anh buộc phải trở về.

-Nhâm Kiều tiên sinh lát sẽ qua đây cho nên anh đừng lo

-Vậy tôi phải dặn ông ấy không được mang rượu cho em.-Vũ Quân Thành liếc nhìn Hạ Dương đang ngồi trên ghế sofa ăn bánh ngọt.

Anh bước đến bắt nờ bẻ cả người Hạ Dương lên đi vào trong phòng ngủ rồi đặt cậu xuống, Hạ Dương tròn mắt ngơ ngác nhìn anh

-Em hiện tại là người bệnh, cứ như vậy sao có thể nhanh chóng khỏe được.

-Em thật sự không sao mà. Anh mau trở về đi bác trai sẽ sốt ruột

Vũ Quân Thành thở dài, sau đó anh ở lại với Hạ Dương cho đến khi Nhâm Kiều tới đây. Biết chuyện Hạ Dương như vậy, Nhâm Kiều mang mấy món bổ dưỡng cho cậu, vì vậy Vũ Quân Thành mới yên tâm trở về.

-Mẹ con đâu rồi?-Vũ Quân Thành bước vào trong phòng khách thấy ba đang ngồi uống trà

-Mẹ con đã đi ngủ rồi, bà ấy hơi mệt. Có chuyện gì mà con phải trực tiếp ra mặt vậy?

-Là chuyện quan trọng cần con phải giải quyết, ba không cần bận tâm đến...

Vũ Quân Việt mỉm cười, ông vừa khuấy trà vừa chậm rãi nói

-Là ai mà khiến chủ tịch công ty phải đích thân xuất hiện...

Vũ Quân Thành nhú mày nhưng vẫn im lặng

-Cậu nghệ sĩ đó...ta không muốn con dây dưa với cậu ấy nữa. Dừng lại đi

-Ba đang nói gì vậy?-Vũ Quân Thành đi đến trước mặt ba mình-Con là chủ tịch của công ty, mọi việc của con không cần có ai can thiệp

-Con vẫn cố chấp như trước...được rồi, ba muốn đi nằm một chút. À, tối nay đừng quên gia đình chúng ta có hẹn ăn tối với Nhất Thiên, con làm gì cũng đừng đến trễ.

Vũ Quân Thành nhìn theo ba rồi đi, trong lòng bộn bề phức tạp. Anh mở điện thoại lên gọi cho Hạ Dương, nghe giọng cậu rất vui vẻ thì mới yên tâm tắt máy.

Hạ Dương định ngày mai quay lại phim trường tiếp tục quay những cảnh cuối cùng của bộ phim nhưng bị Vũ Quân Thành phản đối, rốt cuộc cậu phải nghỉ ngơi ở nhà hai ngày.

Buổi tối, Vũ Quân Thành cùng mẹ đi dạo trong vườn hoa, mỗi lần như vậy anh đều thấy mẹ mình vui vẻ hơn rất nhiều.

-Quân Thành nhìn xem, mẹ lại có thêm nhiều nếp nhăn rồi..

-Vậy sao, một chút cũng không có. -Vũ Quân Thành bật cười.

Yến Nhi lắc đầu cười rồi ngồi xuống ghế đá

-Quân Thành, ba con hình như đang giận con việc gì đó...hai người này, đều bướng bỉnh như vậy, không ai nhường ai sao...

-Mẹ, đều là chuyện công ty thôi, con đều có thể giải quyết ổn thỏa. Mẹ có nhớ người lần trước mẹ hỏi con khi con ở Mỹ không?

Yến Nhi gật đầu, thần sắc lộ ra sự phấn khởi

-Đương nhiên mẹ nhớ, cậu ấy rất xinh đẹp. Sao vậy, Quân Thành muốn giới thiệu cậu ấy với mẹ sao?

Anh khẽ gật đầu, Yến Nhi lập tức vui vẻ, bà nắm lấy bàn tay của anh rồi nói tiếp

-Vậy nhân lúc mẹ ở đây, con mau đưa người đến...Mà tên của cậu ấy là gì nhỉ...

-An Hạ Dương, Hạ trong mùa hạ, Dương trong ánh nắng mặt trời. Cậu ấy vẽ rất đẹp, vẽ con rất đẹp...

-Vậy a, lát nữa vào nhà con cho mẹ xem tranh của Hạ Dương nhé. Mẹ có thể nhờ Hạ Dương vẽ cho mẹ không?

-Đương nhiên là được rồi...

Lúc Vũ Quân Thành bồi mẹ nói chuyện cùng khi đó trên mạng lan truyền hàng loạt tin kèm theo ảnh Hạ Dương được một nhân vật quyền lực và giàu có bao dưỡng. Rất nhiều tấm ảnh được tung ra lúc Hạ Dương đi cùng người đàn ông cao lớn ấy, người đó thì bị làm mờ hầu như không thể nhận ra được điều gì, còn chụp Hạ Dương thì vô cùng rõ. Những bức ảnh chụp hai người đứng cạnh ô tô đang cười nói, có tấm ảnh chụp hai người ở nước ngoài, Hạ Dương khoác tay người đàn ông đó, còn có tấm ảnh người đàn ông choàng khăn cho Hạ Dương. Hết thấy tất cả các tấm ảnh đều thấy Hạ Dương ở bên người đó vô cùng vui vẻ.

Hạ Dương vừa quay xong ở phim trường là hơn 10 giờ đêm, Đồng Kỳ vội vàng đem máy tính băng chạy đến phòng hóa trang, cùng lúc đó cậu nhận được điện thoại của Tiêu Tuyết và hàng loạt tin nhắn từ công ty.

-Anh Dương...lại có chuyện rồi.-Đồng Kỳ vừa nói như sắp khóc

Hạ Dương ngạc nhiên nhận lấy máy tính bảng từ Đồng Kỳ, cậu nhìn một loạt trước mắt, sau đó bật dậy

-Tại sao...lại thế này?-Hạ Dương nghe điện thoại của Tiêu Tuyết- Chị Tiêu...

-“Hạ Dương, hiện tại em và Đồng Kỳ lập tức trở về công ty đi, chị đang liên lạc với những tờ báo đã đăng bài, còn có Vũ Quân Thành....không gọi được cho cậu ấy, em vào xe rồi gọi xem, chị tắt máy trước”

Hạ Dương thần thờ thu dọn đồ đạc, Đồng Kỳ thở dài rồi vội vàng cầm túi đồ cho cậu rồi kéo cậu ra xe. Đạp diên vừa đi qua định hỏi Hạ Dương điều gì nhưng bị Đồng Kỳ kéo đi mất.

Hạ Dương ngồi trên xe, cậu tiếp tục xem tin tức kia, chưa bao giờ Hạ Dương thấy sợ hãi như hiện tại, kể cả scandal trước cũng chưa làm Hạ Dương thấy khó thở như lần này. Cậu mở điện thoại gọi cho Vũ Quân Thành nhưng không thấy anh nghe máy, Hạ Dương lại càng hoang mang hơn. Trên trang cá nhân của mình, hàng ngàn bình luận như muốn lôi Hạ Dương ra đối diện với họ. Hàng trăm bình luận chỉ trích Hạ Dương không ngừng

“Mấy bạn fan bây giờ còn thanh minh được gì nữa hay không, vào đây nói chuyện với tôi”

“Xem ra cũng chẳng ra gì, thật sự thất vọng”

“Không thể tin nổi, hóa ra toàn là chiêu trò từ trước đến giờ, có công bằng hay không vậy???”

....

Đồng Kỳ vội vàng đưa cho Hạ Dương chai nước lạnh, cậu gạt đầu nhận lấy, gương mặt tái đi vì lo lắng.

Ngay lập tức khi về công ty, Hạ Dương vội chạy vào trong phòng chờ, điện thoại không ngừng sáng lên, Hạ Dương ngần ngừ nhìn ra ngoài, cậu đã ngồi như vậy được hơn nửa tiếng rồi.

Cánh cửa vừa mở ra, Bạch Nhất Thiên đi vào trên tay cầm điện thoại

-Tôi phải nói gì nhỉ, cậu là nghệ sĩ nhiều scandal tình cảm nhất công ty này đó Hạ Dương.

56. Chương 56: Chuyện Cũ

Hạ Dương nhìn Bạch Nhất Thiên nhưng không nói gì. Y bước đến trước mặt Hạ Dương rồi nắm lấy bàn tay của cậu

-Cậu đang run sao...chưa từng thấy dáng vẻ này của cậu đó Hạ Dương. Xem nào, cậu còn nhớ lần quay The dream in heaven hay không, lúc cậu bị trợ lý của tôi đẩy ngã, cậu còn không run thế này. Sao vậy, khi đó cậu nghĩ Vũ Quân Thành thực sự muốn hẹn gặp cậu hay sao? Thật nực cười...đối với những người mới như cậu thì cần được dạy cho vài bài học để còn biết nhìn trước nhìn sau, xem ai mới là người cậu phải cúi đầu

-Anh đi ra ngoài...-Hạ Dương ngược lên nhìn Bạch Nhất Thiên, giọng cậu trầm xuống.

Hạ Dương không sợ khi đối diện với Bạch Nhất Thiên, tâm trí cậu đang hoàn toàn dồn vào chuyện vừa xảy ra lần này.

-Hình như cậu đi quay phim cả tối đúng không, hình như chưa được ăn tối...Lúc này tôi và gia đình Vũ Quân Thành vừa mới cùng nhau ăn ở Rosé, cậu biết nhà hàng đó đúng không, là nhà hàng mới mở của Vũ Quân Thành, cậu ăn ở đó chưa...aigoo, nhìn phản ứng của cậu xem ra là chưa ăn ở đó bao giờ đúng không...Hạ Dương, cậu phải nhìn vào tình hình hiện tại...cậu thật đáng thương...quản lý của cậu đâu rồi, cô ta đang ở đâu vậy Hạ Dương...À, còn anh ấy, cậu không nhớ scandal lần trước sao, Vũ Quân Thành lần này

Hạ Dương bật cười nhìn Bạch Nhất Thiên rồi đứng dậy, cậu định nói thêm điều gì thì cánh cửa phòng mở toang

-Còn chuyện bắn thỉu nào mà cậu không làm nữa không Bạch Nhất Thiên!

-Anh...tại sao...-Bạch Nhất Thiên vì bị bất ngờ mà lùi lại

-Trả lời tôi! Cậu còn làm những gì hãm hại người khác như vậy? Cậu có danh vọng, tiền tài, sự nghiệp, cậu còn cảm thấy không đủ hay sao!

Hạ Dương từ nãy đến giờ vẫn sững sờ nhìn Vũ Quân Thành. Cậu biết anh đang rất giận, hình như anh đã nghe được những gì Bạch Nhất Thiên nói lúc này...

-Đúng vậy, nhưng chưa đủ, em còn muốn nhiều hơn...và còn muốn có anh

-Cậu không xứng!-Vũ Quân Thành nhìn thẳng vào mắt Bạch Nhất Thiên

Bạch Nhất Thiên bàng hoàng vì lời nói của Vũ Quân Thành, y bật cười tiến đến trước mặt anh

-Anh nói cái gì...

-Những việc cậu làm từ trước đến nay với nghệ sĩ của những công ty khác tôi không muốn quan tâm, nhưng với Hạ Dương, cậu khiến tôi ghê tởm! Chuyện lần trước, từ việc sắp xếp để tôi trở về Mỹ, cho đến việc để tôi không biết gì khi Hạ Dương gặp khó khăn, rồi để cho em ấy hiểu lầm tôi...tôi đã muốn cho qua, nhưng lần này cậu vẫn ngựa quen đường cũ

-Tại sao anh năm lần bảy lượt để ý đến cậu ta, tại sao anh

-Tôi đối em ấy chính là loại tình cảm hơn cả một chữ thích đơn thuần, tôi yêu em ấy, tôi yêu An Hạ Dương. Bạch Nhất Thiên không bao giờ nghĩ y sẽ nghe được những lời này từ Vũ Quân Thành, càng không nghĩ sẽ có Hạ Dương ở đây, hết thấy anh đã phơi bày tất cả mọi chuyện, từ chuyện y làm cho đến những gì chân thật nhất của anh đối với Hạ Dương.

-Anh...được lắm...được lắm Vũ Quân Thành...tôi không tin! Anh đợi đó, đợi xem ba anh liệu có nổi giận hay không...tôi đợi xem anh làm gì với chuyện này, để xem sự nghiệp của An Hạ Dương còn được như hiện tại hay không...các người đợi đó!

Bạch Nhất Thiên đi nhanh ra ngoài rồi đóng sầm cửa lại. Vũ Quân Thành nhú mày nhìn Hạ Dương rồi ôm chầm lấy cậu, bàn tay siết chặt lấy người Hạ Dương

-Thật xin lỗi..để em đợi lâu như vậy...không cần lo lắng nữa, mọi chuyện đều có tôi lo...em không cần bận tâm điều gì cả...

Hạ Dương bật cười, giọng khàn khàn, cậu cũng vòng tay ôm chặt lấy anh

-Em...đang khóc sao...đừng khóc...tôi

-Em chỉ nghĩ dù sao chuyện xảy ra với em em đều không quan tâm, bởi vì em sợ...sẽ liên lụy đến anh...em rất sợ nếu có người nhận ra đó là anh, người ngoài nói về em thế nào cũng được, chỉ là em không muốn họ nói những lời xấu xa đó về anh, em

-Hạ Dương của tôi...thật sự cứ như vậy mà một mình vượt qua nhiều năm như vậy, thật ngốc, thật khiến tôi vừa giận lại vừa thương. Không cho phép em nghĩ nhiều nữa, hiện tại tôi đưa em về, mọi chuyện hãy nghe tôi, để tôi an bài giúp em...thời gian tới em tạm dừng để nghỉ ngơi một chút đi...nghe lời tôi...

Hạ Dương gật đầu nhìn anh, Vũ Quân Thành đau lòng hôn lên trán cậu.

Trên đường trở về căn hộ của Hạ Dương, anh ghé qua nhà hàng mua vài món ăn cho Hạ Dương, có cả món mặn và đồ ngọt, còn có hoa quả thật nhiều.

-Chuyện Bạch Nhất Thiên nói về bữa tối nay, đúng là tôi và gia đình có đi ăn cùng y, chính là ý của ba tôi, mẹ tôi đang bệnh, tôi cũng không muốn bất hòa cãi cọ với ba cho nên miễn cưỡng đồng ý. Sau đó biết em xảy ra chuyện, liền liên lạc với báo chí rồi quay trở lại tìm em...Chuyện trước kia...tôi biết Bạch Nhất Thiên là loại người như vậy, nhưng lại không ngờ từ rất lâu rồi đã hãm hại em...

Hạ Dương bật cười lắc đầu

-Khi đó em có phải rất đau lòng đúng không...nhưng là như đã nói với em khi chúng ta còn ở Paris, bởi vì sợ khi nhìn thấy em mà nhìn không được sẽ quan tâm em, cho nên tôi mới như vậy...vẫn là có lỗi với em, Hạ Dương...

Xe vừa đỗ trong gara nhà Hạ Dương, cậu mỉm cười quay sang nhìn anh rồi hôn lên môi anh một cái

-Mọi chuyện trong quá khứ cứ để đó đi...em hiện tại chỉ muốn quan tâm và tin tưởng anh...Vũ Quân Thành Vũ Quân Thành ở lại cùng Hạ Dương một lát rồi sau đó vì điện thoại của ba mà không đành lòng trở về biệt thự.

Vũ Quân Việt đang xem tivi, chiếu về tin tức scandal “bao dưỡng” của Hạ Dương, anh lạnh lùng liếc nhìn rồi lên tiếng

-Mẹ con đâu rồi?

-Bà ấy tối nay ở nhà bạn một đêm hàn huyên tâm sự. Con khoan lên lầu, ngồi đây ta có chuyện muốn nói.

Vũ Quân Thành trầm mặc nhìn ba mình rồi ngồi xuống ghế sofa đối diện.

-Bữa ăn trưa hôm trước con cũng rời đi giữa chừng, tối nay cũng vậy. Con cho ta một lời giải thích.

-Ba chẳng phải biết lý do cho bữa trưa đó rồi sao? Còn lần này là vì scandal của nghệ sĩ công ty mà lúc này ba xem trên tivi đó.

Nhìn Vũ Quân Thành mặt không đổi sắc nói chuyện, cơn giận của Vũ Quân Việt lại càng lớn. Ông cười lạnh rồi nói

-Lại là vì An Hạ Dương vô danh kia sao! Ta nhớ đã nói với con rồi, không được dính dáng đến cậu ta nữa.

-Người đàn ông đó là con...con chính là người mà báo chí che mặt.

Vũ Quân Việt ném mạnh ly trà trước mặt xuống dưới sàn, ly trà vỡ tan, âm thanh như xé tan bầu không khí ngọt ngào này

-Chính là người ba luôn miệng khen ngợi Bạch Nhất Thiên đã tạo ra scandal này đó. Con trai của ba chính là bị người này chơi xấu như vậy đó...

Vũ Quân Việt nhìn chằm chằm vào anh, nụ cười chói mắt của anh làm ông thật không biết làm sao.

-Con bao dưỡng Hạ Dương?

-Trước kia là như vậy, nhưng hiện tại thì không.

-Con nói rõ xem

-Trước kia vì thích thú với em ấy, cho nên lấy cớ bao dưỡng để em ấy ở cạnh, hiện tại vì yêu em ấy, cho nên quan hệ giữa con và Hạ Dương là quan hệ giữa hai người đang yêu, chúng con đang ở cùng nhau tại nhà riêng của con. Con cũng đã nói chuyện với mẹ, mẹ không phản đối, cho nên lần này cũng nói cho ba. Con nói là để thông báo với ba, không xin ý kiến của ba.

Vũ Quân Việt giận đến đỏ mặt, ông bật dậy chỉ tay vào mặt Vũ Quân Thành

-Càng lớn càng không coi ai ra gì! Hồ đồ! Ta đồng ý cho con qua lại với cậu ta sao! Bạch Nhất Thiên chẳng qua là muốn tốt cho con

-Nực cười!-Vũ Quân Thành nhìn ba mình.-Cuộc đời con, con có quyền tự quyết định, con ở bên người con yêu là sai? Bạch Nhất Thiên có làm được chuyện gì tốt sao, hay là suốt ngày nghĩ cách hãm hại người khác. Mẹ con, cả Thiên Kỳ đều biết chuyện, đều ủng hộ, còn ba

-Con đã muốn biết, ta nói cho con rõ.

Vũ Quân Thành nhú mày nhìn ba mình, Vũ Quân Việt trừng mắt với anh rồi nói tiếp

-Năm con 15 tuổi, ba của An Hạ Dương là An Minh Sơn làm tài xế cho ta. Mỗi ngày đưa ta về đến nhà, ông ấy lại tiện sang bên kia đường đối diện là trường học mà An Hạ Dương đang học, khi đó cậu ta 6 tuổi. Con năm ấy...mỗi ngày đi học về cùng Bạch Nhất Thiên là chỉ chạy về phòng của mình...chỉ để ngắm nhìn đứa trẻ đó. Buổi chiều hôm đó trời mưa lớn, đứa trẻ đó được tan học sớm liền chạy ra ngoài đón ba của nó, vì thế đánh rơi đồ chơi trên đường, lúc đang quay lại lấy thì con đã nhanh hơn, chạy từ trong nhà ra ngoài nhặt lấy để đưa lại cho An Hạ Dương...sau đó con bị tai nạn.

Vũ Quân Thành sững sờ nhìn ba mình

-Chúng ta nghĩ con sẽ không qua nổi đêm đó, nhưng may mắn con đã sống sót, nhưng bác sĩ nói đoạn ký ức cũ trở lại của con sẽ không còn tồn tại. Một thời gian dài hôn mê, mẹ con vì thế mới trở nên đau buồn, một lần ra ngoài không cẩn thận liền bị tai nạn giao thông... Quân Thành, giờ thì con biết lý do tại sao mẹ con gặp tai nạn, giờ thì con cũng biết tại sao ta ngăn cản con với An Hạ Dương...

-Sau đó An Minh Sơn thế nào, còn Hạ Dương thì sao?

-Con nghĩ thế nào...ta năm đó đuổi việc An Minh Sơn là quá nhân từ với gia đình hắn rồi. Vũ Quân Thành, con vẫn chưa hiểu hay sao, là bởi vì An Hạ Dương, con mới gặp tai nạn, là bởi vì đứa trẻ đen đủi đó mẹ con mới gặp tai nạn cho đến hết đời vẫn ngồi xe lăn. An Minh Sơn năm đó chính là oán hận ta, hắn có quyền oán hận ta sao!

-Ba biết chú ấy oán hận ba? Ba...năm đó cũng là năm vợ của chú ấy mất. Bởi vì phải nuôi 3 người, bản thân, con trai và mẹ già, cho nên chú ấy mới làm việc cho ba đến liều mạng như vậy. Ba đuổi chú ấy đi chẳng khác nào

-Câm miệng! Thái độ của An Minh Sơn tại sao ta lại không nhận ra! Con thật hồ đồ Vũ Quân Thành! Con nhìn lại xem vì ai mà năm ấy con gặp nạn, vì ai mà mẹ con phải bệnh tật, chẳng phải là vì An Hạ Dương hay sao!

-Hóa ra là vậy...nhưng tại sao ba lại đổ lỗi cho một đứa trẻ không hiểu chuyện. Là năm ấy con thích em ấy, bởi vì tất cả là do con tự nguyện, một chút cũng không liên quan đến em ấy. Ba sai rồi, đổ lỗi cho người khác là ba đã sai rồi. Ba để ý nhiều chuyện như vậy, ba biết con ngày nào tan học cũng ngắm nhìn em ấy như vậy thì tại sao có thể nhẫn tâm đến thế. Thời gian ba đuổi việc An Minh Sơn, ba cấm tất cả các công ty liên quan nhận chú ấy vào làm việc...gia đình chúng ta chẳng phải đang sống rất tốt hay sao, vậy ba một chút có để ý đến gia đình của Hạ Dương hay không?

-Con...con sao biết chuyện này? Con điều tra?

Vũ Quân Thành cười lạnh, anh gật đầu.

-Lúc quen biết Hạ Dương, hoàn cảnh về gia đình của em ấy đều được con điều tra hết, chỉ là không điều tra nổi ai đứng sau làm chuyện này, hóa ra là ba...

-Đúng vậy. Kể cả chuyện con sang Mỹ trước kia, cho đến chuyện này, đều là ba cùng Bạch Nhất Thiên làm.

Vũ Quân Thành sững sờ nhìn ba mình, anh nắm chặt bàn tay của mình rồi nói tiếp

-An Hạ Dương năm 7 tuổi bị suy dinh dưỡng đến mức nhà trường không nhận học. Gia đình An Minh Sơn khi đó trở thành gia đình nghèo nhất, sau đó vì để cho em ấy có thể đi học, chú ấy chuyện gì cũng làm...bà nội em ấy vì làm việc nặng cho nên về già đổ bệnh...trong khi con vẫn rất khỏe mạnh như vậy...mẹ con sống vẫn vui vẻ, nhìn ảnh em ấy liền yêu thích...còn ba thì sao?

Chương này sự thật dần hé mở, cảm thấy u tối quá:(((

57. Chương 57: Công Khai Rồi

Vũ Quân Việt vì bất ngờ nhưng nhanh chóng khôi phục biểu tình ban đầu, ông trầm mặc không nói gì. Vũ Quân Thành mỉm cười nhìn ba mình rồi tiếp tục nói

-Chỉ vì chuyện đó ba cấm con, cấm không được liên lạc cùng Bạch Nhất Thiên vẽ ra những chuyện như vậy, để dìm một người xuống sao...Hạ Dương có tội gì sao, Hạ Dương hãm hại ba sao, hay em ấy làm hại Bạch Nhất Thiên? Tôi nay ba nói mọi chuyện cho con thì con mới biết rằng, giữa con và Hạ Dương thực sự là duyên số. Ba có biết năm em ấy 18 tuổi, em ấy liền thích một người, vì người đàn ông đó mà thi vào đại học diễn xuất, nhưng khoảng cách là quá xa, sau đó nhiều năm liền liều mạng xin đóng phim, không biết bao nhiêu lần đóng vai diễn quần chúng, quảng cáo nào cũng nhận, chỉ để có thể gần người đàn ông kia hơn. Chịu ủy khuất vô số lần, bị người khác tìm cách hãm hại, nhưng đều một mình cố gắng, một mình chịu đựng hết thảy. Sau đó em ấy bị người ta muốn dùng quy tắc ngầm, liền một đường cự tuyệt, không một chút do dự mà xuất hiện trước mặt người kia...Người kia ban đầu là thích thú, sau dần là cảm động, cuối cùng liền nhận ra tình cảm của chính mình, nhưng khi đó thì sao, sự nghiệp của em ấy lần nữa bị đẩy xuống, em ấy mặc kệ những lời trách cứ, chửi rủa thậm tệ vẫn nhất quyết đợi người kia...cho đến một ngày bức tường bảo vệ chính mình tạo nên bị sụp đổ, em ấy rời bỏ tất cả...Người kia muộn màng tìm cách hàn gắn lại tất cả, muộn màng nhận ra một An Hạ Dương kiên cường, và hiện tại đang cố gắng bù đắp lại cho em ấy...người đàn ông đó là con, Vũ Quân Thành.

-Quân Thành...

-Ba thương con, nhưng sự giận dữ đã lu mờ đi cả lý trí và tình thương đó của ba...Con sẽ chuẩn bị thật cẩn thận để giải quyết chuyện này...dù sao cũng vì việc này con cũng mới biết toàn bộ sự thật, cảm ơn ba.

Vũ Quân Thành nhìn ba mình rồi xoay người lại lấy áo khoác và chìa khóa xe đi ra ngoài, để lại Vũ Quân Việt đứng chết lặng trong căn phòng lạnh lẽo. Ông bật cười rồi ngồi phịch xuống ghế...

Vũ Quân Thành không thể nào làm cho bản thân bình tĩnh lại được, tất cả những gì Vũ Quân Việt nói cứ quanh quẩn trong tâm trí anh, hình ảnh Hạ Dương không ngừng xuất hiện, chính mình nói ra quá khứ của Hạ Dương giống như từng câu từng chữ giầy vò trái tim anh không ngừng, hiện tại anh chỉ muốn đến thật nhanh trước mặt cậu, ôm cậu vào lòng, siết hôn lấy đôi môi nhỏ bé ấy, Vũ Quân Thành nghĩ, chưa bao giờ cảm xúc của anh lại điên cuồng đến như lúc này.

Vũ Quân Thành đỗ xe trong gara, lúc anh đi ra thì thấy có hai người mặc vest chỉnh tề đứng ở huyền quan. Vì nơi này ban đầu Vũ Quân Thành thiết kế đặc biệt dành cho Hạ Dương vô cùng riêng tư cho nên từ khi vào cổng, bên ngoài sẽ không nhìn thấy bên trong nữa.

-Các người là ai?

-Chủ tịch...chúng tôi...

Vũ Quân Thành giận dữ, anh vội vàng mở cửa ra, cảnh tượng trước mắt làm cho anh phải khựng lại giây lát

-Mẹ...tại sao mẹ lại ở đây...

-Quân Thành...-Yến Nhi và Hạ Dương nhìn thấy anh thì đồng loạt lên tiếng

Hạ Dương nhanh chóng chạy lại bên cạnh Vũ Quân Thành. Sau đó ba người ngồi trên ghế trầm mặc nhìn nhau một lúc thật lâu...

-Vậy là mẹ đã nghe ba và con nói chuyện từ bên ngoài, sau đó liền đến gặp Hạ Dương?

Yến Nhi gật đầu, bà mỉm cười nắm lấy tay của Hạ Dương

-Thằng bé rất hiểu chuyện...rất ngoan ngoãn...Lần đầu thấy ảnh của Hạ Dương mẹ cũng đã bắn khoăn rất nhiều, cho đến lúc biết được sự thật từ ba con thì...

-Chuyện này...con không nghĩ mọi chuyện sẽ như vậy, vẫn là đang tìm cách nói cho em ấy...Dù sao cũng cảm ơn mẹ...

Yến Nhi nén lại sự cảm động, bà mỉm cười gật đầu dẫn dò hai người một chút sau đó cự tuyệt Vũ Quân Thành đưa mình về mà cùng vệ sĩ bên ngoài trở về nhà.

Căn phòng khách nhỏ bé một lần nữa rơi vào sự im lặng, ánh nến khắp phòng cùng hương thơm dịu dịu làm cho tâm trạng của anh dần bình tĩnh trở lại.

-Hạ Dương

-Vậy em không phải là người thích anh trước, mà anh là người thích em từ trước nha...lại còn năm 15 tuổi...

Nhìn nụ cười tươi trên môi của cậu, Vũ Quân Thành vừa đau lòng lại vừa buồn cười. Anh ôm Hạ Dương để cậu ngồi trên đùi mình rồi thì thầm

-Xin lỗi đã để em và gia đình chịu thiệt thòi...Hạ Dương, em đừng cười, em...nói gì với tôi đi, mắng tôi cũng được, em càng tỏ ra bình thản, tôi lại càng đau lòng.

-Mọi chuyện đã qua rồi, quá khứ không vui đừng nên nói lại, em không muốn sự thật trở thành gánh nặng cho hai chúng ta, em không trách ai cả. Hiện tại đã không sao nữa rồi, Thiên Kỳ cũng rất quý em, hơn nữa mẹ anh cũng vậy, dì ấy rất quan tâm em...Lúc này dì khóc rất nhiều, em và dì ấy đã tâm sự tuy không lâu nhưng em hiểu tấm lòng của dì ấy...Cũng lâu rồi em không có được sự quan tâm như vậy, từ khi mẹ mất, dì vẫn là người phụ nữ đầu tiên...

Vũ Quân Thành dịu dàng hôn lên nước mắt trên gương mặt nhỏ bé của Hạ Dương, thật chậm rãi từng chút một, rồi nhẹ nhàng hôn lên trán của cậu. Cho đến hiện tại, anh đã có thể chắt chiu người trước mặt là người mà anh có thể bắt chấp hết thấy mà bảo vệ suốt quãng đời còn lại của mình.

-Hạ Dương, sáng ngày kia tôi sẽ mở hộp báo để đính chính chuyện này...cho nên việc của em là nghỉ ngơi thật tốt, đến hôm đó mặc thật đẹp rồi đến công ty, tôi đợi em...

Từ khi scandal nổ ra cho đến hiện tại, sức nóng và sự thu hút của chuyện này không giảm mà chỉ có tăng, mọi người khắp nơi đều đồn đại và đoán xem người che mặt rốt cuộc là ai, nhiều người thì kêu gào đòi Khải Uy Vũ lên tiếng về chuyện này, tóm lại nơi nơi đều vô cùng náo nhiệt.

Buổi chiều hôm sau, Khải Uy Vũ bất ngờ thông báo mở họp báo lên tiếng về chuyện của Hạ Dương khiến bất cứ ai đều tỏ ra mong đợi và sững sốt, bởi vì đích thân chủ tịch Khải Uy Vũ là người đăng thông báo và ở cuối cùng, anh còn nói “sẽ có bất ngờ”. Cho nên ngay từ sáng sớm, cánh nhà báo đã tập trung rất đông trong sảnh chính của công ty, hàng loạt người hâm mộ cũng có mặt, tất cả mọi người vô cùng sốt sắng, điện thoại, máy ảnh, máy quay phim,...các phương tiện chụp ảnh ghi âm ai cũng đều chuẩn bị đầy đủ.

Đúng 9 giờ sáng, Vũ Quân Thành mặc vest xanh lịch lãm bước vào, đi phía sau anh là Hạ Dương, gương mặt có chút thất thần. Mặc dù đã hỏi anh rốt cuộc anh muốn xử lý chuyện này ra sao nhưng Vũ Quân Thành một mực tỏ ra bình thản, chỉ lúc nào cũng nói không sao cả, rồi không cần lo lắng, đều có anh an bài...

Ngay khi cả hai bước vào cùng người đại diện của Hạ Dương và giám đốc truyền thông của công ty, hàng loạt tiếng chụp ảnh vang lên không ngừng

Sau khi giới thiệu một lát những người có mặt, mọi người bên dưới bắt đầu dồn dập đặt câu hỏi

“Xin hỏi công ty giải thích thế nào về chuyện tin đồn Hạ Dương được bao dưỡng?”

“Người đàn ông che mặt đó là ai, Khải Uy Vũ đã điều tra rõ ràng chưa?”

“Cả hai có nhiều hành động thân mật, liệu đây có phải là người tình tin đồn của Hạ Dương hay không?”

“Nghe nói bộ phim sắp tới sẽ công chiếu vào tháng sau, liệu đây có phải là hình thức PR cho phim hay không? Hạ Dương và nam diễn viên phụ của bộ phim?”

...

Vũ Quân Thành mỉm cười nhìn sang Hạ Dương, khoảnh khắc này khi sự dịu dàng trong mắt anh hiện rõ, còn Hạ Dương thì ngơ ngác được chụp lại vô số, mọi người bên dưới có chút...hơi tỉnh ngộ...

-Những tấm ảnh được chụp đều là sự thật. Thời gian và địa điểm tôi sẽ không tiết lộ cụ thể. Người chụp ảnh và người cố ý cho đăng bài cũng đã được điều tra làm rõ, nhưng hiện tại sẽ không công bố...Còn về người đàn ông mà mọi người đang đồn đoán kia, chính là tôi, Vũ Quân Thành.

Bên dưới ồ lên, ai cũng bị lời nói vừa rồi làm cho sững sốt, sau đó mọi người lấy lại tinh thần bắt đầu lên tiếng, cả căn phòng như muốn nổ tung

“Alo, chủ biên Nam, là tôi đây, đưa tin ngay lập tức, chủ tịch Khải Uy Vũ, Vũ Quân Thành thừa nhận...[...]”

“Vâng, vâng ảnh tôi vừa gửi, mau viết bài và đẩy lên trang đầu của báo đi, cụ thể tôi sẽ gửi trong 2 phút nữa”

“Alo, tôi biết rồi, hiện tại đang phát sóng trực tiếp luôn, nói với lão Cố viết bài mau, xóa hết tất cả các tin trang đầu để đưa tin này lên.”

.....

Hàng loạt cuộc điện thoại gọi đến rồi gọi đi, bên dưới không ngừng kích động một phen. Nhưng có lẽ người không ngờ nhất là Hạ Dương, lúc Vũ Quân Thành nói tên của anh ra, Hạ Dương còn tưởng mình nghe nhầm, gương mặt trắng bệch mà sững sờ quay sang nhìn anh

“Vậy có thể cho chúng tôi biết quan hệ giữa hai người là gì không?”

“Chủ tịch Vũ, ngài thừa nhận bao dưỡng Hạ Dương sao?”

“Hạ Dương mời cậu lên tiếng đi...”

.....

Vũ Quân Thành hít một hơi thật sâu rồi mỉm cười nhìn Hạ Dương, anh đưa tay xuống bên dưới nắm lấy bàn tay của Hạ Dương, cậu vẫn cứng đờ không dám nhúc nhích, bên dưới ồn ào Hạ Dương như không nghe được bất cứ điều gì, bởi vì tâm trí cậu hoàn toàn đình trệ.

-Tôi không bao dưỡng Hạ Dương, vì vốn dĩ Hạ Dương là người yêu của tôi. Chúng tôi quen nhau từ nhỏ, sau này vì một vài lý do cho nên mỗi người một nơi. Nhưng quan hệ hiện tại của chúng tôi chính là người yêu. Tất cả mọi tin đồn suy đoán về Hạ Dương trước kia, và cả sau này với bất cứ ai khác đều là vô căn cứ và sai sự thật...[...]

Hạ Dương cảm thấy cậu không thể nghe thêm được bất cứ điều gì nữa, tim cậu đập nhanh đến 180 lần rồi đó có biết hay không hả. Tại sao không nói cho cậu trước để cậu còn chuẩn bị, vì cái gì Vũ Quân Thành luôn luôn bá đạo như vậy cơ chứ...

“Hạ Dương cậu nói gì đi”

“Hai người yêu nhau bao lâu rồi??”

....

Hạ Dương ngơ ngác nhìn xuống bên dưới không chớp mắt, sống mũi cậu cay cay, bất ngờ anh vươn tay nắm thật chặt tay cậu một lần nữa làm Hạ Dương bình tĩnh, cậu nuốt nước miếng rồi lấy hết dũng khí mà đưa micro lại gần

-Đúng vậy...Vũ Quân Thành là người yêu của tôi, chúng tôi yêu nhau

-3 năm rồi.-Vũ Quân Thành đột nhiên lên tiếng.

Hạ Dương bất ngờ sau đó vội vàng gật đầu xác nhận.

Cho đến lúc ngồi ở trong phòng chủ tịch rồi mà Hạ Dương vẫn ngơ ngác, cậu không nhớ bản thân đã rời khỏi buổi họp báo ra sao, và đến đây như thế nào.

-Hạ Dương, em đang nghĩ gì vậy?

58. Chương 58: Hoàn Chính Văn

Vũ Quân Thành buồn cười xoa đầu Hạ Dương, mái tóc cậu mềm mại làm anh thấy ngứa ngáy trong lòng. Hạ Dương giật mình ngược lên nhìn Vũ Quân Thành, anh bật cười đưa điện thoại cho cậu

-Điện thoại của em sáng từ nãy đến giờ, gọi nhờ bao nhiêu cuộc rồi, còn cả tin nhắn...

-Quân Thành...tại sao anh...tại sao lại làm như vậy...

-Tôi suy nghĩ rất kỹ rồi mới công khai chuyện này...muốn cho em bất ngờ...về sự nghiệp của em sau này tôi đã tính toán

-Ý em không phải vậy...em không sợ chuyện gì cả, nhưng anh thì sao? Ba anh, rồi mọi người

Vũ Quân Thành thở dài ngồi trước mặt Hạ Dương, anh nắm lấy tay cậu rồi nói tiếp lời

-Nếu tôi để ý như vậy thì tôi đã không công khai. Hạ Dương, tôi xác định em là người cùng tôi đi tiếp trên quãng đường còn lại, mặc dù tôi không thể chắc chắn sau này thế nào, nhưng tôi sẽ làm đủ khả năng để nắm tay em và bảo vệ em, cũng không cho phép em rời đi. Cho nên tôi không muốn tiếp tục che giấu gì cả, đương nhiên sự nghiệp của em nhất định sẽ không vì sự công khai này mà đi xuống. Chỉ cần em tin tưởng tôi, tin tưởng vào chúng ta, tôi cam đoan bằng tất cả những gì tôi có, bao gồm cả trái tim đều trao cho em. Tôi muốn dùng tất cả để bù đắp và yêu thương em.

Hạ Dương sững sờ nhìn Vũ Quân Thành, cậu bật cười, nước mắt lăn dài trên gương mặt hồng hào nhỏ bé. Hạ Dương vươn tay choàng qua cổ anh, cậu ôm anh thật chặt, Vũ Quân Thành để Hạ Dương nức nở trên vai mình, anh dịu dàng vuốt lưng để trấn an người yêu bé nhỏ của mình.

Mở điện thoại xem danh sách những cuộc gọi nhỡ, người đầu tiên Hạ Dương gọi lại là ba của mình

-“Con chưa nói chuyện này với ba...An Hạ Dương, con có biết chủ tịch Khải Uy Vũ thực sự là”

-Ba, con biết, toàn bộ chuyện trước kia con đều đã biết hết. Chính mẹ của Quân Thành đã nói cho con, dì ấy rất thương con...thật xin lỗi ba vì chuyện đường đột thế này, con cũng không có cách nào khác...con và Quân Thành yêu nhau là thật, ngoài anh ấy ra...con không có tình cảm với bất cứ ai khác...

-“Chiều nay ba sẽ lên thành phố, tối nay ba sẽ đến nhà riêng để gặp con, khi đó chúng ta sẽ nói chuyện rõ ràng.”

Nghe tiếng thở dài của ba mình, Hạ Dương trong lòng ngũ vị tạp trần. Sau đó cậu gọi lại cho Nhâm Kiều, bất ngờ là ông cũng hẹn gặp cậu chiều nay tại nhà riêng của cậu. Hạ Dương chưa kịp nói gì thêm thì Nhâm Kiều đã tắt máy. Từ lúc đó cho đến tận chiều muộn, Hạ Dương rút cuộc mới rời được điện thoại, cậu ngồi phịch xuống ghế sofa, cả người mệt mỏi.

-Tối nay ba em sẽ đến chỗ em

-Ừm, tôi sẽ đến gặp ba của em.

Hạ Dương nhúm mày mỉm cười, cậu vươn tay ra nắm lấy bàn tay ấm áp của anh rồi nói

-Cứ để tối nay em và ông ấy nói chuyện đi. Quân Thành, em sẽ tự giải quyết với gia đình của mình, anh đừng lo.

Nói qua nói lại một lát thì cuối cùng Vũ Quân Thành cũng đồng ý với Hạ Dương. Trước khi đưa Hạ Dương trở về, hai người lên mạng xem phản ứng của mọi người và báo chí. Tin tức cả hai công khai quan hệ tình cảm đương nhiên trở thành tin tức hot và được săn đón nhiều nhất, tỷ lệ người theo dõi và quan tâm nhiều nhất từ trước đến nay. Bởi vì Vũ Quân Thành là chủ tịch Khải Uy Vũ, trong giới kinh doanh lại vô cùng nổi tiếng, anh từng được tạp chí kinh doanh Y bình chọn là người đàn ông quyến rũ nhất mà cả nam và nữ muốn hẹn hò, nay lại công khai như vậy cho nên mọi người chỉ hận không thể gặp được trực tiếp hai người. Hạ Dương hiện đang là một trong những diễn viên nổi tiếng trong giới giải trí, nhân khí vô cùng tốt, vừa được đánh giá cao ở chuyên môn, ngoài ra rất nhiều tiền bối đi trước khen Hạ Dương rất thích hợp tham gia các chương trình giải trí, hơn nữa còn được nhiều nhà thiết kế lên tiếng khen ngợi. Đa số dân cư mạng đều nói không thể tin được, nhiều người thì tỏ ra vô cùng thích thú, người hâm mộ của Hạ Dương đa số đều ủng hộ nghệ sĩ của mình

“Mì bảo mà, mấy lần để ý thấy Vũ tổng rất quan tâm đặc biệt với Dương Dương”

“Lâu trên nói thật không? Xin bằng chứng, hóng ”

“Bằng chứng là ảnh chụp kia các nàng. Đẹp đôi quá, tôi thích quá trời”

“Tui có cả video hôm họ ở Pháp mà không dám công khai, tối nay public cho cả nhà coi nha”

.....

Xe dừng trước khu nhà ở của Hạ Dương, Vũ Quân Thành giúp cậu tháo dây an toàn rồi bất ngờ ôm lấy gương mặt của cậu.

-Có tôi luôn ở phía sau em, dù bất cứ chuyện gì nhất định tôi cũng giải quyết cùng em.

-Em biết rồi. Cảm ơn anh, Quân Thành.-Hạ Dương cảm thấy bầu không khí này rất đáng để khóc một chút

Người cậu thích nhiều năm, rất thích nhiều năm, yêu thương nhiều năm giờ đây chính người đó lại công khai cho tất cả mọi người biết về quan hệ của hai người. Nhiều năm trước đây, dù có mơ tưởng Hạ Dương cũng chưa bao giờ nghĩ như vậy...Cậu chớp chớp đôi mắt hồng hồng rồi nói tiếp

-Vậy em đi lên nhà đây...anh trở về cẩn thận. Chúng ta trước mắt sẽ nói chuyện thật tốt với gia đình...em...cũng ở phía sau anh, dù thế nào cũng sẽ ở bên anh không rời...

Vũ Quân Thành đáp lại bằng một nụ hôn sâu đúng nghĩa, Hạ Dương hơi hé miệng cổ vũ anh, cả hai say mê chìm trong sự ngọt ngào xúc động này, cho đến khi có tiếng gõ cửa kính xe ô tô, Hạ Dương vội vàng đẩy anh ra.

-Nhâm...Nhâm Kiều tiên sinh?

-Hạ Dương cậu cũng giỏi thật...hai người này, tôi nói này, tìm lão già này...vẫn còn khỏe lắm.

Vũ Quân Thành rút cuộc không tình nguyện mà lái xe trở về, Hạ Dương cùng Nhâm Kiều đi vào trong nhà. Hạ Dương ôm túi hoa quả mà Nhâm Kiều mang đến mở cửa bước vào

-Cháu nói này Nhâm tiên sinh...cháu cũng là bất ngờ như ngài mà, đến lúc anh ấy tự mình công khai mới...a!-Hạ Dương giật mình túi đồ rơi xuống đất, hoa quả bên trong lăn khắp trên sàn.-Ba...sao ba đã đến rồi...

Nhâm Kiều đi phía sau Hạ Dương cũng bị bất ngờ. Lúc cậu bật điện lên thì thấy An Minh Sơn đang ngồi như hóa đá trên ghế sofa

-Sao ba...không bật đèn lên. Mà ba cũng không gọi cho con.

-Ba đến từ 1 tiếng trước rồi. Con làm cái gì mà...a...-An Minh Sơn bây giờ mới nhìn thấy Nhâm Kiều cũng bị giật mình.

Nhâm Kiều nhú mày đứng nhìn An Minh Sơn cũng đang lúng túng nhìn mình. Hạ Dương thì ngạc nhiên nhìn hai người vì hiện tại hai người đang nhìn chăm chăm nhau đó, sẽ không phải đánh nhau chứ!!!

-Vẫn là lần đầu tiên ba người chúng ta gặp nhau nhỉ, từ khi ba xin cho con làm việc ở quán bar của Nhâm Kiều tiên sinh. Nhâm Kiều tiên sinh, ngài ngồi đi...a...hai người có chuyện gì cứ...nhìn nhau vậy? Nhâm tiên sinh!

Hạ Dương phải nói thật lớn, lúc này An Minh Sơn và Nhâm Kiều mới giật mình nhìn cậu.

Hạ Dương chuẩn bị tạm hồng trà cho hai người rồi rút rờn ngồi xuống bên cạnh ba mình.

-Con nói toàn bộ mọi chuyện đi, từ việc con và mẹ của Vũ Quân Thành gặp nhau. Những chuyện trước kia...thì thôi

-Vâng...nhưng hai người không nói gì với nhau sao, không chào hỏi sao...đại loại vậy...

Nhâm Kiều cười cười, ông đứng dậy nhìn An Minh Sơn rồi nói

-Chuyện giữa hai cha con, tôi ra ban công đứng

Hạ Dương bị thái độ của Nhâm Kiều làm cho sửng sốt nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần. Cậu chậm rãi kể chi tiết tất cả mọi chuyện cho ba mình nghe, ông từ đầu đến cuối vẫn là trầm mặc.

-Chuyện là như vậy...thực sự thì con cũng không biết anh ấy sẽ công khai...nhưng ba, con và Vũ Quân Thành là yêu nhau thật lòng, con mong ba

-Hạ Dương...con bình tĩnh đã...Chuyện Yến Nhi nói không sai, nhưng ba vốn muốn giấu con, bởi vì quá khứ như vậy cũng không nên lôi lại làm gì, nhưng hiện tại con đã biết được sự thật, vậy ba cũng không còn gì để giấu con nữa. Những chuyện Yến Nhi nói đúng là như vậy...sau này khi được giới thiệu làm tài xế cho nghệ sĩ của Khải Uy Vũ, ngoài việc muốn kiếm thêm tiền, còn vì khi đó ta nghĩ muốn làm gì đó gọi là một chút bù đắp cho Vũ Quân Thành năm xưa...nhưng khi con nói muốn thi vào đại học diễn xuất, ta đã suy nghĩ việc này rất nhiều, nhưng vì người cha nào mà lại không muốn con của mình làm được điều mà nó đam mê, cho nên ta mới...tiếp tục nhờ cậy đến người đó... Nhưng rút cuộc không nghĩ sẽ có một ngày hôm nay, con và Vũ Quân Thành...

-Ba...tiếp tục nhờ...người ba nói là Nhâm Kiều tiên sinh phải không? -Hạ Dương nói rồi liếc nhìn Nhâm Kiều.-Trước kia vì sao hai người lại quen biết

An Minh Sơn trầm mặc. Nhâm Kiều đứng này giờ tâm trí đều tập trung vào những gì hai cha con nói chuyện, đến lúc này ông mới quay lại nhìn Hạ Dương, thở dài rồi lên tiếng

-Không có gì, giữa bạn bè cũ giúp đỡ nhau là chuyện bình thường...Trước kia...ta và An Minh Sơn từng là bạn bè, cho nên mấy chuyện này

-Vậy có phải ngài giới thiệu công việc cho ba của tôi đến Khải Uy Vũ?

Nhâm Kiều gật đầu, ông liếc nhìn An Minh Sơn một cái. Hạ Dương bật cười rồi vội chạy đến trước mặt Nhâm Kiều

-Ngài thật sự rất tốt! Nhâm Kiều tiên sinh, cháu phải cảm ơn ngài rất nhiều!

-Hạ Dương, người ta đã nói là chuyện bình thường, con bớt lại một chút cho ba.

Hạ Dương ngẩn người nhìn ba mình, ông hình như có vẻ giận thì phải...

-Nào, bạn bè cũ gặp lại phải ăn mừng chứ. Ăn mừng cả chuyện con trai của ba cuối cùng cũng có người yêu nữa

-Không cần.-An Minh Sơn và Nhâm Kiều đồng loạt lên tiếng.

Mặc dù Hạ Dương đã nỗ lực lôi kéo hai người nhưng Nhâm Kiều vẫn từ chối trở về, hẹn cậu hôm khác gặp, còn An Minh Sơn thì ngủ lại nhà của Hạ Dương đêm nay. Hạ Dương luôn cảm thấy có gì không đúng lắm giữa hai người nhưng cậu vẫn là cho qua, bởi vì cậu hiện tại còn đang rất vui vẻ vì ba chấp nhận cho hai người yêu nhau.

-Ba chỉ mong con được hạnh phúc, từ trước đến giờ với tất cả những sự cố gắng, ba đều không muốn con thiệt thòi với những người khác.Hiện tại cũng không có lý do gì ba lại ngăn cấm con và Vũ Quân Thành...Hạ Dương, con hạnh phúc là ba vui rồi.

Vũ Quân Thành hiện tại đang nắm tay mẹ mình ngồi đối diện với ba của mình. Vũ Quân Việt rút cuộc cũng thở dài lắc đầu

-Được rồi...Yến Nhi, bà biết rõ nước mắt của bà...tôi sao có thể chống lại. Quân Thành, con bảo mẹ đừng khóc nữa

-Vậy sao ông còn cấm đoán tội nhỏ. Tại sao sự thật trước kia tôi phải nghe lén cha con các người nói...tại sao ông không nói cho tôi biết...

-Yến Nhi, đừng khóc. Là lỗi của tôi. Trong hoàn cảnh cả con trai và vợ mình đều gặp tai nạn khi đó, tôi cũng vì sợ hãi và lo lắng.

Yến Nhi run rẩy, Vũ Quân Thành vội ôm lấy mẹ, bà nắm chặt tay con trai mình rồi nói tiếp

-Vậy còn sau này, sau này ông vẫn tìm cách hãm hại thằng bé. Ông thật sự...

-Được rồi, tôi nói là lỗi của tôi còn gì, bà đừng khóc được không.

-Ông ngày mai đến xin lỗi thằng bé đi. -Yến Nhi gạt nước mắt.-Hạ Dương ngoan ngoãn hiền lành như vậy, cứ nghĩ đến việc nó bị người khác chỉ trích, rồi một mình tự lập ở một nơi xa lạ là tôi lại càng...lại càng hận ông!

Vũ Quân Thành trợn mắt nhìn ba mình, anh không nghĩ mẹ lại có phản ứng dữ dội như vậy, càng không nghĩ bà lại thực sự yêu thương Hạ Dương nhiều như thế. Vũ Quân Việt không biết làm gì khác ngoài đồng ý với vợ mình, ông yêu người phụ nữ này, người đã cùng ông lăn lộn một đời để có sự nghiệp vững chãi như ngày hôm nay, hơn nữa, mọi chuyện nếu đã công khai rồi, ông cũng đành chấp nhận đồng ý với con trai mình.

Buổi tối hôm đó Vũ Quân Thành và Hạ Dương gọi điện cho nhau nói đến say sưa, mặc kệ thời gian, chỉ hận hiện tại không thể gặp được nhau

-“Vậy tôi đến nhà em nhé?”

-Gi...bây giờ? Đã 1 giờ sáng rồi...

-“Không sao, tôi nhớ em, tôi gặp em một lát rồi sẽ về. Em mặc quần áo ấm một chút rồi đợi tôi, lát đến tôi sẽ gọi điện cho em”

Hạ Dương ngẩn người nhìn điện thoại rồi vội vàng lục tủ đồ lấy áo khoác, tay nắm chặt điện thoại, vừa hồi hộp vừa lo lắng, y hết như học sinh trốn cha mẹ gặp người yêu vậy.

Lúc thấy Vũ Quân Thành đứng ở cạnh xe đợi mình, Hạ Dương vội vàng chạy thật nhanh xuống rồi ôm lấy anh, Vũ Quân Thành bật cười đỡ lấy Hạ Dương rồi siết cậu thật chặt trong lòng mình.

-Tôi nhớ em, Hạ Dương...

-Cảm ơn anh...vì cuối cùng cũng quay lại nhìn em...em yêu anh, Vũ Quân Thành.

-Tôi cũng yêu em rất nhiều...

Hoàn chính văn

Thực sự thì đến hiện tại khi hoàn xong bộ này mình khá là hạnh phúc. Lê lết nửa năm rồi cuộc cũng xong. Vậy là một happy ending cho chuyện tình cảm của Hạ Dương và Vũ Quân Thành, mọi thứ đều đáng và họ cũng đáng nhận được hạnh phúc.

Tình cảm dịu dàng của Hạ Dương và sự yêu thương mãnh liệt của Vũ Quân Thành nhất định hai người sẽ sống hạnh phúc aaaa

Cảm ơn đã đi cùng mình suốt bộ truyện này, bộ trước cũng hoàn 58 chương, bộ này cũng vậy, huhu, đây là định mệnh:v

Có điều mọi thứ chưa dừng ở đây, còn có phiên ngoại về cuộc gặp mặt hai gia đình và 1 phiên ngoại nhỏ cho (các) nhân vật phụ?

Một lần nữa, cùng với sự vui mừng này, mình cảm ơn các bạn rất nhiều!

Và truyện đăng duy nhất ở wordpress này + wattpad của mình

011118, 4:11 PM

59. Chương 59: Phiên Ngoại 1: Gặp Mặt Gia Đình

Không khí hiện tại có chút ngưng đọng, mỗi người một suy nghĩ, chưa ai muốn lên tiếng trước, người này lén quan sát người kia, thật sự vừa lo lắng vừa buồn cười. Vũ Quân Thành đưa tay ra sờ sờ đùi Hạ Dương, cậu trợn mắt liếc nhìn anh, bởi vì “làm chuyện xấu” bên dưới bàn cho nên chắc không ai biết

Hạ Dương cùng Vũ Quân Thành mắt to mắt nhỏ nhìn nhau

“Anh đang sờ chỗ nào vậy?”

“Chỗ tiểu Dương, a, em dám véo tôi? Đêm nay để xem tôi phạt em thế nào?”

“Ai bảo anh bắt nạt em...ở đây có người lớn đó, anh cũng...ngghiêm túc một chút cho em”

“Có ai nói gì đâu, chỉ bằng đừng để lãng phí thời gian, để tôi sờ sờ một chút...”

-Rất cuộc hai đứa có đang nghe chúng ta nói không vậy?-An Minh Sơn ho một tiếng

Hạ Dương và Vũ Quân Thành sững sờ nhìn nhau sau đó vội vàng ngồi thẳng lưng. Vũ Quân Thành trừng mắt với con trai của mình, thằng con già đầu ngu ngốc háo sắc này, thật mất mặt. Yến Nhi lườm Vũ Quân Thành, chẳng phải là cha nào con nấy sao, đừng có trách con trai của tôi

An Minh Sơn quan sát mọi người, có chút dở khóc dở cười.

-Chuyện cũ...vẫn là cho qua đi.-Vũ Quân Thành bây giờ mới lấy lại tinh thần, ông nhìn thẳng vào An Minh Sơn rồi nói tiếp.-Tôi xin lỗi, đã gây phiền toái và...khó khăn cho gia đình.

Yến Nhi nhú mày nhìn chồng mình, Vũ Quân Việt thở dài rồi đứng dậy, ông cúi đầu. Hành động này khiến cha con An Minh Sơn ngạc nhiên mười phần. An Minh Sơn cũng vội vàng đứng lên

-Không có gì, nếu đã là chuyện cũ, chúng ta đừng nhắc lại làm gì. Hiện tại điều quan trọng nhất là hạnh phúc của con cái, người làm cha mẹ như chúng ta chỉ cần ủng hộ và chúc phúc là được rồi...tôi cũng chỉ muốn sau này người người sống hòa thuận vui vẻ, vậy là tốt rồi.

-Vẫn là có lỗi với con, Hạ Dương, cho ta xin lỗi, dù gì

-Vũ bá, chúng ta đã nói sẽ không nhắc lại chuyện cũ nữa. Con cũng không suy nghĩ gì cả, ngài đừng như vậy. Con phải cảm ơn ngài và dĩ nhiên đồng ý cho con và Quân Thành ở bên nhau.

Vũ Quân Thành mỉm cười, bảo trì sự trầm ổn, anh nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của Hạ Dương.

-Được rồi, Quân Thành, con có gì muốn nói không?-Yến Nhi dịu dàng lên tiếng

-Cảm ơn An bá, cảm ơn ba mẹ, con và Hạ Dương nhất định sẽ sống hạnh phúc để không phụ lòng mọi người. Đây là thời gian và địa điểm tổ chức đám cưới và các ghi chú liên quan đến đám cưới cùng danh sách khách mời, mời mọi người xem và bổ sung thêm.

Hạ Dương đỏ mặt không dám nhìn ba mình, bởi vì hiện tại ba vị trưởng bối đang có chút hóa đá. Vũ Quân Thành vì cái gì mà lúc nào cũng đường đột như vậy hả...

Sau một hồi bàn bạc, mọi người cũng quyết định thêm khách mời là bạn bè của An Minh Sơn và của Vũ Quân Việt cùng Yến Nhi, ngoài ra chính là không có yêu cầu gì khác với sự chuẩn bị này của Vũ Quân Thành.

Lễ cưới xa hoa bậc nhất thế kỷ hay đám cưới thu hút lượt người quan tâm và theo dõi lên đến hàng triệu,...đang là tiêu đề hiện tại của hàng loạt các tờ báo trong và ngoài nước.

Dưới sự chứng kiến của gia đình, người thân và bạn bè cùng sự chúc phúc của rất nhiều người, Vũ Quân Thành xúc động ôm lấy eo rồi hôn lên môi Hạ Dương, anh dịu dàng trân trọng khoảnh khắc này, muốn dùng sự ôn nhu và yêu thương cả một đời cho An Hạ Dương.

Vào lễ trao giải cuối năm, các bộ phim của Hạ Dương đều được đánh giá cao và có giải thưởng, cậu trở thành Ảnh đế của làng giải trí nước C.

-Cuối cùng, dành cho người tôi yêu thương, người vì tôi mà làm rất nhiều việc, đã bảo vệ và yêu thương tôi bằng cả trái tim của mình, Vũ Quân Thành, cảm ơn anh vì tất cả điều đó.

Còn về phía Bạch Nhất Thiên, sau khi công bố giải thưởng, y có một bộ phim đạt giải nhưng hôm nay lại không có mặt ở đây. Sau đó người ta không bao giờ thấy Bạch Nhất Thiên xuất hiện trong giới giải trí nữa...

60. Chương 60: Phiên Ngoại 2: Nhân Kiều Và An Minh Sơn

Năm ấy, Nhân Kiều lần đầu tiên gặp được một người để cho hắn hiểu, cái gọi là yêu từ cái nhìn đầu tiên là thế nào. An Minh Sơn mặc áo phông thể thao màu xanh, mái tóc mềm mại hơi rối, ánh mắt ngập tràn sự năng động của tuổi trẻ.

Bộp, quả bóng đập thẳng vào mặt Nhân Kiều khiến hắn choáng váng ngã xuống.

-Bạn học, cậu không sao chứ!-An Minh Sơn vội vàng chạy lại phía trước, lo lắng nhìn người trước mặt Nhân Kiều sưng sốt, hắn quên mất hiện tại mặt đang đau rát mà nhìn chằm chằm An Minh Sơn

-Cậu có ổn không, máu mũi kìa...xin lỗi cậu, để tôi đưa cậu đến phòng y tế

-A...tôi không sao, không sao.

-Nào, tôi đỡ cậu về phòng y tế. Ôi, kính cũng gãy mất rồi, tôi sẽ đền lại cho cậu

Nhâm Kiều vui vẻ cười ngốc nhìn An Minh Sơn vươn tay ra đỡ mình. Y rất trắng, hiện tại dưới ánh nắng mặt trời, y lại càng nổi bật, gương mặt vì vừa chơi bóng xong mà vẫn còn đỏ hồng, đôi môi mềm mại nhìn chỉ muốn hôn một cái, Nhâm Kiều vội vàng lắc đầu, bản thân đang suy nghĩ cái gì...

Sau sự cố này, Nhâm Kiều và An Minh Sơn trở thành bạn thân thiết của nhau, cuộc sống đại học của hai người đều bắt đầu thú vị hơn. Một người là học bá của trường đại học, nổi tiếng vì năng lực học tập xuất chúng cùng gia thế không vừa, Nhâm Kiều, một người vẻ ngoài điển trai hấp dẫn bạn học, là niềm tự hào của trường đại học, chơi bóng rổ cực kỳ xuất sắc. Hai hotboy bỗng nhiên chơi thân với nhau như vậy, luôn luôn như hình với bóng, ai mà không ghen tỵ.

-Này, cậu xem chưa, trên diễn đàn trường mình đó.-Nhâm Kiều khoác vai An Minh Sơn, tiện tay gỡ xuống một chiếc lá trên mái tóc của y

-Gì thế, có gì hot à?-An Minh Sơn vừa cắn miếng bánh vừa hỏi

-Bọn họ viết truyện về chúng ta. Cậu chưa đọc à?-Nhâm Kiều cẩn thận quan sát vẻ mặt của An Minh Sơn
An Minh Sơn lắc đầu

-Viết gì vậy? Lại còn truyện nữa?

-Ừm...gọi là gì nhỉ, hử nữ đó...viết hai chúng ta yêu nhau

An Minh Sơn ngẩn người nhìn Nhâm Kiều làm cho hắn lo lắng, sau đó y cười rộ lên, lộ ra hàm răng trắng đều

-Trí tưởng tượng của bọn họ cũng thật là...hahaaa...

-Hahaa...thật là...-Nhâm Kiều cũng giật mình cười phụ họa.

-Nhâm Kiều, có chuyện tôi quên kể với cậu. Đoán xem là chuyện gì? Chính là, tôi vừa mới quen được Hứa Ninh...cậu biết cô ấy không, người lần trước tôi có kể với cậu đó...

Nhâm Kiều sau đó không còn nghe được gì nữa...

Sau đó, bạn học trong trường thấy họ ít đi với nhau hơn, bởi vì An Minh Sơn đã có bạn gái mới.

Vào lễ tốt nghiệp, Nhâm Kiều đại diện cho sinh viên khoa Kinh tế lên phát biểu, sau đó còn hát một bài hát, hắn nhìn chằm chằm vào An Minh Sơn đứng bên dưới. Chỉ có An Minh Sơn mới biết, Nhâm Kiều đang khóc thật lặng lẽ.

Y rút cuộc cũng xoay người lẫn trong đám đông mà rời đi. Nhâm Kiều kết thúc bài hát, vội vàng ném hoa cho bạn bè rồi chạy đi tìm An Minh Sơn, hắn biết y ở đâu, chính là sân tập cũ nơi chỉ có hai người bọn họ thường xuyên lui đến

-Cậu chưa nghe tôi hát hết mà đã bỏ đi như vậy

-Nhâm Kiều, chúng ta thẳng thắn một lần đi...

-Được! Nếu cậu đã nói vậy...An Minh Sơn, tôi yêu cậu. Là tình yêu của một người dành cho một người, là ngày nào không gặp được cậu sẽ rất khó chịu, là muốn bảo vệ cho cậu, chăm sóc cho cậu

An Minh Sơn hít một hơi thật sâu rồi nhìn thẳng vào mắt Nhâm Kiều

-Xin lỗi...tôi không thể.

Nhâm Kiều lắc đầu cười

-Cậu biết tôi thích cậu, tôi đương nhiên cũng biết cậu không giống tôi, nhưng tôi vẫn cố chấp. Quảng đường này đối với tôi mà nói, thích một thẳng nam, đúng là tìm đường khó...Nhưng An Minh Sơn, cậu có thể...thử được không, cho tôi một cơ hội

-Nhâm Kiều...tôi...tôi không thể

-An Minh Sơn, tôi yêu cậu 4 năm, ngay từ lần đầu gặp cậu, tôi đã thích cậu rồi...

-Xin lỗi, Nhâm Kiều...

Nhiều năm sau đó khi Nhâm Kiều trở thành giám đốc của nhiều công ty giải trí nổi tiếng, kinh doanh đa dạng, người ta vẫn thấy hần vẫn một mình cô độc.

Hai năm sau, Nhâm Kiều gặp lại An Minh Sơn, người năm xưa hần dành cả thanh xuân mà yêu thương, hiện tại đang khổ sở, dù vậy, sự mạnh mẽ năm nào vẫn còn hiện lên trong từng ánh nhìn của y

-Tôi có một chỗ làm tốt, lương cũng ổn

-Vì sao muốn giúp tôi?

-Vì...với danh nghĩa là bạn cũ...

Vì, tôi yêu em, An Minh Sơn, nhưng câu nói ấy, không bao giờ cho đến suốt cuộc đời, Nhâm Kiều nói ra được thêm một lần nào nữa...

Vũ Quân Thành thở dài cạn ly với Nhâm Kiều, anh vỗ vỗ vai ông, định nói điều gì nhưng rốt cuộc lại thôi

-Nhìn thấy cậu ấy lập gia đình, sống vui vẻ, khi đó tôi chỉ biết đứng nhìn mà chúc phúc cho họ. Cho nên đó là lý do ngay từ đầu tôi đã muốn giúp đỡ con trai của cậu ấy, Hạ Dương...nào, uống thêm chai nữa đi, đêm nay tôi phải uống thật say mới được...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-the-quay-lai-nhin-em-khong>